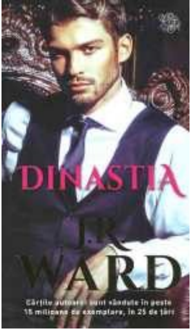

DINASTIA
J.R.
WARD
Cărțile autoarei sunt vândute în peste
15 milioane de exemplare, în 25 de țări

The Bourbon *Kings*
J.R. Ward

Ediţie publicată prin înţelegere cu Berkley, un imprint al
Penguin Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC.

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19-, 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Dinastia
J.R. Ward

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: M ira Velcea Corector: Păuniţa Ana Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
a României WARD, J.R.
Dinastia/J.R. Ward;
trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4543-2
1. Moţatu, Mădălina (trad.) 821.111(73)-31=135.

J.R. WARD

Dinastia

Traducere din limba engleză
Mădălina Moţatu

*Dedicată preaiubitului meu dom**n** din sud, John Neville Blakemore al III-lea, fără de care această carte, ca multe altele, nu ar fi fost posibilă.*

capitolul 1

__Sunteţi invitaţi__ la o __gustare în__ timpul unui derbi, __în__ celebrarea celei de a o sută treizecea curse a derbiului de la Charlemont, duminică, __4__ mai, la ora 10, la Easterly.

Charlemom, Kentucky

Ceaţa plutea peste apele adormite ale râului Ohio precum răsuflarea lui Dumnezeu, iar copacii de pe malul dinspre Charlemont al River Road aveau atâtea nuanţe de verde primăvăratic, încât culoarea cerea un al şaselea simţ pentru a le putea absorbi pe toate. Deasupra capului, cerul era de un albastru întunecat, lăptos, de aerul pe care îl vedeai în nord doar în iulie, şi, la ora şapte şi jumătate dimineaţa, temperatura era deja de douăzeci şi trei de grade.

Era prima săptămână din luna mai. Cele mai importante şapte zile din calendar, întrecând naşterea lui H'istos, Independenţa Americii şi Revelionul.

Derbiul era duminică.

în timp ce Lizzie King se apropia de sfârşitul zilei de lucru, se îndrepta împotriva traficului care ducea în centrul oraşului. Naveta ei lua nu mai puţin de patruzeci de minute pe un sens, dar nu şi în versiunea aglomerată a New Yorkului, a Bostonului sau a oraşului Los Angeles, orele de vârf. Varianta ei era de douăzeci şi opt de minute de zonă rurală din Indiana, urmate de şase minute re pod şi întârzierile de la intersecţia cea mare, încu- ■ uñate de aceste şase până la zece minute pe porţiunea paralelă cu râul, împotriva curentului.

Uneori, era convinsă că singurele maşini care mer- geau în aceeaşi direcţie erau cele ale celorlalţi angajaţi care lucrau împreună cu ea la Easterly.

Ah, da, Easterly.

Domeniul Familiei Bradford, sau DFB, după cum erau însemnate livrările, se înălţa pe cel mai mare deal din zona urbană a Charlemontului şi era alcătuit din- tr-o casă principală de aproape două mii de metri pă- traţi, cu trei grădini exterioare, două piscine şi o vedere panoramică asupra ţinutului Washington. Mai existau şi douăsprezece vile pentru servitori, zece anexe, o fermă complet funcţională care însuma peste patruzeci de hectare, un grajd cu douăzeci de cai care fusese transformat într-un centru de afaceri şi un teren de golf cu nouă găuri.

Care era iluminat.

Pentru cazul în care aveai nevoie să lucrezi la lovitura scurtă la ora unu dimineaţa.

Din câte auzise ea, enorma parcelă fusese acordată familiei încă din 1778, când aceasta venise în sud din Pennsylvania alături de colonelul George Rogers Clark - şi cu propriile tradiţii de fabricare a burbonului. Două sute cincizeci de ani mai târziu, actualul conac unionist se afla la loc de cinste pe deal şi vreo şaptezeci şi doi de oameni lucrau pe proprietate cu normă întreagă sau redusă urmând reguli feudale şi un sistem de caste rigid.

Astfel, de exemplu - şi aceasta devenise uşor conjunctura unui Film al Vieţii -, dacă o grădinăreasa se îndrăgostea de unul dintre fii? Chiar dacă aceasta era una din cei doi horticultori de frunte, care avea o reputaţie naţională şi un masterat în arhitectura peisagistică de la Universitatea Corneli?

Asta pur şi simplu nu se cădea.

***Sabrina* fără finalul fericit, iubita mea.**

Ca să nu se gândească prea mult, dădu drumu" radio. Maşina ei Toyota Yaris avea sistemul audio al une. căsuţe de păpuşi Bărbie, adică existau cerculeţe în din care ar fi trebuit să se audă muzică, dar erau, m.-.
degrabă, de formă. Nu îi păsa. Erau destul cât să îi aducă la urechi postul naţional de radio, iar ea cumpărase maşina pentru că avea un consum bun pe kilometru, nu ca să impresioneze pe altcineva...

Sunetul unei ambulanţe care venea din spate acoperi cu uşurinţă sporovăială rafinată a ştirilor de la BBC News, iar ea apăsă frâna şi trase pe margine. După ce zgomotul şi luminile girofarului trecură, intră din nou pe şosea şi făcu o curbă largă, atât pe lângă râu, cât şi pe şosea... şi iată-l, măreţul conac alb, ridicându-se în înaltul cerului, soarele care apunea fiind obligat să se supună aşezării sale regale, simetrice, care bloca însăşi baza sistemului solar.

Crescuse într-o căsuţă de lemn, în Cape Cod.

La ce naiba se gândise în urmă cu doi ani?

Şi de ce, după atâta timp, încă îşi punea întrebarea asta?

Nu era ca şi cum ar fi fost prima femeie păcălită şi sedusă de...

Lizzie se încruntă şi se aplecă în faţă, peste volan.

Ambulanţa care trecuse pe lângă ea se îndrepta în sus pe coasta dealului DFB, luminile ei roşu cu alb ză- rindu-se pe aleea cu arţari.

-Ah, Dumnezeule, şopti.

Se rugă să nu fie cine credea ea.

Trecând pe lângă porţile de fier forjat care tocmai se închideau după ce trecuse ambulanţa, făcu la dreapta după vreo trei sute de metri. Ca angajat, i se cerea să folosească intrarea de serviciu, fără scuze, fără excepţii.

Maşina de cusut de sub capota maşinii Yaris tură la maximum când ea ţâşni pe drumul neted

care încercuia oaza dealului. Primul care se ivi fu câmpul de porumb, pe care bălegarul fusese deja întins şi răsturnat, în pregătirea plantării. Apoi, apărură grădinile de butaşi pline de crimele plante perene şi anuale, capetele de bujori grase ca mingile de softball şi nu mai întunecate decât roşeaţa de pe obrajii unei ingenue. După aceea, serele şi pepi- lerele de orhidee, urmate de anexele cu echipamente

agricole şi de grădinărit şi de rândul de căsuţe din anii cincizeci, cu două şi trei dormitoare, care erau la fel de variate şi de stilate ca înşiruirea de cutii de zahăr şi de făină de pe o tejghea din plastic laminat.

Oprind în parcarea pentru angajaţi, sări din maşină, lăsându-şi în urmă cutia frigorifică şi geanta cu crema de protecţie solară, precum şi pălăria.

Alergând până la clădirea principală a îngrijitorilor, intră prin hangarul deschis în peştera ce mirosea a benzină şi a ulei. Biroul lui Gary McAdams, îngrijitorii l-şef, se afla pe margine, iar ferestrele acoperite erau încă destul de transparente încât să vadă că luminile erau aprinse şi că cineva se mişca de colo-colo înăuntru.

Nu se obosi să bată la uşă. împingând uşa şubredă, o deschise, ignorând calendarul lui Pirelli, cu posterele cu fete pe jumătate goale.

- Gary...

Bărbatul în vârstă de şaizeci şi doi de ani tocmai punea în furcă telefonul cu mâna lui noduroasă, chipul lui ars de soare cu pielea ca scoarţa unui copac fiind sumbru cum nu i-l mai văzuse vreodată. Când o privi de dincolo de biroul lui dezordonat, ea ştiu cine fusese la telefon chiar înainte ca el să rostească numele.

Lizzie îşi ridică mâinile la faţă şi se sprijini cu spatele de tocul uşii.

Sigur că îi părea rău pentru familie, dar era imposibil să nu personalizeze tragedia şi să nu îi vină să meargă să verse undeva.

Unicul bărbat pe care nu dorea să îl mai vadă vreodată... avea să vină acasă.

Ar fi putut la fel de bine să pornească un cronometru.

New York, New York

- Haide, ştiu că mă doreşti.

Jonathan Tulane Baldwine privi pe lângă şoldul

care fusese sprijinit alături de teancul lui de jetoane de poker.

- Deschiderea, băieţi.

- Cu tine vorbesc.

O pereche de sâni doar parţial acoperiţi, însă în to- calitate falşi, apăru pe deasupra evantaiului de cărţi din mâinile lui.

-Hei.

Era vremea să se prefacă interesat de ceva, de orice altceva, se gândi Lane. Din nefericire, apartamentul cu un singur dormitor din Midtown, aflat la etajul de mijloc, era aranjat într-un mod specific unui bărbat necăsătorit, totul fiind gândit pentru a fi funcţional. Şi de ce să se deranjeze să privească la feţele celor care rămăseseră dintre cei opt nemernici alături de care pornise în urmă cu opt ore? Nici unul nu se dovedise vrednic de altceva ?n afară de a ţine pasul cu mizele ridicate.

Să descifreze semnele care îi dădeau de gol, chiar şi ca o strategie de evitare, nu merita efortul la care îşi supunea ochii.

-Heiii...

- Renunţă, Tiff, nu este interesat, mormăi cineva.

-Toată lumea este interesată de mine.

- Nu şi el. Jeff Stern, gazda şi colegul de cameră, aruncă în joc jetoane în valoare de o mie de dolari. Nu-i aşa, Lane?

- Eşti homosexual? Este homosexual?

Lane aşeză regina de inimă roşie alături de regele de inimă roşie. Mută jokerul lângă regină. îi venea să împingă la podea sânii falşi care aveau gură.

- Doi dintre voi nu aţi deschis.

- Eu ies, Baldwine. Prea mult pentru mine.

- Eu intru - dacă îmi împrumută cineva un miar.

Jeff ridică privirea de partea cealaltă a mesei

verzi
şi zâmbi.
- Suntem din nou tu şi eu, Baldwine.
-Abia aştept să îţi iau banii.
Lane îşi strânse cu putere cărţile.
- Este rândul tău să pariezi...
Femeia se apleca din nou. (
- îmi place la nebunie accentul tău din sud.
Ochii lui Jeff se îngustară în spatele ochelarilor săi cu rame transparente.
-Trebuie să îl laşi în pace, iubito.
-Nu sunt idioată, zise ea nedesluşit. Ştiu exact cine eşti. îţi beau burbonul...
Lane se lăsă pe spătar, păstrându-şi cărţile. Adresân- du-i-se nesăbuitului care adusese accesoriul acesta vorbăreţ, spuse:
- Billy? Serios.
- Da, da.
Individul care dorise să se împrumute o mie de dolari se ridică.
- Oricum, răsare soarele. Hai să mergem, Tiffl
- Dar vreau să rămân...
-Nu, ai terminat.
Bill o luă de braţ pe pipiţa cu mândria umplută cu heliu şi o conduse la uşă.
-Te voi duce acasă, şi, nu, nu este cine crezi tu că este. Ne vedem mai târziu, nemernicilor.
- Ba da, este... L-am văzut în reviste...
înainte ca uşa să apuce să se închidă, celălalt individ care fusese lăsat fără o para se ridică şi el.
- Mă car şi eu de aici. Amintiţi-mi să nu mai joc vreodată cu voi doi.
-Nu voi face nicicum aşa ceva, zise jeff, ridicând o palmă. Spune-i soţiei tale că o salut.
- Poţi să îi spui tu însuţi când ne vedem la Seder.
- Iar cu asta.
- în fiecare sâmbătă. Şi, dacă nu îţi convine, de

ce îţi tot faci apariţia la mine acasă?

- Mâncare gratis, Morty. Mâncare gratis.

- De parcă ai avea nevoie de pomeni!

Şi apoi, fură singuri. Cu jetoane de poker în valoare de peste două sute cincizeci de mii de dolari, două perechi de cărţi, o scrumieră plină de resturi de trabuc şi fără Tiffany.

- Este rândul tău să pariezi, zise Lane.

-Cred că vrea să se însoare cu ea, mormăi Jeff arun- când mai multe jetoane în mijlocul mesei. Billy, adică. Uite, douăzeci de mii.

-Atunci, ar trebui să se controleze la cap.

Lane plăti suma vechiului său frate din frăţie şi apoi o dublă.

- Patetici. Amândoi.

Jeff îşi cobori cărţile.

- îţi plac?

-Jetoanele de poker?

Pe fundal, începu să sune un telefon mobil.

- Da, îmi plac. Aşa că, dacă nu te superi să mai adaugi câteva dintre ale tale...

-Nu, femeile.

Lane ridică privirea.

- Poftim?

Prietenul său cel mai vechi se foi pe scaun. Cravata i se făcuse nevăzută la începutul jocului, iar cămaşa iniţial apretată şi strălucitor de albă era acum moale şi lălâie ca un tricou.

-M-ai auzit bine. Uite ce este, ştiu că nu e deloc treaba mea, dar ţi-ai făcut apariţia aici acum cât timp? Au trecut vreo doi ani. Trăieşti pe canapeaua mea, nu munceşti - lucru pe care, dat fiind cine este familia ta, îl înţeleg. Dar nu există femei, nu...

- încetează să mai gândeşti, Jeff.

-Vorbesc serios.

-Atunci, pariază.

Telefonul mobil tăcu. Dar prietenul lui nu.

- Povestea cu Universitatea din Virginia a fost acum o viaţă. Multe se pot schimba.

-Aparent, nu şi dacă încă sunt pe canapeaua ta...

- Ce ţi s-a întâmplat, omule?

-Am murit aşteptând după tine să pariezi sau să renunţi.

Jeff mormăi în timp ce adună grămadă jetoane roşii şi albastre pe care le aruncă în ¡pentru.

-Alte douăzeci de mii.

-Aşa mai merge.

Telefonul mobil începu din nou să sune.

- Merg mai departe. Şi plusez cu cincizeci. Dacă taci din gură.

- Eşti sigur că doreşti să faci asta?

- Să te fac să taci? Da.

- Să fii agresiv la poker cu un agent de bursă ca mine. Clişeele există dintr-un motiv... Sunt lacom şi grozav la matematică. Spre deosebire de cei de teapa ta.

- De teapa mea.

- Oamenii ca tine nu ştiu cum să facă bani... Ai fost instruit să îi cheltuieşti. Acum, spre deosebire de cei mai mulţi diletanţi, familia ta chiar are un izvor de venituri - deşi asta te împiedică să înveţi ceva mânat de nevoie.

Se gândi la ce se petrecuse în urmă cu doi ani şi la motivul pentru care plecase, în cele din urmă, din Charlemont.

-Am învăţat destule, crede-mă.

- Iar acum, pari întristat.

- Mă plictiseşti. Ar trebui să mă bucur de asta?

- De ce nu mergi niciodată acasă de Crăciun? De Ziua Recunoştinţei? De Paşte?

Lane îşi coborî cărţile şi le puse cu faţa în jos pe masă.

-Nu mai cred nici în Moş Crăciun şi nici în Iepura-şui de Paşte, fir-ar să fie, iar curcanul este supraapreciat. Care este problema ta?

Nu era o întrebare bună. Mai ales după o noapte

de poker şi băutură. Cu atât mai puţin adresată unui individ ca Stern, care era categoric incapabil să fie altfel decât absolut sincer.

- Urăsc faptul că eşti atât de singur.

- *Cu siguranţă* glumeşti...

-Ascultă, sunt cel mai vechi prieten al tău, corect? Dacă eu nu îţi spun cum stau lucrurile, atunci cine o va face? Şi nu face pe supărăciosul cu mine - ai ales drept coleg de cameră un evreu din New York, nu unul dintre ceilalţi o mie de nemernici cu nasul pe sus din sud care

au mers la facultatea aia ridicolă a noastră. Aşa că du-te dracului!
-Jucăm mâna asta odată?
Ochii vicleni ai lui Jeff se îngustară.
- Spune-mi un singur lucru.
- Da, în momentul acesta, mă gândesc serios de ce nu am mers să stau la Wedge sau la Chenoweth.
- Ha! Nu l-ai suporta pe nici unul mai mult de o zi. oate doar dacă ai fi beat, ceea ce, de fapt, se întâmplă
ce trei luni şi jumătate încontinuu. Iar acesta este un alt acru cu care am o problemă.
-Pariază. Acum. Pentru numele lui Dumnezeu.
-De ce...
Când telefonul acela mobil sună pentru a treia oară, Lane se ridică şi traversă furios încăperea. Pe bar, alături e portofelul său, ecranul luminos era aprins, nu că s-ar ri deranjat să se uite cine era.
Răspunse apelului doar pentru că fie făcea asta, fie se sinucidea.
Vocea masculină cu accent sudic de la celălalt capăt spuse trei cuvinte:
- Mama ta moare.
Când înţelesul îi pătrunse în creier, totul în jurul lui deveni instabil: pereţii se apropiara, podeaua se învârti, iar tavanul i se prăbuşi în cap. De la distanţă, se auzi pe
însuşi vorbind:
-Voi fi acolo înainte de amiază.
Apoi închise.
- Lane?
Jeff se ridică lângă masă.
-Ah, rahat, nu leşina pe capul meu. Trebuie să fiu la Lleven Wall într-o oră.
De la o distanţă uriaşă, Lane privi cum mâna sa se întinde şi ia portofelul. îl puse în buzunarul pantalonilor irgi, alături de telefon, şi se îndreptă către uşă.

- Lane! Unde dracului pleci?
- Nu mă aştepta, zise în timp^ce deschise uşa.

-Când te vei întoarce? Hei, Lane... Ce dracului?

Prietenul său cel mai vechi şi mai drag îi vorbea încă în timp ce el lăsă uşa să se închidă în urma lui. Nu privi înapoi.

De altfel, nu făcuse asta în nici un alt loc din care plecase de când îşi părăsise familia. Nu exista nici un motiv, întrucât nici una dintre plecări nu contase pentru el: după unica plecare care însemnase totul, restul erau doar paşi peste praguri necunoscute.

Nu era necesar să fii condamnat la moarte ca să devii un cadavru ambulant.

Uneori, destinul te aduce acolo de capul lui, se gândi el în timp ce formă un număr de telefon familiar.

Când i se răspunse la apel, spuse:

-Sunt Lane Baldwine. Am nevoie acum de un avion la Teeterboro - spre Charlemont.

Urmă o pauză scurtă, apoi secretarul executiv al tatălui său reveni la celălalt capăt.

- Domnule Baldwine, avem un avion disponibil. Am vorbit în mod direct cu pilotul. Planurile de zbor sunt completate în timp ce vorbim. De îndată ce ajungeţi la aeroport, mergeţi...

-Ştiu unde este terminalul nostru. Mulţumesc.

„O fugă până acolo şi înapoi", îşi spuse în timp ce închise şi făcu semn unui taxi să oprească. Cu puţin noroc, avea să fie în Manhattan să îl enerveze pe Jeff până la căderea serii, cel mai târziu până la miezul nopţii.

Zece ore. Cel mult, cincisprezece.

Trebuia totuşi să îşi vadă mama. Asta era ceea ce făceau băieţii din sud.

capitolul 2

Trei ore, douăzeci şi două de minute şi câteva

seci de mai târziu, Lane privi afară pe fereastra ovală a unuia dintre avioanele Embraer LineagelOOOE nou-nouţe r nute de Bradford Bourbon Company. Dedesubt, oraş Charlemont era întins ca o dioramă din piese de leg
secţiunile lui bogate şi sărace, de comerţ şi agricultură, de ferme şi şosele, aranjate în ceea ce păreau să fie două dimensiuni. Pentru o clipă, încercă să îşi imagineze pei- sajul aşa cum fusese el atunci când familia sa se stabilise pentru prima oară în zonă, în 1983.

Păduri. Râuri. Amerindieni. Natură sălbatică.

Familia sa venise din Penssylvania şi fusese condusă prin trecătoarea Cumberland de către Daniel Boone însuşi - şi adusese cu ea reţeta lor de burbon din porumb. Acum, două sute cincizeci de ani mai târziu, iată-l, la trei mii de metri în aer, dând ocol oraşului alături de alţi cincizeci de indivizi putred de bogaţi.

Doar că el nu se afla aici pentru a paria pe cai, pentru a se îmbăta şi pentru o partidă de sex.

- Un alt pahar de burbon cu gheaţă înainte să aterizăm, domnule Baldwine? Mă tem că este o coadă destul de mare. Ar putea dura ceva timp.

Aruncă o privire către stewardesă.

- Mulţumesc. Dar poţi să îl torni aici, pur şi simplu.

Fie, poate că o să mai bea un pic.

7 Cu plăcere.

În timp ce femeia se îndepărtă pentru a aduce sticla, aruncă un ochi peste umăr, să vadă dacă el o cerceta cu privirea, ochii ei mari albaştri înflorind sub genele ei false.

Viaţa lui sexuală depindea de multă vreme de mila acestui gen de femei necunoscute. în special blonde, cu astfel de picioare, şi astfel de şolduri, şi astfel de sâni.

- Domnule Baldwine, se auzi glasul căpitanului deasupra capetelor. Când au aflat de

dumneavoastră, ne-au acordat prioritate, aşa că acum aterizăm.

-Mulţumesc, murmură Lane când stewardesa reveni.

Felul în care ea redeschise sticla îi dădu indicii despre relul în care aceasta ar fi deschis fermoarul unui bărbat, Întregul ei trup participând la răsucirea dopului şi la eliberarea acestuia. În mod predictibil, se aplecă în clipa :ând turnă, încurajându-l să îi admire sutienul marca La Perla.

Un efort în van. Nu se mai lega de blonde.

-Ajunge. încinse mâna. Mulţumesc.

- Să vă mai aduc ceva?

-Nu, mulţumesc.

Linişte. Ca şi cum nu era obişnuită să fie refuzată.

- în regulă, domnule.

Ceea ce era felul de a-i spune să se ducă dracului: cu o biciuire a părului şi o ridicare mândră a bărbiei, se îndepărtă undumdu-şi şoldurile, legănând ce se afla sub fusta uniformei ei.

Lane îşi ridică paharul şi roti băutura. Nu fusese niciodată deosebit de implicat în afacerea familiei, implicarea lui rezumându-se la faptul că trăia de pe urma dividendelor. Fratele său mai mare, Edward, era preferatul tuturor, cu diplomă MBA.

Sau fusese.

Dar Lane cunoştea porecla celui mai vândut produs realizat de Bradford Bourbon Company. No.Fifteen, produsul principal al liniei de producţie, se vindea atât de bine, încât era numit „Marea Radieră“ - pentru că profitul său era atât de mare, încât putea eclipsa orice gen de pierdere cauzată de orice aît pas greşit intern sau extern, de orice calcul greşit sau de orice greşeală flagrantă.

în timp ce avionul se pregătea de aterizare, o rază de soare pătrunse prin fereastra ovală,

căzând peste măsuţa pliabilă din lemn de nuc, pielea crem a fotoliului, peste albastrul-închis al blugilor lui şi peste catarama de alamă a pantofilor săi marca Gucci.

Apoi, atinse burbonul din paharul lui, scoţând în evidenţă tonurile roşietice din băutura de culoare rubinie. Ridicându-şi paharul, simţi căldura pe partea exterioară a mâinii sale şi răceala gheţii pe buricele degetelor.

Un studiu făcut de curând arăta că afacerea cu bur- bon ajunsese la trei miliarde de dolari vânzări anuale. Vânzările companiei se ridicau probabil de la un sfert până la o treime din acestea. în stat exista cel puţin o companie mai mare şi opt până la zece alţi producători, dar BCC era diamantul printre pietrele semipreţioase, alegerea celor mai mulţi dintre băutorii selectivi.

O schimbare a unghiului scaunului său anunţă coborârea pentru aterizare şi, în timp ce nivelul băuturii din paharul de cristal se modifică, el îşi aminti de prima oară când încercase produsul familiei sale, sursa întregii averi Bradford, soarele care ancora sistemul solar al vieţii lor.

- *Haide, este Anul Nou. Nu fi papă-lapte.*

Ca de obicei, Maxwell fusese cel care dăduse startul Dintre cei patru fraţi, Max era cel care crea probleme, în vreme ce Gin, sora lor mai mică, se afla îndeaproape, pe al doilea loc al scalei Richter de nesupunere. Edward, cel mai în vârstă dintre ei, rigidul băiat bun de pus la rană, nu fusese invitat la petrecerea aceasta.

Lane se afla pe undeva la mijloc, atât în ceea ce privea ordinea naşterii, cât şi privinţa probabilităţii de a fi arestat la o vârstă fragedă.

De exemplu, deşi nu avea decât zece ani, ştia că aceasta era o idee proastă. În primul rând, dacă aveau de ***gând*** *să atace Rezerva Familiei, ar trebui să ia o sticlă din cămară şi să urce în camerele lor. Dar să desfacă una aici, în salon?* ***Sub*** *aspra privire dezaprobatoare a*

portretului lui Ehjah Bradford de deasupra căminului?

întunericul nu putea să ascundă prfca multe, şi nu *era tocmai beznă în salon,* luminile *roz ale* lămpilor cu vapori *de sodiu din afara conacului aruncând o strălucire stranie* peste toate.

Astfel, îl văzu atât de clar pe fratele său: Maxwell, care avea doisprezece ***ani şi purta*** *pijamale cu monogramă la fel ca ale lui,* ***îl*** *privi cu o expresie atât de provocatoare,* ***încât*** *privirea aceea fixă ar fi putut la fel de bine să* ***vină la*** *pachet cu un „pe locuri, fiţi gata, start!"*

Lane privi ţintă la sticla din mâna fratelui său. Eticheta era una dintre cele luxoase, ***cuvintele „Rezerva*** *Familiei" fiind* ***scrise cu litere aparte*** *pe ea.*

- *Nu vreau decât un pahar.* ***Un*** *pahar cum se cuvine, dacă tot îl beau.*

M*ax se încruntă, ca şi cum nu se gândise la asta.*

- *Păi, da.*

- *Eu nu am nevoie de pahar.*

Gin, care avea şapte ani, îşi ţinea mâinile în şolduri şi ochii aţintiţi asupra lui Max. În cămăşuţa ei din dantelă, era ca Wendy din ***Peter Pan.***

- ***Am*** *nevoie de o lingură.*

- *O lingură? întrebă* ***Max.*** *Despre ce vorbeşti?*

- Este medicament, nu-i *aşa?*

Max îşi *dădu capul pe spate şi izbucni în râs.*

-Ce sp...

Lane lipi o palmă peste gura fratelui său.

- *Taci! Vrei să fii prins****?***

- *Nu îmi pasă. Ce pot să îmi facă? Să mă biciuiască?*

Ei bine, da, dacă tatăl lor avea să îi descopere. Deşi bărbatul lăsa cea mai mare parte a îndatoririlor de tată pe ***seama*** *altor oameni, punerea la lucru a curelei era singura pe care o păstrase pentru sine.*

- *Vrei să fii prins, zise moale Lane. Nu-i aşa?*

Max *se întoarse către căruciorul cu băuturi care îşi avea locul în colţul îndepărtat al încăperii. Tava*

ornamentată era o antichitate, ca aproape tot ceea ce exista la Easterly, şi blazonul familiei se afla pe o placă de alamă care era bătută în cuie pe suprafaţa ei de lemn. Cu roţi mari de ***alamă*** *şi* ***un*** *capac de cristal, era gazda cu de toate, purtând patru feluri diferite de burbon Bradford, o jumătate de* ***duzină*** *de pahare de* ***cristal*** *şi o frapieră de argint veritabil, plină cu gheaţă, care era reîmprospătată în mod constant de către majordom.*

- *Iată-ţi paharul. Max îi puse unul în mână. Eu beau din sticlă.*

- *Unde este lingura mea?* ***întrebă*** *Cin.*

- *Poţi să iei* ***o*** *gură din al meu, şopti Lane.*

- *Nu, vreau să am...*

Polemica fu întreruptă, căci ***M****ax trase de dop, şi proiectilul zbură prin încăpere, lovind candelabrul care atârna peste aranjamentul* ***din*** *mijloc. Când sticla vibra şi sclipi în lumina ambientală ce venea din foaier, cei trei îngheţară.*

- *Linişte, zise Max înainte să se audă vreun comentariu. Poftim, ţine asta.*

Burbonul gâlgâi când fratele său îl turnă în pahar, fără ***să*** *se oprească până când acesta nu ajunse la nivelul laptelui de la masă.*

- *Bea-l, îi spuse Max, ducând sticla la gură şi dându-şi capul pe spate.*

Demonstraţia *de tip dur, gen Clint Eastwood, nu dură decât o singură înghiţitură. Max scoase* ***o*** *serie de tuse suficient de tare cât să trezească morţii. Lăsându-şi fratele să înghită băutura sau să moară încercând, Lane privi stăruitor în paharul său.*

Ducându-şi cristalul la buze, luă cu grijă o gură.

Foc. Era ca şi cum ar fi băut foc, până la aroma vag afumată de după, în timp ce băutura îşi croia drumul, arzând, până în stomac. Expiră ca un dragon, aproape aşteplându-se ***să*** *vadă flăcări ieşindu-i din faţă.*

- *Este rândul meu, zise Gin.*

El ţinu paharul şi nu o lăsă să îl ia atunci când ea dădu să facă asta. Între timp, ***Max*** *gustă pentru a doua şi apoi a treia oară.*

Gin abia se atinse de pahar, fără să facă nimic mai mult decât sa îşi umezească buzele, şi se dădu înapoi dezgustată.

- *Ce faceţiP.*

***Când** candelabrul fu aprins, cei trei săriră în sus, Lane prinzând burbonul care îi căzu din palmă.*

Edvuard stătea în picioare la intrarea salonului, cu o privire absolut furioasă pe chip. Chiar dacă avea doar paisprezece ani, avea conduita şi stăpânirea unui adult.

- *Ce naiba este în neregulă cu voi1 zise, înaintând grăbit ţi apucând paharul din mâinile lui Lane şi sticla din ale .ui **Max.***

- *Ne jucam doar, mormăi Gin.*

*-Mergeţi la culcare! Puse paharul pe cărucior şi arătă cu :dcla către galerie. **Gin,** mergi la culcare în clipa asta.*

-A, de cel

- *Pentru că voi avea o discuţie cu ăştia doi. Pleacă, acum. Şi foloseşte scările servitorilor - dacă aude ceva, va cobori prin faţă.*

*Edward era cam singurul de care Gin asculta, aşa că se bo- sumflă, îşi **cobori** umerii şi îşi târî papucii pe covorul oriental.*

-Are şapte ani, zise Edward.

-Ştim câţi ani are...

- *Taci, **Maxwell.** Taci, pur şi **simplu. Îl privi** cu asprime pe Max. Dacă vrei să devii un depravat, nu îmi pasă. Dar nu îi contamina pe ăştia doi cu rahaturile tale.*

Cuvinte mari. înjurături. Şi purtarea cuiva are ar fi putut să dea cu amândoi de pământ.

- ***Nu sunt** obligat să ascult de tine, replică **M**ax.*

Dar lupta îl părăsea deja, tonul coborându-i în berna, iar ochii - la covor.

- *Ba da, eşti.*

În momentul acela, se făcu linişte.

- *îmi pare rău, **zise Lane.***

- ***Nu** îmi fac griji pentru tine. Edward clătină din cap. **Pentru** el îmi fac griji.*

*Lane merse şi îl luă de mână pe **M**ax.*

-Haide.

***M**ax îl însoţi fără să comenteze, cearta fiind terminată, iar lupta pentru independenţă spulberată. Se aflau la jumătatea podelei de marmură în alb şi **negru** a foaierului când Lane zări ceva pe coridor. Ceva care se mişca în umbre.*

*Prea mare pentru a fi **Gin.***

***Lane îl trase** pe fratele său în întunericul sălii de bal de vizavi.*

-Şştt.

Pe sub arcade, acesta privi cum Edward se întoarce către cărucior pentru a încerca să găsească dopul Inima lui Lane începu să bubuie, iar lui îi veni să strige după fratele său.

Tatăl lor fu cel care ieşi pe culoar, trupul înalt al lui Wil- liam Baldwine împiedicându-l să îl vadă pe Edward.

- *Ce faci?*

*Aceleaşi vorbe, acelaşi ton, **o** voce mai adâncă.*

Edward se întoarse cu calm. Cu sticla de alcool în mână şi paharul aproape plin al lui Lane în centrul tăvii.

- *Răspunde-mi, zise tatăl lor. Ce faci?*

Erau morţi, gândi Lane. De îndată ce Edward avea să îi spună bărbatului ce se petrecuse, William avea să îşi iasă din fire.

Alături de el, trupul lui Maxwell tremura.

- *Unde îţi este cureaua**?** contracara Edward.*

- *Răspunde-mi!*

***-Am** făcut-o.*

*Tatăl lor înainta furios, scoţându-şi una din mâini **din** buzunarul halatului de mătase cu monogramă.*

- *La naiba, băiete, îmi vei spune ce faci aici cu băutura mea.*

-Se numeşte Burbon Bradford, tată. Ai intrat în familie prin căsătorie, îţi aminteşti’

*Tatăl lor îşi ridică braţul peste piept, inelul greu cu pecete, din aur, pe care îl purta pe mâna stângă **sclipind sub** cande- labru. Cu o spintecare elegantă şi puternică a aerului, îi trase lui Edward un dos de palmă atât de violent, încât sunetul pocniturii răsună până în sala de bal.*

- *Aşadar, te întreb din nou ce faci cu băutura mea, zise William în timp ce Edward se împletici într-o parte, ducându-şi mâna la faţă.*

După un moment ***în*** *care respiră cu greutate, Edward îşi îndreptă spinarea. Pijamalele îi păreau însufleţite din cauza* ***tr****emurului trupului său, dar rămase pe picioare.*

Dregându-şi glasul, zise cu voce groasă:

- *Sărbătoream Anul Nou.*

O dâră de sânge se scurse pe obrazul său, roşu aprins pe pielea lui palidă.

- *Atunci, nu aş vrea să îţi stric bucuria.*

Tatăl lor arătă către paharul plin al lui Lane.

- *Bea-l!*

Lane închise ochii şi se întoarse cu spatele.

-Bea-l!

Sunetele de înecare şi de sufocare continuară cât o viaţă ***în*** *timp ce Edward consumă aproape un sfert de sticlă ide burbon.*

-Să nu cumva să îl vomiţi, băiete, lătra tatăl lor. Să nu îndrăzneşti...

Când avionul se lovi de pista de aterizare, Lane fu smuls din trecut. Nu fu surprins să descopere că paharul pe care îl ţinea tremura - şi nu din cauza aterizării. Puse jos burbonul şi îşi şterse fruntea cu mâna.

Aceea nu fusese singura dată când Edward suferise din cauza lor.

Şi nici măcar nu fusese cel mai rău. Nu, ce era mai rău venise mai târziu, ca adult, şi reuşise, în sfârşit, să facă tot ceea ce îngrozitoarea educaţie părintească eşuase.

Acum, Edward era distrus, şi nu doar din punct de vedere fizic.

Dumnezeule, existau atât de multe motive pentru care Lane nu dorea să se întoarcă în casa aceea. Şi nu numai din cauza femeii pe care o iubea, dar pe care o pierduse.

capitolul 3

Moşia Easterly, Charlemont

Sera Amdega Machin era o prelungire a clădirii de la Easterly şi, ca atare, nu fusese nici urmă de zgârcenie atunci când aceasta fusese adăugată, în 1956. Clădirea era o capodoperă a stilului gotic, scheletul ei delicat de oase vopsite în alb susţinând sute de paneluri şi de gea- muri din sticlă, precum şi un interior care era mai mare şi mai finisat decât casa de la fermă în care locuia Lizzie. Cu o podea de ardezie şi o zonă de relaxare cu fotolii şi canapele de la Colfax şi Fowler, existau straturi înalte până la şold de exemplare de flori, dar munca adevă' rată - germinarea şi reabilitarea, cultivarea şi tăierea - era făcută departe de ochii familiei, în sere.

- *Wo sind Rosen1 Wir brauchen mehr Rosen...*[1]

-Nu ştiu.

Lizzie săltă capacul unei alte cutii lungi de carton, înăuntru, două duzini de tulpini de hydrangea albe erau împachetate individual în plastic, capetele fiindu-le pro- tejate de gulere din carton delicat.

-Aceasta este întreaga livrare, deci trebuie să fie aici, înăuntru.

- *Ich beştelite zehn weitere Dutzend.* ***Wo sind*** *sie*[I] [II]*...?*

- în regulă, trebuie să o dai pe englezeşte.

- Nu se poate ca asta să fie totul.

Greta von Schlieber ridică un buchet de boboci micuţi, de culoare roz-deschis, care era înfăşurat într-o pagină din ziarul *South American.*

-Nu o să reuşim.

I în limba germană, în original, „Unde sunt trandafirii? Avem nevoie de mai mulţi trandafiri..." ,

II „Am mai comandat încă zece duzini. Unde sunt?"

- în fiecare an spui asta.

- De data aceasta, am dreptate.

Greta îşi ridică pe nas ochelarii cu ramă groasă şi cercetă din priviri stiva de încă douăzeci şi cinci de cutii.

- îţi spun eu, am dat de belea.

începând cu toată rutina aceasta de pesimism/op- timism, Greta era cam tot ce Lizzie nu era. în primul rând, femeia era europeană, nu americancă, accentul ei german marcându-i pronunţia în ciuda faptului că se afla în State de vreo treizeci de ani. De asemenea, era măritată cu un bărbat minunat, era mama a trei copii minunaţi, trecuţi de douăzeci de ani, şi avea destui bani încât nu numai că nu era nevoită să muncească ea însăşi, dar nici cei doi băieţi şi fata nu erau nevoiţi.

Ea nu avea o maşină Yaris. A ei era o furgonetă Mercedes neagră. Iar inelul cu diamant pe care îl purta alături de verighetă era destul de mare încât să rivalizez cu unul al familiei Bradford.

A, şi părul ei blond era tuns scurt, ca al unui bărbat; nu era ca şi cum ar fi putut să îl dea la o parte de pe chip cu un elastic sau cu o clamă ori să îl strângă într-un coc sau câteva împletituri neglijente.

Singurul lucru pe care îl aveau în comun? Nici una dintre ele nu suporta să stea nemişcată, neocupată sau neproductivă, nici măcar pentru o secundă. Lucrau împreună la DFB de aproape cinci ani - ba nu, de mai mulţi. Şapte?

Vai, Dumnezeule, se apropia de zece acum.

Lizzie nu îşi putea imagina viaţa fără femeia aceasta.

Deşi, uneori, îşi dorea ca Greta să fi fost genul care vedea partea plină a paharului, în loc de cea goală.

- *Ich sage Ihnen, wir* ***şinei în*** *Schwierigkeiten.*[1]

-Tocmai ai spus că suntem din nou la ananghie?

- *Kann sein*[I II].

Lizzie îşi dădu ochii peste cap, dar căzu în capcana adrenalinéi, aruncând un ochi peste postul de lucru pe care îl aranjaseră. De-a lungul a treizeci de metri în mijlocul serei fusese aliniat un rând dublu de mese pliabile, pe care şaptezeci şi cinci de vaze din argint veritabil luceau atât de puternic, încât Lizzie îşi dori să nu îşi fi lăsat ochelarii de soare în maşină. _

Toate acestea trebuiau umplute. în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Se aflau la patruzeci şi opt de ore distanţă de petrecerea de la derby-ul Bradford.

Evenimentul avea loc de atâta amar de vreme, încât devenise nume propriu, iar invitaţiile erau păstrate şi înmânate generaţiilor viitoare ca moştenire de familie.

0 adunare a o mie dintre cei mai bogaţi oameni ai naţiunii şi ai elitei politice, mulţimea se amesteca şi socializa prin grădini, bând cocktailuri cu mentă şi mâncând prăjiturele înainte să pornească spre Steeplehill Downs, la ora 12.30, pentru cea mai importantă zi a curselor de cai pursânge şi prima etapă a Triplei Coroane. Regulile petrecerii erau puţine şi simpatice: doamnele trebuiau să poarte pălării, nu erau îngăduite fotografii sau fotografi şi nu conta dacă erai într-o maşină Phantom Drophead sau într-o limuzină corporatistă, toate maşinile erau parcate pe pajiştea de la poalele dealului şi toţi omenii se urcau în dube care îi purtau până la poarta domeniului.

Bine, aproape toţi. Singurii oameni care nu erau obligaţi să ia duba? Guvernatorii, oricare dintre preşedinţi, dacă veneau, şi antrenorul echipei masculine de baschet a Universităţii Charlemont.

în Kentucky, erai fie roşu al Universităţii

I „Vă spun, avem probleme."

II **Poate.**

Charlemont, fie albastru al Universităţii Kentucky, iar baschetul era important, indiferent că erai bogat ori sărac.

Afilierea lui Lizzie cu Universitatea Charlemont era singurul lucru pe care îl avea în comun cu familia Bradford.

Şaptezeci şi cinci de buchete. Alcătuite din aproape zece mii de bucăţi de material vegetal. Toate pentru o petrecere care nu avea să dureze mai mult de două ore.

Oricât de frumoase erau întotdeauna aranjamentele, era ceva grotesc în cheltuirea a 50 000 de dolari pentru un beneficiu atât de mic. Şi acesta era motivul pentru care Lizzie insistase ca buchetele să fie scoase din vasele lor de argint şi reaşezate în sticle, care să fie distribuite în spitalele şi azilurile din zonă. începuse programul de reutilizare după prima petrecere pentru care aranjase florile, cu ani în urmă. Vederea acelor flori pastelate strivite într-un tomberon alături de mâncare mâncată pe jumătate şi de sticle goale de burbon îi întorsese stomacul pe dos.

- *Wurden goin jeweils peonie zahlen*[I], anunţă Greta scoţând capacul unei alte cutii. Anul trecut, ne-au dat mai puţin...

O parte a uşilor duble care duceau spre casă se deschise larg, şi domnul Newark Harris, majordomul, intră ca o pală rece. La 167 de centimetri ai lui, părea mult mai înalt în costumul său negru şi cu cravată - pe de altă parte, poate că iluzia verticală avea la bază sprâncenele

---

I „Vreau să plătească fiecare bujor."

sale ridicate, care îl făceau să pară că era gata să rostească „american *idiot*" după fiecare vorbă rostită. O adevărată rememorare a tradiţiei vechi de secole a adevăratului servitor englez, nu numai că fusese născut şi şcolit în Londra, ci fusese lacheu al reginei Elisabeta a II-a la palatul Buckingham şi apoi majordom al prinţului Edward, conte de Wessex, la Bagshot Park. Pedigriul casei de Windsor fusese motivul principal al angajării sale din urmă cu un an.

Cu siguranţă, nu personalitatea sa.

- Doamna Baldwine a ieşit la piscină. I se adresă doar lui Lizzie. Greta, de naţionalitate germană, care folosea încă accentul acela cu „z", era pentru el persona non grata. Te rog să îi duci un buchet. Mulţumesc.

Şi, *puf!,* dispăru din nou, încheind lucrurile în tăcere.

Lizzie îşi închise ochii. Erau două doamne Baldwine pe domeniu, dar era cel mai probabil ca una anume să iasă din dormitorul ei şi să coboare în soare, lângă piscină.

„Un pumn sau doi pe ziua de azi", se gândi Lizzie. Nu numai că avea să fie obligată să îşi vadă fostul iubit, ci acum avea să fie nevoită şi să o servească pe soţia acestuia.

Fantastic.

- *Ich hoffe, ein Klavier auf den Kopf falit*[I].

-Ai spus cumva că speri să îi cadă un pian în cap?

- Şi susţii că nu ştii germană.

- După zece ani alături de tine, ajung acolo.

Lizzie privi împrejur să vadă ce putea folosi din masiva livrare de flori. După ce cutiile de flori erau desfăcute, frunzele trebuiau îndepărtate, iar florile trebuiau înfoia- te una câte una pentru a încuraja petalele să se desfacă pentru un control al calităţii.

I „Sper să îţi cadă un pian în cap."
Medicament care conţine ibuprofen. (n.tr.)

Însă încă nu ajunseseră la stadiul acesta - aşadar, lucrurile nu erau gata de a fi aranjate. Dar doamna Baldwine primea ceea ce dorea.

Din atât de multe puncte de vedere!

Un sfert de oră de ales, tăiat şi aranjat, şi avea un buchet acceptabil, pe care îl vârî în spumă umedă, într-un vas de argint.

Greta apăru în faţa ei şi întinse mâinile, cu inelul ei de logodnă cu diamant mare strălucind.

- Lasă-mă pe mine să îl duc.

- Nu, mă ocup eu...

- Nu vei vrea să ai de a face cu ea astăzi...

-Niciodată nu vreau să am de a face cu ea...

- Lizzie.

- Sunt bine. Sincer.

Din fericire, vechea sa prietenă îi crezu minciuna. Adevărul? Era atât de departe de a fi în bine, încât nici măcar nu suporta să se afle acolo... dar asta nu însemna că avea să fie o fricoasă.

- Mă întorc imediat.

-Voi număra bujorii.

în timp ce Lizzie se îndreptă spre uşile duble care dădeau în grădină, capul îi începu să bubuie, şi faptul că fu lovită de zidul de umezeală fierbinte când ieşi nu o ajută deloc. „Motrin“', se gândi. După asta, avea să ia patru şi să se întoarcă la adevărata ei muncă.

Iarba de sub picioare fusese tăiată ca o perie, un covor de golf mai ceva decât putea visa Mama Natură, şi, chiar dacă avea prea multe pe cap, îşi făcu totuşi o listă în minte cu răsaduri de care să aibă grijă şi replantări care trebuiau făcute în grădina îngrădită, de patru hectare. Vestea bună era că, după un început de primăvară destul de rece, pomii fructiferi înfloreau în colţurile suprafeţei îngrădite cu ziduri de cărămidă, petalele lor delicate abia începând să cadă ca zăpada pe cărările cu dale de sub bolţile lor. De asemenea, îngrăşământul care fusese aşternut cu două

săptămâni mai înainte îşi pierduse mirosul urât, iar iedera de pe pereţii vechi de piatră se trezise la viaţă. Totuşi, era abia începutul anotimpului. Peste încă o lună, cele patru careuri, marcate cu sculpturi grecoromane înfăţişând femei răpite, în poziţii regale, aveau să fie toate numai roz pastel, culoarea piersicii şi alb strălucitor, oferind un contrast liniştitei privelişti asupra râului verde cu cenuşiu. Datorită acelor ziduri înalte de şase metri, căprioarele nu putuseră intra să roadă lucrurile, şi acela era singurul motiv pentru care ea şi Greta puteau face ceea ce făceau cu răsadurile de flori.

Casa de la piscină era albă şi acoperită cu şindrilă, arătând ca o casă de pe plajă cum se cuvine, aparţinând unei familii formate din patru membri a unui medic/avocat, aşa cum se profila pe suprafaţa de un albastru-des- chis a apei din piscina de dimensiuni olimpice. Galeria care le lega era acoperită de coloane controlate de glicină, florile alb cu liliachiu atârnând ca felinarele în încâlcirea verde. Şi, sub streaşină, întinsă într-un scaun cu spătarul rabatabil marca Brown Jordan, doamna Chan- tal Baldwine era la fel de frumoasă ca una dintre acele statui de marmură inestimabile.

Şi cam la fel de caldă.

Femeia avea o piele care strălucea datorită unui bronz artificial perfect executat, păr blond cu şuviţe create cu îndemânare şi răsucite la vârfurile lungi şi un trup care ar fi făcut-o pe Roşie Huntington să se simtă complexată. Unghiile îi erau false, dar perfecte, neexistând nimic care să trimită cu gândul la Jersey nici la culoarea şi nici la lungimea lor, iar inelul ei de logodnă şi verigheta erau ca din revista *Town & Country,* la fel de albe şi de strălucitoare ca zâmbetul ei.

Era varianta modernă perfectă a frumuseţii sudiste, genul de femeie despre care cei din regiunea Charle- mont şopteau că „avea material

bun, chiar dacă era din Virginia".

Lizzie se întreba de mult dacă familia Bradford cerceta dinţii debutantelor cu care ieşeau fiii lor - aşa cum se face la un cal pursânge.

-... A leşinat şi apoi a venit ambulanţa. Mâna îngreunată de diamant se ridică înspre păr pentru a-l da după ureche, apoi duse iPhone-ul la care vorbea la cealaltă ureche. Au scos-o pe uşa din *faţă.* îţi vine să crezi? Ar fi trebuit să o facă pe uşa din dos... Ah, sunt minunaţi!

Chantal Baldwine îşi duse mâna la gură, arătând ca o gheişă, în timp ce Lizzie se târî până la barul acoperit de marmură şi aşeză florile în partea care era ferită de lumina directă a soarelui.

-A făcut Robert asta? Este *atât* de atent!

Lizzie salută cu o aplecare a capului şi se întoarse cu spatele. Cu cât pierdea mai puţin timp aici, cu atât mai bine...

-Ah, ascultă, Lisa, ai putea...

- Mă numesc Lizzie. Se opri. Vă pot ajuta cu altceva?

- Eşti drăguţă să îmi mai aduci din asta? Femeia făcu semn cu capul către o carafă care era pe jumătate plină. S-a topit gheaţa, şi aroma a ajuns să se dilueze. Mulţumesc *foarte* mult.

Lizzie îşi mută ochii către limonadă - sau ce o fi fost.

- Îl voi ruga pe domnul Harris să trimită pe cineva...

-Ah, dar el este atât de ocupat. Iar tu poţi doar să dai

o fugă să o aduci - eşti aşa de ajutor! Femeia reveni la iPhone-ul ei cu husa lui cu Universitatea din Charle- mont. Unde eram? A, aşadar, au scos-o pe uşa din faţă - adică, serios, îţi poţi imagina...?

Lizzie merse până la masă, luă carafa şi traversă cu paşi mari terasa albă strălucitoare, până la iarba verde.

- Cu plăcere.

Asta trebuia să spui atunci când familia îţi cerea să faci ceva. Era singurul răspuns acceptabil - şi, cu siguranţă, mai bun decât: „Ce ai zice dacă ţi-ai lua limonada şi ţi-ai vârî-o acolo unde soarele nu bate, vită nemernică..."

-A, Lisa? Este fără alcool, da? Mulţumesc!

Lizzie continuă să meargă, aruncând un alt „Cu plăcere" peste umăr.

Apropiindu-se de conac;, trebui să îşi aleagă punctul de intrare. Ca membru al personalului, nu îi era îngăduit să intre prin „cele patru puncte principale": uşa din faţă, biblioteca laterală, sufrageria din spate şi camera de jocuri din spate. Şi era „descurajată" de la a folosi orice altă uşă în afară de cea a bucătăriei şi cea a camerei tehnice - deşi primea permisiunea dacă aducea cu ea buchetele pentru casă, pe care le schimba de trei ori pe săptămână.

Alese uşa care se afla la jumătatea drumului dintre sufragerie şi bucătărie pentru că refuză să ocolească până la celelalte intrări destinate personalului. Păşind în interiorul răcoros, rămase cu capul plecat nu pentru că îi era teamă să nu supere pe cineva, ci pentru că spera şi se ruga să intre şi să iasă fără să fie prinsă de...

- Mă întrebam dacă astăzi vei fi aici.

Lizzie îngheţă ca un tâlhar şi apoi simţi lacrimi înţe- pându-i ochii. Dar nu avea să plângă.

Nu în faţa lui Lane Baldwine.

Şi nu din cauza lui.

îşi îndreptă umerii, îşi ridică bărbia... şi dădu să se întoarcă.

Chiar înainte de a întâlni ochii lui Lane pentru prima oară de când îi spusese să se ducă dracului, ştia trei lucruri: unu - el avea să arate exact la fel ca mai demult; doi - asta nu avea să fie o veste bună pentru ea; şi trei - dacă avea vreun pic de creier în capul ei, îşi repeta în minte ceea ce el îi făcuse cu doi ani în urmă şi nu se gândea la nimic

altceva.

Lupi, blană şi toate cele...

Ah... fir-ar! Chiar trebuia ca el să arate în continuare aşa?

Lane nu îşi putu aminti mai nimic despre revenirea la Easterly, pentru prima oară după doi ani.

Nimic nu îi rămase cu adevărat în minte. Nici măreaţa uşă de la intrare cu ciocănelul ei în formă de cap de leu şi panelurile ei negre lucioase. Nici foaierul principal de mărimea unui stadion de fotbal cu scara aceea grandioasă şi toate tablourile în ulei ale celor din familia Bradford din trecut şi din prezent. Nici candelabrele din cristal ori aplicele aurii, nici covoarele persane roşii ca rubinul sau draperiile din brocard greu.

Eleganţa sudică şi mirosul dulce de lămâie al lustrului de modă veche al podelei erau ca un rând de haine care, odată pus de dimineaţă, trecea neobservat pe parcursul zilei pentru că era croit să ţi se potrivească la perfecţie. Nu îi rămăsese absolut nimic în urma revenirii: fusese ca scufundarea într-o apă calmă de 37 de grade. Fusese ca respirarea unui aer perfect nemişcat, perfect umed, perfect temperat. Fusese ca moţăitul într-un fotoliu de piele la club.

Era acasă şi era, în acelaşi timp, inamicul, şi, foarte probabil, nu rămăsese cu nici o impresie pentru că era copleşit de emoţie, pe care încerca să o blocheze.

Însă observă până şi cel mai mărunt amănunt când fu vorba să o revadă pe Lizzie King.

Coliziunea avu loc în vreme ce se îndrepta către sufragerie, în căutarea celei pe care venise de atât de departe să o vadă.

Acela fu momentul în care se ciocni de cea pe care nu îndrăznise să spere că avea să o găsească aici.

„Ah, Dumnezeule“, se gândi în timp ce o privi îndelung.

După ce fusese nevoit să se bazeze pe amintiri atâta amar de vreme, să stea în faţa ei era diferenţa dintre un fragment descriptiv şi lucrul real - iar trupul lui răspunse instantaneu, sângele pompându-i şi toate acele instincte adormite nu numai trezindu-se, ci explodând în venele lui.

Părul ei era încă decolorat de soare, nu de mâinile vreunei coafeze, şi era prins la spate într-o coadă, cu vârfurile groase ieşind în afară ca o sfoară tăiată. Chipul îi era neatins de machiaj, pielea bronzată şi strălucitoare, structura aceea osoasă amintindu-i că genele bune făceau cât nişte operaţii estetice de o sută de mii de dolari. Iar trupul ei... trupul fermoare şi puternic care avea curbe acolo unde îi plăcea lui şi linii drepte care stăteau mărturie muncii fizice pe care ea o făcea atât de bine... era la fel cum îşi amintea el. Era chiar îmbrăcată la fel, în pantalonii scurţi kaki şi nelipsitul tricou polo negru cu emblema Easterly pe el.

Parfumul ei era Coppertone, nu Chanel. Pantofii ei erau Merrill, nu Manolo. Ceasul ei era Nike, nu Rolex.

Pentru el, ea era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Din nefericire, nici privirea ei nu se schimbase: cea care îi spunea că şi ea se gândise la el de când el plecase.

Doar că nu într-un mod plăcut.

În timp ce gura i se mişca, el îşi dădu seama că rostea o combinaţie de cuvinte, dar nu le ţinu socoteala. Erau prea multe imagini care îi treceau prin minte, toate amintiri din trecut: trupul ei gol în cearceafuri mototolite, părul ei împletit printre degetele lui, mâinile lui pe coapsele ei. O auzi rostindu-i numele în timp ce el o pătrundea cu

putere, legănând patul până când tăblia se lovi de perete...

- Da, ştiam că vei veni, zise ea calm.

Ce mai diferenţă de lungimi de undă! El se cutremura până la chiloţii lui marca Gucci retrăind ce fusese între ei, iar ea era neafectată de prezenţa lui.

- Ai văzut-o deja? întrebă ea. Apoi, se încruntă. Heiii?

Ce naiba îi spunea ea? A, da.

- Am auzit că s-a întors deja de la spital.

-Acum o oră.

- Este bine?

-A plecat de aici într-o ambulanţă, conectată la tubul de oxigen. Ce crezi?

Lizzie aruncă o privire în direcţia în care se îndrepta.

- Uite ce este, te rog să mă scuzi, voi...

- Lizzie, spuse el cu voce scăzută. Lizzie, eu...

Pe măsură ce liniştea se întindea, expresia ei deveni plictisită.

-Fă-ne amândurora o favoare şi nu te mai deranja să închei, bine? Mergi doar să o vezi şi... fă orice ai venit să faci, în regulă? Nu mă băga în asta.

-Iisuse Hristoase, Lizzie, nu ai de gând să mă asculţi...

- De ce ar trebui să o fac?

- Pentru că oamenii civilizaţi oferă altora această dovadă de politeţe...

Şi... BUM! Explodară.

- *Poftim*? zise ea. Simplul fapt că locuiesc peste râu şi muncesc pentru familia ta mă face un fel de maimuţă? Serios - ai de gând să faci asta?

- Nu asta voiam să spun...

-Alt, ba cred că da...

-Jur, mormăi el, arţagul tău...

- Ce este cu el, Lane? îşi face din nou apariţia?

îmi pare rău, nu îţi este îngăduit să întorci lucrurile ca şi cum eu aş fi cea cu probleme. Tu eşti responsabil. *întotdeauna* a fost vina ta.

Lane îşi aruncă mâinile în aer.

-Nu pot să mă înţeleg cu tine. Tot ce doresc să fac este să explic...

-Vrei să faci ceva pentru mine? Bine, minunat,poftim! Trânti o carafă pe jumătate plină cu ceea ce părea limonadă în mâinile lui. Du asta la bucătărie şi pune pe cineva să o umple din nou. Apoi, le poţi spune să o ducă în spate, la piscină sau poate o poţi duce chiar tu soţiei tale.

Cu asta, se răsuci pe călcâie şi porni în viteză către cea mai apropiată uşă. în timp ce mergea furioasă pe pajişte către seră, el nu se putu decide ce era mai tentant: să dea cu capul într-un perete, să arunce carafa în sufragerie către tapetul Zuber de deasupra spătarului scaunului sau o combinaţie a celor două.

Alese cea de a patra opţiune:

- Fir-ar să fie, la dracu', rafyat...

- Domnule? Vă pot ajuta?

Auzind accentul britanic, Lane aruncă o privire către un bătrân de vreo cincizeci de ani, care era îmbrăcat ca şi cum ar fi fost din unui magazin de pompe funebre.

- Cine naiba eşti?

- Domnul Harris, domnule. Sunt Newark Harris, majordomul. Individul se îndoi din şale. Piloţii au fost destul de amabili încât să anunţe dinainte că sunteţi pe drum. Pot să mă ocup de bagajele dumneavoastră?

-Nu am.

-Foarte bine, domnule. Camera dumneavoastră este aranjată, şi, dacă aveţi nevoie de altceva în afară de hainele dumneavoastră de sus, va fi plăcerea mea să vă fac rost de tot ce vă este necesar.

Ah, nu, nu avea să rămână - ştia al naibii de bine ce weekend urma, iar scopul vizitei lui nu avea nimic de a face cu acel circ social numit „derby“.

Îi dădu carafa Domnului Spilcuit.

-Nu ştiu ce este înăuntru şi nu îmi pasă. Tu doar umple-o şi du-o acolo unde trebuie.

-Cu plăcere, domnule. Veţi mai avea nevoie...

-Nu, asta-i tot.

Bărbatul păru surprins când Lane trecu pe lângă el şi se îndreptă înspre partea de casă destinată angajaţilor. Dar, desigur, englezul nu îi puse nici o întrebare. Ceea ce, luând în consideraţie starea de spirit pe care o avea, nu numai că era eticheta potrivită unui majordom, ci cădea în sfera autoconservării.

Două minute înăuntrul casei. Două afurisite de minute.

Şi deja era gata să explodeze.

capitolul 4

Lane intră ca o furtună în bucătăria imensă, şi, deşi erau o duzină de maeştri bucătari aplecaţi peste tejghelele de oţel inoxidabil, zgomotul era mai degrabă industrial decât uman: nici unul dintre cei în haine albe nu vorbea în timp ce trudeau cu toţii peste tocătoare, oale din care ieşeau aburi şi boluri de condimente. Câţiva dintre aceştia ridicară privirea şi, deşi îl recunoscură şi se opriră din ceea ce făceau, el îi ignoră - şi le ignoră şi reacţiile de uimire. Era obişnuit cu această reacţie întârziată, reputaţia lui urmându-l de ani întregi de-a lungul ţării.

Mii de mulţumiri, Vanit? F*air,* pentru expozeul acela despre familia lui din urmă cu zece ani. Şi celor trei materiale ce urmaseră. Deşi el se schimbase, odată ce statutul acela de celebritate, împachetat de media, te fraierea...

Nu mai era cale de scăpare.

Merse până la o uşă pe care scria „PRIVAT" şi se trezi că îşi bagă din nou cămaşa în pantaloni, îşi trage pantalonii şi îşi netezeşte părul. Acum, îşi dori să îşi fi făcut timp de un duş, să se fi bărbierit şi să îşi fi schimbat hainele.

Chiar îşi dorea ca întâlnirea cu Lizzie să fi mers mai bine. De parcă mai avea nevoie de un alt lucru care să îl preocupe...

Bătaia lui în uşă fu înceată, plină de respect. Răspunsul pe care îl primi nu fu la fel.

- La ce mai ciocăni? se auzi o voce aspră de femeie.

Lane se încruntă în timp ce deschise uşa. Apoi, se

opri brusc.

Domnişoara Aurora stătea în picioare la plita ei, mirosul de ulei încins şi sfârâitul puiului care se prăjea într-o tigaie umplându-i apartamentul modest. Bucătăreasa afro-americană de aproape şaizeci şi cinci de ani era îmbrăcată în halatul ei de zi cu zi şi avea părul aranjat într-o tunsoare bob scurtă, cu bucle negre foarte creţe.

- Ei, nu sta degeaba acolo, se răsti la el. Spală-te pe mâini şi scoate tăvile. Mai am cinci minute.

Se aşteptase să o găsească lungită, acoperită cu un cearceaf până la piept şi cu q lumină stinsă în ochi, în vreme ce mult iubitul ei lisus venea să o ia.

- Lane, revino-ţi. încă nu am murit.

El se frecă la ochi, apoi îşi dădu singur un şut mental în fund, ca să nu o facă ea în realitate.

-Da, am înţeles.

În timp ce închise uşa, nu îşi luă ochii de la ea, în căutarea unor semne de slăbiciune fizică în umerii aceia puternici şi în perechea aceea de picioare. Nu găsi nici unul. Nu era absolut nimic la ea care să sugereze că sfârşise prin a ajunge la camera de urgenţă după ce leşinase în timp ce juca poker în New York.

Traversând spaţiul îngust, descoperi că tăviţele de pe care ei doi mâncaseră întotdeauna erau exact în locul în care le văzuse ultima oară, în colţ, sprijinite între consola de jocuri şi bibliotecă. Cele două şezlonguri erau şi ele aceleaşi, amândouă în faţa unei ferestre înalte, cu milieuri croşetate aruncate peste locul în care se sprijineau capetele.

Fotografii înfăţişând copii se aflau pretutindeni şi în tot felul de rame şi, printre chipurile frumoase de culoare, se aflau şi unele albe: era el, la terminarea grădiniţei; fratele său, Max, înscriind un gol la lacrosse; sora lui, Gin, îmbrăcată ca o lăptăreasă într-o piesă de teatru la şcoală; celălalt frate al său, Edward, cu sacou şi cravată, pentru poza de sfârşit de facultate.

- Sfinte Dumnezeule, eşti prea slab, băiete, mormăi domnişoara Aurora în timp ce merse să amestece într-o oală despre care el ştia că era plină cu mazăre gătită cu bucăţi de şuncă.

- Nu au mâncare acolo, în New York?

-Nu ca asta, doamnă.

Sunetul pe care îl făcu în gâtlejul ei fu ca un Chevy al cărui eşapament dădea rateu.

-Adu farfuriile.

- Da, doamnă.

Descoperi că mâinile îi tremurau în timp ce lua din dulap două farfurii, făcându-le să zornăie. În atât de multe feluri, aceasta era mama lui - şi nu doar atât? Spre deosebire de femeia care îi dăduse naştere, care, fără îndoială, se afla sus, „odihnindu-se" într-o ceaţă medicamentoasă de nu-sunt-o-dependentă-pentru-că-me- dicul-mi-a-dat-pastilele, domnişoara Aurora părea în acelaşi timp fără vârstă şi puternică precum un supererou.

Ideea revenirii cancerului? La dracu', nici măcar nu şi-o putea imagina din capul locului bolnavă de cancer. Şi nu se păcălea pe el însuşi. Acela trebuia să fie motivul pentru leşinul ei.

După ce puse tacâmurile şi şerveţelele pe tăvi şi

turnă ceai pentru amândoi, merse şi se aşeză pe scaunul din dreapta.

- Nu ar trebui să găteşti, zise el, în timp ce începu să pună masa.

- Iar tu nu ar fi trebuit să stai plecat atâta timp. Ce se întâmplă cu tine?

Cu siguranţă, ea nu era pe patul de moarte, remarcă el.

- Ce a spus medicul?

-Nimic ce să merite auzit, după părerea mea. Aduse tot felul de bunătăţi îngrămădite până la cer. Acum, taci şi mănâncă.

- Da, doamnă.

„Vai, sfinte Iisuse", gândi în timp ce căsca ochii la farfuria din faţa lui. Bame prăjite. Măruntaie. Turte cu cartofi. Fasole în fiertură de porc. Şi puiul prăjit.

Când stomacul lui scoase un chiorăit, ea izbucni în râs. El nu, şi, dintr-odată, fu nevoit să îşi dreagă glasul. Asta însemna acasă. Mâncarea aceasta, pregătită de această femeie, însemna acasă - avusese toată viaţa lui exact ce avea acum pe farfurie, mai ales în anii de dinainte ca mama lui să se retragă din toate, când ea şi tatăl lui ieşeau cinci seri pe săptămână. Bolnavi sau sănătoşi, fericiţi sau trişti, fie că le era cald sau frig, el şi fraţii lui, alături de sora lor, stătuseră în bucătărie cu domnişoara Aurora şi se purtaseră cum se cădea, căci altfel riscau să primească una după ceafă.

Nu existase niciodată vreui> scandalagiu în bucătăria domnişoarei Aurora.

- Dă'i bătaie acum, zise ea moale. Nu aştepta până se răceşte.

El începu să înfulece şi gemu de plăcere când primul gust îi inundă gura.

-Vai, domnişoară Aurora.

-Trebuie să te întorci acasă, băiete. Clătină din

cap Chestia aia cu nordul nu este pentru tine. Nu ştiu cum suporţi vremea - cu atât mai puţin pe oamenii aceia.

-Aşadar, ai de gând să îmi spui ce s-a întâmplat? o întrebă, trăgând cu ochiul la pansamentul de la înche- ietura mâinii ei.

- Nu am nevoie de maşina aceea pe care mi-ai cumpă- rat-o. Asta s-a întâmplat.

El se şterse la gură.

- Ce maşină?

Ochii aceia negri se îngustară.

- Nu încerca să faci pe prostul, băiete.

- Domnişoară Aurora, conduceai un rah... o rablă. Nu te pot lăsa în halul ăla.

Putu auzi cum sudul se strecura înapoi în glasul lui. Nu durase mult, aşa-i?

-Maşina mea Malibu este perfectă...

Acum, el o privi şi îi susţinu privirea.

- Era o maşină ieftină, în primul rând, şi avea cinci sute de mii de kilometri la bord.

-Nu văd de ce...

- Domnişoară Aurora, nu îţi mai permit să te urci în rabla aceea. îmi pare rău.

Îl privi încruntată destul de stăruitor cât să îi facă o gaură în frunte, dar, cum el nu schiţă nici o mişcare, îşi coborî privirea. Şi aceea era natura relaţiei lor. Două firi încăpăţânate, nici unul din ei nefiind dispus să cedeze în legătură cu nimic - decât unul faţă de altul.

- Nu am nevoie de un Mercedes.

-Maşină de teren, doamnă.

-Nu îmi place culoarea. Este necurată.

- Aiureli. Este roşul Universităţii Charlemont, şi îţi place la nebunie.

Când ea mormăi morocănoasă, el ştiu adevărul. Ea îşi adora noua maşină. Sora ei, domnişoara Patience, îl sunase şi îi spusese că domnişoara Aurora conducea maşina E350 4Matic prin tot oraşul. Desigur, bătrâna nu îl sunase niciodată să îi

mulţumească, iar el se aşteptase la protestele ei: întotdeauna fusese prea mândră pentru a accepta ceva gratis. Dar domnişoara Aurora nu voia nici să îl supere - şi ştia că el avea dreptate.

-Aşadar, ce s-a întâmplat cu tine azi-dimineaţă.

Nu era o întrebare din partea lui.

-Am ameţit puţin.

- Au zis că ai leşinat.

-Sunt bine.

-Au zis că a revenit cancerul.

-Cine a zis?

- Domnişoară Aurora...

- Domnul şi Salvatorul meu m-a mai vindecat înainte şi o va face din nou. Ridică o palmă către ceruri şi îşi închise ochii. Apoi îl privi. Voi fi bine. Te-am minţit eu vreodată, băiete?

-Nu, doamnă.

-Acum, mănâncă.

Lane aproape terminase cea de-a doua farfurie când fu nevoit să întrebe.

- L-ai văzut în ultima vreme?

Nu avea rost să menţioneze la cine e referea - Edward era cel despre care toată lumea vorbea în şoaptă în ultimii doi ani.

Chipul domnişoarei Aurora se înăspri.

-Nu. Urmă o lungă perioadă de tăcere. Îl vei vedea cât timp stai aici? îl întrebă.

-Nu.

- Cineva trebuie să o facă.

- Nu va face nici o diferenţă. Şi apoi, ar trebui să mă întorc la New York. Chiar nu am venit aici decât să mă asigur că eşti bine...

-Vei merge să îl vezi. Inaiţite să te întorci în nord.

Lane îşi închise ochii. După o clipă, mârâi:

- Da, doamnă.

- Bun băiat.

După o a treia porţie, Lane strânse farfuriile şi trebui să ignore faptul că domnişoara Aurora părea

să nu fi mâncat absolut nimic. Conversaţia se îndreptă apoi spre nepoatele şi nepoţii ei, surorile şi fraţii ei, unsprezece la număr, şi spre faptul că tatăl ei, Tom, murise în cele din urmă, la vârsta de optzeci de ani.

Se numea Aurora Toms pentru că era unul dintre co- piii lui Tom. Circula zvonul că, pe lângă cei doisprezece copii pe care îi avusese cu soţia sa, existau nenumăraţi alţii în afara căsătoriei. Lane îl întâlnise pe bărbat la biserica domnişoarei Aurora din când în când, şi acesta fusese un personaj impresionant, la fel de puternic sudic ca Mississippi, la fel de charismatic ca un predicator şi la fel de frumos ca păcatul însuşi.

Nu că era arogant, dar Lane îşi închipui că tatăl ei era motivul pentru care îi făcea lui atâta pe plac - întotdeauna fusese preferatul ei, chiar dacă nu o spusese niciodată cu glas tare. Fusese toată viaţa numit prea chipeş pentru binele lui şi, cu siguranţă, fusese un fustangiu. în anii tinereţii lui? Lane se aflase acolo, la acelaşi nivel cu bunul şi bătrânul domn Toms.

-Urcă şi salută-ţi şi mama înainte să pleci, spuse domnişoara Aurora după ce el spălă şi puse la loc vasele şi argintăria.

Lăsă tigaia şi oalele pe plita ei. Ştia foarte bine că nu trebuia să le atingă.

Răsucindu-se pe călcâie, împături prosopul de vase şi apoi se sprijini de chiuveta de inox. Ea îşi întinse mâna din şezlong.

- Cu toţii trebuie să vă abţineţi.

- Domnişoară Aurora...

- Să nu îmi spui că ai zburat mai bine de trei mii de kilometri doar ca să mă păzeşti ca şi cum aş fi o invalidă. Nu are nici un sens.

-Mâncarea ta merită călătoria.

- Asta este adevărat. Şi mergi să o vezi pe mama ta.

„Am făcut-o deja“, se gândi el în timp ce o

privea stăruitor.

- Domnişoară Aurora, ai de gând să îţi iei ajutoare pentru derby?

- Pentru ce crezi că sunt toate mâncărurile astea din bucătăria mea mare?

- Este mult de dus.

Acea privire aspră infamă îşi croi drum, dar asta fu tot, şi lucrul acesta îl sperie. în mod normal, până acum, ea s-ar fi ridicat de pe scaun şi l-ar fi împins pe uşă afară. În schimb, ea rămase aşezată.

- Voi fi foarte bine, băiete.

-Aşa să faci! Fără tine, nu am pe nimeni care să mă ţină pe calea cea dreaptă.

Ea bombăni ceva în barbă şi privi peste umărul lui. Iar el aşteptă pur şi simplu, în tăcere.

În cele din urmă, femeia îi făcu semn să se apropie de ea, iar el se supuse imediat, traversând cu paşi mari linoleumul şi lăsându-se în genunchi lângă scaunul ei. Una din mâinile ei, mâinile ei negre frumoase şi puternice, se întinse şi trecu prin părul lui.

-Trebuie să-l tai.

-Da, doamnă.

Ea îi atinse chipul.

- Eşti prea chipeş pentru binele tău.

-Cum ziceam, trebuie să rămâi în preajmă ca să mă ţii pe calea cea dreaptă.

Domnişoara Aurora încuviinţă din cap.

- Să contezi pe asta.

Urmă o pauză lungă.

- Îţi mulţumesc pentru maşina mea cea nouă.

El îi apăsă un sărut în palmă.

- Cu plăcere.

-Şi trebuia să îţi amintesc ceva.

Ochii aceia de abanos în care privise când era copil, adolescent, tânăr... bărbat în tpată firea îi cutreierară chipul, ca şi cum ea încerca să observe schimbările pe care trecerea anilor le aducea

trăsăturilor pe care le privise timp de peste treizeci de ani.

-Te am pe tine şi îl am pe Dumnezeu. Sunt mai mult decât sănătoasă, este clar, băiete? Nu am nevoie de nici un Mercedes - nu am nevoie de o casă luxoasă ori de haine scumpe. Nu există nici un gol în mine care trebuie umplut, mă auzi?

- Da, doamnă. Îşi închise ochii, gândind că ea era unica şi cea mai nobilă femeie pe care o întâlnise vreodată. Ei bine, ea şi Lizzie. Te aud, zise cu glas răguşit.

Cam la o oră după întâlnirea cu limonada/Lane, Lizzie părăsi sera cu două aranjamente mari. Doamna Bradford insistase întotdeauna ca în încăperile publice şi în toate dormitoarele ocupate să fie flori proaspete - iar standardul fusese păstrat chiar şi după ce ea se retrăsese în dormitorul ei, cu vreo trei ani în urmă, şi rămăsese acolo în cea mai mare parte a timpului. Lui Lizzie îi plăcea să creadă că, dacă nu întrerupea obiceiul, poate că Mica V.E., aşa cum o numea familia, avea să coboare din nou şi avea să fie iar stăpâna casei.

Easterly avea peste cincizeci de camere, dar multe dintre ele erau fie birouri pentru angajaţi, fie apartamente şi băi pentru aceştia sau spaţii precum bucătăria, pivniţa pentru vinuri, camere de jocuri sau încăperi goale pentru oaspeţi, care nu necesitau flori. Buchetele de la parter erau în formă bună - le trecuse deja în revistă şi scosese ocazionalii trandafiri ofiliţi pe ici şi colo. Cele noi erau pentru foaierul de la etaj şi pentru camera Marelui Domn Baldwine. Cel al doamnei Bradford nu trebuia împrospătat până a doua zi, şi nici cel al lui Chantal, şi...

Oare Lane avea să stea în camera soţiei lui? Probabil. Asta o făcu să îi vină să verse.

Urcând pe scările din spate, destinate angajaţilor, ducea două vase grele de argint în mâini, braţele fiindu-i încordate sub greutate într-

un fel care îi făcea bicepşii să îi ardă. Coridorul principal de la etaj era lung cât un teren de curse, dar drept ca o săgeată, un total de douăzeci şi unu de apartamente şi dormitoare deschizându-se de fiecare parte.

Apartamentul Marelui Domn Baldwine era alăturat celui al soţiei lui, ambele apartamente având vedere la grădină şi la râu. Exista un coridor care unea cele două dressinguri, dar ştia că acesta nu fusese niciodată folosit. Pentru o vreme, după ce începuse să lucreze pentru prima oară la Easterly, fusese nedumerită de nume - şi greşise şi o numise pe doamna Bradford după numele ei legal, spunându-i doamna Baldwine. Nu mersese. Fusese ferm corectată de către şeful personalului. Stăpâna casei Bradford avea să fie o „doamnă" şi o „Bradford", indiferent care ar fi fost numele soţului său.

Derutant. Până când îşi dăduse seama că, deşi cei doi aveau patru copii împreună, soţul şi soţia nu aveau vieţi comune, aşa cum nu aveau nici dormitoare comune. Aşadar, domnul Baldwine era în apartamentul cu accente bleumarin şi antichităţile mai masive din ma- hon şi doamna Bradford, în apartamentul cu crem, gri şi roşu cu mobilă în stil Ludovic al XlV-lea şi patul cu baldachin.

Poate că cei doi aveau ceva în comun: el se ascundea în biroul său din centrul de afaceri, iar ea - în dormitorul ei.

Era o nebunie.

Lizzie merse mai întâi tocmai până la scara de ceremonie curbată şi schimbă buchetul de pe masa de cafea din zona de relaxare de pe palier. Apoi, se întoarse şi se îndreptă spre apartamentul domnului Baldwine. Ciocăni de două ori în uşa gros capitonată şi aşteptă. Era imposibil ca el să se afle de cealaltă parte. Trebuia să fie la muncă, după ce plecase la ora opt dimineaţa, şi nu era aşteptat să

se întoarcă decât după căderea nopţii, în fiecare zi.

Lăsând pe podea vechiul buchet din foaier, apăsă clanţa ornamentată a uşii, împinse şi merse până la un birou antic al cărui loc era într-un muzeu. Nu era nimic în neregulă cu buchetul aflat deja lângă setul de perii de argint şi sub oglinda antică de pe timpul federaţiei, dar nimic nu era îngăduit să pălească la Easterly. Aici, în coconul avuţiei, entropiei nu îi era permis să existe.

în timp ce schimba vazele, auzi glasuri în grădină şi merse la ferestrele cu vedere la ea. Peste o duzină de bărbaţi sosiseră şi aduceau înăuntru prelata albă imensă şi stâlpi lungi de aluminiu, care, cu destulă mână de îucru şi nişte sisteme hidraulice, aveau să formeze cortul de doisprezece metri pe douăzeci şi patru al prânzului pentru derby.

Minunat. Chantal probabil că îl striga chiar în momentul acesta pe domnul Harris şi se plângea că zona fără muşte a familiei fusese violată: dacă un membru al familiei sau un oaspete folosea piscina, casa de la piscină sau vreuna dintre terase, toată munca trebuia să înceteze în grădină şi toţi muncitorii trebuiau să se care din zonă până când aceştia terminau cu distracţia.

Vestea bună? Greta se afla deja acolo, adunând bărbaţii. Vestea rea? Nemţoaica le spunea, probabil, să îl plaseze exact lângă locul în care şedea Chantal.

în mod deliberat.

Temându-se de confruntarea aceea, Lizzie se roti...

îngheţă când privirea îi fu atrasă de o pată de culoare.

-Ce nai...?

Se aplecă, nefiind sigură la ce se uita. Ca orice altceva la Easterly, camera lui William Baldwine era fără pată, toate obiectele exact la locul în care trebuiau să fie, toate harnaşamentele masculine

ale unui afacerist puternic ascunse în sertare sau aşezate pe rafturi, aşteptându-l să intre în dressing. Aşadar, ce căuta o bucată de mătase roz prinsă între tăblia patului şi perete?

Ei bine, putea doar să bănuiască.

Iar lenjeria aia cu siguranţă nu fusese dată jos de pe Virginia Elizabeth Bradford Baldwine.

Lizzie abia aştepta să iasă din încăpere; apucă celălalt buchet vechi şi se îndreptă rapid spre uşă, dechizând-o...

-Ah, mă bucur atââââât de mult să te vădăăăăăd!

Vorba tărăgănată din sud fu ca nişte unghii pe o tablă, dar mai rău de atât fu să o vadă pe Chantal Bald- wine aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui Lane şi atârnând de trupul acestuia.

Cei doi se aflau la celălalt capăt al holului, ceea ce însemna că nici unul din ei nu o văzuse. Din nefericire, se aflau între ea şi scara pentru personal.

- Nu îmi vine să cred că m-ai surprins astfel!

Femeia se retrase un pas şi poză, ca şi cum dorea ca el

să o privească bine.

- Stăteam la piscină, dar am urcat pentru că oamenii cu cortul se află aici. Am decis să mă îndepărtez pentru a-i lăsa să se apuce de aranjat.

„Măi să fie, nu meriţi o medalie?“ gândi Lizzie. „Şi nu te duceai spre club la ora asta, oricum?“

Lizzie se întoarse pentru a se îndrepta către scările principale, ca să scape. Chiar dacă era împotriva regulilor, era mai bine decât să fie nevoită să treacă pe lângă...

La capătul acela al holului, domnul Harris urcă pe palier, alături de doamna Mollie, şefa menajerelor. Englezul îşi trecea vârful degetului peste rama fotoliului şi îl ridica în aer pentru inspecţie, clătinând din cap.

Minunat.

Singura ei scăpare era fie peste cărbuni încinşi, fie printr-un rug. Sau să se ascundă înapoi în camera domnului Baldwine-care-îşi-înşela-soţia.

Ah, ce alegeri!

Şi, Doamne, uneori îşi *iubea,* pur şi simplu, slujba.

capitolul 5

Distileria Bradford, ţinutul Ogden

Edwin „Mack“ MacAllan se plimbă de-a lungul stivelor înalte de cincisprezece metri de butoaie de burbon,

cu cizmele sale din piele, făcute de mână, lovind podeaua antică de beton şi simţind mirosul a o sută de mii de scânduri de lemn de esenţă tare şi milioane de litri de burbon ca un parfum care era la fel de bun ca mireasma unei femei.

În pumnul său, o notă din partea companiei era făcută ghemotoc, hârtia albă cu scrisul imprimat fiind dincolo de a mai putea fi salvată.

Din nefericire, mesajul nu îşi pierduse efectul.

Din când în când, se oprea şi nota codurile de numere însemnate şi datele care fuseseră arse pe faţa butoiului. Era o progresie a amândurora, recipientele preţioase odihnindu-se în pace pentru patru ani, zece ani, douăzeci de ani şi mai mult. Ca maestru distilator al companiei, avea destui oameni care munceau pentru el care ar fi putut face asta, dar, aşa cum vedea el lucrurile, aceştia erau singurii copii pe care urma să îi aibă vreodată şi nu avea de gând să îi lase să fie crescuţi de echivalentul unei bone.

La vârsta de treizeci şi opt de ani, era un singuratic atât fiindcă alesese asta, cât şi pentru că era ceva necesar: această slujbă - această slujbă de douăzeci şi cinci de ore pe zi, opt zile pe săptămână - era soţia şi amanta lui. familia şi moştenirea lui.

Aşa că această notă, pe care tocmai o găsise pe birou, său, era ca un şofer beat care intrase cu maşina în duba cu care întreaga sa viaţă circula.

Reţeta pentru burbon era cu adevărat simplă: amestec de cereale, care, după legea din Kentucky, trebuia să fie făcut din minimum cincizeci la sută porumb, şi era. aici, la Bradford Bourbon Company, completat de combinaţie de secară, malţ de orz şi vreo zece la sut* grâu, pentru un gust mai fin; apă, adusă din subteran apă freatică calcaroasă; drojdie; butoaie din stejar alt care erau arse pe dinăuntru; şi timp.

Asta era totul. Orice producător de burbon ave

acele cinci elemente cu care să lucreze, punct. Dar, aş-, cum bunul Dumnezeu a creat o varietate nesfârşi

de oameni din elementele principale ce constituiau un om, tot aşa fiecare familie ori companie producea diferite variante ale aceluiaşi lucru.

Mack se opri şi își puse mâna pe părţile laterale rotunjite ale unuia dintre butoaiele pe care le umpluse prima oară când devenise maestru. Asta fusese cu peste cincisprezece ani în urmă, deşi lucrase pentru companie încă de pe când avea paisprezece ani.

Tatăl său fusese maestru înaintea lui, iar Mack ar fi trebuit să mai aibă vreo zece sau cincisprezece ani înainte să îi calce pe urme. Totuşi, viaţa nu sprijinise acel destin, aşa că iată-l, cel mai tânăr maestru din istoria producţiei de burbon din stat - care, aparent, lucra pentru aristocraţia producătorilor de burbon. Bradford Bourbon nu era cea mai mare companie - aceasta era afacerea competitoare condusă de familia Sutton. În schimb, familia Bradford era cunoscută pentru producţie. Burbonul perfect. Era eticheta a tot ce făceau, vârful de săgeată al fabricii lor, al afacerilor şi al filosofiei lor de marketing.

Aşa că nu avea cum să nu se întrebe de ce conducerea se aştepta din partea lui să accepte aceste întârzieri propuse în livrarea cerealelor. Era ca şi cum aceasta nu nţelegea că, deşi astăzi aveau destulă marfă de patru ani echime, dacă el nu păstra distileria în funcţiune, aveau să termine genul acela de burbon pe care să îl vândă ţeste patruzeci şi opt de luni de acum înainte, peste zece ani, peste douăzeci de ani.

Se temea de direcţia în care se îndreptau lucrurile. O criză de porumb la nivel naţional şi rezultatul încălzirii c >bale ce dăduse peste cap clima de vara trecută însemnau că preţul crescuse până la cer, dar era puţin probabil l rămână astfel. Era clar, contabilii din biroul central, Mică moşia

domnuLui Baldwine, mai exact, aveau de când să salveze câţiva bănuţi încetinind producţia pentru următoarele luni şi aşteptau să recupereze când preţul porumbului avea să se regleze de la sine.

Presupunând că seceta care zguduise naţiunea anul trecut nu se repeta.

Ceea ce nu era un pariu pe care el, personal, să îl accepte.

Printre multele defecte ale acestei logici, problema principală era că acei manageri cu MBA la Harvard, îmbrăcaţi în costumele şi cu cravatele lor, nu îşi dădeau seama că burbonul nu era un dispozitiv produs pe o linie de asamblare cu un buton de pornire şi oprire. Era un proces, o culminare unică şi specială de alegeri prin încercări şi eşecuri ce fusese făcută şi rafinată de-a lungul unei perioade de două sute cincizeci de ani: trebuia să cultivi gustul burbonului, să scoţi aromele şi echilibrul, să conduci elementele până la apogeul existenţei lor, apoi să îl trimiţi clienţilor tăi cu o etichetă care îl identifica drept cel mai bun dintre cele mai bune.

Ca maestru distilator, se mândrea că menţinea brandul No.Fifteen, linia cea mai de succes, dar mai puţin scumpă a companiei, cu la fel de multă grijă cu care menţinea şi produsele cu cost şi vârstă mai mari, cum erau Black Mountain, Bradford I şi ultraexclusivul Family Reserve.

Se temea că, dacă întrerupea acum producţia, aveau să revină la el peste şase luni să îi ceară să eticheteze greşit butoaiele.

Pentru cei în costume, şase luni însemnau o jumătate de an, douăzeci şi şase de săptămâni, două anotimpuri.

Dar cerul gurii lui putea deosebi un burbon de nouă ani şi jumătate de unul de zece ani şi o zi. Poate că mulţi dintre clienţii lor nu puteau, dar nu asta era important, nu-i aşa? Faptul că mulţi dintre competitorii lor etichetau eronat în mod constant?

Nu era deloc un standard de urmat.

Dacă Edward ar fi fost aici, nu ar fi trebuit să îşi facă griji de genul acesta. Edward Baldwine era raritatea din familia Bradford: un distilator adevărat, o relicvă a erei de început a venerabilei descendenţe, un bărbat care preţuia produsul care era creat. Dar, mulţumită tatălui său, acel presupus moştenitor al tronului nu mai era implicat în companie.

Aşa că nu avea la cine să apeleze cu treaba asta.

Şi faptul că nota aceea fusese pur şi simplu lăsată pe biroul lui? Era tipic pentru felul în care funcţionau lucrurile încă de când cu tragedia lui Edward. Fătălăii ştiau că el avea să facă scandal pentru asta, dar nu aveau curajul să vină să îi spună personal. Nu. Doar scriseseră o înştiinţare şi o aruncaseră printre toate celelalte hârtii, de parcă nu ar fi avut să afecteze în mod fundamental esenţa afacerii.

Privi în sus, către acoperişul depozitului, la grinzile făcute din cherestea veche doborâtă cu un secol în urmă. Aceasta era cea mai veche dintre clădirile de depozitare a companiei şi era folosită pentru a adăposti cele mai speciale butoaie. Situată lângă distileria originală - care servea acum atât ca muzeu pentru turişti, cât şi ca spaţiu pentru biroul lui -, părea locul potrivit în care să vină pentru a căuta alinare.

Sufletul tatălui său cutreiera pe acesta coridoare.

Mack fusese întotdeauna convins că putea să îşi simtă tatăl pe urmele lui când se plimba printre stive.

Convins, de asemenea, că - într-o zi tăcută ca astăzi, când el nu era însoţit decât de lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele întunecate de pe acoperişul clădirii, de sunetul cizmelor sale

pe ciment şi de aburul alcoolului evaporat care pătrundea prin iluminator - el era unul dintre cei foarte puţinii apărători ai tradiţiei rămaşi în companie.

Copiii care intrau mai nou - chiar şi cei care doreau să ajungă unde se afla el -, care îşi declarau dragostea pentru ritualurile şi principiile fundamentale şi pretindeau că erau dedicaţi procesului erau doar corporatişti care purtau pantaloni de lucru în loc de costume. Erau dintr-o generaţie specială de oportunişti, care credeau că li se cuveneau trofee floar pentru că îşi făceau apariţia şi se aşteptau ca totul să fie uşor şi ca toată lumea să aibă grijă de ei şi să îi ocrotească la fel cum ar fi făcut-o părinţii lor.

Nu aveau mai multă profunzime decât postările lor de pe Facebook. Decât egoismul lor neîncetat. Decât frivolităţile lor lipsite de suflet.

În comparaţie cu înaintaşii acestei companii, care păstoriseră acest produs prin foamete şi pe timp de război, molimă şi perioade de criză - prin Prohibiţie, pentru numele lui Dumnezeu -, aceştia erau băieţei care încercau să facă o treabă de bărbat.

Numai că nu o ştiau şi, cu o cultură corporatistă ca aceasta, nici nu aveau să ştie vreodată.

- Mack?

Privi peste umăr. Secretara sa, Georgie O'Malley, care se ocupase de biroul tatălui său înainte ca acesta să moară, intrase în urma lui fără să facă vreun zgomot. La coapta vârstă de şaizeci şi patru de ani, era în companie de patruzeci şi unu de ani şi nu dădea vreun semn că ar fi obosit. Autodeclarată soţie de fermier care nu avea nici soţ şi nici fermă, era un suflet înfrăţit în războiul împotriva climatului actual în care totul era dispensabil.

- Eşti bine, Mack:

Mack privi din nou la ceaţa de alcool care

pătrundea prin iluminatoarele de deasupra.

Fiecare butoi alb din stejar era ars înăuntru înainte de a fi umplut cu două sute de litri de burbon. Depozitat aici, într-un mediu care în mod intenţionat nu avea climatul controlat, lemnul butoaielor se expanda şi se contracta odată cu anotimpurile, burbonul din interior devenind colorat şi aromat de zaharurile caramelizate de la acel lemn tare ars.

O porţie deloc nesemnificativă dintre aceşti litri se evaporase şi fusese absorbită în butoi odată cu trecerea timpului.

Aceasta era aşa-numita „porţie a îngerilor".

Era ceea ce tatăl său considerase ca fiind sacrificiul faţă de trecut, porţia pe care înaintaşii să o bea în ceruri.

Era, de asemenea, plata pentru propria ta trecere... spe- ranţa că următorul păstor al tradiţiei avea să facă acelaşi lucru pentru tine când erai mort şi îngropat.

-Nu va mai rămâne nimic din noi, Georgie, se auzi pe el însuşi spunând.

- Despre ce vorbeşti?

El doar clătină din cap.

-Vreau să le spui băieţilor să închidă distilatoarele.

- *Poftim?*

-M-ai auzit. Mack îşi ridică pumnul deasupra urnă' rului pentru ca ea să poată vedea ce mototolise el. întreprinderea îngheaţă comenzile de porumb pentru următoarele trei luni. Cel puţin. Vom fi anunţaţi când vom putea face din nou amestecul. Orice urmă de secară, orz şi grâu trebuie folosită la altceva.

- Folosită la altceva? Ce înseamnă asta?

-Nu le pot vinde unui competitor. Dacă ajunge la oameni ca familia Sutton? Sau în presă? Va face ca cei zece cenţi pe care îi salvează să pară cea mai

costisitoare greşeală din istoria companiei.

-Nu am oprit niciodată producţia.

-Nu. De la Prohibiţie încoace - şi atunci oricum a fost doar de ochii lumii.

Urmă o lungă tăcere.

-Mack... ce fac ei?

-Vor distruge această companie, asta fac. Merse lângă femeie. Şi asta sub pretextul de a maximiza profitul. Poate că, în sfârşit, ne vor vinde - toţi ceilalţi producători de burbon cu excepţia lui Sutton fac acum parte din sectorul financiar cu proprietate publică. Poate că încearcă doar să umfle în mod artificial profitul chiar înainte de vânzare. Nu ştiu şi nici nu îmi pasă. Dar sunt al naibii de sigur că Elijah Bradford se răsuceşte în mormânt.

Când se îndreptă spre ieşire, ea strigă după el:

- Unde mergi?

- Să mă îmbăt. Apoi, adăugă: Cu o groază de bere.

capitolul 6

în vreme ce Lane o privea stăruitor pe „soţia" sa, se gândi că, la fel ca Easterly, şi ea era tot neschimbată.

Chantal Blair Stowe Baldwine era, de fapt, exact la fel: tunsoare, bronz fals, machiaj şi îmbrăcăminte scumpă roz, o variantă identică celei pe care o lăsase el în urmă. Iar glasul ei - tot ca al Nemuritoarei Răzgâiate din Sud.

De asemenea, vorbea în continuare fără sens, cuvintele părăsindu-i gura într-un şuvoi, fără vreo consideraţie faţă de ascultător. Pe de altă parte însă, pentru ea, conversaţia era un act artistic, mâinile ei mişcându-se ca aripile porumbeilor, arcuindu-se în sus şi în jos, diamantul acela mare pe care îl dorise atât de mult sclipind ca un bliţ.

-Weekendul derby-ului! Desigur, Samuel Theodore Lodge va veni. Gin este din cale-afară de

entuziasmată să îl vadă...

Literalmente nu se văzuseră unul pe celălalt şi nici nu îşi spuseseră vreo vorbă timp de doi ani, iar ea vorbea despre cine se afla pe lista invitaţilor la cină.

Ce dracului văzuse vreodată la ea...

- Ah, Lisa! Scuză-mă, ai putea, te rog, să îl întrebi pe Robert dacă poate aduce maşina acestui domn Baldwine? Mergem la club să luăm masa de prânz.

„Lisa?“ cugetă el. Pe de altă parte, se schimbase personalul de când el...

Lane aruncă o privire peste umăr. Lizzie stătea chiar în faţa uşii dormitorului tatălui lui, cu două vaze de flori absolut perfecte, dar, fără îndoială, proaspăt schimbate, în mâini.

- Este chiar acolo, zise rigid Lizzie.

-Nu îmi place să ţip. Nu se cade. (Jhantal se aplecă în direcţia celeilalte femei, ca şi cum ar fi fost două prietene care împărtăşeau un secret. Mulţumesc mult, eşti de mare ajutor...

-Ţi-ai ieşit din minţi? întrebă Lane.

Chantal se retrase, capul dându-i-se pe spate, iar privirea din ochii ei trecând de la cea a unei ingenue la cea a unui ucigaş profesionist într-o clipire a genelor ei false, dar cu bun-gust.

- Poftim? şopti Chantal.

Lane încercă să surprindă privirea lui Lizzie în timp ce mormăi:

- Mergi şi spune-i tu însăţi.

Cu o expresie profesional nepăsătoare, Lizzie înaintă, paşii ei micuţi ducând-o pe lângă ei şi de-a lungul holului până la scara pentru personal. Între timp, Chantal îşi continuă tirada.

-... Mi te adresezi astfel în faţa angajaţilor, şuieră aceasta.

- Numele ei este Lizzie, nu Lisa. Acum, el era cel care se aplecase. Şi ştii asta, nu-i aşa?

- Numele ei nu este relevant.

- Se află aici de mai multă vreme decât tine. Se îndreptă uşor şi zâmbi cu răceală. Şi sunt gata să pariez că va fi aici multă vreme după ce tu vei pleca.

- Ce ar trebui să însemne asta?

-Nu este nevoie să fii aici.

- Sunt soţia ta.

Lane o privi stăruitor pentru o lungă perioadă de timp. Şi, în acea tăcere, se produse o schimbare glacială cu uşurinţa şi viteza unei singure şi perfecte bătăi de inimă.

-Nu pentru multă vreme.

Acele sprâncene conturate cu creion se ridicară, şi, instantaneu, spectacolul acela de-a pisica-persană- târâtă-prin-vasul-de-toaletă dispăru. Ea deveni calmă şi liniştită.

- Haide să nu ne certăm, dragule. Avem rezervare la club în douăzeci de minute...

- Dă-mi voie să mă fac perfect înţeles. Nu merg nicăieri cu tine. Poate doar la biroul unui avocat.

Cu coada ochiului îl observă pe domnul Newark - sau domnul Harris, care o fi fost numele majordomului -, care făcu o întoarcere discretă, făcându-i semn doamnei Mollie, menajera, să plece în direcţia opusă.

-Tulane.

Dumnezeule, ura sunetul numelui său întreg pe buzele lui Chantal: Tooooooouulayne. Pentru numele lui Dumnezeu, avea două silabe, nu trei sute.

-Am venit până aici ca să mă ocup de o chestiune ce trebuia încheiată de mult timp, zise el. Este vremea să terminăm treaba asta între noi.

Chantal inspiră încet şi adânc.

- Ştiu că eşti supărat din cauza bietei bătrâne domnişoare Aurora şi spui lucruri pe care nu le crezi cu adevărat. înţeleg. Este o bucătăreasă foarte bună - şi bucătarii sunt foarte, foarte greu de găsit.

El o privi furios.

- Crezi că este o simplă bucătăreasă.

-Vrei să spui că este contabil?

Dumnezeule, de ce a trebuit el să...

- Femeia aceea înseamnă pentru mine mai mult decât cea care m-a purtat în pântece.

-Nu fi ridicol. Şi apoi, este negresă...

Lane apucă braţul lui Chantal ca într-o menghină şi o trase aproape de el.

- *Niciodată* să nu vorbeşti despre ea cu atitudinea asta. Nu am lovit niciodată o femeie până acum, dar îţi garantez că te *bat* de sună apa în tine dacă nu o respecţi.

- Lane! Mă doare!

Cu coada ochiului, zări o cameristă care îngheţase în pragul uşii uneia dintre camerele pentru oaspeţi, cu braţele pline de o grămadă de prosoape împăturite. Când aceasta îşi coborî capul, el o împinse la o parte pe Chan- tal. Privi furios în tavan.

Chantal îşi încleşta mâinile.

- Cred că ar trebui să lucrăm la relaţia noastră.

-Sunt de acord. Trebuie să curmăm suferinţa acestei

căsătorii. Asta înseamnă să lucrăm la ea.

- Nu vorbeşti serios, zise ea netulburată.

-Ba pe dracu'!

„Soţia“ lui zâmbi.

- Ei bine, ştiu că nu vei divorţa de mine.

- Ia-ţi un avocat bun. Sau nu. În orice caz, zbori de aici.

Semnalul pentru lacrimi. Unele mari, care făcură ca ochii ei albaştri să lucească precum apa din piscină.

- Poţi fi atât de crud!

Ar fi trebuit ca el să fi mers până la capăt cu acel contract prenupţial. Ghinion, atât de trist.,. în

fine. întotdeauna aveau să fie mai mulţi bani. Chiar dacă ea îl dădea în judecată cerând milioane, el îi putea recupera într-un an sau doi.

-Voi merge să vorbesc cu mama. Apoi, îl voi suna pe Samuel T. Poate va reuşi să îţi aducă actele până diseară.

Ochii ei deveniră reci.

-Vă voi distruge pe tine şi pe familia ta dacă mergi până la capăt cu asta.

Ei bine, cu siguranţă îi distrusese deja viaţa. Ea îl costase Lizzie... şi mult mai mult.

Pierderile aveau să se oprească aici, la naiba!

- Fii cu băgare de seamă, Chantal. îşi dezveli dinţii. Voi face orice, legal sau nu, pentru a proteja ceea ce îmi aparţine.

- Este o ameninţare?

- îţi reamintesc doar că sunt un Bradford, draga mea. Noi rezolvăm lucrurile.

îndepărtându-se alene, Lane ciocăni la uşa mamei sale. Deşi nu primi nici un răspuns, păşi în interiorul înmiresmat al apartamentului şi închise disputa în urma lui. Nu avu parte de bineţe, deşi încăperea nu era goală. Ei bine, cel puţin fizic era cineva acolo.

Mama lui se afla pe pat, iar el ştia asta şi fără să privească la întinderea de alb şi crem.

Frecându-şi ochii, avu nevoie de o secundă pentru a-şi înăbuşi furia înainte de a face faţă straniei reîntâlniri. Doar o secundă în care să se adune. Doar...

Când îşi redeschise ochii, găsi un alt decor ce nu su- ferise schimbări.

Camera alb cu crem a mamei sale era dominată de ferestre uriaşe ce dădeau spre grădini, împodobite cu draperii grele din mătase gri. Bijuteriile afişate pe pereţi erau tablourile de Maxfield Parish, pastelurile lor acid-strălucitoare şi scenele de vis înfăţişând femei romane acoperite

de togi contrastând cu decorul altminteri monocrom.

Patul cu baldachin de vizavi era ca „Baldacchino di San Pietro“ al lui Bernini, o platformă imensă de dimensiunea unui vas cu aburi, cu coloane sculptate ce se ridicau spre rai, şi un acoperiş înveşmântat cu cascade de mătase gri-deschis. Şi iat-o lungită, nemişcată şi la fel de bine conservată ca un sfânt - sau precum cineva care fusese foarte bine îmbălsămat. Mama lui era micuţă în abundenţa de cuverturi de satin şi perne de puf, cu părul ei blond-deschis perfect coafat şi cu chipul machiat, deşi nu avea să meargă niciunde şi nici nu era trează.

Alături de ea, pe un scrin placat cu marmură, o duzină de sticluţe medicinale portocalii cu dopuri albe şi cu etichete tot albe erau aranjate în rânduri ordonate, ca un pluton de soldaţi. Nu avea nici cea mai mică idee ce se afla în ele - şi probabil nici ea.

Era Sonny von Bulow din sud - doar că tatăl lui nu încercase niciodată să o ucidă. Cel puţin, nu fizic.

Cu toate acestea, nemernicul făcuse altfel de stricăciuni.

- Dragă mamă, zise, traversând încăperea. Când ajunse lângă patul ei, îi luă mâna rece şi uscată, cu pielea sa subţire ca hârtia şi cu venele albastre. Mamă?

- Se odihneşte, se auzi un glas.

O femeie în jur de cincizeci de ani, cu păr roşu şi o uniformă de asistentă medicală alb cu gri intră din încăperea destinată dressingului. Se potrivea de minune cu decorul şi nu i se părea imposibil ca mama lui să o fi angajat doar pe baza acestui lucru.

- Sunt Patty Sweringin, zise aceasta, întinzând mâna. Trebuie să fiţi tânărul domn Baldwine.

- Lane. Îi scutură mâna. Ce face mama?

-Se odihneşte.

Zâmbetul ei fu la fel de rigid şi de profesional ca uniforma.

- A avut o dimineaţă aglomerată. Au fost aici femeia care îi colorează părul şi coafeza.

„Ah, da, jurământul lui Hipocrate", se gândi el. Ceea ce însemna că nu avea voie să îi spună despre starea de sănătate a propriei mame. Dar nu era vina ei. Şi, dacă mama lui era extenuată după ce avusese câteva folii puse în păr, cum dracului să creadă el că se simţea?

- Când se trezeşte, spuneţi-i că eu...

Aruncă o privire către mama sa.

- Ce să îi spun, domnule Baldwine?

Se gândi la felul lipsit de respect în care vorbise Cham tal de faţă cu Lizzie şi la felul în care o înjosise pe ocolite pe domnişoara Aurora.

-Voi fi aici pentru câteva zile, zise el sumbru. îi voi spune eu însumi.

- Foarte bine, domnule.

Aflat din nou pe hol, închise uşa şi se sprijini de ea. Privind în faţă la portretul în ulei ai unui Bradford şi apoi al altuia, descoperi că trecutul revenea ca o înţepătură de albină.

Rapid şi dureros.

*-Ce cauţi aici**?***

Lizzie rostise cuvintele în grădină, în întuneric, într-o noapte de vară fierbinte şi umedă. Deasupra capului, nori de furtună acoperiseră luna, florile deschise şi copacii fiind doar umbre.

*îşi putea **aminti** totul despre felul în care ea stătuse în faţa lui pe alee, cu **mâinile** în şolduri şi ochii întâlnindu-i pe ai lui cu o sinceritate cu care nu era **obişnuit.***

*Femeile care roiau **în** jurul lui tindeau să fie genul de ingenue, toate numai ochi plecaţi, dar decolteu indecent.*

*Dumnezeule, iubea nespus vânătoarea. Şi captura nu era nici ea deloc rea. Desigur, nu avea prea multă experienţă în afară de **asta -** nici nu dorea. Se întorsese pentru puţin timp acasă după absolvirea facultăţii, până se hotăra dacă să meargă înapoi pentru un mastcrat, **şi,** cu nimic mai bun de făcut, se gândise că ar fi putut la fel de bine să intre puţin în joc.*

Şi nu dorea să se joace cu nimeni altcineva decât cu femeia aceasta.

- ***Ei.***[7] *întrebă ea.*

Ca şi cum, dacă el nu avea de gând să treacă la subiect, ea avea să înceapă să bată din picior, iar următoarea ei mişcare avea să fie să îl lase acolo unde se afla.

- *Am venit după tine.*

*Dorise să spună că venise să o vadă. Sa discute cu ea. **Să o** privească de aproape.*

*Dar şi asta era adevărat. Dorea să ştie ce **gust** avea ea, cum se simţea sub el, ce...*

Ea îşi încrucişa braţele peste piept.

- *Uite ce este, voi fi sinceră cu tine.*

Lane zâmbi uşor.

- *îmi place sinceritatea.*

- *Nu cred că vei fi de aceeaşi părere după ce termin cu*

*Şiiiii acesta fu primul indiciu că ea nu avea să joace după regulile lui - şi că **nici** nu avea să fie grozav de impresionată de el.*

- *Te voi scuti de o groază de timp pierdut. îşi păstră vocea scăzută, ca şi cum nu dorea să fie auzită, dar asta nu ştirbi cu nimic puterea mesajului ei. Nu sunt şi nu voi fi niciodată interesată de cineva ca tine. Aşadar, fă-ne amândurora o favoare - **mergi** la club, alege una dintre femeile acelea blonde interschimbabile de lângă piscină şi transformă-le **în** aparatul tău Stairmaşter preţ de douăzeci de minute. Nu vei obţine asta de la mine.*

El o privi chiorâş.

Şi bănui că faptul că era atât de şocat demonstra că ea avea dreptate.

-Acum, dacă mă scuzi, trebuie să plec. Merg acasă.

***O** alee cu dale de cărămidă. Stăteau pe o alee cu dale de cărămidă care avea o răscruce, iar ea o luase spre stânga...*

Intinzând mâna, o prinse de braţ.

- *Aşteaptă!*

- *Poftim1 Coborî privirea către locul de contact, apoi ridică ochii. Dacă nu ai de zis ceva legat de florile din grădină aceasta, atunci nu ai nimic să îmi spui.*

-Aşadar, nu ai de gând să îmi acorzi şansa de a mă apăra. Eşti şi judecător, şi jurat...

- *Nu eşti serios.*

- *întotdeauna ai avut astfel de prejudecăţi**?***

Ea se îndepărtă şi se smulse din strânsoarea lui.

-Mai bine aşa decât naivă. Mai ales cu un bărbat ca tine.

- *Nu crede tot ce ai văzut în ziare.*

- *Nu este nevoie **să** citesc despre asta. Am văzut cu ochii mei: două dintre ele au plecat ieri-dimineaţă prin spatele casei. În noaptea în care ai venit aici, ai adus acasă de la bar o roşcată. Şi se spune că joi, atunci când ai fost la examenul medical anual, te-ai întors cu un semn pe **gât -** căpătat probabil atunci când medicul ţi-a spus să întorci capul şi să tuşeşti**?***

- ***Nu** pot să cred...*

Ea îl întrerupse:

- ***Şi, înainte** să crezi că **ţin** această evidenţă a cuceririlor din cauza vreunei atracţii ascunse faţă de tine, află că este din cauză că femeile din personal ţin socoteala acestor lucruri şi vorbesc constant despre ele.*

- ***Măi să** fie, ai toate răspunsurile, nu-i aşa**? Şi** crezi că eu sunt cu nasul pe sus.*

- *Nu am spus niciodată asta.*

- *Nici nu trebuie.*

În regulă, faptul că aproape se dondăneau aici nu ar fi trebuit să îl aţâţe, dar o făcea. Pentru fiecare lovitură pe care ea i-o arunca, el se trezea că privea mai puţin la trupul ei şi se concentra mai mult asupra ochilor ei.

-Ascultă, putem să încheiem aici, pur şi simplu![1]

Trebuie să mă întorc la ora şapte dimineaţa, iar conversaţia aceasta nu este la fel de importantă ca somnul de care am nevoie.

***De** data aceasta, în timp ce ea se întoarse, el o opri cu vocea:*

- Nu cred că atitudinea asta superioară e chiar întemeiată.

Ea îl privi încruntată peste umăr.

- Poftim!

- Te-am văzut. Cum te holbai la mine ieri.

***„Touche,** iubito", se gândi el **în timp** ce ea îl privi surprinsă.*

*- Eram în piscină, iar tu mă priveai. Făcu un pas şi se apropie de ea. Şi ţi-a plăcut ce ai văzut. Chiar dacă urăşti cine crezi că **sunt,** ţi-a plăcut ce ai văzut.*

- Te amăgeşti singur...

*-Sinceritate. Tu ai fost prima care a adus vorba despre ea. Se aplecă, întorcându-şi capul ca şi cum ar fi avut de gând să o sărute. Aşadar, ai curajul să fii sinceră**?***

*- Nu ştiu despre ce **vorbeşti.***

***-Mincinoaso!** Surâse. De ce crezi că am stat atâta vreme acolo1**A** fost din cauza ta. Mi-a plăcut că îmi priveai trupul.*

- Eşti nebun.

Era ceva în negarea ei ce lui i se părea mai erotic decât ultimul trup acoperit de lenjerie cu care făcuse sex.

*- Oareî Se concentra asupra buzelor ei. **/n** mintea lui, începuse să le sărute, croindu-şi drumul în ea lingând-o, trăgând-o şi lipind-o de el. Nu prea cred. Şi prefer să fiu un snob fustan- giu decât un laş.*

Şi, spunând asta, plecase.

*Dar ştiuse, cu fiecare pas pe care îl făcea pentru a se îndepărta de ea, că ea nu avea să fie **în stare** să lase lucrurile să rămână aşa.*

Data viitoare, ea era cea care avea să vină la el.

***Şi aşa se* întâmplă.**

capitolul 7

- Scuză-mă, ce a fost asta?

în vreme ce vorbea, Lizzie privi fix la florile din vaza pe care o ţinea şi nu îşi aminti ce avusese de gând să facă cu ele - ah, da, să le pună într-o găleată până când avea să termine programul; după care avea să le înfăşoare în- tr-un prosop de hârtie umed şi o pungă de plastic şi să le ia acasă.

- Îmi cer scuze, ai putea repeta? zise, privind de-a lungul hectarelor de flori către Greta.

- Şi data trecută tot în engleză am vorbit, să ştii!

-Am foarte multe pe cap.

- Oamenii cu cortul cer să fie plătiţi în avans... Altfel, vor da jos tot ceea ce au ridicat.

- Poftim? Lizzie se încruntă şi lăsă vaza alături de vasele de argint goale. Este asta o nouă strategie din partea lor?

- Bănuiesc că da.

-Voi merge să discut cu Rosalinda - ai totalul?

- Douăsprezece mii patru sute cincizeci şi nouă virgulă şaptezeci şi doi.

-Aşteaptă să notez. Lizzie luă un creion. încă o dată?

După ce notă totalul în palmă, cercetă din priviri cum mergea lucrul în grădină. Oamenii care se ocupau de cort tocmai întinseseră materialul şi începeau să aşeze stâlpii în vreme ce unii dintre ei se apucară să unească secţiunile uriaşe, folosind funii.

Mai aveau de lucru încă vreo două ore. Poate trei.

-Merg să mă ocup de asta, zise ea, îndreptându-se către uşile care duceau afară.

-Mă găseşti aici. Greta ocupă un loc în faţa unui coş de gunoi şi reîncepu să cureţe trandafirii de grădină. Mergi şi dă-i gata, tigrule!

Biroul Rosalindei Freeland era în aripa

bucătăriei, şi Lizzie o luă pe drumul lung, care trecea pe afară, pentru că era al naibii de sătulă să tot dea peste Lane. Ajunsese aproape la jumătatea terasei, trecând pe lângă uşile de sticlă care duceau afară din sufragerie, când aruncă o privire la drumul către biroul central.

Clădirea era situată acolo unde obişnuiau să fie iniţial grajdurile şi era conectată de grădină datorită zidului care fusese mutat. Arhitectura se potrivea cu exactitate celei de la Easterly şi era aproape de aceeaşi dimensiune. Cu o duzină de birouri, o cameră de conferinţe de dimensiunea unei săli de lectură dintr-o facultate, propria bucătărie şi propria sală de mese, William Baldwine conducea compania multinaţională de burbon din complexul de ultimă generaţie.

Aparent, se petrecea ceva, deoarece mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi la costum stăteau pe terasa din faţa sălii principale de conferinţă, fumând şi discutând într-o adunare strânsă.

„Ciudat“, gândi în sinea ei. Domnul Baldwine era fumător, şi acele birouri erau singurul loc în care aprindea ţigara în interior - aşadar, era puţin probabil ca aceştia să fi fost alungaţi afară doar pentru a-şi lua doza de nicotină.

Şi o recunoscu pe singura femeie, nefumătoare, printre ei. Era Sutton Smith, moştenitoarea averii distileriei Smith. Lizzie nu o întâlnise niciodată personal, dar se scrisese mult în presă despre faptul că o femeie ar putea, posibil în următoarea decadă, să conducă cea mai mare companie de băuturi alcoolice ce era încă sub proprietate americană.

Arăta de parcă era deja şeful, cu părul ei negru coafat şi hainele sale negre sobre extrem de scumpe. Pe deasupra, era o femeie izbitoare, cu trăsături ca ale lui Katherine Hepburn, care ar fi putut-o duce pe teritoriul pipiţelor dacă ar fi fost înclinată să joace cartea aceea - ceea ce, evident,

nu era cazul.

Totuşi, ce căuta ea aici?

Că tot veni vorba despre a te culca cu duşmanul.

Lizzie clătină din cap şi intră pe uşa din spate a bucătăriei. Orice se întâmpla acolo nu era problema ei. Ea se afla mult, mult, mult prea jos pe scara ierarhică, încercând doar să facă astfel încât un cort să fie ridicat pentru aranjamentele ei florale...

„Uau! Asta da, mulţime de maeştri bucătari", se gândi în timp ce intră şi ieşi în fugă, trecând pe lângă femeile şi bărbaţii îmbrăcaţi în alb şi cu bonete de bucătar care aveau să se aleagă cu scolioză de la cât stăteau aplecaţi ca să facă diverse produse de patiserie micuţe şi tot felul de pateuri umplute cu ciuperci.

De partea opusă a chestiei ăsteia gen Gordon Ramsey, era un coridor simplu în care se deschideau debarale, spălătorii şi camere de odihnă pentru menajere - pre- cum şi biroul majordomului şi cel al administratoarei.

Lizzie merse la uşa de pe partea stângă, care era marcată cu „PRIVAT", şi ciocăni o dată. De două ori. De trei ori.

Dat fiind faptul că doamna Freeland era la fel de eficientă şi de punctuală precum un ceas deşteptător, era limpede că administratoarea nu era înăuntru. Poate plecase la bancă...

-... Voi verifica din nou peste oră, zise domnul Harris intrând în hol prin capătul celălalt, alături de menajeră. Mulţumesc, doamnă Mollie.

- Cu plăcere, domnule Harris.

Beatrix Mollie, care arăta ca versiunea lui Thomas Kincaid a unei bunici, era toată numai bucle argintii şi -iurdulie în uniformă - şi, pe lângă majordom, arăta ca persoana cu care ai fi preferat să ai de a face dacă erai "evoit. Dar aparenţele

înşelau.

Lizzie făcu schimb de priviri cu majordomul în timp ce femeia mai în vârstă o şterse.

- Avem o problemă.

El se opri în fata ei.

-Da.

-Am nevoie de puţin peste douăsprezece mii pentru :.rma care a adus corturile, iar doamna Freeland nu este ¿ici. Poţi emite cecuri?

-Cer douăsprezece mii de dolari? zise el cu accentul MU retezat. Pentru ce Dumnezeu?

-închirierea cortului. Este o nouă regulă a companiei.

- Suntem la Easterly. Am avut contract cu ei încă de

începutul secolului şi vor ceda. îngăduie-mi.

Răsucindu-se cu pantofii lui lucioşi, se îndreptă către propriul birou - fără îndoială, pentru a-l suna pe proprietarul firmei de corturi.

Dacă totuşi reuşea să rezolve lucrurile, iar Lizzie îşi putea păstra corturile şi mesele ei? Atitudinea lui ar fi putut să merite.

Şi apoi, în cel mai rău caz, Greta putea să scrie cecul. Nemţoaica se căsătorise cu un importator de lemne bogat şi nu era nevoită să muncească - doar că era ahtiată după flori şi soare.

Un lucru era sigur: Lizzie nu avea să îi ceară banii lui Lane.

Dar aveau nevoie de acel cort. În mai puţin de patruzeci şi opt de ore, lumea începea să apară, şi nimic nu scotea mai tare din sărite familia Bradford ca un lucru - oricare - ce nu era la locul lui.

Aşteptând ca majordomul să reapară, triumfător în costumul lui de pinguin, se sprijini cu spatele de peretele fin şi rece din ipsos şi se trezi gândindu-se la cea mai stupidă decizie pe care o luase vreodată...

***Ar** fi trebuit să lase baltă toată treaba.*

*După ce temutul Lane o căutase în grădină după căderea întunericului, ar fi **trebuit** să lase ca incidentul acela să treacă. De ce Dumnezeului îi păsa ei de cât de mult se înşelase el? De cât de nebun, egoist şi ridicol era acel netot **născut cu** linguriţa de argint în gură? Ea nu îi datora nici un fel de realiniere a modului în care vedea ea lumea **-** şi apoi, asta nu ar putea să se întâmple cu uşurinţă.*

Nu că nu văr fi plăcut să facă o încercare în acei termeni.

Din nefericire, printre propriile defecte se afla nevoia paralizantă de a nu fi prost înţeleasă de sosia lui Channing Tatum.

***Aşa** că îl duse pe calea cea dreaptă. Şi, de fapt, vorbi cu el tot drumul până acasă în seara aceea. Precum şi tot drumul înapoi la Easterly. Ca de altfel şi **în săptămâna** următoare.*

*Pentru întâia oară de când el **venise** acasă, nu îl văzu timp de şapte zile **ia** rând. Vestea bună, dacă putea fi considerata*

*astfel, era că nu văzuse prin preajmă nici o femeie care să plece la ore ciudate **în ţinute** pornografice.*

*Ştia totuşi că el nu plecase de la Easterly. Porsche-ul lui - de parcă el ar fi condus altceva - era încă în garaj, şi, de fiecare dată când era obligată să ducă un buchet în camera lui, putea **simţi în** aer **mirosul** coloniei sale şi îi vedea portofehd pe birou, alături de butonii lui de aur.*

***Se** juca cu ea - şi, oricât de mult ura să admită, tactica lui funcţiona. Devenea mai frustrată şi mai hotărâtă să îl găsească, discursul indignat din capul ei devenind cu fiecare zi mai lung şi mai detaliat.*

*Era cu adevărat un maestru **în** ceea ce privea femeile.*

Nemernicul.

Dar avea ea să îi arate! Ea avea să fie cea care să îi spună cum stătea treaba.

Nu aşa s-a întâmplat, până la urmă.

Cu un buchet proaspăt în mână, se îndreptă pe scările din dos către camera lui. Nu se aştepta ca el să se afle

acolo, însă, cumva, faptul că intra în spaţiul lui ***şi*** *spunea ce avea pe suflet urma să îi ofere o uşurare. Când bătu la uşa lui, o făcu cu înverşunare, şi, după un moment, deschise şi* ***intră...***

L*ane se afla acolo. Şedea pe marginea patului. Cu capul în mâini şi trupul aplecat.*

- *Eşti bine?* îl întrebă.

Chiar *dacă nu dorise cu adevărat să o facă.*

El tresări şi privi către ea. ***Ochii*** *cu margini* ***roşii*** *părură a se strădui să se concentreze asupra ei, şi, atunci când el vorbi, glasul îi fu răguşit.*

-Scuze? Poftim?

-Ah... *flori. Ridică buchetul puţin* ***mai sus. Sunt*** *aici ca să îţi schimb florile.*

-Ah! Mulţumesc. Este teribil de amabil din partea ta.

El nu avea nici cea mai mică idee ce îi spunea. Politeţea era doar un reflex, echivalentul conversaţional al modului în care se mişcă piciorul atunci când genunchiul e lovit cu un ciocănel de cauciuc.

„Nu este treaba ***ta“,*** *îşi zise* ***în*** *sinea ei în timp ce traversa* ***6ănă*** *la pupitru.*

Schimbul dură o secundă, şi apoi avu ***în*** *mâini buchetul vechi, aproape deloc veştejit.* ***Merse din nou*** *până la uşa pe jumătate deschisă şi îşi spuse să nu îl privească în timp ce ieşea. Din câte ştia ea, era posibil ca ogarul lui preferat să fi avut viermi intestinali... sau poate că prietena aceea a lui din Virginia aflase despre toate activităţile lui extracurri- culare din Charlemont.*

Acea cea mai mare greşeală se petrecu tocmai când ajunse în pragul uşii.

Mai târziu, când lucrurile îi explodaseră în faţă, după ce îşi înlocuise calmul şi zidurile de autoprotecţie, avea să fie convinsă de faptul că, dacă ar fi continuat să meargă, ar fi fost ***în*** *regulă. Vieţile lor nu s-ar fi lovit una de cealaltă şi nu ar fi lăsat astfel de schije pretutindeni peste ea.*

Dar ***întoarse*** *privirea către el. Şi trebui* ***să*** *deschidă din nou gura.*

- *Ce* ***ţi*** *s-a întâmplat?*

Ochii lui Lane lunecară către ea.

- *Poftim?*

- ***Ce** problemă ai? **Ştiu că nu** a căzut o casă peste sora ta. Tocmai am văzut-o lângă piscină.*

*El **îşi** cuprinse genunchii cu mâinile.*

- *îmi pare rău.*

Ea se aştepta la altceva.

- **Pentru *ce?***

*Ochii lui se închiseră şi capul i se plecă. Nu scoase nici un **sunet,** dar ea ştiu că el plângea. Era complet diferit de ceea ce **se aştepta** ea de la cineva ca el. Intră din nou şi închise uşa, dorind să îi protejeze intimitatea.*

- *Ce s-a întâmplat? Este toată lumea bine?*

Lane clătină din cap, inspiră adânc şi se adună.

- *Nu. Nu toată lumea.*

- *Este vorba despre mama ta? Ştiu că nu a mai ieşit din...*

- *Edward. L-au luat.*

Greutatea buchetului din vaza lui de argint şi toată apa care îi uda tulpinile îi făceau bicepşii să ardă, dar ignoră senzaţia.

- *Fratele tău1 Cine la luat1*

ll văzuse pe bărbat pe domeniu, din când în când. Spre deosebire de tatăl său, acesta lucra la birourile BBC din inima oraşului şi, din câte ştia ea, acesta era opusul lui Lane, un om de afaceri foarte serios şi extrem de agresiv.

- *Se negociază recompensa. îşi frecă faţa. Nu îmi pot imagina ce îi fac. Au trecut cinci zile de la revendicare. lisuse Hristoase, cum s-a întâmplat asta? Trebuia să fie protejat acolo. Cum de au lăsat să **se** întâmple asta? Apoi, se scutură. Nimeni nu ştie. La dracu, nu poţi să spui nimic. Gin nici măcar nu ştie încă. Păstrăm totul sub tăcere, ca să nu ajungă la presă.*

- *Nu voi spune nimic. Serios, nu voi scoate o vorbă. Autorităţile sunt implicate?*

- *Tatăl meu colaborează cu ele. Este un coşmar. I-am spus să nu meargă acolo.*

- *îmi pare atât de rău! „Ce afirmaţie patetică!" Este ceva...*

O *altă grămadă patetică de slabe. Ea nu putea face nimic.*

Ochii lui se ridicară către ai ei.

-Ar fi trebuit să fiu eu. Sau Max. De ce nu a putut să fie unul din noi? Noi nu suntem buni de nimic. Ar fi trebuit să fi fost unul din noi.

În clipa următoare, se trezi că pusese vaza undeva şi se afla lângă pat.

- *Pot să îţi aduc pe cineva?*
- *îmi pare rău.*

Se *aşeză alături de el şi ridică o mână să îi atingă umărul* **-** *dar se răzgândi. Ei bine, asta explica unde fusese el şi Lpsa femeilor...*

Un telefon mobil sună pe noptieră, iar ea aruncă o privire.

- *Vrei să răspunzi?*

Când el nu zise nimic, ea se aplecă şi privi la ecran. Chan- tal Thorne-Wheelock. „O readucere aminte bună", se gândi.

- *Cred că este prietena ta.*

El aruncă o privire.

- *Cine?*

Ea ridică telefonul şi i-l arătă.

- *Nu. Nu vreau să vorbesc cu ea. Şi nu este prietena mea.*

„Dar ea ştie asta?" se întrebă Lizzie în timp ce puse telefonul la loc.

Lane clătină din cap.

- *Nu Edward. Este singurul dintre* ***noi*** *care face mai mul****t*** *de o para chioară.*
- *Nu este adevărat.*

El izbucni într-un râs puternic.

- *Pe dracul*

*Lane se concentra cum trebuie asupra ei, şi urmă o tăcere ciudată****,*** *ca şi cum abia* ***atunci*** *înţelesese el cu adevărat cine era în încăpere cu el.*

- Trebuie să pleci acum, zise el cu glas răguşit.

Părea ridicol să întrebe de ce. Nu erau prieteni şi dăduse buzna într-un moment intim. Era limpede de ce era o idee bună să plece.

*- Pentru că, dacă atunci când era doar un joc te doream - ochii aceia se fixară pe gura ei -, **în starea** mea de spirit actuală, sunt disperat după tine.*

Lizzie se retrase, şi, de data aceasta, când el râse, râsetul fu mai adânc şi mai jos.

*- Nu ştii că **stresul este** precum alcoolul? Te face nechibzuit, stupid şi disperat. **Ar** trebui să ştiu... familia mea se descurcă atât de bine cu ambele...*

- S-a rezolvat, domnişoară King.

Lizzie tresări.

- Poftim?

Domnul Harris se încruntă.

-S-a rezolvat cu închirierea cortului.

-A, da, minunat. Mulţumesc.

Se împiedică în clipa când se întoarse. O luă în direc- ţia greşită pe hol, îndreptându-se către camerele publice ale casei. înainte ca domnul Harris să o strige pentru a-i atrage atenţia, ea se întoarse, găsi o uşă care dădea afară şi evadă...

Direct în grădină. Chiar sub fereastra dormitorului lui Lane.

Două nopţi mai târziu, o sărutase. Când încă nu exista nici o veste despre Edward, iar ea îl căutase în mod deliberat pe Lane ca să vadă cum se simţea, ce se petrecea, dacă se ajunsese la vreo concluzie.

***Mersese** din nou la uşa acelei încăperi şi ciocănise mai uşor. El deschisese, iar ea îşi putea încă aminti cât de îmbătrânit i se păruse acesta. Tras la faţă, cu cercuri **negre** sub ochi, nebărbierit. ¡şi schimbase hainele, dar erau versiuni a ceea ce purta mereu, cămaşă cu monogramă, încheiată până la gât - doar că era scoasă din pantaloni într-o parte. Pantaloni scumpi - doar că erau **încreţiţi** la îndoitura pelvisului şi necălcaţi la genunchi.*

„Vino cu mine", îi spusese ea. „Trebuie să ieşi din camera aceasta. "

*El **o** întrebase ce oră era, iar ea îi spusese că era trecut de ora opt. El păruse confuz, iar ea trebuise să îl lămurească că era noapte.*

Îl condusese pe scările din dos ca şi cum era un copil, luându-l de mână, îndrugând aiureli. Singurul lucru pe care el îl spusese fiind că nu voia să fie văzut de nimeni - iar ea se asigurase de asta, conducându-l departe de vorbăria din sala de mese.

În timp ce îl trăsese afară, în noaptea caldă, auzise râsete din locul în care se lua masa de seară, în încăperea aceea protocolară imensă.

„Cum puteau face asta?" se întrebase ea.

*Nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce făcea sau de ce. **Ştia** doar că playboy-ul unidimensional pe care îl catalogase drept o cauză pierdută devenise uman, iar suferinţa lui contase pentru ea.*

Nu merseseră departe. Doar pe aleea cu dale de cărămidă, printre tufişurile înflorite şi până la structura asemănătoare unui foişor, aflată în colţul îndepărtat.

Şezuseră împreună şi nu spuseseră prea multe. Dar, atunci când ea întinsese mâna după a lui, el i-o luase şi i-o ţinuse strâns.

Iar atunci când se întorsese către ea, ea ştiuse ce dorise el din partea ei. Existase un moment de deformare a traficului din capul ei: tot felul de hei, aşteaptă, opreşte-te, prea mult...

Apoi însă, se aplecase, şi buzele li se atinseseră.

Gândurile fuseseră atât de complicate. Conexiunea fusese atât de simplă.

Nu rămăsese astfel. El o prinsese, iar ea îi îngăduise. El îşi băgase mâinile pe sub hainele ei, iar ea îl lăsase.

Undeva în mijlocul întregii trebi, îşi dăduse seama că îl ura pentru că era atrasă de el. înnebunitor de atrasă. ¡1 privise ***în*** *piscină* ***în*** *după-amiaza aceea, dar fusese mult mai mult de atât. De fiecare dată când el venise sau plecase de acasă, încercase să fure o privire. Veştile că sosirea lui era iminentă reuşeau să o cutremure, iar plecările lui o subjugaseră. Şi le în- vidiase pe acele femei, pe acele blonde prostănace cu trupurile lor perfecte şi tărăgăneala lor sudică.*

Adevărul pe care nu dorise să îl accepte în sinea ei era că ar fi găsit ceva care să îi displacă la el, oricare ar fi fost caracteristicile lui.

Nu fusese vorba despre banii lui, despre familia lui veche, despre numeroasele femei, aspectul lui prea arătos ori zâmbetul prea alunecos. Ar fi găsit un defect la el, indiferent de cine ar fi fost el

Ceea ce urâse la el era felul în care o făcea să se simtă.

Vulnerabilitatea fusese un intrus vicios în viaţa ei, un musafir nepoftit care se mutase împreună cu ea şi călătorise cu ea la muncă, marcându-i chiar şi visele.

Probabil ar fi trebuit să dea ascultare acelei frici. ***Să*** *fi ales anxietatea* ***ambientală în*** *locul incredibilei atracţii.*

Însă viaţa nu era întotdeauna atât de înţeleaptă.

Uneori, nu dădeai ascultare semnalelor de avertizare şi apă- sai pedala până la podea şi luai curba ***orbeşte,***

urlând.

încă avea dureri în urma coliziunii, asta era sigur.

capitolul 8

Grajdurile Red & Black, ţinutul Ogden, Kentucky

Pe măsură ce soarele începea să apună, razele sale au- rii treceau prin uşile grajdului B şi se revărsau pe culoarul larg de beton, lăsând o dâră de magie pură prin care treceau alene resturi leneşe de fân şi particule de praf. Sunetul ritmic al unei mături ce se auzea într-una dintre boxe le făcu pe iepe să scoată capetele, ochi inteligenţi şi boturi graţioase iţindu-se curioase.

Edward Westfork Bradford Baldwine încetini maturatul, trupul său nemaifiind ce fusese odată. Şi nu era totul rău, durerea constantă în care se afla scăzând datorită efortului fizic uşor. Disconfortul cronic avea să revină, desigur, de îndată ce se oprea sau începea o serie diferită de mişcări, dar era obişnuit cu asta.

Ajunsese să se obişnuiască.

Combinaţia de muşchi, oase şi organe care îi susţinea creierul în călătoria acestuia prin încarnarea muritoare actuală era o maşină ce nu mai mergea bine. Prefera activitatea încrâncenată şi efortul repetat într-o manieră prescrisă sau odihna de durată, în orice poziţie. Fiziote- rapeuţii săi, cunoscuţi şi ca Sadicii, îi spuseseră să rămână activ, cu preocupări variate, asemenea, după cum îi explicaseră, cuiva care trebuia să îşi reconecteze creierul prin terapie ocupaţională.

Cu cât continua să facă schimbări, cu atât era mai bine pentru „recuperarea“ lui.

întotdeauna punea asta în ghilimele. Recuperarea adevărată însemna pentru el reîntoarcerea la ceea ce fusese, iar asta nu avea să se întâmple vreodată. Chiar dacă ar fi fost capabil să meargă cum trebuia. Să mănânce cum trebuia. Să doarmă toată noaptea.

Nu exista cale de întoarcere la cealaltă persoană

care fusese o versiune mai tânără,¡mai amabilă şi mai bună a lui însuşi.

îi ura pe Sadici, dar aceştia erau doar parte a unei liste lungi de lucruri cărora le purta duşmănie. Iar trupul acesta stricat pe care ei păreau atât de hotărâţi să îl reabiliteze pur şi simplu nu se supunea programului. Pur şi simplu nu avea energia să străbată zidul de foc şi să ajungă unde se afla în momentul de faţă, unde lucrurile funcţionau într-o oarecare iluzie de ordine.

Era ca şi cum întâlnea acelaşi tâlhar pe fiecare alee pe care încerca să înainteze.

Poate că s-ar fi simţit mai puţin epuizat dacă ar fi fost un alt răufăcător, din când în când, un duşman diferit care o ştergea cu calitatea vieţii lui.

însă jafurile fuseseră din partea unui hoţ constant.

-Ce faci, fata mea? Se opri ca să mângâie un bot negru. Eşti bine?

După un răspuns mulţumit din partea calului pursân- ge, Edward continuă. Sezonul de împerechere mersese foarte bine. Până la sfârşitul lui aprilie, avea gestante nouăzeci la sută dintre cele douăzeci şi trei de iepe. Dacă totul mergea cum era planificat, mânjii aveau să se nască după data de întâi a anului următor, un moment critic pentru a asigura începutul naşterilor de peste an: pentru întreceri, ceasul începuse să ticăie după calendarul anual, nu după data fătării propriu-zise; aşadar, dacă vrei ca viitorul cal de trei ani pe care îl aveai alergând la derby să fie cât se poate de matur şi de puternic, mai bine îm- perechezi iepele acelea nu mai târziu de martie pentru sarcinile lor de aproape un an.

Cei mai mulţi oameni de curse operau într-un sistem stratificat, în care caii de prăsilă erau separaţi de cârlani, care erau diferiţi de caii antrenaţi pentru cursă. Dar el avea destui bani şi timp la dispoziţie nu numai să împerecheze, ci să

își și conducă toți caii prin școala elementară de aici, de pe ferma lui, până la școala gimnazială dintr-un centru pe care îl cumpărase anul trecut, până la rezervele din grajdurile Steeplehill Downs din Charlemont și cele din Garland Downs din învecinatul Arlington, Kentucky.

Suma necesară pentru operațiunea aceasta era astronomică și orice profit era mic și rar - motiv pentru care se formaseră sindicate de investitori, pentru a răspândi expunerea financiară și riscul. El, pe de altă parte, nu se băga cu sindicatele. Coinvestitori. Parteneri.

însă nu pierduse nimic. De fapt, făcea bani. în ultimii doi ani, operațiunea lui produsese rezultate remarcabile - toate datorită lui Nebekanzer, armăsarul său. Care se întâmpla să fie cel mai mare și mai rău nemernic peste care dăduse cineva vreodată. Nemernicul acela nesuferit producea însă rapid fii și fiice; lucru pe care îl descoperise când, după ce, în sfârșit, ieșise din centrul de reabilitare fizică și se mutase aici, la fermă, cumpărase la licitație progenitura aceasta a diavolului, cu patru copite, și trei dintre descendenții de doi ani ai lui Neb.

Anul următor? Toți cei trei descendenți câștigaseră peste două sute de premii până în aprilie și unul dintre ei fusese al doilea la derby, al treilea în cursa Preakness și primul în Belmont. Și iată, ferma lui intrase în cursă, cum s-ar spune. în anul următor, se descurcase chiar mai bine. Iar anul acesta.[l] Avea doi cai în derby.

Toți din vintrea lui Neb.

Nu putea să spună că inima îi era cu totul în această afacere. Dar, cu siguranță, era mult mai productiv decât să stea degeaba și să rumege la tot ceea ce pierduse.

---

l' „Noapte bună, șefu'!"
-„Ne vedem mâine, Julio." t '
„Șefu', este cineva aici."

Exact ca toţi acei cai de curse, fusese născut, crescut şi antrenat pentru un viitor stabilit: să preia conducerea Bradford Bourbon Company. Dar, precum un pursânge care îşi rupsese piciorul, aceîa nu mai era viitorul lui.

- *Buenas **noch.es,** jefe.*[1]

Edward dădu din cap către unul dintre cei unsprezece rândaşi ai săi.

- ***Nos** vemos mariana, Julio.*[1]

Reîncepu să măture, coborându-şi capul...

-Jefe, hay alguien aqui.[3]

- **Cine?**
- *No se.*[I]

Edward se încruntă şi folosi mătura pe post de bas- ton, şchiopătând până la uşa deschisă. Afară, pe aleea circulară, o limuzină neagră interminabilă oprea în faţa hambarului A.

Moe Brown, managerul grajdurilor, ieşi din birou, paşii lungi ai bărbatului micşorând distanţa. Moe avea şaizeci de ani, era slab ca un o şipcă din gard şi deştept ca un matematician. De asemenea, avea „ochi buni". Omul acela putea să spună care era viitorul unui cal din momentul în care animalul se ridica pentru întâia oară. Era înfricoşător - şi de nepreţuit pentru afacere.

Şi, încet, dar sigur, îl învăţa pe Edward secretele sale.

Pe de altă parte, talentul înnăscut al lui Edward era împerecherea.

Când un şofer în uniformă coborî şi ocoli limuzina către uşile din spate, Edward clătină din cap văzând ce apăru de acolo. Familia Pendergast îşi trimitea artileria grea.

Femeia în jur de patruzeci de ani era îmbrăcată într-un costum Chanel roz, era de trei ori mai subţire chiar şi decât Moe şi avea mai mult păr decât era în întreaga coadă a lui Neb. Frumoasă ca

---

I Nu ştiu.

o regină a frumuseţii, răsfăţată ca un câine Pomeranian şi cu dorinţa de a le întrece pe acele femei din filmul Magnolii *de oţel,* Buggy Prendergast era obişnuită ca totul să meargă cum dorea ea.

Cu vreo cinci ani în urmă, îşi făcuse jocul şi îl făcuse pe unul dintre descendenţii unei vechi familii care se ocupa de oţel magnetic să îşi alunge soţia perfectă în favoarea ei. Şi, încă de pe atunci, ea îi cheltuia banii pe cai pursânge.

Edward o refuzase deja de trei ori prin telefon.

Fără sindicate. Fără coinvestitori. Fără parteneri.

Alegea pentru el însuşi şi doar pentru el.

Bărbatul care ieşi după Buggy nu era soţul ei, însă, dată fiind servieta pe care acesta o ţinea, era uşor de bănuit că era un fel de contabil. Cu siguranţă, nu era gardă de corp. Era prea slab, iar acei ochelari denotau o lipsă de testosteron cum Edward nu mai văzuse.

Moe începu să se ia de ei, iar Edward îşi putu da seama că nu mergea bine. Apoi, lucrurile se înrăutăţiră când servieta aceea fu aşezată pe capota limuzinei şi Buggy o deschise cu un gest pompos - ca şi cum şi-ar fi ridicat fusta aşteptându-se ca toată lumea să geamă aprobator.

Edward ieşi în lumina târzie a soarelui cu bastonul lui improvizat din mătură şi proasta lui stare de spirit. În timp ce se apropia, Buggy nu îşi aruncă privirea în direcţia lui. Şi, atunci când el se opri în spatele lui Moe, ea se uită urât la el - ca şi cum nu ar fi apreciat faptul că un rândaş era martor la toate acestea.

- ... Jumătate de milion de dolari şi plec cu mânzul meu.

Moe mută în partea cealaltă a gurii paiul pe care îl mesteca.

- Nu prea cred.

-Am adus banii.

-Trebuie să părăsiţi proprietatea...

-Unde este Edward? Vreau să vorbesc cu...

-Sunt chiar aici, zise el cu glas scăzut. Moe, mă ocup eu de asta.

-Şi Domnul ne dăruieşte mici miracole, mormăi bărbatul în timp ce se îndepărta.

Ochii cu lentilele de contact colorate ale lui Buggy îl cercetară atent, şi faţa ei injectată cu Botox se chinui să arate şocul pe care era limpede că îl simţea.

- Edward... arăţi...

- Izbitor, ştiu. Făcu semn cu capul către bani. Termi
nă spectacolul acela ridicol. Urcă înapoi în vehiculul tău şi vezi-ţi de treabă. Ţi-am spus la telefon, nu îmi vând animalele. [4]

Buggy îşi drese glasul.

-Am... ăăă... am auzit despre ce ai păţit. însă nu mi-am dat seama...

- Chirurgii plasticieni au făcut o treabă grozavă cu faţa mea, nu crezi?

-Ah... da. Da, aşa este.

Era o minciună, desigur.

- Dar ajunge cu trăncăneala. Pleci.

Buggy îşi fixă un zâmbet pe chip.

-Ascultă, Edward, de când se cunosc familiile noastre?

- Familia soţului tău şi familia mea se cunosc de peste două sute de ani. Nu îţi cunosc rudele şi nici nu am intenţia de a le întâlni. Lucrul de care sunt foarte sigur este că nu pleci de aici cu un mânz. Haide, dă-i drumul. Pleacă!

Când el se întoarse, ea spuse-.

-Sunt două sute cincizeci de mii de dolari în servieta aceea.

-Asta ar trebui să mă impresioneze? Draga mea, pot găsi un sfert de milion printre pernele canapelei mele. Aşadar, te pot asigura că sunt pe de-a-ntregul nemişcat de demonstraţia ta de

lichidităţi. Mai precis, nu pot fi cumpărat. Nici pentru un dolar. Nici pentru un milion. ¡1 privi stăruitor pe şofer. îmi iau puşca? Sau te sui înapoi în spatele volanului şi apeşi pedala de acceleraţie?

- îi voi spune tatălui tău despre asta! Este scandalos...

-Tatăl meu este mort pentru mine. Eşti mai mult decât bine-venită să discuţi cu el, dar asta nu te va duce mai departe decât acest drum făcut degeaba până aici. Bucură-te de weekendul de derby - în altă parte.

împingându-se în coada măturii, se târî înapoi în grajd, în timp ce corul de uşi ale maşinii deschizându-se şi închizându-se şi cauciucurile limuzinei scârţâind pe asfalt sugerau că femeia vorbea la telefonul ei mobil, văicărindu-se soţului ei cu douăzeci de ani mai în vârstă despre modul ruşinos în care tocmai fusese tratată.

Deşi, având în vedere bârfele legate de faptul că fusese dansatoare exotică pe când avea douăzeci de ani, el bănuia că ea avusese la viaţa ei parte de tratamente mult mai rele.

înainte de a intra din nou şi de a se reapuca de măturat, aruncă o privire asupra peisajului fermei sale. Sute de hectare de păşuni, tăiate în padocuri cu garduri maro-închis cu cinci balustrade. Trei grajduri cu acope- rişurile lor din ardezie roşie cu gri şi pereţii negri cu margini roşii. Dependinţele pentru echipament şi rulote de ultimă generaţie şi casa albă unde locuia, plus biroul şi pista de antrenament.

Mama lui era cea care deţinea totul. Străbunicul ei cumpărase pământul şi începuse afacerea cu cabaline, apoi bunicul şi tatăl ei continuaseră să investească în ea. Lucrurile încetaseră după ce tatăl ei murise, cu vreo douăzeci de ani în urmă - iar Edward nu se gândise niciodată să se implice.

Din nou, fiind cel mai vârstnic fiu, se ştiuse dintot- deauna că avea să ajungă să conducă

Bradford Bour- bon Company. Însă la mijloc era ceva mai mult decât moştenirea şi faptul că era întâiul născut: aici îi fusese întotdeauna sufletul. Era un distilator, un gânditor ca Warren Buffet când venea vorba despre afaceri şi scrupulos ca un preot cu produsele sale.

Apoi însă, totul se schimbase.

Grajdurile Red & Black fuseseră cea mai bună soluţie, un lucru în care tatăl său nu era implicat - nu putea fi implicat. Şi o făcuse fericită şi pe mama lui, până într-atât încât fusese în stare să simtă bucurie chiar şi în pâcla în care se afla.

Orice viitor care îi rămăsese era aici, în iarba înaltă, alături de cai.

Era tot ce avea.

capitolul 9

-... Lungită în pat şi mă jpc cu sânii mei. Virginia tlizabeth Baldwine, „Gin“ pentru familia sa, se lăsă

pe spate. Apoi, îmi duc mâna între picioare. Ce vrei să fac cu ea când ajunge acolo? Da, sunt goală... Cum altfel? Acum, spune-mi ce să fac.

Bătu cu ţigara paharul de vin din cristal de Baccarat pe care îl golise cu vreo zece minute în urmă şi îşi încru- cişă picioarele sub halatul de mătase. O enerva să tot fie trasă de păr, şi se uită încruntată la coafeză în oglinda din baia ei.

-Ah, da, gemu ea în telefon. Sunt udă... atât de udă, doar pentru tine...

La asta nu se putu abţine să nu îşi dea ochii peste cap. Dar asta era ceea ce îi plăcea lui Conrad Stetson, pentru că era genul de bărbat de modă veche - avea nevoie de iluzia că femeia cu care o înşela pe soţia lui îi era dedicată numai lui.

Lui Gin îi era cu adevărat dor de zilele de început ale relaţiei lor. Fusese o treabă ameţitoare să îl atragă încet şi inexorabil din căsătoria lui. Se delectase cu cât de mult se împotrivise el atracţiei faţă de ea, cu ruşinea pe care el o simţise atunci când se sărutaseră pentru întâia oară, cu felul în care el se chinuia atât de tare şi încerca din răsputeri să nu o sune, să nu o vadă, să nu o caute. Şi, preţ de o săptămână sau două, chiar fusese interesată de el, atenţia lui fiind un drog din care merita să se înfrupte.

Dar după ce îl regulase de câteva ori? Ei bine, se cam săturase de poziţia misionarului, în primul rând.

-Ah, da, da, da... termin, termin...

în timp ce ea „avu orgasm", coafeza ei se îmbujora stânjenită, dar continuă să îi prindă părul negru în vreme ce o cameristă ieşi din dressing cu o tăviţă de catifea în mâini. Pe ea se aflau două seturi, unul făcut de Cartier în 1945 din rubine din Birmania şi celălalt făcut în 1959 de către Van Cleef & Arpels din safire din Ceilon. Ambele fuseseră ale bunicii ei, unul fiindu-i dat de către soţul acesteia la naşterea mamei lui Gin, iar

celălalt fim- du-i dăruit la aniversarea a douăzeci de ani de la nunta bunicilor ei.

Scoase un geamăt, apoi apăsă butonul de „mut" şi clătină din cap.

-Vreau diamantele Winston.

- Cred că le poartă doamna Baldwine.

Imaginându-şi'O pe cumnata ei, Chantal, cu diamante

de mai mult de o sută de carate fără cusur, zâmbi şi rosti încet, ca şi cum s-ar fi adresat unui neghiob:

-Atunci, scoate de la gâtul şi din urechile căţelei aceleia diamantele pe care tatăl meu le-a cumpărat pentru mama mea şi adu-le aici.

Cameristei i se scurse sângele din obraji.

- Cu... plăcere.

Chiar înainte ca fata să iasă din dormitor, Gin strigă:

- Asigură-te că le-ai curăţat bine. Nu pot suporta parfumul acela de la drogherie pe care insistă să îl poarte.

- Cu plăcere.

Era puţin exagerat să se refere la Flowerbomb de Vik- tor & Rolf ca fiind o drogherie, dar cu siguranţă nu era Chanel. Dar la ce te puteai aştepta din partea unei femei care nici măcar nu reuşise să termine colegiul Sweet Briar?

Gin scoase telefonul de pe „mut".

- Iubitule, trebuie să plec. Trebuie să mă pregătesc - îmi pare atât de rău că nu poţi fi aici, dar mă înţelegi.

Dumnezeule, întotdeauna avusese el accentul acela de sudist? Familia Bradford nu avea acel îngrozitor fon- făit distorsionat - doar o tărăgăneală care să dovedească de care parte a liniei Mason-Dixon trăiau şi faptul că ştiau diferenţa dintre burbon şi whisky.

Cel din urmă fiind demn de dispreţ.

-Te las, zise ea şi închise.

În timp ce încheie convorbirea, decise să pună

capăt relaţiei. El începuse să spună că avea să îşi părăsească soţia, iar ea nu dorea asta. Pentru numele lui Dumnezeu, el avea doi copii. La ce se gândea? Una era să te distrezi puţin în timpul liber... Dar copiii aveau nevoie de iluzia existenţei a doi părinţi.

în plus, ea dovedise deja că nu intenţiona să fie mamă - pentru nimic. Nici măcar pentru un peştişor auriu.

O jumătate de oră mai târziu, era îmbrăcată într-o rochie de Christian Dior, făcută din roşul Universităţii din Charlemont, şi avea la gât, greu şi rece, colierul Harry Winston, pe care tatăl ei îl cumpărase pentru mama sa. Parfumul ei era Coco de la Chanel, un clasic pe care hotărâse că îl putea purta până când ajungea la vârsta de treizeci de ani.

Nu purta chiloţi.

Samuel Theodore Lodge venea la cină.

Când păşi afară, pe coridor, privi către uşa opusă uşii sale. Cu fix şaisprezece ani în urmă, dăduse naştere tinerei care locuia acolo. Şi cam asta fusese tot. O doică, urmată de două dădace angajate full time, completate de trecerea timpului, şi uite aşa veniseră anii de liceu.

Amelia nu venise acasă în vacanţa de primăvară, iar asta era bine. Dar vara se apropia, şi întoarcerea fetei de la Hotchkiss nu era un lucru pe care careva - nici măcar Amelia, probabil - să îl aştepte cu nerăbdare.

Chiar puteai să trimiţi în tabăra de vară o fată de şaisprezece ani?

Poate reuşeau să o trimită în Europa, într-o excursie. Victorienii făcuseră asta cu sute de ani mai înainte, înaintea avioanelor şi a maşinilor cu airbaguri.

Nu era vorba că nu îşi iubea fiica. Doar că prezenţa fetei era o condamnare prea dezolantă a alegerilor şi a acţiunilor, precum şi a minciunilor

care erau doar ale lui Gin şi ale nimănui altcuiva - şi, uneori, era mai bine să nu priveşti îndeaproape la acele lucruri.

Gin continuă să meargă, îndreptându-se către scara ce se bifurca pe un palier de mijloc înainte de a coborî în foaierul imens din marmură. Rochia şoptea la fiecare pas, căderea de mătase foşnind pe juponul din tul într-un fel care o făcea să îşi imagineze conversaţia şoptită a femeilor franţuzoaice care cususeră rochia.

Când ajunse la foaierul de la etajul al doilea şi alese partea dreaptă pentru că era mai apropiată de salonul în care se serveau întotdeauna cocktailurile, putu auzi glasurile care sporovăiau. în seara aceasta, aveau să fie la cină treizeci şi două de persoane, iar ea avea să şadă pe scaunul pe care ar trebui să se afle mama ei, la masa lungă care îl avea în cap pe tatăl ei.

Făcuse asta de un milion de ori şi avea să o mai facă de încă un milion de ori de acum înainte, jucând rolul de stăpână a casei - şi, de obicei, era o îndatorire pe care o ducea la îndeplinire cu mândrie.

în seara aceasta însă, din nu se ştie ce motiv, în adâncul inimii ei era o mare tristeţe.

Poate ziua de naştere a Ameliei.

Era mai bine să se apuce de băut.

Mai ales având în vedere faptul că, atunci când o sunase pe fată, Amelia refuzase să coboare la telefonul din căminul ei.

Era genul de lucru pe care Gin l-ar fi făcut dacă s-ar fi aflat în acea situaţie. Vezi? Era un părinte bun. îşi înţelegea copilul.

Lane nu se îmbrăcă elegant pentru cină - nu numai că nu avea fracul cuvenit, dar nu îşi luă nici măcar costum cu cravată. Rămase cu pantalonii pe care îi purta şi schimbă tricoul polo cu o cămaşă pe care o uitase când plecase la New York, cu doi ani

în urmă.

Nu voia decât să fie punctual şi atâta tot.

De îndată ce ajunse la primul etaj, începu să evite privirile oamenilor şi căută ceva de băut. Mai întâi, dădu peste un vechi prieten.

- Măi, măi, măi, newyorkezul s-a reîntors la rădăcinile lui, în sfârşit, zise Samuel T. Lodge al IÎI-lea când se apropie.

Lane fu nevoit să zâmbească.

- Ce mai face avocatul meu preferat, sudistul get-beget?

în vreme ce ei se îmbrăţişară şi se bătură cu putere

pe spinare unul pe celălalt, femeia blondă care era cu Samuel T. rămase într-o parte, ochii ei cuprinzând totul,

ceea ce nu se putea spune despre rochia ei. Dacă ar fi fost un pic mai scurtă, ar fi rămas în lenjeria intimă.

Aşadar, era fix pe placul lui Samuel T.

- Permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Savannah Locke.

Samuel T. făcu semn cu capul către femeie ca şi cum i-ar fi dat permisiunea să intre, iar ea se execută imediat, înaintând şi oferindu-şi mâna albă şi subţire.

- Mergi şi adu-ne ceva de băut, da? Family Reserve pentru el.

În timp ce femeia se grăbea către bar, Lane clătină din cap.

- Pot să mi-l iau şi singur.

- Este stewardesă, li place să servească oamenii.

- Nu li se spune „însoţitoare de zbor“ acum?

-Şi ce te-a făcut să te hotărăşti să te întorci? Nu poate fi derby-ul. Asta este treaba lui Edward.

Nu avea de gând să intre în detalii legate se situaţia cu domnişoara Aurora. Era prea proaspătă rana.

-Am nevoie de ajutorul tău pentru ceva. Vreau să spun, în calitate de profesionist.

Samuel T. miji ochii.

- Faci curăţenie în casă, aşa-i?

- Cât de repede poţi face să se întâmple?

Bărbatul încuviinţă din cap o dată.

-Sună-mă mâine-dimineaţă.

- Mulţumesc...

Sus, pe scara măreaţă, sora lui, Gin, dădu colţul pe palier şi coborî. Când îl văzu alături de Samuel T., sprâncenele i se arcuiră, şi, pentru o secundă, zâmbi sincer, lumina aceea ciudată revenind în ochii ei, anii ştergân- du-se până când ei fură cine erau înainte ca atât de multe să se fi întâmplat.

- Dacă mă scuzi, zise Samuel T., merg să văd ce s-a întâmplat cu băuturile noastre. Poate s-a

rătăcit pe drumul înapoi.

- Casa nu este atât de mare.

- Poate pentru tine şi pentru mine.

În timp ce îşi ridică poalele rochiei sale roşii, Gin aruncă un ochi către silueta ce se retrăgea a lui Samuel T. Mergând grăbit pe marmura negru cu alb tocită, pantofii ei cu toc cui loviră podeaua care fusese pusă cu o sută de ani în urmă. Lane se aştepta să o îmbrăţişeze ca un domn - din respect pentru părul ei cârlionţat şi pentru bijuteriile purtate -, dar ea fu cea care îl strânse până când o simţi tremurând.

-Mă bucur atât de mult că eşti aici! zise ea şovăind. Ar fi trebuit să mă anunţi.

Şi acela fu momentul în care el îşi dădu seama că era ziua de naştere a Ameliei.

Era cât pe ce să spună ceva, când ea se retrase şi îşi aşeză masca la loc, trăsăturile ei ca ale lui Katherine Hepburn aranjându-se perfect, ceea ce îl făcu să simtă un junghi în piept.

-Am nevoie de ceva de băut, anunţă ea. Şi l-ai văzut pe Samuel T.?

Ah, Hristoase, nu din nou asta. Sau mai degrabă... de ajuns.

- Nu este singur în seara asta, Gin.

- Ca şi cum asta ar conta.

Când se îndepărtă cu capul sus şi umerii drepţi, lui i se făcu milă de biata stewardesă blondă. Lane nu ştia cine era aceasta, dar ea în mod clar îl citise pe cel cu care avea întâlnire: la bar, se aşezase pe şoldul lui ca un toc de revolver - ca şi cum ştia că avea să fie nevoită să îşi apere terenul.

Cel puţin, asta îi dădea ceva la care să se uite pe durata cinei.

- Burbonul dumneavoastră Familv Reserve, domnule. Domnul Lodge îl trimite cu cel mai mare respect.

Lane se întoarse şi zâmbi. Reginald Tressel

fusese barman la petrecerile de la Easterly întreaga lui viaţă şi domnul afro-american în haina lui neagră şi pantofii mcioşi era mai distins decât mulţi dintre oaspeţi, ca de obicei.

- îţi mulţumesc, Reg. Lane luă un pahar din cristal de pe tava de argint. Ce mai face Hazel?

- O, este mai bine, vă mulţumesc. Mă bucur să vă avem acasă.

- Mă bucur să te văd.

Cel puţin, asta era adevărat.

în timp ce bărbatul cu umerii drepţi se întoarse în salon, Lane fu surprins de nostalgia care îl cuprindea. Tocmai era gata să intre în salon, când simţi fum de ţigară venind din afara salonului.

Era o singură persoană căreia i se îngăduia să fumeze în casă.

Tocmai de aia, merse în direcţia opusă.

Tatăl lui fusese întotdeauna un fumător după tradiţia sudistă, adică vedea asta ca pe un drept patriotic de a-ţi provoca singur cancer de plămâni. Nu că era bolnav sau că avea să se îmbolnăvească. Credea că un bărbat adevărat nu lăsa niciodată o femeie să îşi tragă singură scaunul la masă, nu îşi trata niciodată prost câinii şi niciodată, dar niciodată, nu se îmbolnăvea.

Un cod de conduită bun. Problema era că asta era tot. Nimic legat de copii. De oamenii care munceau pentru tine. De rolul tău ca soţ. în ceea ce privea cele zece porunci? Doar o listă veche dată pentru a guverna viaţa altor oameni pentru ca tu să nu fii deranjat de faptul că se împuşcau unul pe altul.

Era amuzant. Datorită tatălui său, Lane nu turnase niciodată - şi nu ca vreun fel de rebeliune. Când erau copii, fraţii şi sora lui ştiuseră de fiecare dată când venea bărbatuî după mirosul de tutun, şi acesta nu adusese niciodată veşti bune. Prin urmare, avea un reflex pavlovian de încordare de

fiecare dată când cineva fuma ori tocmai terminase de fumat sau chiar dacă scotea doar o brichetă.

Probabil era singurul lucru cu care tatăl lui contribuise la viaţa sa într-un fel pozitiv. Dar, chiar şi aşa, era un beneficiu fals.

Gheaţa din paharul lui sună ca nişte clopoţei în timp ce se plimba prin casă fără să ştie unde mergea... până când ajunse la uşile duble care se deschideau în seră. Deşi erau închise, putea simţi mirosul florilor până în bibliotecă şi rămase pentru o vreme privind fix prin geamuri în enclava înverzită aflată de cealaltă parte.

Fără îndoială că Lizzie se afla acolo, aranjând buchetele, aşa cum făcea în fiecare an în joia de dinaintea derby-ului.

„Ca moliile la lumină şi toate cele", se gândi el în sinea lui în timp ce îşi privea mâna întinzându-se şi răsucind mânerul de alamă.

Sunetul Gretei von Schlieber, cu glasul acela cu accent nemţesc aproape că îl făcu să se răzgândească. Nu era o persoană care să îşi ascundă opiniile şi, fără îndoială, avea în mâini o foarfecă.

Dar atracţia către Lizzie era mai puternică decât orice instinct de supravieţuire.

Când atinse podeaua de ardezie, mocasinii lui făcură un zgomot de frecare, şi totul în faţa lui cufundă în tăcere. Apoi, traversă podeaua şi ajunse la ferigile atârnate de tavan, şi iată-le pe amândouă.

Lizzie şedea pe un taburet în faţa unei mese pe care se aflau douăzeci şi cinci de vase de argint de mărimea mor mingi de baschet. Jumătate dintre ele erau pline cu flori roz, albe şi crem, iar celelalte erau gata să îşi ' nceapă spectacolul.

Ea aruncă o privire peste umăr, îl privi în trecere... şi îşi reluă lucrul fără să clipească.

Greta nu era la fel de flegmatică. Deşi avea pe umăr o geantă Prada mare şi strălucitoare, una

mai mică, portocalie, în mână şi cheile maşinii sale scoase, era limpede că nu avea să plece nicăieri înainte ca el să meargă în sită parte.

- Este în regulă, zise Lizzie liniştit.

Greta spuse ceva în germană. Apoi, ieşi pe uşă în gră- fină, mormăind încontinuu.

- Ce spune? întrebă el când uşa se închise.

-Nu ştiu. Probabil ceva despre un pian care să îţi cadă în cap.

Sorbi o gură din paharul lui.

-Atâta tot? M-aş fi aşteptat la ceva mai sângeros.

-Cred că un pian Steinway scăpat chiar şi de la o înălţime mică ar putea face ceva stricăciuni.

Erau vreo şase găleţi de plastic de douăzeci de litri în jurul ei, fiecare plină cu diferite flori, iar ea alegea dintre ele ca şi cum ar fi cântat diferite note la un instrument muzical: aceasta, apoi aceea, înapoi la prima, apoi a treia, a patra, a cincea. Rezultatul, întro perioadă scurtă de timp, era un buchet magnific de petale şi tulpini care se înălţau deasupra vasului extrem de lustruit, din argint.

- Pot fi de ajutor?

- Da, plecând.

-Aproape că le-ai terminat pe acelea. Privi împrejur. Uite, îţi voi aduce o altă găleată plină de...

-Vrei să te întorci odată la petrecere? se răsti ea la el. Nu mă ajuţi.

-Şi aproape că le-ai terminat şi pe acelea.

îşi puse paharul pe o masă plină cu vase goale şi începu să aducă încărcăturile grele.

- Mulţumesc, mormăi ea în timp ce le îndepărta pe cele goale, ducându-le la chiuveta din ceramică. Poţi pleca acum. Nu ai o cină...

- Divorţez.

Chipul ei nu trăda nimic, dar mâinile ei, mâinile acelea sigure şi puternice aproape scăpară trandafirul pe care îl scoteau din grămada pe care

el i-o adusese.

-Nu din cauza mea, zise ea.

El răsturnă una dintre găleţi şi se aşeză pe fundul acesteia, ţinându-şi paharul între genunchi.

- Lizzie...

- Ce vrei să spun - felicitări? Aruncă din nou o privire în direcţia lui. Sau ai chef de o reacţie mai lacrimogenă, gen mă-arunc-la-picioarele-tale-plângând-de-uşurare? în orice caz, nu este deloc treaba mea...

-Nu am iubit-o niciodată pe Chantal.

Lizzie îşi dădu ochii peste cap.

- Femeia îţi purta copilul în pântece. Aşa că poate nu trebuia să o iubeşti, dar de făcut făceai ceva cu ea.

- Lizzie...

- Ştii, tonul acela al tău exasperat, care spune „fii re- zonabilă", este cu adevărat al naibii de enervant. Este ca şi cum tu ai crede că fac ceva greşit neoferindu-ţi o scenă de pe care să vorbeşti despre toate felurile în care ai fost o victimă. Iată ce ştiu că este adevărat: te-ai ţinut după mine mult şi bine, iar eu am cedat pentru că mi-a părut rău de ceea ce se petrecea cu fratele tău. în acelaşi timp, tu îţi pregăteai minciuna perfectă, acceptabilă din punct de vedere social, prin care să ascunzi faptul că io trăgeai servitoarei. Problema ta a apărut atunci când am refuzat să fiu micul tău secret ruşinos...

-La naiba, Lizzie, nu a fost aşa...

- Poate din partea ta...

-Nu te-am tratat niciodată ca pe cineva inferior!

- Dar astfel m-ai făcut să mă simt prin faptul că mi-ai spus că erai îndrăgostit de mine, şi în dimineaţa următoare am citit despre logodna ta în paginile mondene, îşi ridică mâinile în aer. Ai măcar habar cum a fost asta pentru mine? Sunt o femeie inteligentă. Am propria fermă, pentru care

plătesc cu propriii bani. Am un masterat la Corneli. Se lovi în piept. Am grijă singură de mine. Şi cu toate astea... Ochii ei se feriră de ai lui. Cu toate astea, m-ai păcălit.

-Nu eu am pus anunţul acela în ziar.

- Ei bine, era o fotografie grozavă de-a ta.

-Nu a fost vina mea.

- Cu toate astea, te-ai căsătorit cu ea.

- Refuzai să vorbeşti cu mine! Iar ea era însărcinată... Nu doream ca pruncul meu să fie născut ca un bastard. M-am gândit că, în situaţia dată, era singurul gest bărbătesc.

-Ah, cu siguranţă ai fost bărbat. Astfel a ajuns să îţi poarte copilul.

Lane blestemă şi coborî capul. Dumnezeule, pierduse atât de mult timp dorindu-şi să fi putut schimba lucru- rile - mai ales atunci când făcuse sex cu Chantal şi o crezuse când aceasta îi spusese că lua anticoncepţionale. Apoi, el plecase din Virginia, cu intenţia de a nu o mai vedea vreodată.

Şi toată lumea ştia cum sfârşise asta.

Şarcina nu fusese singura surpriză pe care Chantal i-o pregătise. Cea de-a doua fusese şi mai devastatoare.

-Aşadar, putem termina aici? întrebă Lizzie.

- De ce nu am rămas aici cu ea? Se aplecă în faţă. Ai înţeles toate astea, aşa că spune-mi de ce nu am rămas aici cu ea - de ce am fost plecat vreme de doi ani? Şi, dacă doream un copil cu ea, de ce nu a rămas însărcinată din nou după ce l-a pierdut pe primul?

Lizzie clătină din cap.

- Care parte din nu-este-treaba-mea nu înţelegi?

Mai târziu, el avea să se gândească la faptul că fusese exact ca primul lor sărut. Ca acela din grădină, în întuneric, în căldura verii, dând ascultare unei emoţii scăpate de sub control când se întinse după ea, nemai- luptându-se cu

instinctul: înainte ca vreunul din ei să ştie ce se petrecea, era peste ea, cuprinzându-i chipul în mâini, sărutând-o cu putere.

Şi, exact ca atunci, ea îi răspunse la sărut.

Totuşi, de partea ei nu se simţi pasiune. Pentru ea, întâlnirea gurilor era o dispută ce devenise nonverbală.

Nu îi pasă. Avea să o ia în orice fel o putea avea.

capitolul 10

Era, desigur, o idee absolut stupidă.

Când Lizzie răspunse sărutului lui Lane, fu ca şi cum canaliza doi ani de furie, frustrare şi durere direct în el. El avea gust de burbon şi de disperare, şi, chiar dacă trecuse atât de multă vreme, distanţa se topi complet, şi nu doar ad litteram.

Pe de altă parte, el fusese ultimul pe care îl avusese lipit de gura ei.

Fără îndoială, că pentru el nu fusese la fel, şi asta ar fi trebuit să conteze.

Şi dorea să spună că era oribil. împotriva voinţei ei. O violare.

Nimic din astea nu era adevărat. Ea fusese cea care îşi vârâse limba în gura lui şi ea era cea ale cărei degete muşcau din umerii lui - şi tot ea fu cea care, Dumnezeu să o ajute, făcuse ca trupurile să li se apropie.

Atât de mult încât îi simţi erecţia.

Preţ de o secundă, ştiu că avea să facă sex cu el în clipa aceea şi acolo. Mda. Pentru că asta avea să îl înveţe minte.

În schimb, ceva se răsturnă pe masă, şi un zgomot sparse liniştea, apa îi udă şoldul şi coapsa, făcând-o să simtă un şoc de gheaţă. îl împinse la o parte cu atâta forţă, încât el se împiedică şi căzu pe spate, aterizând pe podeaua tare.

Cu o mişcare a antebraţului, ea îşi şterse gura.

- Ce dracului faci?!

O secundă mai târziu, el era din nou în picioare.

-Am vrut să te sărut încă de când am plecat.

-Nu pot spune acelaşi lucru despre mine...

-Aiurea!

întinse mâna după pahar şi luă o înghiţitură.

- încă mă doreşti...

- Ieşi!

- Mă dai afară din propria mea casă?

- Ori pleci tu, ori plec eu, şi aceste flori nu vor ajunge în vasele acelea singure. Asta dacă nu cumva doreşti ca jumătate dintre mesele voastre să fie goale la petrecerea din timpul derby-ului.

- Nu îmi pasă cum arată. Sau de afurisita de petrecere. Sau de toate astea.

În timp ce flutură mâna în jur, ar fi fost poate mai convingător dacă nu ar fi avut o porţie din burbonul familiei sale în paharul acela al lui.

-Am lăsat în urmă astea, Lizzie. Chiar am terminat cu toate.

Aspirină. De asta avea ea nevoie.

- Renunţ, mormăi. Tu câştigi. Voi pleca eu.

Când ea se întoarse, el o prinse şi o răsuci, trăgând-o şi lipind-o de trupul acela musculos al lui. Atunci, fu momentul în care ea văzu cât de mult îmbătrânise el de când îl văzuse ultima oară. Chipul lui era mai subţire decât îşi amintea, ochii îi erau de un albastru şi mai închis, iar laba gâştei îi marca şi mai mult colţurile pleoapelor.

Din păcate, asta făcea doar ca el să arate mai sever.

- Nimic din toate astea nu este ceea ce crezi, zise el sumbru.

-Chiar şi dacă doar jumătate ar fi...

-Nu înţelegi...

- Eram *îndrăgostită* de tine. întrucât vocea i se sparse, fu nevoită să îşi dreagă glasul. Nu m-am gândit niciodată că aveam să ne căsătorim, dar asta nu din cauză că aveai de gând să mergi la

altar cu altcineva. Care era însărcinată - şi a ajuns astfel în timp ce tu erai cu mine.

- O încheiasem cu ea, Lizzie. înainte să plec pentru a veni aici, spusesem că s-a sfârşit.

- Asta nu a rămas aşa însă, nul

- Era însărcinată în trei luni când am aflat, Lizzie, aşa că fă socoteala. Am venit acasă de ziua de naştere a mamei, în iunie, şi noaptea de dinainte să părăsesc Atlanta a fost ultima când am fost cu Chantal. Noi doi... am fost împreună în acel iulie, şi era sfârşitul lui august când am aflat despre sarcină. Dacă îţi aminteşti, în tot timpul acela, nu am plecat de la Easterly. Ştiai unde eram în fiecare noapte şi în fiecare zi, pentru că eram cu tine. O privi stăruitor pe deasupra buchetelor. Era în trei luni. Nu două, nu una. Trei, Lizzie.

Ea îşi duse mâinile la faţă, împotrivindu-se logicii.

- Te rog să încetezi să faci asta.

- Ce să fac?

-Să îmi spui numele. îţi conferă aparenţa credibilităţii.

-Nu mint. Şi timp de doi ani am vrut să îţi spun asta. Blestemă din nou. Mai sunt şi altele, dar nu vreau să intru în asta. Nu afectează ceea ce există între noi.

înainte să fie conştientă de faptul că luase decizia de a se aşeza, ea descoperi că se afla pe taburetul pe care îl fo- losea. Coborându-şi privirea asupra mâinilor ei, îşi îndoi degetele, simţind înţepeneala din încheieturi. Din nu se ştie ce motiv, se gândi la vârfurile degetelor lui Chantal, cu manichiura lor perfectă, şi la pielea fină, fără semne. Că veni vorba despre contrarii. Mâinile la care se uita erau ale unui muncitor, cu zgârieturi pe dosul lor de la spinii rătăciţi ai trandafirilor şi noroi sub unghii, pe care avea să îl scoată abia seara, când avea să ajungă acasă. Erau şi pistrui, de la săpatul sub soare fără mănuşi, şi cu

siguranţă nu era nici un diamant de milioane de dolari.

- M-am căsătorit cu Chantal la tribunal după ce m-ai părăsit, zise el. Nu era vina copilului, şi, crescând fără părinţi, nu aveam de gând să fac acelaşi lucru nici unui copil pe care îl aveam - indiferent de ceea ce simţeam faţă de mama lui. Apoi însă, am fost nevoit să plec din oraş. Am inventat o scuză şi am plecat în nord, la New York, şi am stat cu un amic de-al meu de la facultate. Aveam nevoie să pun lucrurile în ordine, să înţeleg unde mă aflam. La scurt timp după asta, Chantal a sunat să îmi spună că pierduse sarcina.

Amărăciunea din glasul lui făcu vorbele atât de guturale, încât ea abia le putu înţelege.

-Nici ea nu mă iubeşte, zise el. Nu m-a iubit şi nici nu o face.

- Cum poţi fi atât de sigur? se auzi Lizzie rostind.

- Crede-mă.

- A părut destul de entuziasmată că te-ai întors.

- Nu am venit aici pentru ea, şi am făcut treaba asta foarte clară. Iar femeia aceea este capabilă să se ataşeze doar faţă de un cec.

- Credeam că are banii ei.

- Nimic comparabil cu ai mei.

Da, îşi imagină că asta era adevărat. Existau ţări euro pene cu un venit mai mic decât avea familia Bradford.

-Tu eşti dragostea vieţii mele, fie că eşti cu mine, fie că nu. îşi frecă faţa. Nu pot schimba ce s-a petrecut şi ştiu că nu există cale de întoarcere, doar că... nu te lăsa pradă aparenţelor, bine? Tu ai stat în jurul acestei familii vreme de zece ani, dar eu am fost cu ea şi cu oamenii care o înconjoară întreaga mea viaţă. De aceea, tu eşti cea pe care o doresc. Eşti reală. Nu eşti în stare de ceea ce sunt ei.

Ea aşteptă ca el să mai spună ceva, dar, cum nu o făcuţii privi din nou.

- îmi este atât de teamă de tine, şopti ea.

- De ce?

Pentru că dorea să creadă în ceea ce spunea el cu disperarea unui narcoman.

- Nu te teme, zise el când ea nu răspunse. Nu am vrut niciodată să se întâmple ceva din toate astea. Şi mi-am dorit atât de multă vreme să îndrept lucrurile!

Păru potrivit ca ei să fie separaţi de mesele de vase pe care ea le umplea. Dovada muncii ei, a motivului pentru care se afla pe moşie, era o reamintire a diferenţelor care aveau întotdeauna să pună distanţă între ei.

Şi apoi, ea suferi amintindu-şi de zilele şi de nopţile de după ce aflase despre Chantal, de toate acele ore de suferinţă până simţise că era la un pas de moarte. îşi aminti de fotografia şi de articolul despre căsătorie din *Charlemont Herald,* două mari moşteniri ale sudului unindu-se într-o căsătorie feudală.

Cel puţin, el avea dreptate într-o privinţă. Mândria o împunsese să continue să lucreze, aşa că în ultimii doi ani se aflase pe moşie în fiecare zi în afară de duminică. El nu se întorsese. Vreme de doi ani... el nu se întorsese.

- Lasă ca acţiunile mele să vorbească în locul cuvinte- lorj spuse el. Lasă-mă să îţi dovedesc ce spun.

În mintea ei, auzi telefonul mobil sunând, iar şi iar. imediat după despărţire, el o sunase de sute de ori, cei puţin - uneori, lăsând mesaje pe care ea nu le ascultase niciodată, alteori nu. Ea îşi luase două săptămâni de vacanţă imediat după ce aflase, evadând chiar şi de la ferma ei din Indiana, întorcându-se în nord-est la Plattsburg şi la livezile de meri din tinereţea ei. Părinţii ei se bucuraseră mult să o vadă, şi îşi petrecuse acele zile de

septembrie culegând mere Macintosh alături de ceilalţi muncitori.

Atunci când ea se întorsese, el era deja plecat.

Nu mai primise nici un telefon. Şi, în cele din urmă, ea încetase să tresară de fiecare dată când o maşină intra pe terenul din faţă.

-Te rog, Lizzie... spune ceva. Chiar dacă nu este ceea ce doresc să aud...

Sunetul unei femei care râdea uşor îi făcu pe amândoi să întoarcă privirea către uşile ce dădeau în grădină. Atunci când Creta plecase, una din ele nu se închisese complet, şi, prin sticlă, Lizzie putu vedea doi oameni plimbându-se pe alee către piscina din mijlocul gardurilor vii de merişor turcesc.

Chiar şi în strălucirea subtilă a luminilor din grădină, rochia pe care femeia o purta era de un roşu strălucitor, faldurile voluminoase atârnând în urma ei. Alături de ea, un bărbat înalt în costum îi oferise galant braţul şi o fixa cu privirea cu genul de atenţie pe care îl rezervai unei mâncări.

- Sora mea, zise sec Lane.

-Acela este Samuel T.? întrebă Lizzie.

-Cui îi pasă?

Ea privi din nou către Lane.

- Mi-ai frânt inima.

- îmi pare atât de rău. Nu am vrut asta, Lizzie, cu nici un chip. Jur pe Dumnezeu.

- Credeam că eşti ateu.

El rămase tăcut pentru o vreme, ochii lui cutreierând pe chipul ei.

- Mă voi boteza de o sută de ori dacă de asta este nevoie. Voi memora Biblia, voi săruta un inel, voi face orice - te rog doar...

- Nu mă pot întoarce, Lane. îmi pare rău, pur şi simplu nu pot.

El se cufundă în tăcere. Şi, după un timp îndelungat, încuviinţă din cap.

- în regulă. Dar îţi pot cere o favoare?

„Nu.“

-Da.

- Doar nu mă mai urî. Fac eu destul asta de unul singur.

Grădina era la fel de parfumată ca o femeie proaspăt ieşită din baie, la fel de precis aranjată ca un salon şi de intimă precum biblioteca unui colegiu.

Ceea ce însemna aproape privată. Numeroasele ferestre ale vilei dădeau către straturile cu atenţie îngrijite de flori albe şi crem, toate discret luminate.

Din fericire, Gin nu avea nici o problemă să facă sex în public.

Cum stătea atârnată de braţul puternic al lui Samuel Theodore Lodge al III-lea, nu se deranjă să îşi ascundă zâmbetul.

- Ia spune, de cât timp eşti cu ea?

- Când am ajuns aici? Acum o oră?

Ea izbucni în râs.

- De ce, ah, de ce, dragă Samuel, te deranjezi cu astfel de femei?

- Ce alt gen mai există?

Era greu de spus cine conducea pe cine în cotloanele întunecate, acolo unde pereţii de cărămidă se întâlneau, în cealaltă parte a aripii afacerii tatălui ei. Dar într-acolo se îndreptau amândoi.

- Nu ştiam că vii, zise ea, ridicând mâna să îşi atingă diamantele de la gât... apoi lăsându-şi vârfurile degetelor să alunece pe corsaj. M-aş fi deranjat şi mi-aş fi pus chiloţi.

- înseamnă că devii mai responsabilă.

- îmi place când mi-i scoţi. Mai ales când te enervezi şi sfâşii lucruri.

- Totuşi, nu mă aflu într-un club exclusivist, nu-i aşa?

-Nu fi necioplit!

-Tu eşti cea care a adus vorba despre lenjerie intimă. Tu eşti cea care a dorit să vin aici, afară, cu tine. Doar dacă nu cumva chiar aveai nevoie de aer proaspăt, pentru întâia oară?

Gin îl privi cu ochii mijiţi.

- Eşti un bastard[1].

- Părinţii mei erau căsătoriţi cu adevărat atunci când am fost conceput. Ridică dintr-o sprânceană. Ceea ce nu cred că poţi spune despre propria fiică, nu-i aşa?

Ea se opri, discuţia luând-o într-o direcţie pe care nu o intenţionase.

-Ai întrecut limita, Samuel. Şi ştii asta.

- Este un pic ciudat ca tocmai tu să vorbeşti despre ce se cuvine şi ce nu. Nu îl regulezi pe partenerul acela al meu căsătorit de la firma de avocaţi? Cred că am auzit asta de curând undeva.

- Eşti gelos? întrebă ea tărăgănat, revenindu-i zâmbetul. Ah, deci de aceea se purta el astfel. Ei bine? îl tachină.

- El nu te poate satisface. Nu pentru multă vreme şi nu aşa cum pot eu.

Când dădu să o apuce, ea îl lăsă - şi se bucură de felul în care mâinile lui îi muşcară din talie. Nu îi luă mult să îi ridice fusta până la coapse şi să o ţină acolo, în ciuda tuturor crinolinelor. Pe de altă parte, se băgase sub metri de material fin încă de pe când avea paisprezece ani şi mergea la balurile debutantelor.

Samuel T. gemu când descoperi de unul singur că ea nu minţise în legătură cu faptul că nu avea nimic pe dedesubt, şi degetele îi pătrunseră brutal înlăuntrul

În limba engleză, în original, bastarzi înseamnă şi „ticălos", nu doar copil bastard.

ei. Căldura şi dorinţa erau o eliberare binecuvântată de toate lucrurile la care ea nu dorea să se gândească, sexul spălându-i regretele şi tristeţea şi oferindu-i nimic altceva în afară de plăcere.

Nu fu nevoie să mimeze orgasmul, unghiile ei afun- dându-se în umerii fini ai jachetei smochingului lui, colonia sa de modă veche, Bay Rum, fiind atât de primitivă, încât îl făcea să pară înaintea vremii sale.

Gin îi coborî gura către a ei şi i se oferi. El era singurul bărbat pe care îl iubise vreodată - şi singurul pe care nu urma să îl aibă niciodată cu adevărat. Samuel Theodore Lodge al 111-lea era ca ea, doar că mai rău: un suflet care nu putea nicicând să se potolească, nici măcar atunci când se plimba pe cărările pavate ale aşteptării sociale.

- Regulează-mă, îi ceru ea, cu gura lipită de buzele lui.

El respira greu, cu trupul rigid sub costumul acela
scump, pregătit pentru ea... dar, în loc să îi dea ceea ce ea dorea, păşi înapoi, îi lăsă fusta jos şi o privi distant.

- Samuel?

Cu o încetineală deliberată, el îşi ridică degetele la gură şi le supse. Apoi, trecu cu limba în sus şi în jos şi printre ele, lingând esenţa ei de pe pielea lui.

-Nu, spuse. Nu prea cred.

- *Poftim?*

Samuel se aplecă înspre ea.

-Voi merge înapoi la petrecerea tatălui tău şi mă voi aşeza la masa lui. Am reuşit să schimb aranjarea locurilor în aşa fel încât Veronica să stea alături de mine. Vei şti când îmi voi pune mâna între picioarele ei - o vei vedea că se crispează şi va încerca să se ţină cu firea când îi voi face exact ce tocmai ţi-am făcut ţie. Priveşte-i chipul, Gin. Şi

să ştii că, de îndată ce vom pleca, o voi regula pe scaunul din faţă al Jaguarului meu.

- Nu ai îndrăzni una ca asta.

-Cum spuneam, priveşte-mă, Gin.

Când se întoarse cu spatele la ea, ei veni să îi dea cu ceva în cap. în schimb, scrâşni printre dinţi.

- Nu o cheamă Savannah?

El aruncă o privire peste umăr.

- De parcă mi-ar păsa de numele ei. Singurul lucru care contează este că... ea nu este tu.

Spunând asta, se îndepărtă alene, cu pantofii lui din piele fină clăpăind pe dale, cu umerii hotărâţi şi capul ridicat.

înfăşurându-şi braţele în jurul ei, Gin observă pentru prima oară că noaptea era rece. Deşi erau douăzeci şi şapte de grade.

Ar fi trebuit să îi spună despre avocat, hotărî ea. Pe de altă parte, îl alesese pe acesta tocmai pentru că ştia că, mai devreme sau mai târziu, Samuel T. avea să afle.

Cel puţin un lucru era sigur. Samuel T. avea să se întoarcă. Cumva, ei doi nu puteau sta departe unul de celălalt pentru multă vreme.

Într-o zi, trebuia să îi spună despre Amelia. Dar nu în seara aceasta. Nu... prea curând.

Dacă bărbatul acela afla că îi ascunsese fiica de el în toţi anii aceştia?

Ar fi putut să o ucidă, pur şi simplu.

capitolul 11

După ce Lane părăsi sera, ideea de a merge la petre- cere fu chiar şi mai puţin atractivă - apoi, auzi gongul surd care anunţa că cina era servită. Se gândi că putea fie să se îşi asume obligaţia, fie să o şteargă, pentru că, odată aşezat la masă, avea să fie aproape legat în lanţuri de acel scaun Regina Ana.

- Lane?

Concentrându-se din nou, îşi întoarse privirea şi zâmbi către o femeie înaltă şi brunetă, într-o rochie gri.

-Sutton, ce mai faci? Mai degrabă, ce faci aici?

Ea şi rudele ei erau duşmanul, proprietarii distileriei Sutton, producătorii vestitei mărci de burbon Sutton - ceea ce nu însemna că el,

personal, avea ceva împotriva femeii ăsteia. În mod tradiţional însă, aceştia erau *personae non* gr*atae* în casă... în conversaţii... în rugăciunile de fiecare seară.

Şi erau fani ai Universităţii Kentucky. Aşa că la jocuri purtau albastru, nu roşu.

Ceea ce era singurul lucru pentru care el, personal, putea să se enerveze.

Când înaintă şi se îmbrăţişară, simţi că ea mirosea ca femeia bogată care era, amestecul delicat de parfumuri rămânând în nările lui când se dădu înapoi, exact la fel cum trupul ei perfect şi rochia la modă străluciră din nou atunci când el clipi.

Dar nu pentru că era atras de ea. Era o altă poveste care o implica pe acea femeie, ceva asupra căruia el nu putea să insiste.

-Nu ştiam că vii weekendul acesta. Zâmbi. Mă bucur să te văd. Arăţi bine.

Aha, minciuna era la locul ei. Bine de ştiut.

- Şi tu, frumoasă ca întotdeauna.

- Pentru cât timp te afli în oraş?

Peste umărul lui Sutton, o zări pe Chantal intrând în sala de mese, cu rochia ei lungă, de un galben strălucitor, şi cu atitudinea ei superioară şi rece.

„Destul cât să depună actele'[1], se gândi el. Se afla în Charlemont doar până când Samuel T. reuşea să îşi facă jocul.

- Lane?

- Scuze. Dar pentru puţină vreme. Trebuie să mă întorc în curând la New York.

La urma urmei, jocurile acelea de poker nu se jucau singure.

- Mă bucur să te văd - sunt surprins, dar mă bucur.

Sutton încuviinţă din cap.

- Da, şi eu sunt surprinsă.

- Te afli aici cu treabă?

Ea luă o gură din paharul ei de vin.

-Mmm.

Lane ridică din sprâncene.

-Trebuia să fie o glumă.

-Spune-mi, l-ai văzut...

Cum se întrerupse fără să adauge un nume propriu, nu fu, din nou, vreun motiv pentru ca ea să îşi încheie propoziţia cu „Edward". Din mai multe motive.

- Nu, nu am fost la ferma de cai. Dar voi merge.

Sau mămica lui avea să îi dea cu tigaia în cap.

- Edward nu vine niciodată în oraş. Sutton sorbi din nou delicat de pe marginea ascuţită ca un brici a paharului său. Obişnuiam să îl văd adesea înainte să fie... Ei bine, eram împreună în consiliul Universităţii din Charlemont şi...

În timp ce femeia continuă, el avu impresia că ea nu îl informa cu privire la lucruri pe care el le cunoştea deja, ci mai degrabă retrăia o perioadă din viaţa ei a cărei pierdere o deplângea. Nu pentru prima oară, nu se putu împiedica să nu se întrebe ce se petrecuse cu adevărat între fiul favorit al familiei lui şi frumoasa fată a competitorului...

- Măi să fie, fiul rătăcitor s-a întors!

Sunetul vocii tatălui său fu ca un foc de avertisment, iar Lane îşi ascunse în spatele burbonului său orice reacţie care ar fi putut să îi scape.

- Tată.

William Baldwine era aproape la fel de înalt ca el, cu acelaşi păr negru şi aceiaşi ochi albaştri, aceeaşi bărbie şi aceiaşi umeri. Diferenţele se vedeau în detaliile date de vârstă: cenuşiul de la tâmple, ochelarii bifocali şi laba gâştei. Cumva însă, acele semne de îmbătrânire nu îl diminuau pe tatăl său. Ele susţineau aura lui de putere.

Când dădură mâna, ar fi putut să fie la fel de

bine nişte cunoştinţe care se salutau înainte de a-şi ocupa locurile la teatru.

-Trebuie să îţi aranjez un loc? Din spatele ochelarilor, ochii bărbatului mai în vârstă măsurară hainele lui Lane cu genul de dispreţ potrivit mai degrabă vederii excrementelor de câine în salon. Sau pleci?

-Stai să mă gândesc. Lane miji ochii. Deşi mi-ar face plăcere să îţi întinez cina în hainele acestea nepotrivite, ar trebui să stau în prezenţa ta preţ de cel puţin trei feluri de mâncare. Aşadar, cred că îmi voi lua la revedere.

Îşi puse burbonul Family Reserve pe cel mai apropiat bufet şi făcu o plecăciune către Sutton, care arăta ca şi cum ar fi preferat să meargă cu el în loc să rămână.

- Sutton, a fost o plăcere, ca întotdeauna. Aruncă o privire către cel care îl concepuse. Tată, du-te dracului!

După ce aruncă grenada aceasta, trecu alene printre mulţimea care se înghesuia, salutând din cap politicienii şi starletele, pe cei doi actori din serialul acela de la HBO de care era dependent, pe Samuel T. şi pe prietena de o nanosecundă a acestuia.

Lane aproape reuşi să iasă pe uşă. Dar o pereche de pantofi cu toc cui veni după el.

-Unde pleci? şuieră Chantal. Şi de ce nu eşti îmbrăcat cum trebuie?

-Nu este treaba ta. Nici una, nici cealaltă.

-Lane, este inacceptabil...

- Cuvintele acestea nu ar trebui să iasă *niciodată* de pe buzele tale, femeie.

Chantal închise gura. Apoi, trase adânc aer în piept, ca şi cum s-ar fi străduit din greu să-şi stăpânească mânia.

- Mi-ar plăcea să petrec un pic de timp cu tine,

să stăm de vorbă. Să discutăm despre... viitorul nostru.

-Singurul lucru legat de viitor la care trebuie să te gândeşti este câte valize Vuitton îţi vor trebui ca să îţi faci bagajele pentru a pleca de aici.

Chantal îşi ridică bărbia.

- Nu ai habar ce vorbeşti.

El se apleacă şi îşi coborî vocea până la o şoaptă.

-Ştiu ce ai făcut. Ştiu că nu ai „pierdut“ copilul. Dacă ai fi vrut să păstrezi secret avortul acela, nu ar fi trebuit să iei unul dintre şoferii familiei până în Cincinnati, la clinica aceea.

în vreme ce ea se albi, el îşi aminti exact unde era când bărbatul care o dusese acolo făcuse dezvăluirea, ca un ageamiu.

-Nici un răspuns? Nici o negare? o mustră Lane. Sau acestea vor veni după ce va trece şocul de a fi fost descoperită?

- Ce ar fi trebuit să fac? zise ea cu glas şoptit, renun- ţând la prefăcătorie cu o pricepere admirabilă, chiar dacă neobişnuită. M-ai lăsat aici fără nici o explicaţie, fără sprijin, fără vreun ban sau o modalitate de a lua legătura cu tine.

El arătă către foaierul cu tablourile în ulei şi covoarele orientale.

- Da, pentru că aceasta este o sălbăticie *atât* de rea.

- M-ai abandonat!

-Aşa că soluţia ta era să îţi recapeţi silueta şi să în- cerci să seduci pe altcineva, corect? Bănuiesc că acesta este motivul pentru care ai făcut-o - aveai nevoie să intri din nou în hainele tale măsura XS, nu-i aşa, draga mea soţie.

- Lane, spui lucruri pe care nu doreşti să le spui...

-Ai ucis o persoană nevinovată...

Reginald ieşi din salon cu o tavă de argint cu pahare folosite, aruncă o singură privire către cei

doi şi se dădu înapoi, dispărând în încăperea acum goală.

Ah, da, viaţa la Easterly. Unde intimitatea era mai rară decât diamantele şi oferită cu ţârâita. Dar cel puţin ştia că putea avea încredere în bărbatul acela chiar mai mult decât putea avea în propria familie. Nu că asta ar fi însemnat prea mult.

-Nu voi face asta cu tine aici, scrâşni Lane. Dar vei pleca din casa asta...

-Pe dracu'...

- Nu mă provoca...

- Divorţează de mine dacă vrei, dar nu plec nicăieri.

- Nu ai nici un drept să te afli sub acoperişul acesta după ce inelul îţi va zbura de^pe deget.

Zâmbetul pe care ea i-l oferi fu înfiorător.

-Asta rămâne de văzut. Făcu semn din cap către uşă. Mergi unde vrei, fugi - asta ştii să faci, nu-i aşa? Poţi să stai liniştit însă, voi fi aici când te vei întoarce.

Lane miji ochii. Ea era în multe feluri, dar niciodată genul care să bată câmpii. Era mult prea egocentrică pentru asta.

Ce altceva se petrecuse cât timp fusese plecat?

La ferma de cai, Edward şedea într-un fotoliu vechi de piele în faţa unui televizor care era atât de vechi, încât avea antene care i se iţeau de o parte şi de alta a ecranului de dimensiunea unei cutii de cereale. Încăperea în care se afla era întunecată, dar strălucitoare - rezultatul nenumăratelor trofee înghesuite pe rafturile din podea până în tavan de vizavi.

Căsuţa avea un dormitor, o baie fără cadă, o bucătărie mică şi zona aceasta care era bibliotecă, birou, sufragerie şi salon, toate la un loc. Nu exista un al doilea etaj, doar un pod plin de suvenire vechi legate de împerecherea cailor; şi nici garaj. Suprafaţa totală era mai mică decât cea a sufrageriei de la Easterly - şi, încă de când se

mutase aici, descoperise avantajului de a avea un loc destul de mic încât să poţi auzi şi vedea aproape totul. La vilă, nu aveai niciodată nici cea mai mică idee cine mai era acolo, unde anume sau ce făceau ceilalţi.

Pentru cineva ca el, a cărui singură amantă era pavo- rul nocturn, a cărui slujbă principală era să încerce să îşi împiedice creierul să se saboteze, spaţiul restrâns era mult mai uşor de suportat. Mai ales în perioada aceasta a anului. Ce păcat că fusese în America de Sud chiar înainte de derby atunci când fusese răpit! Aniversarea prinderii sale pentru o recompensă corporatistă distrusese ceea ce fusese întotdeauna cel mai distractiv weekend.

Se uită la ceas şi blestemă. Ca întotdeauna, acum, când soarele apusese, orele serii se înfăţişau într-o turnură ceţoasă, minute ce durau un secol şi o secundă. Slujba lui de noapte? Să reuşească cumva să ajungă până la răsărit fără să ţipe.

Lângă cot, sticla de vodcă era aproape gata. începu- se cu cinci cuburi de gheaţă în paharul său înalt, dar acestea dispăruseră de mult, aşa că acum bea nediluat. Noaptea trecută, fusese gin. Cu două seri în urmă, băuse trei sticle de vin - două de vin roşu şi una dintr-un sortiment alb.

Pe parcursul primei lui etape de „recuperare“ fusese nevoit să înveţe hăţişurile managementului durerii, cum îţi programai pastilele şi mâncarea astfel încât impulsurile nervoase ale unui trup distrus să nu fie mai dureroase decât tortura pe care o îndurase atunci când căpătase rănile. Cea mai mare parte a experienţei i se păruse plictisitoare şi inutilă, deşi descoperise că maşterul lui în managementul medicaţiei se transpusese cu succes acestui al doilea stagiu al „recuperării“ sale. Datorită încercărilor şi eşecurilor pe care le avusese cu flacoanele de pastile, era acum în stare să aranjeze lucrurile pentru un efect sedativ optim:

în fiecare zi, mânca în jurul orei patru după-amiaza, şi, înainte de ora şase, când grajdurile se goieau de angajaţi, putea începe să bea pe stomacul practic gol.

Nimic nu îl scotea mai repede din sărite decât cineva care se băga în treaba...

Când se auzi bătaia în uşă, întinse mâna după puşcă şi încercă să îşi aducă aminte ce zi era. Derby-ul era peste două zile... Aşadar, joi. Era joi seara, la câteva ore după apus.

Deci nu era prostituata pe care o angajase să îl servească. Ea venea vinerea. Doar dacă nu cumva aranjase două treburi la preţ de una - dar nu făcuse asta.

Nu...? Sau ba da?

întinzând mâna după baston, se ridică de pe fotoliu şi merse târşâit până la fereastra din faţă. În vreme ce dădea draperiile la o parte, arma din mâna lui era stabilă, dar inima îi bubuia. Deşi ştia că aici, în ţinutul Ogden, nu erau mercenari care să îl caute, deşi era conştient că era în siguranţă în spatete tuturor încuietorilor şi al sistemului de securitate pe care îl instalase şi în ciuda armei de patruzeci de milimetri lipită de palma lui... creierul său era permanent în alertă.

Când văzu cine era, se încruntă şi coborî arma. Mergând la uşă, desfăcu lanţul, cele trei zăvoare şi încuietoa- rea şi deschise, în timp ce balamalele scârţâiră - un alt mecanism de avertizare pentru el.

- Clientul greşit, mormăi el la femeia blondă micuţă, care purta blugi vechi şi o cămaşă curată. Eu comand brunete. În rochii de bal.

Dintr-un motiv pe care prefera să îl păstreze pentru sine.

Ea se încruntă.

- Poftim?

-Nu accept decât brunete. Iar acestea trebuie să fie îmbrăcate cum se cuvine.

Păr negru lung, ondulat la vârfuri, o rochie care

ajungea la podele şi musai parfumul Must de Cartier. A, şi să îşi ţină gura. Nu le îngăduia să îi vorbească în timp ce le regula: deşi curvele alese arătau cam cum voia el, fragila iluzie risca să se spulbere în clipa în care vocea lor nu suna ca a femeii pe care o dorea el, dar pe care nu o putea avea.

Şi aşa îi era destul de greu să îşi menţină erecţia - de fapt, singurul mod de a face să i se scoale era să creadă minciuna cât se chinuia să ajungă la orgasm.

Femeia care stătea acum în pragul casei îşi puse mâinile în şolduri.

-Nu cred că ştiu despre ce vorbeşti. Dar ştiu că sunt în locul în care trebuie, dragule. Eşti Edward Baldwine, iar aceasta este Red & Black.

- Cine eşti?

- Fiica lui Jeb Landis. Shelby. Shelby Landis.

Edward închise ochii.

- Fir-ar să fie.

-Aş aprecia dacă nu ai înjura în prezenţa mea. Mulţumesc.

El miji ochii.

- Ce vrei?

- Tatăl meu a murit.

Edward îşi concentra privirea undeva deasupra ei, la luna care se înălţa deasupra grajdului C.

- Vrei să intri?

- Dacă laşi deoparte arma aceea, da.

El vârî arma la betelia blugilor şi se dădu în spate.

- Vrei ceva de băut?

Când ea intră, el îşi dădu cu adevărat seama de cât de scundă era ea. Şi probabil cântărea patruzeci de kilograme udă din cap până în picioare, ţinând un balot de fân.

- Nu, mulţumesc. Nu suport alcoolul. Dar aş dori să mă folosesc de baia ta. Am făcut o călătorie lungă.

- Este pe acolo.

-Mulţumesc mult.

El scoase capul pe uşa de la intrare. Camioneta, cu care femeia venise numai Dumnezeu ştia de unde, era parcată în stânga, cu motorul încă ticăind după ce ea îl oprise.

În timp ce el urmă procedura de a încuia din nou uşa, undeva în spatele casei se auzi zgomotul apei trase la toaletă, apoi al apei care curgea la chiuvetă. Un moment mai târziu, ea ieşi şi merse să se uite la trofee.

Edward reveni la fotoliul lui, strâmbându-se în timp ce se aşeză.

- Când? întrebă în timp ce turnă restul de vodcă în paharul său.

-Acum o săptămână, răspunse ea, fără să întoarcă privirea către el.

-Cum?

- Călcat în picioare. Bine, doctorii spun că i-a cedat inima, dar din cauză că a fost călcat în picioare. Aşa ai ajuns şi tu schilodit?

- Nu. Luă o gură mare din băutură. Şi ce cauţi aici?

De data aceasta, ea se întoarse.

-Tata spunea mereu că trebuie să vin să te caut dacă i se întâmplă vreodată ceva.^Zicea că îi eşti dator. Nu am întrebat niciodată pentru ce.

Edward o privi pentru o lungă perioadă de timp.

- Câţi ani ai? Doisprezece?

- Douăzeci şi doi.

-Iisuse, eşti tânără...

-Ai grijă ce spui în preajma mea.

El nu se putu abţine să nu zâmbească.

- Eşti exact ca taică-tău, ştii?

-Aşa zice lumea. îşi propti din nou mâinile în şolduri. Nu caut de pomană. Am nevoie de un loc în care să stau şi de lucru. Mă pricep la cai, exact ca tata, şi deloc la oameni - asta ca să ştii de la început. Nu am nici un ban, dar am spinarea

puternică şi nu mă tem de nimic. Când pot să încep?

- Cine a zis că sunt în căutare de ajutoare?

Ea se încruntă.

-Tata a zis că ai nevoie. A zis că ar trebui să ai mai multe ajutoare.

Ferma Red & Black era una de amploare, şi întotdeauna existau posturi libere. Dar Jeb Landis era o afurisită încurcătură din trecut - iar ruda lui era contaminată, prin definiţie.

Şi totuşi...

- Păi, ce poţi să faci?

-Nu este mare lucru să cureţi de bălegar grajdurile, să ţii caii în formă, să ai grijă de iepele gestante...

El îi alungă vorbele cu o fluturare a mâinii.

-Bine, bine, eşti angajată. Şi sunt un ticălos, pentru că, la fel ca tine, nu mă mai înţeleg bine cu oamenii. Este un apartament gol lângă al lui Moe, lângă grajdul B.

-Arată-mi încotro.

El gemu când se ridică şi îşi luă dinadins cu el paharul când merse către uşă.

- Nu vrei să ştii cu cât te plătesc?

-Vei fi corect. Tatăl meu a spus că necinstea nu îţi stă în caracter.

- Era generos.

- Deloc. Dar se pricepea la oameni şi la cai.

În timp ce trecea din nou prin procedura de a descuia uşa, o putu simţi privindu-l. înainte de a o lăsa să iasă, se întoarse şi o privi pătrunzător.

-Nu există decât o singură regulă.

-Care anume?

Din nu se ştie ce motiv, îi trecu în revistă trăsăturile. Nu semăna absolut deloc din punct de vedere fizic - bine, în afară de statura mică. Ochii îi erau deschişi la culoare, nu întunecaţi. Pielea ei nu avea textura pielii de marochinărie. Nu mirosea a transpiraţie de cai - deşi asta avea să se schimbe.

Vocea ei însă îl trimitea cu gândul la Jeb. Fonfăitul acela al ei era susţinut de un miez solid de putere.

- Nu te apropii de armăsarul meu. Este afurisit până în miezul oaselor.

- Nebekanzer.

- Îl cunoşti.

- Tata obişnuia să spună despre acel cal că are benzină în vene şi acid în ochi.

- Da, îmi cunoşti calul. Stai departe de el. Nu îi cureţi boxa, nu te apropii de el dacă este pe pajişte şi niciodată, niciodată nu pui peste uşa boxei ceva ce nu vrei să pierzi. Asta include şi propriul cap.

- Cine are grijă de el?

- Eu. Edward şchiopătă în noapte, aerul greu şi umed făcându-l să simtă că nu poate respira. Şi nimeni altcineva.

Întrucât încercă şi nu reuşi să respire adânc, se întrebă dacă doctorii nu cumva rataseră vreo leziune internă. Pe de altă parte, poate că senzaţia de sufocare era dată de imaginea acelei femei micuţe în apropierea odiosului său armăsar negru. Nu putea decât să îşi imagineze ce i-ar fi putut face Neb.

Ea i-o luă înainte şi luă un rucsac de pe scaunul pasagerului camionetei.

-Aşadar, tu eşti cel care conduce locul ăsta.

-Nu, Moe Brown. îl vei₍întâlni mâine. El va fi şeful tău. O porni către cele trei grajduri. Apartamentul

de lângă al lui Moe este mobilat, dar nu ştiu când a locuit cineva în el ultima oară.

-Am dormit în grajduri şi pe bănci din parc. Este de ajuns să am un acoperiş deasupra capului.

El o privi.

-Tatăl tău... a fost un om bun.

-Nu a fost nici mai bun, nici mai rău decât alţii.

Era imposibil să nu te întrebi cine fusese mama ei - sau cum putuse cineva să îl suporte pe Jab destula vreme cât să aibă un copil cu el: Jeb Landis era o legendă în industrie, antrenase mai mulţi câştigători decât orice alt om, viu sau mort. De asemenea, fusese un nemernic alcoolic, cu o problemă la jocurile de noroc la fel de mare ca misoginismul lui.

Singurul lucru pentru care Edward nu se îngrijora era dacă Shelby putea să îşi poarte singură de grijă. Dacă reuşise să îl suporte pe Jeb, avea să fie o nimica toată să lucreze câte optsprezece ore pe zi la o ferma pentru reproducere.

Când ajunseră la grajdul B, luminile exterioare activate de mişcare se aprinseră, iar caii dinăuntru se agitară, tropăind şi nechezând. Intrând pe uşa laterală, trecu de biroul lui Moe şi de magazie, ducând-o la scara ce urca la ceea ce fusese cândva un pod pentru fân, care se întindea pe toată lungimea grinzilor masive ale acoperişului. Cândva prin anii '70, acesta fusese transformat în două apartamente, iar Moe îl ocupa pe cel care avea vedere la alee.

-Ia-o tu înainte şi aşteaptă-mă, spuse scrâşnind din dinţi. Durează o vreme.

Shelby Landis o luă pe scări cu mersul acela rapid de care se bucurase cândva şi el, dar pe care nu îl apreciase, iar lui i se păru că dură o sută de mii de ani până o ajunse.

Şi nu mai putea să respire.

intorcându-se cu spatele la ea, descoperi că nu se vedea nici o lumină pe sub uşa lui Moe, dar oricum

nu l-ar fi deranjat pe acesta pentru vreun soi de prezentare. Cu derby-ul la mai puţin de patruzeci şi opt de ore, bărbatul, presupunând că era acasă, sigur dormea buştean.

Aveau doi cai în cursă, dintre care era posibil ca unul să trebuiască retras.

În timp ce încerca mânerul, Edward se întrebă ce ar face dacă uşa era încuiată. Nu avea nici cea mai mică idee unde puteau fi cheile...

Uşa se deschise larg, amintindu-i că se afla în minoritatea paranoicilor aici, la fermă. întrerupătorul pentru lumină se afla pe perete, la stânga, şi, când îl aprinse, fu uşurat că locul nu era năpădit de mucegai şi că, de fapt, existau o canapea, un scaun, o masă şi o bucătărie adevărată care făcea ca bucătăria pe care el o avea să pară un lux, prin comparaţie.

-Ţi-a spus vreodată tatăl tău motivul pentru care îi sunt dator? întrebă în timp ce se îndrepta şchiopătând către o zonă întunecată.

- Nu, dar Jeb nu era prea vorbăreţ.

Apăsând un al doilea întrerupător, descoperi, spre uşurarea lui, că da, existau un dormitor şi o baie.

-Asta este tot ce ai, zise el răsucindu-se şi se simţi extenuat după ce parcurse distanţa până înapoi la uşă.

Cinci metri.

Ar fi putut la fel de bine să fi fost kilometri.

Ea merse lângă el.

-îţi mulţumesc pentru oportunitate.

întinse mâna şi îl privi în ochi - şi, pentru o clipă, el simţi o emoţie, alta decât căldura furiei ce clocotea şi îi ardea în stomac de trei ani. Nu fu sigur ce anume era - partea tristă era că nu ştia sigur dacă era bine-venită.

Exista o anume claritate în a avea un astfel de principiu de acţiune unilateral.

Nu o atinse, ci lăsă palma să atârne în bătaia vântului în timp ce îşi târî trupul către ieşire.

-Vedem mai târziu dacă îmi mulţumeşti. Dintr-odată, îi veni în minte toată treaba cu nu înjura şi nu bea. A, încă o regulă. Dacă am draperiile trase, nu mă deranja.

Ultimul lucru care îi trebuia era ca ea să afle că se destrăbăla cu femei uşoare. Şi că le plătea pentru acest privilegiu. îşi şi imagina conversaţia.

- Da, domnule.

El încuviinţă din cap şi închise uşa. Apoi, încet şi cu grijă, coborî.

Jeb Landis fusese cel care îl schimbase, îl făcuse aşa cum era. Fără şutul în fund prompt al acelui bărbat, numai cerul ştie dacă Edward ar mai fi fost sau nu pe aici. Dumnezeule, încă şi-l putea aminti pe antrenor venind să îl vadă la spitalul de reabilitare. În ciuda regulii „fără vizitatori, fără excepţii" pe care Edward o instituise, antrenorul trecuse de salonul asistentelor şi intrase în camera lui.

Se cunoşteau de câteva zeci de ani; interesul lui Edward faţă de caii de curse precum şi ambiţia lui anterioară de a fi cel mai bun în toate însemnaseră că exista un singur om pe care îl putea vrea pentru a-i antrena animalele.

Convertirea fusese scurtă şi la obiect. Dar îşi atinsese scopul mai bine decât orice linguşeală şi o strângere de mână. Şi apoi, la un an după ce Edward se mutase aici, îşi aruncase costumele de afacerist şi hotărâse că aceasta avea să fie viaţa lui, Jeb îi spusese că pleca de la Red &. Black şi mergea în California.

Probabil din pricina agenţilor de pariuri care doreau o bucată din el.

Aşa că sigur că trebuia să o primească pe fiica

acestuia.

Din fericire, ea părea să fie în stare să își poarte de grijă.

Plata datoriei avea să fie o nimic toată.

Cel puţin, asta îşi spuse în acea primă seară. Dar se dovedi că nu era adevărat... nici pe departe.

capitolul 12

- M-a costat o sută de mii de dolari să stau alături de tine.

În vreme ce Gin plimba o furculiţă antică de la Tiffany în farfuria cu model de crizantemă, abia auzi cuvintele rostite în urechea ei dreaptă. Era prea ocupată să se uite prin picioarele paharelor de cristal la buchetul din faţa ei. Samuel T. se afla de partea cealaltă a mesei, la stânga, şi cu coada ochiului îi urmărea pe el şi pe micuţa lui prietenă, Veronica/Savannah.

-Aşa că ai putea măcar să vorbeşti cu mine.

Scuturându-se, aruncă privirea către îngrozitorul Richard Pford al IV-lea. Bărbatul era la fel ca în tinereţe: înalt şi slab, cu nişte ochi care puteau tăia sticla şi o fire suspicioasă care era în contrast cu poziţia lui stabilă în societatea din Charlemont. Fiul lui Richard Pford al III-lea, era unicul moştenitor al companiei Pford Liquor and Sprits Distributors, o reţea naţională care asigura vin, bere, burbon, gin, vodcă, şampanie, whisky şi altele pe rafturile barurilor şi ale magazinelor din întreaga America.

Ceea ce însemna că, în calitate de membru al familiei Pford, îşi putea permite fără probleme să plătească sume de şase cifre pentru o anumită aranjare a locurilor în fiecare seară a săptămânii şi de două ori duminica.

Se scălda în milioane - şi oamenii nici măcar nu începuseră să moară în familia lui.

-Afacerile tatălui meu nu sunt ale mele, contracara ea. Aşa că se pare că ai dat banii aceia

degeaba.

El luă o gură din paharul său de vin.

- Şi când te gândeşti că s-au dus pe cursurile de baschet al Universităţii din Charlemont.

- Nu ştiam că eşti fan.

-Nu sunt.

- Nu este de mirare că nu ne înţelegem. „Universitatea Kentucky." Ar fi trebuif să îşi fi dat seama. Şi apoi, nu am auzit că te-ai căsătorit?

- Zvonurile despre logodna mea au fost mult exagerate.

- Greu de imaginat, cu toate calităţile tale salvatoare.

De partea cealaltă a mesei, Veronica/Savannah tresări

pe scaunul ei, genele ei false se zbătură, iar furculiţa îi tremură pe farfurie. Lentilele ei de contact colorate îl fulgerară pe Samuel T., care îşi ştergea nepăsător gura cu şervetul lui din damasc.

Samuel T. nu o privea însă pe prietena lui. Privea fix peste buchetul acela de trandafiri, direct la Gin.

Nemernicul!

În mod deliberat, Gin se întoarse către Richard şi zâmbi.

- Ei bine, sunt încântată de compania ta.

Richard încuviinţă din cap şi reîncepu să îşi taie muşchiuleţul.

- Aşa mai merge. Te rog să nu te opreşti.

Gin începu să vorbească fără pauză, deşi nu avea nici cea mai mică idee ce ieşea din gura ei. Dar Richard încuviinţa din cap şi îi răspundea, ceea ce însemna că se descurca bine - pe de altă parte, indiferent că erau conversaţii faţă de care nu avea nici un interes sau orgasme cu bărbaţi de care nu-i păsa, avea destulă experienţă în a se preface.

Şi, cu toate astea, era extrem de conştientă de ceea ce făcea Samuel T. acum. Dureros de

conştientă.

Ochii lui ardeau în timp ce erau fixaţi asupra ei. În vreme ce târfa de lângă el se străduia din greu să se ţină cu firea.

- ... M-am păstrat pentru tine.

Gin se încruntă, acea combinaţie specifică de silabe ajungând la ea, în ciuda distragerii sale.

- Ce ai spus?

- Eram pe cale să mă însor, dar apoi am căzut la învoială cu tatăl tău. De aceea am pus capăt logodnei.

- Ai căzut la învoială cu t... Despre ce vorbeşti?

Richard zâmbi rece.

- Eu şi tatăl tău am făcut o înţelegere legată de viitorul tău. În schimbul căsătoriei cu tine, sunt gata să acord unii termeni favorabili distileriei Bradford.

Gin făcu ochii mari. Apoi clătină din cap.

-Nu aud bine.

- Ba da. Ba chiar am şi cumpărat diamantul.

- Nu, nu, nu - stai o secundă.

Aruncă şervetul, deşi nu terminaseră de mâncat nici ea, nici ceilalţi treizeci şi unu de oameni de la masă.

-Nu mă căsătoresc nici cu tine, nici cu altcineva.

- Serios?

-Sunt sigură că ţi-ai „cumpărat" un loc la masa aceasta. Dar nimeni nu mă obligă să fac ceva, iar asta îl include şi pe tatăl meu.

Se gândi că era un lucru trist că nu punea la îndoială faptul că dragul ei tată o putea vinde în beneficiul măreţei distilerii Bradford.

Richard ridică din umeri în costumul lui fin.

-Aşa spui tu.

Gin privi de-a lungul mesei, către William Baldwine, care şedea în capul mesei cu o stăpânire de sine deplină, de parcă plutea pe un tron

deasupra podelei, iar ei erau cu toţii supuşii lui.

Bărbatul nu simţi privirea ei. Nu era conştient de faptul că bomba aceasta fusese scăpată - sau poate că aşa plănuise lucrurile, ştiind că Richard nu avea să fie în stare să păstreze tăcerea şi gândindu-se că ea nu avea să facă o scenă de faţă cu atâta lume.

La naiba, nu se înşelase. Oricât ar fi dorit ea să sară în sus şi să înceapă să strige, nu avea să se înjosească în asemenea hal. Cu siguranţă, nu cu Sutton Smyth şi tatăl acesteia, Reynolds, în încăpere...

De partea cealaltă a mesei, un geamăt fu acoperit de o tuse delicată.

Gin îşi mută privirea încruntată de la tatăl ei către Samuel T., care ridică prompt dintr-o sprânceană... apoi trimise o bezea în direcţia ei.

- Da, îi puteţi lua farfuria, îl auzi ea pe Richard spu- nându-i chelnerului. A terminat...

- Poftim? Gin se întoarse către Richard. Dar nu ai nici un drept să...

- îţi înţeleg lipsa poftei tale de mâncare, dar haide să nu forţăm soarta, da? Richard făcu semn cu capul către chelner. Şi nu va mânca nici desert.

Gin se sprijini de Richard şi îi zâmbi. în şoaptă, îi spuse:

-Nu te pripi. îmi amintesc de zilele în care îţi um- pleai suspensorul cu şosete. Două perechi, pentru că una nu era de ajuns.

Richard o copie. Cu o voce la fel de joasă, replică:

- Nu te preface că ai avea vreun cuvânt de spus în toate astea.

- Priveşte-mă.

- Mai degrabă, te voi aştepta.

Se lăsă pe spate şi o fixă cu expresia plină de satisfacţie a unui bărbat care avea în mână o chintă regală.

-Totuşi, nu mă lăsa să aştept prea mult.

Greutatea în carate a inelului tău scade cu fiecare oră.

„Te voi ucide“, gândi în sinea ei, în timp ce privea încruntată către tatăl său. „O să te ucid - să-mi ajute Dumnezeu.“

Când Lizzie o luă pe un drum de ţară, cărarea de pământ pe care conducea abia dacă era destul de lată pentru maşina ei Yaris. De o parte şi de alta stăteau de strajă copaci, nu într-un rând ordonat, ci crescuţi după un tipar mai relaxat, unul determinat mai degrabă de către natură decât de lopata vreunui peisagist. Deasupra capului, braţele lor uriaşe se întindeau, unindu-se pentru a forma o boltă care era de un verde luminos primăvara, de culoarea smaraldului vara, galbenă cu portocaliu toamna şi ca un schelet pe timpul iernii.

De obicei, procesiunea aceasta era începutul relaxării ei, jumătatea de kilometru până la fermă fiind ca o cameră de decompresie - singurul motiv pentru care, credea ea, era în stare să doarmă după o zi încărcată de problemele de la Easterly.

Nu şi în seara aceasta.

De fapt, îi venea să se uite peste umăr ca să se asigure că nu era nimeni în spatele ei în maşină. Nu era ca şi cum ar fi încăput cineva mai mare de doisprezece ani acolo, dar totuşi. Se simţea urmărită. Vânată. Jefuită... Deşi portofelul încă îi era în geantă, iar ea era, de fapt, singură în maşină.

Casa ei de la fermă era în stilul american clasic, genul care ar apărea pe un poster pentru un film pe postul TV Lifetime, cu acţiunea plasată în weekendul de Patru Iulie: albă, cu o verandă de jur împrejur prevăzută cu ghivece cu panseluţe, balansoare şi un leagăn într-o parte. Şemineul obligatoriu se zărea deasupra acoperişului din ardezie cenuşie, ambele originale, datând din anii construcţiei, prin 1833. Lovitura de graţie? Un arţar uriaş care oferea adăpost de căldura verii şi

protecţie împotriva vântului rece din iarnă.

Parcă sub copac, care era cel mai apropiat lucru de un garaj pe care îl avea, şi coborî din maşină. Deşi Charle- mont nu era nici pe departe Manhattan, diferenţa de zgomot ambiental era dezolantă. Aici, erau broaşte de copaci, licurici care nu aveau nimic de spus şi o mare bufniţă cu coarne care începuse să stea de pază la vechiul hambar cu doi ani în urmă. Fără murmurul şoselei. Fără sirenele ambulanţelor. Fără acorduri de muzică Bluegrass venind din parcul de lângă râu.

Când închise uşa, sunetul fu amplificat de întuneric, iar ea fu uşurată când înaintă şi activă luminile pe senzori de mişcare de lângă uşa de un roşu lucios de la intrare. Cizmele ei scârţâiră în vreme ce ea urca cele cinci trepte vechi, fiind întâmpinată de uşa de plasă, înăuntru, totul era cufundat în beznă, şi, faţă în faţă cu acea solitudine, îşi dori să fi avut un câine. O pisică. Un peştişor auriu.

Apăsând întrerupătorul^ clipi când confortul fu iluminat de lumina galbenă moale. Mobila nu era nici pe departe ca a familiei Bradford. În casa ei, dacă exista vreun obiect de antichitate era pentru că i se părea folositor şi fusese făcut de către un meşter din Kentucky: un coş de trestie vechi, o pereche de cuverturi decolorate din material moale pe care le pusese pe pereţi, un balansoar, o bancă de pin sub ferestre, capetele unor sape şi lopeţi pe care le găsise în câmp, le înrămase singură şi le atârnase pe perete. Preferata sa era colecţia de instrumente muzicale. Avea câteva viori, multe instrumente de lut, câteva din lemn şi comoara comorilor sale: pianul ei Price & Teeple, din 1907. Construit din lemn de stejar şi cu nişte balamale incredibile, cu pedale şi feronerie de cupru, îl găsise putrezind într-un hambar din partea de vest a statului şi îl restaurase cu dragoste.

Mama ei numea casa un muzeu al folclorului, iar

Lizzie bănuia că asta şi era. Pentru ea, era liniştitor să se conecteze cu generaţii de oameni care munciseră pământul, sculptaseră vieţi şi îşi transmiseseră cunoştinţele generaţiilor viitoare.

Acum? Totul era despre 3G, 4G, LTE, computere mai mici şi mai rapide şi telefoane mai inteligente.

Da, pentru că aceea era o moştenire de onoare şi de perseverenţă pe care să o duci mai departe: cum te-ai chinuit stând la coadă pentru noul iPhone preţ de douăzeci şi şase de minute cu doar o cafea de la Starbucks în mână şi un blog on-line despre ceva insignifiant pentru a face timpul să treacă.

în bucătăria ei din anii 1940 - care era în stilul acesta nu pentru că fusese la IKEA şi la Williams şi Sonoma şi cumpărase cele necesare, ci pentru că asta se găsise în casă atunci când cumpărase parcela de patruzeci de hectare, în urmă cu cinci ani -, deschise congelatorul şi privi îndelung la plăcinta cu pui pe care o făcuse luni seara...

Telefonul ei mobil începu să sune, iar ea privi peste umăr către locul în care îşi lăsase geanta, pe hol.

„Nu răspunde", îşi zise în sinea ei. „Doar..."

Aşteptă până când soneria tăcu, apoi mai stătu o vreme ca să vadă dacă avea să vină un al doilea apel - în ideea că, dacă era o urgenţă legată de mama ei, avea să existe un al doilea apel. Sau cel puţin un ţârâit care să anunţe că avea un mesaj vocal.

Cum nu se mai auzi nimic, merse şi luă telefonul. Nici un mesaj. Numărul nu îi era cunoscut, dar ştia prefixul: 914.

New York City. Telefon mobil.

Avea acolo prieteni care o sunau.

Mâna îi tremură când intră în lista de apeluri şi apăsă tasta de apelare.

Primi răspuns înainte chiar ca primul ţârâit să ia

sfârşit.

- Lizzie?

Ochii i se închiseră când vocea lui Lane îi pătrunse în ureche şi prin tot trupul.

- Alo? zise acesta. Lizzie?

Erau o mulţime de locuri în care să se aşeze în sufrageria ei sau în bucătărie: scaune, bănci, canapele, chiar şi solida măsuţă de cafea. în loc să se folosească de ele, se sprijini de perete şi se lăsă fundul să alunece până pe podea.

- Lizzie? Eşti acolo?

-Da.

îşi sprijini fruntea pe mână.

- Sunt aici. De ce ai sunat?

-Voiam să mă asigur că ai ajuns cu bine acasă.

Fără nici un motiv întemeiat, îi apărură lacrimi în ochi. El făcuse întotdeauna asta. Pe vremea când erau împreună, indiferent de ora la care pleca, el o suna exact când intra pe uşă. Ca şi cum şi-ar fi setat cronometrul pe telefon.

- Nu aud petrecerea, zise ea. Pe fundal.

- Nu sunt acasă. (

- Unde eşti?

- La Vechea Fabrică. în încăperea cu butoaie. Se auzi un foşnet, ca şi cum şi el se aşeza pe jos. Nu am mai venit aici de multă vreme. Miroase la fel. Arată la fel.

- Nu am fost niciodată acolo.

-Ţi-ar plăcea. Este genul tău de loc: totul simplu, funcţional şi artizanal.

Ea privi de jur împrejurul sufrageriei sale, apoi se uită ţintă la prima sapă pe care o găsise pe acele câmpuri pe care le planta cu porumb în fiecare an. Veche şi ruginită, dar, pentru ea, minunată.

Urmă o perioadă de tăcere care o făcu să se simtă ca şi cum el se afla cu ea în cameră.

- Mă bucur că nu ai închis, zise el în cele din

urmă.

-îmi doresc să fi putut.

- Ştiu.

Ea îşi drese glasul.

-Tot drumul până acasă m-am gândit la ceea ce mi-ai spus. M-am gândit la felul în care arătai când mi-ai vorbit. M-am gândit... la cum erau lucrurile.

-Şi?

- Lane, chiar dacă aş putea trece peste toate - şi nu spun că pot -, mai exact ce anume doreşti de la mine?

- Orice îmi vei da.

Ea izbucni într-un râs nervos.

- Asta a fost sincer.

-Am din nou şansa de a fi cu tine? Pentru că îţi voi spune asta chiar acum - dacă există cea mai mică şansă să mă primeşti, eu...

-Opreşte-te, şopti ea. Doar... opreşte-te.

Când el o făcu, ea se trase de păr atât de tare, încât unul din ochi îi lăcrima. Sau poate că asta se întâmpla din alte motive.

- îmi doresc să nu te fi întors acasă, se auzi rostind, îmi doresc... Aproape că trecusem peste, Lane. îmi recăpătăm suflul, viaţa. Eram... Iar acum, iată-te, spunând lucruri pe care doresc să le aud, privindu-mă ca şi cum chiar le crezi. Şi nu \Teau să mă întorc. Nu pot.

-Atunci, haide să mergem înainte.

- Ca şi cum ar fi atât de uşor.

- Nu este. Dar este mai bine decât nimic.

Ea simţi nevoia de a vorbi, de a explica totul mai amănunţit, de a intra în detalii. Dar, cum vorbele i se blocară în cap, renunţă la luptă.

- Nu a existat noapte sau zi în care să nu mă gândesc la tine, Lizzie.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru ea, dar nu voia să îi ofere genul acesta de muniţie împotriva ei.

- Ce ai făcut în tot timpul ăsta?

-Nimic. Şi vorbesc serios. Am stat cu prietenul meu, Jeff... bând şi jucând poker. Aşteptând, sperând să capăt şansa de a-ţi vorbi.

-Timp de doi ani.

-Aş fi aşteptat şi doisprezece.

Lizzie încetă să se mai tragă de păr.

-Te rog să nu faci asta...

-Te doresc, Lizzie.

Inima ei bubui atât de puternic, încât putu să simtă accelerarea pulsului în pieptul şi pe chipul ei.

-Nu am încetat niciodată să te doresc. Să mă gân- dese la tine. Să îmi doresc să fii cu mine. La dracu', mă simt de parcă aş fi fost într-o relaţie cu o stafie. Te văd constant pe străzile din New York... o femeie blondă trecând pe lângă mine pe trotuar, poate ceva la felul în care îi stă părul, sau poate ochelarii de soare, sau culoarea blugilor. Te-am văzut în vise în fiecare noapte - erai atât de reală, încât te puteam atinge, te puteam simţi, puteam fi cu tine.

-Trebuie să încetezi.

ᵣNu pot. Lizzie... nu pot.

Inchizându-şi ochii, ea începu să plângă în întunericul tăcut al casei sale atât de modeste, cea pe care o cumpărase şi pe care aproape că o terminase de plătit - simbolul suprem al motivului pentru care nu avea nevoie de un bărbat în viaţa ei, nici acum, nici vreodată.

- Plângi? şopti el.

-Nu, îngăimă ea după o clipă. Nu plâng.

-Minţi?

- Da. Mint.

capitolul 13

În vreme ce Lane privea pierdut la distileria veche ce fusese făcută de unul dintre strămoşii lui, ştia că se afla sub limita legală de alcoolemie pentru a conduce o maşină, dar asta nu avea să dureze. La şold avea o sticlă din No.Fifteen, pe

care o şterpelise dintr-o cutie care trebuia să fie pentru expoziţie şi, deşi nu îi desfăcuse încă sigiliul, avea intenţia de o bea până la ultima picătură.

Pretutindeni în jurul lui, Vechea Fabrică era întunecată, iar el fusese surprins de faptul că lacătul vechi şi alarma de securitate avuseseră aceleaşi coduri ca odinioară. Pe de altă parte, ar fi intrat cu forţa dacă ar fi fost nevoit să o facă. Simţea un impuls irezistibil de a se afla aici... ca şi cum conectându-se la începuturile familiei sale ar fi îmbunătăţit cumva situaţia în care se afla.

Ştia că ar fi trebuit să o lase în pace.

- îmi pare rău, spuse el. Vreau să spun tot ce trebuie, să fac tot ce trebuie şi ştiu că nu o fac. Ştiu că nu am făcut-o. La naiba, Lizzie!

îşi dădu capul într-o parte şi ţinu telefonul între umăr şi ureche. Luând sticla, o deschise şi îi puse gâtul la gură.

Ideea că o făcuse din nou să plângă îl mânca de viu.

- Bei? îl întrebă ea.

- Fie fac asta, fie mă dau cu capul de pereţi.

în timp ce ea oftă, el mai luă o gură. Şi o a treia.

Când termină de înghiţit, iar arsura din gâtlejul său se mai linişti, puse întrebarea de care se tot temuse.

- Eşti cu cineva?

Ei îi luă mult timp să răspundă.

-Nu.

Acum, el fu cel care oftă.

-Nu cred în Dumnezeu, dar, în momentul acesta, sunt gata să îmi pun în cui ateismul şi să mă declar creştin.

- Dar dacă nu te mai doresc? Ce vei face atunci?

- Spui că aşa stau lucrurile?

- Poate.

El închise ochii.

-Atunci, mă voi retrage. Asta mă va ucide... dar voi pleca.

Şi mai multă linişte. Peste care el trecu ocupându-se de sticla lui.

- Prieteni, zise ea, în cele din urmă. Doar până aici voi merge. Asta este tot ce pot face.

- În regulă. Respect asta.

Putu auzi uşurarea din vocea ei.

-Mulţumesc...

- Dar ce înseamnă asta, mai exact? întrebă el.

- Poftim?

- Păi, prieteni... Cum vine asta? Pot să te sun, nu? Iar prietenii pot mânca împreună din când în când pentru a se pune la zi cu veştile - ştii tu: divorţuri, planuri de a se muta, direcţii noi, genul acesta de lucruri.

- Lane.

El zâmbi.

- îmi place la nebunie când îmi rosteşti numele aşa.

-Aşa nervoasă?

- Este sexy.

Lizzie îşi drese glasul.

- Acesta nu este un cuvânt legat de prietenie, da?

-Nu făceam decât să constat un lucru.

- Părere.

- Realitate...

-Lane, îţi zic de pe-acum, trebuie să...

Când ea continuă să vorbească, cu sinceritatea ei tipică, fără ocolişuri, el închise ochii şi ascultă ordinele, lăsând tonul vocii ei să îl inunde. Adânc în vintrea lui, o dorinţă veche familiară se stârni, un dragon se trezi, iar impulsul era atât de puternic, încât îi venea să se urce în maşină şi să se îndrepte către Indiana.

- Mai eşti acolo? întrebă ea.

-O, da. Aranjându-şi erecţia în pantaloni, îşi

reţinu un geamăt. Da, sunt.

- Ce faci?

îşi trase mâna, depaaaarte de Zona Zero.

-Nimic.

- Ei? spuse ea ca şi cum aştepta un răspuns. Aşa este?

- Ce anume?

- Eşti pe cale să adormi?

-Slabe şanse, mormăi el.

Urmă o clipă de linişte. Apoi, un încordat:

-Ah...

-Ar fi mai bine să închid, zise el brusc. Ai grijă de tine! Şi vorbim mâine.

Numai că acum părea că ea nu voia ca el să închidă telefonul - iar mădularul lui era cu adevărat foarte fericit de treaba asta.

-Aşadar, chiar vei rămâne? întrebă ea.

„Putem vorbi despre altceva?“ se gândi erecţia lui.

„Jos, băiete.“

- Da. Lane se mişcă pe podeaua tare şi încercă să ignore felul în care se atingea de fermoar. Sunt singurul care o va scoate pe domnişoara Aurora din bucătăria aceea înainte de a se sinucide pe bune. Şi mai este şi avocatul - pentru divorţ.

- Chiar ai de gând să...

- Da, zise el. Imediat şi cât pot de repede. Şi nu, nu este vorba numai despre tine. Am comis o greşeală şi o îndrept pentru toată lumea.

- în regulă, zise ea, dregându-şi glasul. Da.

-Nu fac decât să privesc înainte, Lizzie.

-Aşa spui tu. Ei bine... la revedere...

-Nu, interveni el. Nu asta. Ne urăm noapte bună, în regulă? Nu la revedere - asta dacă nu cumva doreşti să apar la uşa ta şi să dorm pe pragul tău ca un câine fără stăpân.

- Bine.

înainte ca ea să închidă, el mimă un „te

iubesc".

-Noapte bună, Lizzie!

-Noapte... bună. Lane.

Punând capăt convorbirii, Lane îşi lăsă braţul să îi cadă, telefonul lovind podeaua tare când îşi slăbi strân- soarea asupra obiectului aceluia afurisit.

- Te iubesc, Lizzie, mormăi el cu glas tare.

Mai luă o gură din sticlă şi se gândi la cât de convenabil era că bogăţia familiei sale se baza pe ceva care putea să îl îmbete. Spre deosebire de nenumărate alte produse care nu l-ar fi ajutat în situaţia actuală: creioane, baterii de maşină, plasturi, gumă de mestecat.

Când telefonul lui sună, sări şi îl apucă. Dar nu era Lizzie.

Răspunse, vorbind tărăgănat:

- Jeff.

Gazda lui din Manhattan mormăi:

- Cel puţin, încă eşti în viaţă.

-Să zicem. Duse din nou sticla la gură. Tu cum eşti?

-Bei?

- Da. No.Fifteen. L-aş împărţi cu tine dacă ai fi aici.

- Ce gentleman sudist! Prietenul său oftă. Lane, unde eşti?

- Acasă.

Se auzi un bârâit pe linie.

-Adică...

-Da.

- Charlemont?

- M-am născut şi am crescut aici şi am revenit la turmă.

Hmm. Poate că se îmbăta în cele din urmă. Spusese ceva scos parcă din *Magnolii de Oţel.* Ca tine şi cartierul de est, numai că noi avem maţe de porc şi pui prăjit...

- Ce dracului faci acolo?

-Ma...

îşi drese glasul.

- O persoană foarte importantă s-a îmbolnăvit. Şi am fost nevoit să vin.

-Cine?

- Femeia care m-a crescut. Ma... Ei bine, mama mea - chiar dacă nu este mama mea biologică. S-a îmbolnăvit acum câţiva ani, dar ştii cum este cu lucrurile astea. Se întorc. Ea însă spune că va bine, şi mă agăţ de asta.

- Când te întorci?

Lane mai bău un pic.

- Ţi-am spus vreodată că m-am căsătorit?

- *Poftim**?***

-A fost chiar înainte să vin în nord şi să încep să stau la tine. Voi sta aici până voi fi sigur că domnişoara Aurora va fi bine şi mă voi ocupa să dreg ideea aia proastă. În plus... oricum... mai este o femeie.

-Stai un pic. Doar, fir-ar al naibii, stai un pic.

Se auzi un foşnet, apoi fâsâitul cuiva care încerca să facă o brichetă să scuipe o flacără... urmate de un pufăit.

- Voi avea nevoie de un trabuc cubanez ca să trec prin asta. Aşadar... este vorba despre o *femeie*?

- Ţi-am spus că nu sunt homosexual.

- Şi acesta este motivul pentru care nu ai fost cu nimeni cât ai stat aici?

-Nu, asta este din cauza celeilalte femei. Cea pe care nu am luat-o de nevastă.

-Voi avea nevoie de o diagramă, mormăi individul. La naiba, de ce nu ai vorbit despre asta?

Clătină din cap, deşi vechiul său prieten nu îl putea vedea.

- Eram chitit să fug. Doamne, ura faptul că Chantal o nimerise cu asta. Urla prea tare în capul meu. Toată treaba. Ia zi, cum eşti?

-Scapi bomba cu toate astea şi pui capac întrebân- du-mă cum sunt?

-Am de băut. Vorbitul nu face decât să mă înceţi' nească, dar pot să ascult. Sorbi o gură lungă. Aşadar...? Ce se mai întâmplă?

- Sunt bine, ştii, munca este la fel. Zece mii de oameni care urlă, un şef care stă în fundul meu şi cincisprezece aspirine pe zi ca să nu îmi explodeze capul. Aceleaşi lucruri. Cel puţin, sunt bani - mai ales acum, când nu îmi mai iei un sfert de milion de dolari în fiecare săptămână la masa de joc.

Mai vorbiră o vreme despre nimic deosebit. Jocuri de poker, Wall Street, femeia cu care şi-o trăgea Jeff. Şi, chiar dacă lui Lane nu îi plăceau prea tare discuţiile telefonice, îşi dădu seama că îi era dor de individul ăsta. Se obişnuise cu vorba iute, isteţimea şi, mai ales, urma aceea de accent din Jersey în care cuvintele care se terminau în „a" erau pronunţate cu „er", iar oamenii stăteau în coadă, nu la coadă. Şi era „zi niversară" în loc de „zi aniversară".

- Deci bănuiesc că asta înseamnă rămas-bun, zise vechiul său coleg de cameră din facultate.

Lane se încruntă şi şi-o imagină pe Lizzie. Îi auzi glasul. îşi aminti de avertismentul ei.

Apoi, îşi aranja din nou excitaţia persistentă.

Se întrebă dacă exista posibilitatea de a nu se întoarce la New York.

Pe de altă parte, când venea vorba despre a o recăpăta pe Lizzie, era nevoie de doi pentru a dansa tango. Doar pentru că el era gata să ia relaţia de la capăt nu însemna că şi ea dorea asta. Şi mai era şi familia lui. Adică, se putea el imagina trăind din nou la Easterly? Chiar dacă domnişoara Aurora se punea pe picioare şi el şi Lizzie îşi rezolvau problemele, ideea de a trăi alături de tatăl lui era în măsură să îl facă să se gândească cu drag la graniţa canadiană. Şi nici măcar asta nu

era destul de departe.

- Nu ştiu dacă rămân definitiv.

- Poţi oricând să te întorci aici. Canapelei mele îi este deja dor de tine - şi nimeAi nu joacă poker ca tine.

Amândoi închiseră după ce îşi luară rămas-bun şi, în vreme ce Lane mai făcu o rundă de braţ-relaxat-tele- fon-scăpat-din-mână, se concentra din nou asupra vechii distilerii de peste drum, cea care fusese folosită zeci de ani de la începutul secolului şi era acum un artefact ad- mirat de zeci de mii de vizitatori pe an.

Nu avusese niciodată o slujbă. Amploarea „eforturilor sale profesionale“ implica evitarea fotografilor - ceea ce avea mai mult legătură cu supravieţuirea decât cu a face o carieră din asta. Nu ştia nimic despre şefi sau colegi enervanţi ori despre navete obositoare. Nu îşi bătea capul că trebuia să fie undeva la o anumită oră sau cu evaluarea performanţelor; nici nu se putea plânge de durerile de cap provocate de prea multe ore în faţa ecranului unui computer.

Amuzant, nu se gândise niciodată la faptul că avea atât de multe în comun cu Chantal. Singura diferenţă? Contul ei fiduciar nu putea fi destul de mare încât să îşi păstreze stilul de viaţă cu care fusese obişnuită, motiv pentru care fusese nevoită să se mărite cu el.

Se gândi la Lizzie, care muncea din greu pentru a-şi susţine ferma aia a ei. Cunoscând-o, probabil îşi îndeplinise deja scopul.

Asta îl făcu să o respecte şi mai mult.

De asemenea, îl făcu să se întrebe ce avea, mai exact, să îi ofere unei femei ca ea. Cu doi ani în urmă, fusese tot numai erecţii furioase şi drame familiale, atât de înfometat fizic după ea, atât de captivat mental de ea. Nici măcar o singură dată nu se privise pe sine din punctul ei de vedere. Toţi

banii şi poziţia socială erau valoroase doar pentru oameni ca Chantal. Lizzie dorea mai mult, merita mai mult.

Ea voia chestii reale.

Poate că, la urma urmei, el nu era chiar cu mult mai presus faţă de soţia aceea a lui.

„Fosta soţie“, se corectă în timp ce continuă să bea.

capitolul 14

- Cărui fapt datorez această onoare?

Când tatăl lui Gin vorbi, fu o afirmaţie, nu o întrebare, iar tonul sugera că faptul că ea îi stătea în pragul dormitorului era o intruziune, nu o onoare.

- Aş dori să ştiu ce dracului ai făcut cu Richard Pford.

Tatăl ei nici nu clipi la pupitrul lui, continuând să îşi scoată butonierele franţuzeşti. Jacheta smochingului său negru fusese împăturită în două şi aşezată pe un fotoliu, iar bretelele sale negre cu roşu îi fuseseră coborâte de pe umeri şi îi atârnau în talie.

-Tată, strigă ea. Ce ai făcut?

O lăsă să aştepte cât timp îşi desfăcu papionul şi şi-l scoase.

- Este vremea să te aşezi la casa ta...

- Nu prea te afli în poziţia de a fi avocatul căsătoriei.

-... Iar Richard este un soţ perfect.

-Nu pentru mine.

- Asta rămâne de văzut.

Se întoarse cu faţa spre ea, cu ochii reci şi chipul său frumos impasibil.

- Şi să nu te îndoieşti de asta - *te vei* căsători cu el.

-Cum îndrăzneşti... Nu suntem la sfârşitul secolului

trecut. Femeile nu sunt sclave - putem deţine

proprietăţi şi să avem propriile conturi în bancă - putem chiar să votăm. Şi al naibii de sigur putem hotărî dacă dorim sau nu să mergem la altar - iar eu nu voi merge niciodată la întâlnire cu un bărbat, darămite să mă mărit cu el. Cu atât mai puţin dacă asta îţi aduce vreun beneficiu.

- Ba da, o vei face. Pentru o clipă, privirea lui ţâşni peste umărul ei, şi el păru să clatine din cap ca şi cum făcea cuiva semn să plece. Şi o vei face în următoarele două luni.

Gin se răsuci, aşteptâdu-se să dea cu ochii de cineva aflat în spatele ei în prag. Nu se vedea nimeni acolo.

îşi întoarse din nou privirea înspre el.

-Vei fi nevoit să îmi pui pistolul la cap.

- Nu, nu o voi face. O vei face de una singură, în mod voluntar.

-Nu o voi face...

- Ba da.

Preţ de o secundă, inima ei se opri. De-a lungul vieţii ei, învăţase să îşi urască tatăl, dar nu se temuse niciodată de el. Cu toate acestea, în faţa acestei încrederi nestrămutate a lui, se întrebă pentru întâia oară de ce era el cu adevărat în stare.

- Poţi alege să te împotriveşti, zise el calm. Sau poţi judeca situaţia cu simţ practic. Nu vei reuşi decât să îţi faci rău dacă nu faci asta pentru familie. Acum, dacă vrei să mă scuzi, mă voi retrage pentru seara aceasta...

- Nu mă poţi trata astfel. Clipi rapid. Ştiu că Edward este preferatul tău - sau era. Ştiu că îi iubeşti mai mult pe Max şi pe Lane, dar eu nu sunt vreun director pe care să îl poţi angaja şi concedia, şi nu poţi să mă comanzi - nu atunci când asta îmi va distruge viaţa.

-Viaţa ta este deja distrusă. Ai avut un copil aici, în casă, la şaptesprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu, şi ai continuat cu genul de purtare

promiscuă rezervată de obicei stripteuzelor din Las Vegas. Ai doar o diplomă de liceu, pentru că ai abandonat Sweet Briar după ce ai avut o aventură cu profesorul tău de engleză care era căsătorit, şi apoi, când te-ai mutat înapoi acasă, te-ai culcat cu şoferul meu. Eşti o ruşine pentru familia aceasta, şi, ce-i şi mai rău, am impresia distinctă că parte din plăcerea pe care o ai făcând aceste fapte se datorează situaţiei jenante în care asta ne pune pe mine şi pe mama ta.

- Poate că, dacă aş fi avut un bun model bărbătesc pe care să îl admir, nu aş fi considerat că bărbaţii sunt atât de unanim respingători.

-Ar fi ajutat asta să găseşti pe vreunul dintre ei nea- trăgător? Şi totuşi, nu aceasta este problema ta. Din nu se ştie ce motiv, Richard nu este intimidat de reputaţia ta, o eroare de judecată pe care cu siguranţă va ajunge să o regrete. Însă asta nu este treaba mea.

-Te urăsc, şuieră ea.

- Trist este, draga mea, că nu ai destulă profunzime pentru nivelul acesta de duşmănie. Dacă ai fi avut vreun strop de inteligenţă, ţi-ai fi dat seama că Richard Pford va fi în stare să îţi ofere stilul de viaţă de care ai nevoie la fel de mult ca de aer, pentru tot restul zilelor tale. Iar tu vei asigura pe mai departe succesul şi sănătatea financiară a familiei care ţi-a dat acei pometi înalţi şi minunatul ten ca piersicile cu frişcă. Va fi, la urma urmei, singura contribuţie pe care o vei aduce vreodată numelui de „Bradford".

Gin fu vag conştientă că respira precipitat.

- Într-una dintre zile, vei plăti pentru păcatele tale.

- Devii religioasă acum? Convertirea ta s-ar putea dovedi dificilă chiar şi pentru cei ca Iisus.

- Cum poţi fi atât de odios? Nu am întâlnit niciodată pe cineva la fel de rece ca tine...

-Am grijă de tine în singurul mod pe care îl ştiu.

Îţi dau la dispoziţie o avere, un nume valoros - şi poţi chiar să o iei pe Amelia, dacă doreşti. Sau poate sta aici...

- De parcă ar fi un bagaj? Clătină din cap. Eşti un depravat. Eşti complet şi bolnăvicios de depravat...

El se repezi înainte, pentru prima oară îngăduind unei urme de emoţii să evadeze de sub masca aristocrată a încrederii de sine.

-Nu ai *nici cea mai mică* idee ce este necesar pentru a ţine familia asta pe linia de plutire. Absolut nici una. Pentru tine, cea mai dificilă sarcină de zi cu zi este să alegi ce să îţi faci mai întâi: părul sau unghiile. Aşa că să nu îmi vorbeşti mie despre depravare atunci când rezolv problemele pentru toate lipitorile de sub acoperişul ăsta. Termenii favorabili ai lui Richard Pford ne vor ajuta să ne permitem asta în continuare, zise el, apucând poalele rochiei ei. Şi asta, zise împungând cu degetul colierul din jurul gâtului ei. Şi toate celelalte lucruri de care profiţi zi de zi fără să te opreşti să te întrebi, chiar şi doar preţ de o clipă, cum de îţi sttţu la dispoziţie şi cu ce cost. Să te căsătoreşti cu bărbatul acela este singurul, unicul lucru care a fost vreodată cerut din partea ta în schimbul norocului chior că te-ai născut în familia asta şi al libertăţii lăcomiei tale. Eşti o Bradford din cap până în picioare, în stare doar de consum - dar, uneori, trebuie făcută plata, aşa că, *da,* scuipă el, te pot asigura că vei deveni foarte fericita, foarte frumoasa şi foarte măritata doamnă Richard Pford. Îi vei dărui copii şi îi vei fi fidelă, altfel, să mă ajute Dumnezeu, te voi bate la fund ca pe copilul de cinci ani care eşti. Ne-am înţeles? Sau poate ţi-ar plăcea un curs intensiv pentru a vedea cum e să fii ca oamenii care îţi spală maşinile, îţi pregătesc mâncarea, îţi fac curat în cameră şi îţi calcă rufele? Poate ţi-ar plăcea să ştii cât este de greu să munceşti pentru a-ţi

câştiga existenţa.

-Te urăsc, zise ea, tremurând din cap până în picioare.

Tatăl ei respiră şi el precipitat şi tuşi în pumn.

- De parcă mi-ar păsa. Dă-i drumul şi fă o criză de nervi şi loveşte cu picioarele şi urlă - nu va face decât să dovedească faptul că am dreptate. Dacă eşti în vreun fel femeie, şi nu o puştoaică răsfăţată, te vei trezi dimineaţă şi îţi vei face datoria pentru prima oară în viaţa ta.

- îmi vine să te omor în clipa asta, şuieră ea.

- Dar pentru asta ar fi nevoie să iei şi să încarci o armă, nu-i aşa? Nu e tocmai un lucru pe care i l-ai putea cere cameristei tale - dacă nu doreşti să fii prinsă.

-Nu eşti tatăl meu. Nu eşti... tatăl meu!

Răsucindu-se, ea ieşi alergând din încăpere şi trântind uşa atât de tare, încât probabil îşi trezi până şi mama din starea ei comatoasă.

Temându-se că el avea să o urmeze, alergă pe hol până în camera ei, ridicându-şi fustele grele. Repezindu-se peste prag, se încuie înăuntru şi gâfâi.

„Ah, nu, la dracu'. Nu îmi vei face asta."

Dacă el avea impresia că ea fusese o bătaie de cap până atunci, n-avea decât să vadă ce urma să facă.

în vreme ce se fâţâia între baia şi dormitorul ei, în cap i se succedau tot felul de planuri, dintre care multe implicau infracţiuni şi pe tatăl ei. în cele din urmă, trebui să scape de rochie, pe care o lăsă acolo unde căzu, păşind din grămada de mătase şi continuând să se plimbe de colo-colo în bustieră, portjartier şi pantofii cu toc cui.

Şi diamantele acelea pe care paraşuta de soţie a fratelui ei încercase să le poarte prima în seara aceea.

Din nu se ştie ce motiv, gândul la setul Harry Wins- ton o purtă cu mulţi ani în urmă, la prima

oară când simţise că îl urăşte pe tatăl ei...

Avea şase, *poate şapte ani când* ***se*** *întâmplase. Ajunul Anului Nou.* ***Se*** *trezise din cauza artificiilor care pocneau şi înfloreau deasupra zonei depărtate a oraşului. Speriată, plecase în căutarea lui Lane, cel de la care primise întotdeauna consolare... şi îl găsise jos, în salon, cu* ***M****ax.*

Gin insistase *să rămână cu fraţii ei şi să facă tot ce făceau aceştia. Povestea vieţii ei pe vremurile acelea: mereu pe fugă pentru a ajunge din urmă, pentru a primi o fărâmă de atenţie şi pentru a capta interesul cuiva. Angajaţii roiseră întotdeauna* ***în*** *jurul părinţilor ei şi le făceau poftele fraţilor ei. Ea era o notă de subsol, adăugirea, covorul de care se împiedica lumea în drum spre ieşire sau către ceva mai bun, mai interesant, mai important.*

Nu dorise să bea chestia aceea din sticlă. Burbonul avea miros neplăcut, iar ea ştia că era interzis, dar, dacă ei aveau să o facă, atunci avea şi ea să bea.

Şi *apoi, fuseseră prinşi.*

Nu o dată, ***ci de două*** *ori.*

Edward îi spusese să plece, şi ea ***îl*** *ascultase. Numai că, atunci când ajunsese* ***în*** *holul pentru personal, auzise glasuri şi fusese nevoită să se ascundă* ***în*** *umbra unei uşi, pentru a* ***nu*** *fi descoperită.*

Astfel, putuse să îl vadă pe tatăl ei ieşind din biroul Roşa- Undei Ferris. Acesta era îmbrăcat în halat şi se afla în mijlocul acţiunii de a lega împreună cele două jumătăţi. Era încruntat, ca ***şi*** *cum ar fi fost deranjat de discuţiile pe care le auzise în salon, iar primul impuls al lui Gin fusese să alerge pentru a-l putea avertiza pe fratele ei.* ***Frţca o*** *împiedicase, şi apoi doamna Ferris ieşise şi apucase braţul tatălui ei.*

Mintea ei *fragedă se întrebase de ce bluza secretarei era scoasă din fustă şi părul ei, care întotdeauna era* ***atât*** *de ordonat şi de ţeapăn, părea acum atât de deranjat.*

Adulta din ea ştia mai bine.

Cei doi se certaseră în şoaptă, spunând lucruri pe

care ea nu le putuse auzi din cauza bubuitului inimii sale. Apoi, tatăl ei plecase furios, iar doamna Ferris dispăruse înapoi în biroul ei şi închisese uşa.

***Gin** rămăsese acolo un timp care **i se** păruse lung ca un an, temându-se ca nu cumva doamna Ferris să iasă din nou. Apoi însă, se speriase de posibilitatea ca tatăl ei să coboare pe acolo şi să o găsească.*

El nu ar fi trebuit să fie acolo, cu femeia aceea. Nu ar fi fost mulţumit să afle că ea îl văzuse.

*În picioarele goale reci, se strecurase până la scara pentru personal şi se lipise de perete în timp ce urca, atentă să nu scoată nici un sunet. Sus, la etaj, îngheţase când se pornise o altă rundă de artificii. Nedorind să fie singură în camera ei, se adăpostise **în** uşa deschisă a unei camere pentru oaspeţi, dorindu-şi să fi avut un loc sigur în care să fi mers. Ghemuindu-se, îşi lipise genunchii de piept şi şi-i înconjurase cu braţele.*

Tatăl ei probabil îi descoperise.

***Asta o** înspăimântase mai mult decât zgomotul de afară...*

Edward urcă primul scara principală, iar tatăl lor se afla în urma lui, profilându-se ca un monstru. Mersul fratelui ei era dezordonat, iar pielea de pe chipul lui era cenuşie. Tatăl ei fusese la fel de ţeapăn şi de dezaprobator ca o strană de biserică.

Unde se aflau ceilalţi doi?

Nu fusese rostită nici o vorbă în timp ce cei doi înaintaseră până la uşa tatălui lor. Edward se dăduse într-o parte, apoi intrase împleticindu-se în încăperea întunecata când i se eliberase calea.

- Ştii unde sunt curelele.

Asta fusese tot ce spusese tatăl lor.

***Stai, asta** nu era corect... Edward nu fusele implicat! De ce era el...*

*Uşa se închisese cu zgomot, iar ea se cutremurase gân- dindu-se la ce avea **să** urmeze. Câteva clipe mai târziu, se dăduse înapoi când auzise primele lovituri, un sunet ascuţit, de lovitură, urmat de un geamăt înghiţit.*

Şi din nou.

Şi din nou...

Edward nu plânsese deloc. Nu înjurase niciodată.

Ea ascultase asta de destule ori ***încât*** *să ştie.*

Gin îşi pusese capul pe antebraţele subţiri şi îşi închisese ochii ***strâns. Nu*** *ştia de ce tatăl lor îl ura pe Edward atât de mult. Bărbatul îi detesta pe ceilalţi, dar, din nu se ştie ce motiv, fratele ei* ***îl*** *înfuria.*

Edward ***nu*** *plângea niciodată.*

Aşa că plânsese ea pentru el... şi hotărâse, atunci şi acolo, că, dacă tatăl ei îl putea urî pe Edward, avea să-i arate ea că acesta era un joc ce se putea juca în doi.

Şi *îl alesese pe cel care în clipa aceea mânuia cureaua.*

Din acel moment, avea să îl urască pe tatăl ei.

Adunându-se, Gin descoperi că se aşezase pe patul ei, îşi adusese genunchii la piept şi îşi înfăşurase braţele în jurul lor - ca şi cum şedea din nou în camera aceea de oaspeţi, cu doar o cămaşă de noapte care să îi ţină de cald, de noapte şi înspăimântată de ceea ce se petrecea în camera tatălui său.

Da, acolo începuse - iar William Baldwine nu îi oferise niciodată vreun motiv să se răzgândească în privinţa relaţiei lor. Treaba aceasta cu Richard Pford? Doar o altă adăugire pe o foarte lungă listă.

Dar nu cea mai rea.

Nu, cel mai rău lucru pe care îl făcuse bărbatul acela era ceva pe care numai ea părea să îl bănuiască, ceva de care nimeni altcineva nu adusese vorba, nici sub acoperişul de la Easterly, nici în ziare.

Era convinsă că tatăl ei fusese cel care pusese să fie răpit Edward.

Fratele ei fusese destul de des în America de Sud şi, ca directorii americani cu statutul şi poziţia lui, călătorise întotdeauna cu gardă de corp şi pază, cu toţii angajaţi de către BBC. Cu genul acela de acoperire, nimeni nu ar fi trebuit să se apropie

la mai mult de douăzeci de metri de el - şi totuşi, cumva, fratele ei fusese răpit, nu când era pe drum sau măcar în timp ce se afla în altă parte.

Ci din apartamentul său din hotel.

Cum dracului se întâmplase una ca asta?

Primul lucru la care se gândise ea - când i se spusese, în cele din urmă, despre greaua încercare - fusese că tatăl ei fusese cumva implicat.

Avea vreo dovadă? Nu, nu avea. Dar îşi petrecuse întreaga copilărie urmărindu-l pe bărbatul acela fixându-l pe Edward cu privirea de parcă ura chiar şi aerul pe care acesta îl respira. Şi apoi, mai târziu, când Edward începuse să lucreze la companie, avusese impresia că relaţia acestora se răcise chiar mai tare - mai ales când consiliul de administraţie îi dăduse lui Edward din ce în ce mai multe responsabilităţi.

Ce cale mai bună de a scăpa de un rival decât să îl ucizi când este plecat peste hotare? Într-un mod care să îl facă pe William Baldwine să arate ca o victimă şi un tată îndurerat.

Presupunând că nimeni din afara cercului de apropiaţi nu afla că bărbatul refuzase să plătească recompensa.

Dumnezeule, Edward aproape că fusese ucis - şi când, în cele din urmă, se întorsese, se afla într-o formă îngrozitoare. Tatăl ei fusese în centrul atenţiei presei, a consiliului şi a familiei, dar nu mersese nici măcar o dată să îl vadă pe fiul său distrus.

Scandalos. Şi o confirmare, în mintea ei, a faptului că William Baldwine încercase să scape de un rival pe care nu îl putea concedia.

Nu era de mirare că ea nu avea încredere în bărbaţi.

Nu era de mirare că nu avea să se căsătorească niciodată.

Cu atât mai puţin pentru a-l face pe tatăl ei fericit.

capitolul 15

Când Lizzi ajunse la Easterly în dimineaţa următoare, avu nevoie de două încercări pentru a-şi parca maşina ei Yaris aşa cum trebuia - ceea ce arăta în ce stare psihică era, având în vedere faptul că maşina era de dimensiu- nea unei biciclete. Coborând, cotrobăi prin geantă şi o scăpă - şi, când se aplecă să ridice crema de protecţie solară de pe asfaltul deja încins, îşi dădu seama că uitase să îşi aducă mâncarea pentru prânz.

închise ochii.

-La naiba...

- Eşti bine, fato?

Lizzie îşi îndreptă spinarea şi se întoarse către Gary McAdams. Grădinarul-şef păşi spre ea, aproape fără ca piciorul lui schilodit să îl încetinească, având chipul bă- tut de vreme încreţit de îngrijorare - de parcă evalua un tractor care era gata să îşi piardă ampatamentul.

„Oare chiar arăt atât de rău?" se întrebă ea.

Pe de altă parte, nu dormise deloc.

-A, da, sunt bine. Zâmbi forţat. O noapte lungă.

- Eşti sigură?

Nu.

- Da. Ce face echipa ta?

- Am terminat cu tunsul ierbii, iedera este fasonată, o să îi pun să strângă frunzele de pe terasă după ora zece. (Pentru că atunci li se îngăduia să facă genul acela de zgomot împrejurul casei.) Corturile sunt ridicate, zona de catering este pregătită, cu grătarele la locul lor. Dar avem o problemă.

Lizzie îşi ridică geanta mai sus pe umăr şi se gândi că era pregătită să se confrunte cu o problemă pe care o putea rezolva.

- Care?

-Că domnul Harry vrea să discute cu tine. Este o problemă cu paharele de şampanie.

- Aşezarea lor pe mese? închise uşa maşinii. Pentru că am crezut că aveau să fie înmânate.

-Nu, au primit doar jumătate din comandă. Crede că ai schimbat tu numărul.

- De... de ce aş face asta?

- A zis că tu eşti singura persoană care are contact cu oamenii de la închirieri.

- Eu am comandat corturile. Atât. El trebuia să se ocupe de tacâmuri, de pahare şi de farfurii... îmi pare rău. Strig? Mi se pare că strig.

El îşi puse o mână pe umărul ei.

-Nu îţi face griji pentru asta, fato. Şi pe mine mă scoate din sărite domnul Harry.

- Este domnul Harris.

-Ştiu.

Nu putu să nu râdă.

- Merg să mă socotesc cu el.

- Oricând te plictiseşti de el, am o lopată şi o sapă. La mine acasă este destul câmp deschis.

- Eşti un domn.

- Deloc. Dă-mi geanta ta, fato, că te conduc.

- Cântăreşte un kilogram. Cred că mă descurc. Pop ni pe cărarea care urca până la aripa servitorilor de la Easterly. Şi apoi, mă pot folosi de ea să îi dau una în cap, dacă este nevoie.

- Aminteşte-ţi de sapa mea, strigă el.

- întotdeauna.

Cu fiecare pas pe pietriş, pieptul i se strângea, iar senzaţia de sufocare se înrăutăţea pe măsură ce partea din dos a vilei albe apărea în depărtare. Razele aurii ale dimineţii scăldau şindrila în lumini teatrale, şi ideea că sub acoperişul acela vechi de ardezie se juca o groază de ficţiune păru atât de potrivită!

După ce petrecuse orele dimineţii privind fix în ta- van, nu ajunsese la nici o concluzie. Ce îi rămăsese în cap? Sunetul lui Lane la capătul celălalt al firului. Îşi aminti tonul acela sexy din

glasul lui: de obicei, însemna că avea să găsească o cale să o prindă singură şi să o dezbrace cât se putea de rapid.

Simţea ca pe o absolută şi totală trădare faptul că trupul ei era doar... o, da, ca şi cum partea sexuală din ea aşteptase reîntoarcerea stăpânului. Dar, haide, ea era cu mult mai mult, cu mult mai bună decât un orgasm sau două furate cu un bărbat pe care ar fi trebuit să îl mânuiască mai degrabă cu nişte cleşti pentru friptură şi un extinctor.

Nebunie.

Când ajunse în cele din urmă în apropierea casei, pătrunse prin intrarea laterală a grădinii şi traversă către intrarea din spate a bucătăriei, doar ca verifice că toate cele necesare pentru petrecere erau acolo unde le lăsase în noaptea precedentă.

Ceea ce era o prostie. De parcă o grămadă de spiri- duşi ar fi intrat şi ar fi distrus totul sub lumina lunii?

Folosindu-se de intrarea pentru angajaţi, pătrunse în bucătăria mare, care era, deocamdată, curată şi rece, aşteptând sosirea maeştrilor bucătari care erau programaţi să lucreze de la ora opt până la ora douăzeci. însă locul nu era în întregime gol. Domnişoara Aurora stătea în faţa plitei industriale, cu o tigaie de fontă plină de ba- con care sfârâia în stânga ei, o a doua la dreapta, plină de ouă bătute de un galben strălucitor. Patru farfurii erau aşezate pe tejgheaua din inox, alături de castroane cu zmeură şi afine proaspete, un serviciu de argint pentru zahăr, frişcă şi cafea pe o tavă şi un coş cu prăjituri de casă.

- Domnişoară Aurora?

Femeia privi peste umăr.

- Ah, iat-o! Ce faci? Ai mâncat?

- Da, doamnă.

-Nu destul. Tu şi Lane, prea slăbuţi. Bucătăreasa îşi îndreptă atenţia spre ouă şi le întoarse cu

spatula ei roşie. Ar trebui să mă laşi pe mine să te hrănesc.

-Nu vreau să fiu un deranj.

Urmă un mormăit dezaprobator şi, înainte ca obişnuita lor ceartă să înceapă, Li^zie întrerupse:

- Arăţi aşa bine!

- I-am spus majordomului aceluia că nu aveam nevoie de nici o ambulanţă.

- în mod evident, aveai dreptate.

Iar Lane era, probabil, atât de uşurat.

- L-ai văzut pe domnul Harris?

- în biroul lui. Vrei să merg cu tine?

- Deci ai auzit despre Cazul Şampania?

- Eu am fost cea care l-a avertizat pe Gary, pen' că ştiam că pe tine o să te cheme prima. Nu voiam să intri aici fără să fii avertizată.

-Nu am schimbat nici o comandă.

- Sigur că nu. Domnişoara Aurora ridică tigaia cea grea ca şi cum acesta_nu ar fi cântărit mai mult decât o farfurie din carton. în timp ce porţionă ouăle, clătină din cap. Şi există o explicaţie foarte bună.

- Care este aceasta?

-Nu este treaba mea.

- Biiiine.

Lizzie aşteptă un moment pentru a-i oferi bucătăresei o ocazie de a elabora, dar aceasta nu o făcu.

- Oricum, merg să rezolv treaba asta. Mă bucur foarte tare că eşti pe picioarele tale, domnişoară Aurora.

- Eşti o fată bună, Lizzie. Dar ai fi şi mai bună dacă m-ai lăsa să îţi pregătesc ceva pentru micul dejun.

- Poate în următoarea mea viaţă.

-Nu ai parte decât de una. Apoi, mergi în rai.

- Asta mi-a spus întotdeauna tatăl meu.

- Şi al meu.

înaintând pe podeaua cu gresie, Lizzie deschise o uşă dublă şi coborî în sala destinată personalului. Biroul domnului Harris se afla exact vizavi de cel al Rosaiindei, şi ea bătu la uşa majordomului. Ciocăni din nou. încercă şi a treia oară, deşi era în zadar.

Adulmecând aerul, se strâmbă şi se gândi că locul acela chiar trebuia aerisit. Pe de altă parte,

familia Brad- ford refuzase să instaleze aer condiţionat sau o sursă de căldură în partea aceasta a casei. Personalul, la urma urmei, putea să îndure.

întorcându-se către uşa lăcuită a biroului Rosalindei, încercă şi la aceasta, deşi femeia lucra strict între ore- le nouă dimineaţa şi cinci după-amiaza, cu o pauză de masă fix la ora doisprezece şi două pauze de cincisprezece minute la zece jumătate şi la ora trei. La început, orarul rigid păruse bizar, dar, zece ani mai târziu, era doar încă una dintre regulile şi regulamentele de la Easterly. Şi avea oarecum sens - o femeie care nu făcea altceva decât să plătească facturi şi să scoată bani din conturi probabil că avea rigle de calcul în vene şi probleme serioase cu controlul.

De aici, şi titulatura ei.

Punându-şi mâinile în şolduri, se gândi că majordomul probabil servea familia în mica sufragerie. Inclusiv pe Lane.

Se uită la ceas. Nu avea să îl aştepte pe domnul Har- ris să se întoarcă aici şi cu nici un chip nu avea să aibă această confruntare în văzul tuturor. Indreptându-se spre seră pe un drum dosnic, scăpă de încurcătura din creierul ei, claritatea venind cu scop.

Trebuiau trimise nişte buchete. Puteau fi scoase feţele de masă, întrucât nu exista riscul să plouă sau să bată vântul înainte de a fi servită masa, a doua zi Şi, de obicei, ea era însărcinată cu aşezarea paharelor şi a farfuriilor la locul lor, la baruri şi la zonele de servire a mâncării de prin grădină. Greta trebuia să sosească în...

- Bună dimineaţa.

Lizzie îngheţă cu mâna pe uşa serei. Aruncând un ochi peste umăr, întâlni ochii lui Lane. Acesta şedea într-un fotoliu aflat deoparte, cu picioarele încrucişate, coatele pe rezemătoare şi degetele

lungi îndoite peste piept. Era îmbrăcat în aceleaşi haine pe care le purtase în seara anterioară, iar părul îi era în dezordine, ca şi cum nu ar fi dormit în patul lui.

- Mă aşteptai pe mine? se trezi ea spunând în timp ce inima îi bubuia.

Sus, în dormitorul ei, Gin strânse în pumn o bluză Prada şi o înghesui în valiza ei Louis Vuitton.

- Hârtie... Ar trebui să pui hârtie aici. Unde este...

Plecând la vânătoare, găsi foile roz pastel cu iniţialele

ei imprimate în argintiu într-o cutie mare aflată într-un sertar special din garderoba ei. Luă jumătate din ce se afla acolo şi duse la locul în care împacheta şi reîncepu primul pas al plecării sale. Lingându-şi degetul arătător, scoase una, şi o adiere de Coco îi gâdilă nasul - deoarece camerista ei parfumase fiecare coală în parte atunci când acestea sosiseră. Apoi, luă hârtia delicată, o aranja în jurul cocoloşului de mătase şi adăugă o cămaşă McQueen.

Repetând procesul până când avu înăuntru patru ţinute, se lăsă pe spate şi îşi verifică opera. îngrozitoare. Nici pe departe ce făcea pentru ea Blanche, dar nu avea să aştepte până la prânz, când venea aceasta.

Gin se pregătea să închidă valiza, când îşi dădu seama că nu avea lenjerie intimă, pantofi, sutien sau obiecte de toaletă.

Scoase o a doua valiză LV - şi dă-o naibii de hârtie!

Oricum, ce îi păsa?! Avea să cumpere orice îşi dorea.

Ridicând receptorul telefonului intern, formă numărul de la biroul Rosalindei şi, atunci când intră mesageria vocală, înjură.

- Ce dracului este în neregulă cu femeia aia...

Aruncă o privire scurtă la ceasul ei Cartier de pe măsuţa de toaletă şi descoperi că era opt şi jumătate. Doamne, de când nu se mai trezise atât de devreme?

Aranjamentele pentru avioane puteau fi făcute şi prin intermediul secretarei tatălui său - iar robotul acela era întotdeauna la biroul ei. Dar Gin nu voia ca tatăl ei să afle că ea pleca înainte ca ea să ajungă la jumătatea drumului spre California - şi, fără îndoială, buldogul lui îmbrăcat în fustă ar fi sărit imediat să-i dea de ştire dacă Gin ar fi sunat la birou.

Dumnezeule, expresia aceea de pe chipul lui, din seara trecută, îi făcuse sângele să îi îngheţe în vene. Nu îl văzuse niciodată atât de furios.

Dar, din nou, ea nu era nimic în afară de fiica tatălui ei; la fel ca în cazul urii, doi aveau să joace jocul ăsta de-a laşitatea.

Zece minute mai târziu, Gin se împiedică de afurisitul de bagaj când împinse valizele pe coridor. Cu geanta ei cu monogramă plesnindu-i şoldul şi cu unul dintre călcâie sărindu-i din pantoful Louboutin în timp ce închise uşa, blestemă lipsa unui hamal.

Dar nu avea încredere nici în majordomul acela.

De fapt, nu avea încredere în nimeni din casă.

Înainte de a lua liftul până la parter şi de a se strecura afară din garaj, merse în camera Ameliei. Nu simţi miros de mucegai în aer, în ciuda faptului că fata nu mai locuise acolo încă din septembrie anul trecut.

Patul cu baldachin roz cu alb era de mărime matrimonială, chiar dacă fiica ei abia de cântărea mai mult decât o pernă, şi nu era nici un poster cu Justin Bie- ber sau One Direction pe pereţi. Măsuţa de toaletă era franţuzească şi antică, baia din apartament era din marmură şi alamă veche de şaizeci de ani, iar candelabrul era din sticlă de Baccarat şi atârna sub un ornament făcut de mână,

cu frunze aurii, pe un lanţ îmbrăcat în mătase.

Era mai degrabă camera cuiva de cincizeci de ani, nu de cincisprezece.

„Şaisprezece, de aseară", îşi reaminti Gin.

Mergând pe vârfuri pe covorul de lână, luă fotografia preferată a fetiţei ei cu păr negru, care nu mai era atât de negru acum, când îşi făcea şuviţe blonde; şi nici ea nu mai era micuţă, fiind în anul doi la Hotchkiss.

I se părea potrivit să plece. Avea două prietene care o aşteptau în California, şi intenţiona să stea acolo până când tatăl său avea să înţeleagă că o fi conducând el o corporaţie de un miliard de dolari pe an, dar nu era stăpânul ei. După aceea/ Se putea întoarce aici doar pentru ca el să o vadă cu regularitate şi să îşi dea seama de greşeala făcută.

Aflată din nou pe coridor, înjură în barbă, în timp ce şchiopată până la lift şi se urcă în el. îşi rupse o unghie apăsând în mod repetat butonul de închidere a uşii şi aproape îşi rupse unul din tocurile cui când coborî la nivelul cel mai de jos şi fu nevoită să tragă în sus de valize.

Nu avea idee în ce direcţie să o ia. Unde se aflau ga- rajele. Cum să se orienteze la subsol.

Îi luă aproape douăzeci de minute să găsească tunelul care ducea la garaj şi, când ieşi la suprafaţă, se simţi ca şi cum nu doar că alergase un maraton, ci îl şi câştigase.

Numai că lipseau cheile de la maşină. Şi de la Bentley. Şi de la Drophead. Şi nu avea să ia Porsche-ul GTS, sau Ferrariül, ori Jaguarul acela antic ca al lui Sámuel T. - pentru că nu aveau cutie automată şi, deci, ea nu le putea conduce. La fel şi maşinile din seria 911 şi Spykerul.

- La naiba! Când bătu din picior, una din valizele sale se răsturnă ca şi cum ar fi leşinat. Unde sunt cheile?

Abandonându-şi bagajul, merse furioasă către spaţiul pentru birouri. Care era încuiat. La fel ca

uşile garajului.

Asta era total inacceptabil.

Scoţându-şi telefonul, era gata să sune la - ei bine, nu ştia la cine -, când privirea îi fu atrasă de dulăpiorul cu chei de pe perete. Traversând până la uşa de metal, trase de mâner, dar nu fu surprinsă când acesta nu se mişcă.

Vestea cea bună? Chiar îi venea să lovească ceva.

Privi în jur, dar nu văzu nimic ieşit din comun. De la prelatele maşinilor până la roţile de rezervă şi produsele de curăţenie, totul era aranjat pe peretele îndepărtat şi era depozitat cu o precizie militărească pe rafturi, în cârlige, în cutii.

Cu excepţia răngii pe care o găsi sprijinită de un teanc ordonat de piei de căprioară care aveau monogramă cu emblema familiei.

Gin zâmbi în timp ce merse până acolo şi ridică buca- ta de metal. Revenind la dulăpior, ridică ranga deasupra capului şi lovi suportul pentru chei ca şi cum ar fi fost capul tatălui ei, şi lovi, lovi, lovi, sunetele ascuţite înţe- pându-i urechile.

Deşi aproape că nu mai avea vreo unghie neruptă până când termină, uşa dulăpiorului atârna de singura balama rămasă întreagă.

Bentley-ul, hotărî ea...

Nu, Rollsul. Costa mai mult.

Urcându-se la volanul maşinii Phantom Drophead, puse cheia la locul ei în consolă, îşi înfipse pantoful cu toc înalt în frână... şi fu nevoită să îşi dea scaunul mai în faţă. Apoi, apăsă butonul de pornire/oprire; motorul porni cu un mârâit blând, iar ea ridică mâna la oglinda retrovizoare exact aşa cum făcea şoferul.

Apăsă toate butoanele existente, până când uşa din faţa ei se ridică.

Şi dusă fu.

Nemernica din ea o făcu să vrea să o ia pe drumul principal, ca să treacă pe lângă camerele

familiei. Dar era mai important pentru ea să iasă de pe proprietate. Se mulţumi să ridice degetul mijlociu către Easterly în oglinda retrovizoare în vreme ce mergea pe aleea angajaţilor.

Când ajunse pe River Road, se uită la ceas şi îşi scoase telefonul. Rosalinda trebuia să fi venit până acum. Făcuse aranjamente pentru un avion privat, şi asta nu avea să fie o problemă. Gin chema un avion o dată pe săptămână sau chiar mai des...

Intră mesageria vocală.

Al naibii banchet! Uitase. Toţi angajaţii erau ocupaţi.

Dar ea avea nevoi.

Formă un alt număr, unul care era diferit de al Ro- salindei cu doar o cifră. După al treia apel, era gata să renunţe, când la capătul celălalt se auzi inconfundabilul accent britanic al majordomului.

- Domnul Harris la telefon, cum vă pot fi de ajutor...

-Am nevoie de un avion. Nu pot să dau de Rosalin-
da. Va trebui să te ocupi tu de asta - acum. Plec imediat către aeroport.

Majordomul îşi drese glasul.

- Domnişoară Baldwine, iertaţi-mă...

- Să *nu* îmi spui că eşti prea ocupat. Le poţi da telefon piloţilor. Ai mai făcut-o - şi apoi te poţi întoarce la orice treabă legată de banchet...

- îmi pare rău, domnişoară Baldwine, dar nu va exista nici un avion pentru dumneavoastră.

-Glumeşti.

Fără îndoială, din cauza tuturor oaspeţilor, care veneau pentru derby.

- Este imposibil. Amână-l pe al altcuiva, şi eu...

- Lucrul acesta nu este posibil.

-Sunt parte din familie! Sunt prioritatea numărul unu!

Maşina Phantom prinse viteză când apăsă pe

acceleraţie - cel puţin până când fu cât pe ce să intre în maşina din faţa ei.

-Asta este inacceptabil - sună la turnul acela de control ori la piloţii ăia... Fă orice este necesar şi fă-mi rost de un nenorocit de avion către coasta de vest!

Urmă o pauză lungă.

- Regret, domnişoară Baldwine, dar nu voi putea să fac acest lucru.

Simţi o gheară îngheţată în ceafă.

- Dar mâine?

- Nu va fi posibil.

- Săptămâna viitoare.

-îmi pare rău, domnişoară Baldwine...

- Ce ţi-a spus tatăl meu?

-Nu sunt în măsură să comentez despre...

- Ce dracului ţi-a spus? strigă ea în telefon.

Oftatul pe care bărbatul îl eliberă păru aproape o înjurătură în urechile ei.

-A fost o notă adresată mie şi administratoarei, prin care am fost instruiţi ca resursele familiei să nu vă mai fie la îndemână.

- Resursele...

- Iar asta include bani de buzunar, conturi bancare, călătorii, cazări şi acces la alte proprietăţi Bradford din jurul lumii.

Acum, piciorul ei alunecă de pe pedala de acceleraţie, şi, când maşina din spatele ei începu să claxoneze, ea se îndreptă uşor către marginea drumului.

- Mi-aş dori să fie ceva cu care să vă pot ajuta, zise el pe un ton plat care sugera că, de fapt, nu era aşa. Dar, după cum am spus, nu am ce face.

- Ce ar trebui să fac?

- Poate că cel mai bine ar fi să veniţi acasă. Tocmai v-am văzut plecând cu Rolls Royce-ul.

- Nu mă căsătoresc cu Richard Pford, zise ea şi puse capăt convorbirii.

Privind afară prin parbriz, zgârie-norii ascuţiţi din cen- trul oraşului i e păreau intimidanţi pentru întâia oară în viaţa ei. Nu fusese niciodată impresionată de oraşul Charlemont, după ce călătorise în întreaga lume. Dar pe atunci avusese la dispoziţie resurse nelimitate.

Cu o mână tremurândă, îşi scoase portofelul şi îl deschise. Avea cinci bancnote de o sută de dolari şi că- teva de douăzeci... şi şapte cârduri de credit, inclusiv unul AmEx Titanium. Nu avea permisul de conducere la ea, pentru că întotdeauna folosise un şofer. Nu avea cârd de asigurare medicală, pentru că întotdeauna apelase la medicii privaţi care colaborau cu Bradford Bourbon Company. Nici paşaport, dar nu plănuise să părăsească ţara.

La o sută de metri mai sus, pe partea stângă, era o benzinărie, iar ea porni maşina Phantom şi se avântă în traficul aglomerat. Când ajunse la pancarta cu Shell, o luă înaintea unei camionete care intra şi se opri lângă una dintre pompe?

Coborî, dar nu pentru a alimenta. Rezervorul era plin.

Scoase la întâmplare un cârd Visa, îl puse în cititor şi trase cârdul. Introduse codul PIN. Aşteptă să vadă dacă ipotetica tranzacţie era acceptată.

Refuzată.

îşi încercă şi cârdul AmEx şi primi acelaşi răspuns. După alte două cârduri Visa cu acelaşi rezultat, se opri.

Îi anulase cârdurile.

Aflată din nou la volan, totul se înceţoşa. Existau fonduri fiduciare peste tot, bani care erau ai ei... dar abia de anul viitor, când împlinea treizeci şi cinci de ani, şi nici un moment mai înainte - lucru pe care îl aflase atunci când încercase să cumpere o casă în Londra, cu un an în urmă, dintr-un capriciu, şi fusese refuzată de către tatăl ei. Oricât uriaşe la compania care se ocupa de fondul ei, aceasta refuzase să îi dea vreun ban,

motivând că nu îi era permis accesul la bani până când nu era îndeplinit criteriul de vârstă.

Nu îi veni în minte decât un loc unde să meargă.

Ura să cerşească, dar era mai bine decât căsătoria aceea - sau admiterea înfrângerii în faţa tatălui ei.

Din nou pe şosea, năvăli în trafic şi se îndreptă în direcţia din care venise. însă nu se întorcea la Easterly. Mergea la...

Pe neaşteptate, maşina muri. Totul se opri: motorul, aerul condiţionat, luminile de bord. Singurele care funcţionau erau volanul şi pedalele.

În vreme ce apăsa butonul de pornire/oprire, îşi privi ca un spectator acţiunea disperată şi neputincioasă, observând absent cât de neîngrijite îi erau unghiile, rupte şi perfectul lac de unghii roşu sărit. Obligată să admită că motorul nu avea să mai pornească, trase de volan spre marginea şoselei şi...

La distanţă în spatele ei se auziră sirene, iar ea se uită în oglinda retrovizoare.

Maşina Poliţiei Metropolitane Charlemont care trase în spatele ei îşi păstră aprinse luminile când opri brusc.

Şi o a doua maşină trase în faţa ei şi dădu cu spatele, până când maşina Phantom fu blocată.

Ambii ofiţeri se apropiará de ea cu mâinile pe tocul pistolului, ca şi cum nu ştiau dacă aveau să fie nevoiţi sau nu să îşi folosească armele.

- Ieşiţi din vehicul! doamnă! zise poliţistul de culoare pe un ton poruncitor.

-Aceasta este maşina mea! urlă ea prin ferestrele închise. Nu aveţi nici un drept să...

-Acest vehicul îi aparţine domnului William Bald- wine, şi nu sunteţi autorizată să îl folosiţi.

-Vai, Dumnezeule..., şopti ea.

- Ieşiţi din maşină, doamnă...

La dracu', nu avea la ea permisul de conducere.

- Sunt fiica lui...

- Doamnă, vă ordon să descuiaţi uşile şi să ieşiţi din maşină. Altfel, vă voi acuza de împotrivire la arest. Pe lângă conducerea unui vehicul furat.

capitolul 16

- Bineînţeles că te aşteptam. în timp ce Lane o fixa cu privirea pe Lizzie, îşi întinse mâinile, cu palmele în sus. La naiba, ce bine arăta! Dar doar ca prieten. Un prieten care voia să se asigure că ai ajuns cu bine la muncă.

-Am făcut drumul ăsta de ceva ori, să ştii.

-Şi cum a fost în dimineaţa aceasta?

Urmă o pauză... iar el o folosi pentru a încerca să se gândească la următorul lucru pe care i-l putea spune. Apoi însă, se petrecu ceva magic. Ea izbucni în râs.

Acoperindu-şi gura, ea clătină din cap.

- Iartă-mă, dar arăţi ca dracu'. Părul tău este... Flutură o mână în jurul capului lui. ... Un dezastru, ochii abia dacă îţi stau deschişi... Şi eşti conştient de faptul că te legeni înainte şi înapoi, deşi eşti aşezat?

El zâmbi.

- Ar trebui să îl vezi pe celălalt tip.

- A fost dur?

- Ornamentul de pe capota lui îi este acum cercel. Lane ridică un braţ şi îşi încordă bicepsul pentru ea. Un bărbat adevărat aici...

Când se auziră deodată paşi apropiindu-se, Lizzie aruncă o privire şi mormăi ceva printre dinţi. Era majordomul acela englez care venea în viteză către ei - numai că individul se opri brusc în clipa când dădu cu ochii de Lane.

-Vrei să ne scuzi, zise încet Lizzie către Lane. Trebuie să lămurim ceva.

- Ce anume? îl întrebă el pe majordom.

Englezul zâmbi într-un fel care îi aminti lui Lane de un manechin dintr-un magazin pentru bărbaţi.

-Nimic pentru care să vă faceţi griji dumneavoastră, domnule Baldwine. Domnişoară King, dacă eşti amabilă să vii în biroul meu când termini aici...

- Ce s-a întâmplat? insistă el.

Lizzie ridică din umeri.

- Doar o neînţelegere.

- Despre. Ce?

- Comanda de pahare de şampanie a fost redusă, iar el crede că eu l-am sunat pe Mackenzie şi am schimbat-o, dar nu am făcut-o. Lizzie îl fixă pe Domnul Mai Sfânt Decât Sfinţii. Sunt bucuroasă să ajut cu aranjarea când sosesc paharele cu picior şi farfuriile, dar nu sunt responsabilă pentru coordonarea nici unei părţi a comenzii. Sarcina mea era să mă ocup de corturi şi de mese, iar acestea sunt exact unde trebuie să fie.

Domnul Harris miji ochii.

-Aceasta este o conversaţie care ar trebui purtată în bir...

-Aşadar, asta nu are nimic de-a face cu ea. Lane îi zâmbi rece majordomului. Ai terminat cu asta...

Lizzie aşeză o mână pe braţul lui, şi contactul fu o surpriză atât de mare, încât chiar îl reduse la tăcere.

- Este în regulă. Din nou, sunt bucuroasă să fac orice pot pentru a ajuta. Domnule Harris, doreşti să merg să vorbesc cu Mackenzie şi să încercăm să vedem care este problema şi cum să o rezolvăm?

Majordomul privi de la unul la celălalt.

- Ştiu ce am comandat. Ceea ce nu pot explica este de ce numai jumătate din comandă a ajuns aici.

- Uite ce este, nu vreau să îţi zic eu cum să îţi faci treaba, zise Lizzie. Dar asta s-a mai întâmplat. Ceea ce trebuie să facem este să aflăm ce altceva lipseşte şi să le dăm un telefon. Nu ar trebui să fie o problemă - ai făcut comanda personal sau prin

Rosalinda?

- Am folosit-o pe doamna Freeland şi i-am dat numerele corecte.

Lizzie se încruntă.

- Ea ştie cât comandăm. A făcut asta ani de zile.

- M-a asigurat că totul va fi bine.

-Mergi şi găseşte-o, iar eu voi lua pe Greta şi vom începe să numărăm totul. îi vom da de capăt astăzi - cel puţin, am aflat azi, nu mâine-dimineaţă.

Urmă un moment ciudat în care majordomul nu spuse nimic, iar Lane se întrebă cât din planul foarte rezonabil avea să trebuiască să vâre pe gâtul micului dictator în costum de pinguin.

-Foarte bine, zise majordomul. Ajutorul tău este foarte apreciat.

Când domnul Harris se îndepărtă, Lizzie trase adânc aer în piept.

- Şi astfel intrăm pe ultima sută de metri.

- Nu poate alt angajat să facă numărătoarea? Nu este problema ta.

- Este în regulă. Cel puţin, dacă o facem eu şi Greta, ştiu că va fi corectă. Şi, oricum, toţi ceilalţi angajaţi de la Easterly sunt ocupaţi până peste cap şi nu este ca şi cum ajutoarele de bucătar pot să îşi facă timp...

Telefonul lui Lane începu să sune, iar el îl scoase din buzunar, pregătit să îl reducă la tăcere...

- Cine dracului este? întrebă când văzu prefixul local.

Ea râse din nou.

- Poţi afla dacă - ţine-te bine - răspunzi la telefon.

- îmi faci zile fripte?

- Cineva trebuie să o facă.

Lane zâmbi atât de larg, încât obrajii i se întinseră.

- Bine, hai să vedem cine este.

Apăsă butonul şi spuse cu cea mai bună imitaţie a sa a vocii lui Lurch:

- Aaaaţi suuuunaaaat...

- Lane... O, Doamne, Lane, am nevoie de ajutor.

- Gin? Se ridică în capul oaselor. Gin, eşti bine?

-Sunt în oraş, la închisoarea locală din Washington -

trebuie să vii să mă scoţi - eu...

- Ce dracului? Ce cauţi...

-Am nevoie de un avocat...

- Bine, bine, ia-o mai încet. Se ridică. Vorbeşti atât de repede, încât nu te înţeleg.

Sora lui inspiră adânc şi apoi spuse patru propoziţii complete care îl doborâră.

- în regulă, zise el cu înverşunare. Vin imediat. Da. Exact. Bine, aşa voi face.

Când închise, tot ce putu să facă fu să privească neclintit faţa lui Lizzie.

- Ce s-a întâmplat? întrebă aceasta.

-Tatăl meu a pus ca Gin să fie arestată. Trebuie să merg şi să o scot de la închisoarea locală.

Lizzie îşi acoperi gura cu mâna.

- Pot face ceva?

Fu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu se apleca să o sărute, aşa cum obişnuia cândva să facă. în schimb, se mulţumi să întindă mâna şi să îi mângâie obrazul - şi să plece înainte ca ea să spună ceva de genul pr ieten ii-nu-fac-asta.

Iisuse Hristoase, ce mai punea acum la cale tatăl lui?

Pe vremea când era fumător, Edward se trezea adesea dimineaţa cu mâna întinsă, căutându-şi pachetul de ţigări Dunhill Reds, înainte ca măcar să fie conştient că se rostogolise pe o parte.

Acum, făcu acelaşi lucru, numai că îşi căuta flaconul cu aspirină.

Scoţând patru pastile în palma tremurândă a

mâinii stângi, le puse în gură şi le înghiţi cu ce rămăsese din vodca pe care o luase în pat cu el. Strâmbându'Se în timp ce versiunea lui de mic dejun îşi croia drum spre stomac, se lungi din nou pe pernă.

Renunţase la fumat în timpul recuperării sale. De fapt, răpirea lui fusese primul pas în a scăpa de acest obicei. În mod ironic, faptul că aproape fusese ucis avea să îl ajute să trăiască mai mult. Ridică sticla în aer.

- *Gracias, muchachos.*

înainte ca creierul lui să se blocheze în cercul acela fără sfârşit de secvenţe din Ziua Aceea, îşi cobori picioa- rele pe podea şi se ridică în şezut. Nu se uită la coapsa sau la pulpa lui stângă. în primul rând, cusăturile zdrem ţuite ale cărnii lui de Frankenstein îi erau întipărite în memorie. în al doilea rând, nu mai dormea gol, aşa că nu se vedea nimic.

Bastonul fu necesar pentru a se pune pe picioare, şi dezechilibrul său nu se datora doar rănilor, ci şi lip' sei de somn şi faptului că era încă beat. Şchiopătând până la baie, lăsă luminile stinse pentru ca oglinda să nu fie o problemă şi folosi toaleta, se spălă pe mâini, pe faţă şi pe dinţi.

Confirmarea faptului că Dumnezeu îl ura încă veni când păşi afară din căsuţă preţ de zece minute şi fu orbit de lumina strălucitoare a soarelui... şi beţia îi provocă o durere de cap.

Ce oră era? Se afla la jumătatea drumului către graj- dul B când îşi dădu seama că ridicase şi luase cu el sticla de băutură. Obiectul careu asigura confortul.

Dându-şi ochii peste cap, continuă să meargă. Dorm nişoara Să-Nu-înjuri-Niciodată putea foarte bine să se obişnuiască cu el şi cu băutura. Nu avea nici un rost să îi sădească iluzia unei abstinenţe care oricum avea să fie distrusă mai târziu. Dacă nu putea să facă faţă, putea foarte bine să plece

de pe acum...

Sunetul unui scârţâit de roată îl făcu să se întoarcă înspre dreapta. O secundă mai târziu, Shelby ieşi din capătul îndepărtat al grajdului, trupul ei fiind îndoit de la mijloc în spatele unei grămezi imense de bălegar dintr-o roabă veche, ruginită.

Probabil că Moe o pusese deja la treabă.

- Hei! strigă.

Fără să clipească, ea făcu cu mâna peste umăr şi continuă să meargă, către zona de compost din spatele zidului de ciment de lângă una dintre dependinţe.

Când o privi, îi invidie trupul puternic. Şi poate observă, absent, că soarele din părul ei făcu aproape albe numeroasele şuviţe blonde. Purta un tricou bleumarin, o pereche de blugi şi aceeaşi pereche de cizme de înaltă calitate pe care o purtase în noaptea anterioară. După ce dispăru după colţul zidului, apăru de două ori mai rapid decât ar fi fost normal - având în vedere cantitatea de bălegar pe care trebuia să o arunce.

Aşadar, era şi eficientă.

Când se apropie, ochii ei erau strălucitori şi vii, obrajii - aprinşi de la efort.

-Aproape am terminat. Apoi, voi începe în C.

- Iisuse, Moe te-a pus... Scuze, zise el înainte ca ea să îl corecteze. La naiba, Moe te-a pus deja la treabă? Şi să nu îmi zici că nu pot spune „La naiba". Voi renunţa la referinţele cu Dumnezeu şi Iisus, dar nu merg mai departe de atât.

Ea lăsă picioarele roabei să se aşeze pe iarba tunsă.

-Suc de portocale.

- Poftim?

Fiica lui Jeb Landis făcu semn din cap către sticla lui.

- Poţi să îţi păstrezi „la naiba", dar mi-ar plăcea să te văd cu altceva în afară de...

-Ai fost întotdeauna atât de critică?

-... Vodcă în mână dimineaţa atât de devreme. Şi nu te critic.

-Atunci, de ce doreşti să schimbi purtarea unui străin?

- Nu eşti un străin. îşi şterse fruntea cu antebraţul. Nu este nici măcar nouă dimineaţa. Nu pot să nu mă întreb de ce crezi că ar trebui să bei atât de devreme.

- Mă simţeam deshidratat.

- Nu ai apă curentă în casă? Aseară era.

El clătină sticla de alcool.

-Asta face treaba foarte bine. Ba chiar are numele meu pe ea. Ridicându-şi bastonul şi indicând numele „Btadford" de pe etichetă, ignoră faptul că acum, după ce băuse ceva, mâinile încetaseră să îi mai tremure. Gâm deşte-te la asta ca fiind versiunea mea de vitamina B.

Ea mormăi ceva în barbă când se aplecă din nou către mânere.

- Ce ai spus?

- M-ai auzit.

- Nu, nu te-am auzit.

Ceea ce nu era tocmai adevărat.

Shelby doar ridică din umeri şi continuă să meargă, trupul mişcându-i'se sub hainele ei simple, făcându-şi datoria fără vreun disconfort aparent.

Si apoi, îşi dădu seama.

-Shelby.

Ea se opri şi privi peste umăr.

-Da?

-Ai spus că ai fost la toţi caii.

-Mda.

- Din A şi din B.

-Da.

Se grăbi şi o apucă de braţ.

-Ţi-am spus. O singură regulă. Nu intri în boxa ar- măsarului meu.

-Nu o să se cureţe singură...

Mâna lui strânse puternic, cu o voinţă proprie.

- A omorât un rândaş cu un an în urmă. L-a călcat în picioare în boxa aia, până la omorât. Să nu mai intri acolo vreodată.

Ochii aceia ca albastryl cerului se lărgiră.

- Cu mine s-a purtat foarte bine.

- Eu sunt singurul care intră acolo. Ne-am înţeles? Mai faci asta o dată, îţi împachetez căcaturile, zise el în mod deliberat, şi te trimit înapoi de unde ai venit.

- Dasătrăiti!

El păşi înapoi şi încercă să nu se poticnească.

-Bine atunci.

- În regulă.

Ea suflă un fir de păr rătăcit pe chipul ei şi porni spre restul boxelor, cu umerii încordaţi.

Edward sorbi o gură mare din sticlă, şi probabil ar fi trebuit să se oprească pentru a observa că alcoolul nu era înţepător.

Dar acesta era un alt lucru la care nu dorea să se gândească.

Exact ca orice lucru care i s-ar fi putut întâmpla fiicei lui Jeb Landis sub supravegherea lui.

La naiba!

capitolul 17

Tribunalul şi închisoarea de Stat Washington făceau parte dintr-un complex de clădiri moderne care ocupa aproape două străzi din centrul oraşului, cele două jumătăţi ale clădirilor fiind unite printr-un pasaj care se întindea deasupra traficului de dedesubt. Existau mai multe intrări, şi, când Lane îşi parcă Porsche-ul, nenumăraţi oameni curgeau înăuntru şi în afară, bărbaţi şi femei în costume urcând treptele de marmură, ofiţeri în maşini de patrulă şi SUV-uri parcând şi

plecând de pe locuri special marcate, oameni cu haine jerpelite fumând pe margine.

Maşina lui Turbo 911 scoase un tuset discret când el încetini şi privi fix către clădirile ameninţătoare. Nu exista nici o dispunere logică. Nici adrese clare.

Era ca şi cum, dacă trebuia să întrebi încotro să mergi, nu aveai ce căuta aici...

Un bărbat afro-american în uniformă păşi direct în faţa maşinii lui.

-La dracu'! strigă în timp ce apăsă puternic frâna. Ce dracu'... Mitch?

Ajutorul de şerif Mitchell Ramsey nu răspunse. Ci doar arătă cu degetul către un loc marcat care era gol, chiar în spatele lui.

în timp ce Lane ţâşni înainte şi parcă lateral din prima încercare, fu conştient de bărbatul care stătea lipit de bara lui de protecţie, cu braţele groase ca frânghiile unui vas de croazieră încrucişate peste pieptul de jucător profesionist de fotbal. Ochii aceia negri erau ascunşi în spatele unei perechi de ochelari Ray Ban şi capul lui ras făcea ca gâtul şi umerii să îi pară şi mai mari decât erau.

Lane coborî din maşina sport.

- Hei, ştii unde...

-Te-ajut io.

Cei doi îşi strânseră mâinile şi apoi se îmbrăţişară puternic. Stând piept lângă piept, Lane fu transportat înapoi cu trei ani, la pista privată din vestul oraşului, în noaptea în care Edward venise în sfârşit acasă din captivitate.

Mitch îl adusese înapoi în State. La familie.

Numai Dumnezeu ştia cum. Nimeni nu ceruse niciodată detalii, iar Lane avusese întotdeauna impresia că fostul infanterist oricum nu ar fi împărtăşit ce şi cum.

-Trebuie să sărim peste salutări, zise bărbatul. Nu-i este deloc bine acolo, înăuntru.

Lane îl urmă pe şerif, urcând amândoi cele cincizeci de trepte până la una dintre numeroasele intrări, câte două odată. Când ajunseră sus, Mitch îi îndrumă către o uşă însemnată cu „Doar pentru oamenii legii", şi trecură de securitate, ceilalţi ofiţeri salutându-i în trecere din cap, cu respect.

- M-am mişcat repede de îndată ce am văzut numele, zise Mitch încet, când paşii lor se alăturară tuturor celorlalţi, răsunând în tavanul înalt al holului principal.

Este acuzată de furt de automobil, lipsa permisului de conducere, lipsa dovezii de asigurare...

- Cum dracului s-a întâmplat una ca asta?

-... Şi împotrivire la arest. I-am pus deja sub carantină dosarele, dar nu le pot ţine la nesfârşit.

Lane îl trase pe bărbat şi îl opri.

-Sora mea a furat o maşină?

- Un Rolls Royce. înregistrat pe distileria Bradford.

-Vrei să spui... Rollsul nostru. Phantom Drophead?

-Tatăl tău a sunat personal la poliţie şi a cerut să fie

arestată, afirmând că ea nu are permisiunea de a conduce acea maşină.

- Nu poţi vorbi serios. Lane îşi trecu o mână prin păr. Dar ce spun? Bineînţeles că e în stare de aşa ceva. A făcut el şi mai rău.

-Ai un avocat?

-Ar trebui să fie aici...

- Lane, se auzi cineva strigând.

Samuel T. înaintă printre ceilalţi pietoni, ieşind în evidenţă din mulţime din atât de multe motive. De exemplu, costumul lui albastru cu alb din bumbac îl făcea să arate ca şi cum ar fi trebuit să se afle pe veranda fermei sale, sorbind sirop de mentă, cu o pereche de câini de vânătoare adormiţi la picioarele lui. În plus, era mult prea chipeş pentru a se afla printre muritori.

- Mulţumesc că ai venit repede, zise Lane când dădură noroc. îl cunoşti pe Mitch...

- Cu siguranţă. Domnule ajutor de şerif.

- Domnule Lodge.

Salutările fiind încheiate, cei trei se îndreptară rapid către scările rulante care duceau la cel de al doilea etaj.

-Este la colective. Mitch îi conduse către pasaj. Dar am uşurat calea pentru audierea ei pentru cauţiune. De îndată ce sunteţi gata, domnule Lodge...

- Spuneţi-mi Samuel sau Sam.

-Samuel. Mitch încuviinţă din cap. De îndată ce sunteţi gata, o voi strecura cu judecătorul McQuaid. Am vorbit cu procurorul. Are mâinile legate, mai ales

că domnul Baldwine face presiuni. Singurul lucru pe care îl pot face este să grăbesc, să grăbesc, să grăbesc.

Lane scrâşni din dinţi. Gin era o pacoste, şi, desigur, tatălui lor îi ajunsese până peste cap, dar chestia asta era al naibii de publică.

- îţi voi rămâne dator pentru asta, Mitch.

-Nu aşa văd eu lucrurile.

Ajutorul de şerif îi trecu prin diferite puncte de securitate, şi ajunseră în partea de clădire în care se afla închisoarea. Deşi Lane făcuse multe prostii mai puţin legale când era copil, „se avusese grijă“ în mod discret de toate fărădelegile lui. Aşadar, aceasta era primul lui drum la închisoarea locală, şi nu putea spune că îşi dorea să rămână.

Pereţi de ciment de culoare crem. Podea crem. Scaune de plastic portocalii, galbene şi roşii.

Mirosul din aer era de transpiraţie veche, haine murdare şi Lysol.

Şi erau multe feţe schimonosite, atât ale oamenilor în uniforme, cât şi ale celor încătuşaţi - ca şi cum nimeni nu dorea cu adevărat să se afle aici.

Datorită lui Mitch, trecură de zona aceea de aşteptare cu linoleum şi scaune de plastic şi se grăbiră către birourile de înregistrare cu ferestrele lor din sticlă antiglonţ şi coada de ofiţeri cu diverse prăzi ale zilei. Asta da, trezire la realitate. Bărbaţi unsuroşi şi băieţi tineri musculoşi... prostituate abia îmbrăcate... femei mai în vârstă trecute, epuizate... cu toţii stăteau în picioare sau se împleticeau lângă ofiţerii care îi arestaseră, chipurile lor trădând măcinarea dată de vieţile grele trăite rău.

-Aici, ofiţer Ramsey, strigă cineva de lângă o uşă.

După ce trecură de punctul de control, merseră pe lângă mai multe săli de interogatoriu care

aveau lumini roşii deasupra intrărilor şi bare la ferestrele micuţe, cu plasă de sârmă.

-Vă rog să aşteptaţi aici, zise ofiţerul de lângă una dintre săli. O voi aduce ¡‘mediat.

-Mulţumesc, Stu, murmură Mitch deschizând uşa şi dându-se la o parte. Eu voi aştepta aici, afară.

- Apreciez foarte mult. Lane îl bătu pe umăr pe bărbat. Probabil vom mai avea nevoie de ajutorul tău.

Samuel T. se opri lângă ajutorul de şerif.

-A vorbit cineva cu presa până acum.⁷

-Nu de partea noastră, răspunse Mitch. Şi voi avea grijă ca aşa să rămână.

-Sora mea nu are cea mai bună reputaţie, mormăi Lane. Dar, cu cât ştiu asta mai puţini, cu atât e mai bine.

Mitch închise uşa şi, deşi erau patru scaune fixate de podea în jurul mesei securizate, nu avu de gând să se aşeze. Totuşi, Samuel T. o făcu, aşezându-şi servieta antică într-o parte şi încrucişându-şi degetele.

Avocatul clatină din cap.

-Va fi furioasă până la cer că m-ai adus aici.

- De parcă aş chema pe altcineva, zise Lane, frecân- du-şi ochii dureroşi. Şi, după asta, mă poţi ajuta cu divorţul meu, domnule avocat.

-Ah. Minunat! Doar o altă dimineaţă ocupată alături de familia Bradford.

Cel puţin, o lăsaseră să îşi păstreze hainele pe ea, se gândi Gin când fu condusă pe încă un coridor vopsit în culoarea unei supe de cartofi cu praz veche de o lună.

Fusese îngrozită de ideea de a se dezbrăca în faţa vreunei femei ofiţer cu păr pe piept şi de a fi violată de o mână înmănuşată înainte de a fi îmbrăcată într-o salopetă portocalie de mărimea unui cort de circ. Când asta nu se întâmplase,

devenise obsedată de teama de a fi aruncată într-o celulă împuţită alături de un grup de prostituate ameţite de droguri şi bolnave de SIDA.

în schimb, fusese pusă singură într-o celulă. O celulă rece, cu doar o bancă şi o toaletă de inox, fără colac sau hârtie igienică.

Nu că ar fi folosit vreodată aşa ceva.

Cerceii ei cu diamante şi ceasul Chanel fuseseră confiscate alături de geanta Prada, telefonul şi bancnotele de o sută de dolari pe care le avusese în portofel, precum şi cărţile ei de credit inutile.

Cinci sute de dolari nu aveau să fie de ajutor în situaţia în care se aňa.

Un telefon. Asta fusese tot ce îi fusese permis - exact ca în filme.

-Aici, înăuntru, zise paznicul, oprindu-se lângă un bărbat afro-american în uniformă şi deschizând o uşă groasă.

- Lane... Se opri din goana către fratele ei când văzu cine stătea la masă. O, Doamne! Nu el.

Lane înaintă pentru o îmbrăţişare puternică.

- Ai nevoie de un avocat.

- Iar eu sunt liber, zise Samuel T. Teoretic.

- Nu vorbesc în faţa lui, zise ea şi îşi încrucişa braţele peste piept. Nu scot o vorbă.

-Gin...

Samuel T. îl întrerupse pe fratele ei.

-Ţi-am spus eu. Bănuiesc că pot să îmi iau lucrurile şi să plec...

-Staţi. Jos, strigă Lane. Amândoi.

Urmă un moment de tăcere. Pe care Gin îl interpretă drept un semn că Samuel T. era la fel de surprins ca ea de acel ton poruncitor. Dintre cei patru copii Baldwine, Lane fusese întotdeauna genul liniştit. Acum, vorbise ca Edward.

Sau aşa cum obişnuia Edward să vorbească.

După ce ea se aşeză tulburată pe un scaun tare şi rece ca un bloc de gheaţă, Lane impunse aerul

cu degetul în direcţia ei.

- Ce ai făcut?

- Poftim? De ce este vina mea? De ce crezi că eu sunt cea care...

- Pentru că aşa este de obicei, Gin.

Tăie aerul cu mâna când ea dădu să îl contrazică.

-Termină cu rahaturile Te cunosc de prea multă vreme. Ce ai făcut de data asta ca să îl scoţi din sărite?

Te voi scoate din asta, dar trebuie să ştiu cu ce am de a face.

Gin nu îşi dorea nimic mai mult decât să îi spună fratelui ei să se ducă dracului. Dar nu se putu gândi decât la imaginea cârdurilor ei de credit intrând în aparatul de la benzinărie şi la cuvântul „refuzat“ care apăruse pe ecran. Cine altcineva avea să o ajute?

Aruncă o privire către Samuel T. Acesta nu se uita la ea, iar chipul lui era nepăsător, dar dezaprobarea lui trufaşă era la fel de evidentă ca mirosul coloniei lui în aer.

- Ei bine? o îndemnă Lane.

Cântărindu-şi opţiunile, îşi dădu seama că nu era deloc familiarizată cu situaţii care implicau pietre şi locuri tari. Cu destui bani şi amnezie, nu existase nimic din care să nu fi fost în stare să iasă, fie plecând cu avionul, fie plătind pe cineva, fie refuzând să rămână sau să plece.

Acele nesfârşite şiruri de opţiuni fuseseră finanţate de un stil de viaţă care doar păruse ceva ce îi aparţinea. De fapt, aparţinea altcuiva. Pur şi simplu, nu ştiuse asta până în dimineaţa aceasta.

îşi drese glasul.

- Samuel T., mă... laşi o clipă singură cu fratele meu? întinse mâna. Nu spun... Nu spun că nu poţi fi avocatul meu. Doar am nevoie de un moment singură cu el. Te rog.

Samuel T. ridică dintr-o sprânceană.

- Este pentru prima oară când te-am auzit spunând cuvintele astea. Cel puţin, cu hainele pe tine.

-Ai grijă, Lodge, mârâi Lane. Este sora mea.

Bărbatul se scutură, ca şi cum uitase că nu era singur cu ea.

- Scuzele mele. Am fost necuviincios.

-Nu te îndepărta prea mult.

Lane începu să se plimbe înainte şi înapoi,

trăgând cu mâna de părul negru scurt.

- Pentru numele lui Dumnezeu!

Când avocatul, amantul şi tatăl-copilului-deşi-el-nu- ştia plecă, Gin îşi fixă privirea asupra vârfurilor panto- filor ei cu toc. Cel stâng avea o pată care se întindea pe toată suprafaţa vârfului. O căpătase când se urcase în maşina de poliţie.

Se auzi un clic când uşa se închise în urma lui Samuel T., şi ea nu aşteptă un alt semnal.

-Vrea să mă căsătoresc cu Richard Pford.

- Richard... iartă-mă, ce?

- M-ai auzit. Tata mă dezmoşteneşte dacă nu o fac. Zice că este pentru ca afurisita aia de companie de distribuţie să ne dea nişte preţuri mai bune sau ceva de genul ăsta.

- Este nebun? şopti Lane.

-Ai vrut să ştii de ce am luat maşina. De aceea. Şi de aia a chemat el poliţia. Ridică privirea către fratele ei. Nu mă voi căsători cu Richard. Indiferent de ce îmi face tata. Acum, ştii cum stau lucrurile. Ridicându-se, merse la uşă şi o deschise ea însăşi. Poţi să intri din nou.

- Ce onoare! murmură Samuel T.

În timp ce avocatul ei se aşeza din nou pe scaun, lângă servieta lui, ea spuse:

- Aşadar, cum ies de aici?

- Plăteşti cauţiunea, răspunse Samuel T., şi apoi încercăm să retragem acuzaţiile fie căzând la înţelegere, fie determinându-l pe tatăl tău să treacă peste ceea ce ai făcut.

- Despre ce cauţiune vorbim? întrebă Lane.

- Faptul că este prima infracţiune este în favoarea ei. Riscul de a fugi... nu. Cincizeci de mii de dolari, poate. McQuaid este un judecător prietenos cu oameni ca noi, aşa că nu va fi prea mare.

Cincizeci de mii de dolari. Nu păruse niciodată mult mai înainte. Nu mai mult decât o tură la Chanel.

Se gândi la ce avea în geanta ei.

- Nu am atâţia bani.

Samuel T. râse. ,

-Bineînţeles că ai...

- Mă voi asigura să fie plătită, interveni Lane.

Samuel T. deschise servieta şi scoase nişte acte.

- Mă autorizezi să te reprezint în situaţia aceasta, Virginia?

De când îi spunea pe numele ei întreg? Pe de altă parte, poate că nu dorea ca fratele ei să îl trântească pe podeaua de ciment.

-Da.

Ochii lui, ochii aceia cenuşii pătrunzători, se ridicară către ai ei şi îi susţinură privirea.

- Semnează asta. După ce ea semnă, el mormăi: Nu te teme, te scot eu de aici.

Respiraţia tremură în pieptul ei când expiră.

- Şi apoi, ce?

Ce anume avea să fie altfel după toate astea? Nu era ca şi cum tatăl ei avea să schimbe foaia dintr-odată. Edward abia supravieţuise dorinţei lui William Bald- wine de a alege afacerea în locul copiilor.

- Mai întâi, te scoatem de aici, zise Lane. Apoi, ne vom ocupa de asta.

Aruncând o privire către fratele ei, se gândi că nu îl văzuse niciodată atât de serios: aşa cum stătea sprijini de peretele gol al urâtei încăperi, era mult mai în vârstă decât atunci când plecase, cu doi ani în urmă. Mult mai stăpân pe sine.

„Asta era rolul lui Edward", se gândi ea. Ajunsese să se aştepte la asta din partea lui Edward, niciodată a Fustangiului Lane.

- El câştigă, se trezi ea spunând. Tata câştigă întotdeauna.

- Nu şi de data aceasta, scrâşni Lane.

- Ce dracului se petrece aici? întrebă Samuel T.

Lane doar clătină din cap.

-Tu ocupă-te de asta, Samuel. Tu doar scoate-o pe sora mea de aici - mă ocup eu de restul.

Dumnezeule, cât spera ea ca aşa să stea lucrurile. Pentru că, în mod limpede, încercarea ei nu mersese atât de bine.

capitolul 18

Când Lane se opri în faţa intrării de la Easterly, apăsă frânele Porsche-ului său atât de tare, încât împroşcă în toate direcţiile cu pietre. Nu opri motorul; doar ieşi şi

0 ţâşni pe treptele de piatră, trecând prin uşile duble ca o vijelie.

Nu observă nimic când intră în vilă: nici pe menajera care făcea curăţenie în salon, nici pe majordomul care

1 se adresă, nici măcar pe Lizzie, care îi ieşi în cale ca şi cum bar fi aşteptat.

Ieşi din casă pe uşa din sufragerie şi se îndreptă furios către centrul de afaceri, strecurându-se printre aranja- mentele ordonate de mese rotunde şi mişcându-se printre grădinarii care atârnau lumini în copacii înfloriţi.

Centrul de afaceri al tatălui său avea o terasă către care dădeau mai multe uşi de sticlă, iar el se îndreptă către cea care se afla cel mai departe, pe partea stângă. Când ajunse la ea, nu se deranjă să o încerce, pentru că avea să fie încuiată.

Bătu în sticlă. Cu putere.

Şi nu se opri. Nici măcar atunci când simţi o umezeală pe partea exterioară a mâinii, semn că spărsese ceva...

Ah... spărsese sticla din prima fereastră a biroului tatălui său şi se mută la o alta.

Vestea cea bună, gândi el detaşat, era că mai erau destule...

- Lane! Ce faci?

Se opri şi întoarse capul. Pe o voce care nu îi sună familiar, întrebă:

- Unde este tatăl meu?

-Sângerezi! spuse uimită secretara.

- *Unde este***?**

-Nu este aici, Lane. A plecat la Cleveland. Tocmai a pleca, şi nu ştiu când se va întoarce. Aveai nevoie de ceva?

Lane se dădu mai aproape de femeie, şi ceva de pe chipul îi trăda, probabil, intenţiile criminale, pentru că aceasta făcu un pas în spate şi îşi duse mâna la baza gâtului.

- Cine i-a spus tatei că Gin a plecat? întrebă el. Cine a sunat la poliţie? Tu ai fost? Sau vreun spion din casă...

- Despre ce vorbeşti?

O apucă de braţ.

-Tu i-ai sunat? Ştiu sigur că tatăl meu nu ar şti cum să sune el însuşi la poliţie, chiar dacă ei spun că el a făcut-o.

Ochii femeii se aprinseră, apoi ea şopti:

-Mi-a spus că Gin avea să îşi facă rău. Că avea să încerce să plece în dimineaţa aceasta şi că trebuia să fac tot posibilul pentru a o opri. A zis că are nevoie de ajutor...

- Lane!

întoarse brusc capul şi o văzu pe Lizzie venind în grabă către el. Apoi, totul începu să se mişte, trupul lui lăsându-se într-o parte.

Lizzie îl prinse, ţinându-i corpul greu departe de pământ.

-Haide...

Când arătă cu degetul către femeie, sângele îi curse pe lespezile terasei, stropind cenuşiul cu pete de un roşu-închis.

- Spune-i tatălui meu că îl caut.

O lăsă pe Lizzie să îl ducă undeva, oriunde. Era atât de multă furie în el, încât nici nu observa ce era în jur - iar undeva, în adâncul minţii sale, îşi spuse că era bine că tatăl său nu se afla acolo.

În povestea asta era vorba despre Edward. Şi despre Gin. Şi despre mama lui.

Max...

- Când ai mâncat ultima oară? întrebă Lizzie în timp ce îl împinse pe uşa casei.

Când nările lui se lărgiră la mirosul de mâncare,

îşi concentra din nou atenţia spre exterior, văzându-i pe toţi acei maeştri bucătari în hainele lor albe.

Preţ de o clipă, i se păru că are halucinaţii.

- Poftim?

- Mâncare. Când?

El deschise gura. O închise. Se încruntă.

- Ieri la prânz?

Domnişoara Aurora intră în câmpul lui vizual.

- Lands, ce nu e în regulă cu tine, băiete?

Conversaţii. Nu urmări nici una. Bandajarea mâinii

sale. Nu fu atent nici la asta. Şi mai multă vorbărie.

Nu îşi reveni până când nu fu aşezat la masă, în ca- mera de odihnă a personalului, cu o farfurie de ouă papară, şase felii de bacon şi patru felii de pâine prăjită în faţă.

Lane făcu ochii mari în vreme ce stomacul îi chiorăi: deşi creierul îi era răvăşit, mâna lui apucă furculiţa şi începu să vâre în gură.

Lizzie se aşeză în faţa lui, scaunul ei scârţâind pe po- deaua de lemn.

- Eşti bine?

Privi pe lângă ea către domnişoara Aurora, care stătea lângă uşă de parcă era pe picior de plecare. I se adresă acesteia:

-Tatăl meu este un om rău, domnişoară Aurora.

Bucătăreasa închise uşa şi înaintă, aşezându-se pe un scaun de lângă Lizzie.

-Are propriul set de valori.

Asta era ceea ce la ea se chema a condamna pe cineva - mai mult de atât, nu avea să o facă vreodată.

- încearcă să o vândă pe sora mea. Guri căscate. Este ca... dintr-un roman prost.

Tocmai începea să detalieze, când îi sună telefonul. În clipa în care văzu cine era, răspunse.

-Samuel, cum stăm?

Samuel T. fu nevoit să ridice vocea ca să

acopere vor- băria din fundal.

-Şaptezeci şi cinci de mii. Este tot ce am putut face. De îndată ce aduci un cec valabil, poţi să o iei.

-Mă ocup. Pleci?

- Nu înainte să iasă de aici. Are dreptul să se consulte cu avocatul ei, aşa că, atâta vreme cât sunt prin preajmă, nu va fi obligată să stea singură într-o celulă - sau, Doamne fereşte, cu altcineva.

- Mulţumesc.

De îndată ce termină convorbirea, domnişoara Aurora ieşi ca să arunce un ochi la maeştri bucătari, iar el se întoarse către Lizzie.

- Merg să fac rost de bani şi apoi să o scot de acolo. După aceea... nu ştiu ce voi face.

Ea întinse o mână şi i-o aşeză pe antebraţ.

-Cum am mai spus... există ceva ce pot face?

Coborându-şi pleoapele, el zise cu glas mohorât:

- Eşti sigură că vrei să îţi răspund la asta?

Lizzie înghiţi în sec şi îşi cobori privirea către locul în care îl atingea. Cum ea nu spuse nimic, el se aplecă şi îi ridică bărbia. Fixându-şi ochii asupra buzelor ei, o sărută în mintea lui, imaginându-se plecându-şi capul şi lipindu-şi gura de a ei. Impingând-o în scaunul acela tare. Ajungând sub hainele ei în timp ce îngenunchea între picioarele ei cu...

-Ah... Dumnezeule, şopti ea, ochii ei evitându-i pe ai lui.

Dar nu se întoarse. Lane îşi linse buzele. Apoi, îşi coborî mâna şi se aşeză la loc.

-Trebuie să pleci. Acum. Sau voi face ceva ce vei regreta.

- Cum rămâne cu tine? şopti ea.

-Să regret că te sărut? Niciodată. Clătină din cap, recunoscând că emoţiile îi erau vraişte... şi complet scăpate de sub control. Dar nu te voi atinge până când nu îmi ceri. Măcar atâta pot să îţi

promit.

Ea se ridică fără urmă din graţia ei obişnuită, scaunul alunecând pe podea, picioarele ei împleticim du-se. El îi dădu destulă vreme cât să iasă din cameră şi să ajungă la o oarecare distanţă pe coridor înainte de a o urma.

Dacă ar fi fost mai aproape, ar fi trebuit să răspundă pentru faptul că ar fi apucat-o şi ar fi forţat-o să intre în baia angajaţilor, încuind uşa în timp ce ar fi aplecat-o peste chiuvetă pentru una scurtă, ca să se liniştească.

înainte să facă ceva ce ar putea regreta. însă nu ei, nu.

Un lucru pe care îl ştia cu siguranţă? Tatăl lui avea să achite cauţiunea aceea. Nu era că Lane nu avea banii - avea destule câştiguri la poker, şi, spre deosebire de sora lui, avea treizeci şi şase de ani, aşa că intrase în posesia acelei prime părţi din fondul lui fiduciar. Dar William Baldwine fusese cel care crease această încurcătură, iar faptul că era plecat din oraş pentru afaceri avea să uşureze eliberarea cecului şi autentificarea acestuia la bancă.

Un minut mai târziu, Lane se îndreptă către biroul administratoarei şi nu se deranja să bată la uşă, ci apăsă direct pe clanţă...

Uşa era încuiată.

Exact aşa cum făcuse cu geamul tatălui său, acum bă- tea în stejarul solid - cu mâna nevătămată.

- Nu este înăuntru? întrebă domnul Harris din pragul propriului birou.

- Unde este cheia?

-Nu îmi este permis să deschid...

Lane se răsuci pe călcâie.

-Adu cheia aia, altfel voi dărâma a naibii uşă.

Ce să vezi! Un moment mai târziu, majordomul veni cu o cheie grea de bronz.

- Permiteţi-mi, domnule Baldwine.

Numai că acea cheie nu îi duse nicăieri. Pătrunse în mecanism perfect, dar nu putu fi răsucită.

- îmi pare foarte rău, se pare că s-a blocat.

- Eşti sigur că e cheia bună?

-Aşa arată aici. Bărbatul flutură eticheta mică ce atârna de capătul ornamentat. Poate se va întoarce în curând...

- Dă'tni voie să încerc şi eu.

Lane îl împinse deoparte pe majordom, dar nu reuşi nici el. Pierzându-şi răbdarea, îşi propti umărul în uşă şi...

Sunetul scos de lemnul despicat acoperi strigătul lui de furie, iar el fu obligat să se dea în spate...

- Ce dracului? urlă el vomând şi se retrase din calea duhorii.

În vreme ce domnul Harris începu să tuşească şi fu nevoit să îşi ascundă nasul în reverul hainei, altcineva spuse:

-Vai, Dumnezeule mare, ce este aia...

-Scoate pe toată lumea de pe hol, îi porunci Lane majordomului. Şi asigură-te că stau toţi departe.

-Da, da, desigur, domnule Baldwine.

Lane ridică din nou antebraţul şi respiră în mâneca hainei sale în timp ce se aplecă înăuntru. Biroul era incredibil de întunecat, draperiile grele fiind bine trase împotriva soarelui strălucitor. Pipăind în jurul uşii cu mâna liberă, ştiu ce avea să descopere şi nu îi venea să creadă...

Clic.

Rosalinda Freeland şedea în fotoliul din colţul cel mai îndepărtat, cu faţa îngheţată într-un zâmbet macabru, degetele ei cenuşii îngropate în pernele capitonate şi ochii care nu clipeau privind fix înainte la nu se ştie ce versiune a vieţii de apoi se coborâse asupra ei.

-lisuse..., şopti Lane.

Fusta şi jacheta ei erau perfect aranjate, ochelarii de citit atârnau de un lanţ de aur pe bluza de mătase, iar tunsoarea bob de femeie înţeleaptă era aranjată aproape impecabil. Pantofii nu se potriveau. Nu erau pantofi negri fără toc, din piele, ci o pereche de Nike, ca şi cum ar fi fost gata să iasă la o plimbare alertă.

El scoase telefonul şi sună la singura persoană care îi veni în minte. În timp ce sunetul apelului îi torcea în urechi, privi de jur împrejurul biroului. Nu exista nimic în dezordine, lucru pe care întotdeauna îl asocia cu femeia care lucrase la Easterly vreme de treizeci de ani. Când fusese el ultima oară aici? Părea că în urmă cu un secol, pe vremea când îşi ridica alocaţia săptămânală de la Rosalinda. Pe atunci, în anii adolescenţei, existau fişete, dar, între timp, toată munca aceea greoaie fusese înlocuită de computere.

-... Alo? veni vocea din telefonul lui mobil.

- Mitch, zise Lane.

-Vii cu un cec pentru cauţiune?

-Am o problemă.

- Ce pot face?

Lane îşi închise ochii şi se întrebă cum dracului de avusese norocul să îl aibă pe tipul acesta de partea lui.

- Casc ochii la cadavrul administratoarei familiei mele.

Instantaneu, vocea ajutorului de şerif scăzu cu o octavă.

-Unde?

- în biroul ei de la Easterly. Cred că este posibil să se fi sinucis. Tocmai am spart uşa.

-Ai sunat la Urgenţe?

- încă nu.

-Vreau să suni şi să anunţi imediat, în vreme ce eu mă îndrept către tine - ca să fie cererea înregistrată cum trebuie şi pentru ca poliţia statală să poată veni. E juris- dicţia lor.

-Mulţumesc, omule...

- Nм atinge nimic.

- Doar întrerupătorul când am intrat.

-Şi nu lăsa pe nimeni să intre acolo. Voi ajunge în cinci minute.

În timp ce Lane încheie convorbirea şi sună la Urgenţe, dintr-un motiv ciudat, ochii lui urmăriră rafturile pline cu cărţi despre istoria şi viaţa sălbatică a Ken- tuclcy-ului, dintre care nici una nu fusese vreodată citită. Erau doar parte din decorul unui Birou Ocupat Din Casa Unei Familii Importante.

O minciună. O iluzie. Exact ca atât de multe altele din această casă...

Da, numele meu este Lane Baldwine. Sun de la Easterly. Vila nu avea un număr de stradă. Am găsit pe cineva mort în casă... Da, sunt foarte sigur că nu mai trăieşte.

Se plimbă de colo-colo cât răspunse la câteva întrebări, îşi confirmă numărul de telefon şi apoi închise.

Aruncând o privire către birou, respectă ordinele lui Mitch - dar trebuia să ia carnetul de cecuri de acolo. Cu sau fără cadavru, trebuia să o scoată pe Gin din închisoare.

Scoţându-şi batista, traversă covorul persan. Se pregătea să deschidă sertarul din mijloc, dar ceva îl făcu să se încrunte. Aşezat în mijlocul mapei de piele, perfect aliniat de parcă distanţa ar fi fost măsurată cu o riglă, se afla un stick USB.

- Domnule Baldwine? Ce ar trebui să fac? strigă domnul Harris.

Lane aruncă un ochi către cadavru.

- Poliţia este pe drum. Nu vor să deranjăm nimic aici - ies acum.

Luă ceea ce se părea că Rosalinda lăsase pentru cel care avea să o găsească. Apoi, deschise sertarul şi luă carnetul de cecuri legat în piele.

Se întoarse din nou către Rosalinda. Expresia

de pe chipul ei era ca a unui clovn, o grimasă îngrozitoare care avea să îi apară în coşmaruri vreme îndelungată.

- Ce a mai făcut tatăl meu de data asta? şopti el în aerul mânjit de moarte.

capitolul 19

Lizzie se afla în sera cu pereţi de sticlă, vorbind la telefon cu cei de la compania de închirieri, când zări un jeep al şerifului statului Washington venind pe aleea principală de la Easterly.

Deja îi dădeau lui Chantal actele de divorţ? Doamne...

-Scuzaţi-mă, zise ea, scuturându-se şi concentrări' du'Se din nou. Ce aţi spus?

- Contul este restant, repetă agentul de vânzări. Deci nu, nu putem livra mai mult de atât din comandă.

- Restant?

Asta era de neconceput - cam cum ar fi ca factura de curent de la Casa Albă să nu fie plătită.

-Nu, nu, ieri am achitat totul pentru cort. Deci nu putem...

-Ascultaţi, sunteţi unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri. Ne dorim să lucrăm cu dumneavoastră. Nu am ştiut că există o restanţă pe cont până când nu a venit la mine proprietarul. Am trimis cât am putut de mult, dar acesta a oprit orice tranzacţie până la plata restanţei.

- Cât datorăm?

- Cinci mii şapte sute optzeci şi cinci virgulă cincizeci şi doi.

- Nu va fi o problemă. Dacă aduc un cec în dimineaţa aceasta. Puteţi...

-Nu mai avem nimic de închiriat, cu toate petrecerile din oraş din weekendul acesta. Am sunat-o pe Rosalinda săptămâna trecută şi i-am lăsat trei mesaje în legătură cu restanţa. Nu m-a

sunat niciodată înapoi - am păstrat restul comenzii cât am putut, pentru că nu voiam să vă las baltă. Dar nu am primit nici un semn, şi a trebuit să onorăm alte comenzi.

Lizzie inspiră adânc.

-Ascultaţi, vă mulţumesc. Nu ştiu ce se petrece, dar vom rezolva - şi mă voi asigura că veţi fi plătiţi.

- îmi pare rău.

Când încheie convorbirea, se lipi de sticlă şi încercă să vadă mai bine vehiculul şerifului.

-... A spus compania de închirieri?

Se întoarse către Greta care pulveriza buchetele ternii- nate cu un conservant pentru flori.

- Scuză-mă, ce... A, este o problemă legată de plată.

-Aşadar, vom primi ceje două sute cincizeci de pahare de şampanie lipsă.

- Nu. Se îndreptă către uşa care dădea spre casă. Merg să vorbesc cu Rosalinda şi să îi dau domnului Harris vestea proastă. Va fi supărat foc... dar cel puţin avem corturile, mesele şi scaunele. Paharele le putem spăla pe măsură ce vin invitaţii, şi sigur mai există prin casă vreo sută.

Greta privi prin ochelarii ei cu ramă groasă.

-Vin aproape o mie de oameni. Chiar crezi că putem face faţă unei asemenea cereri? Cu doar cinci sute de pahare de şampanie?

-Nu eşti de ajutor.

Ieşind din seră, o tăie prin sala de mese şi se îndreptă spre holul personalului. Când intră, se opri brusc. Trei cameriste în uniformele lor gri cu alb erau adunate laolaltă, vorbind cu însufleţire, dar şoptit - dădeau senzaţia că urmăreai o emisiune TV cu sunetul oprit. Domnişoara Aurora era lângă ele, cu braţele încrucişate peste piept, iar Beatrix Mollie, şefa cameristelor, se afla alături de ea. Domnul Harris stătea în picioare în mijlocul coridorului, trupul lui micuţ blocând drumul.

Lizzie se încruntă şi se apropie de majordom - şi

acela fu momentul în care simţi un miros pe care, ca proprietar de fermă, îl recunoscu oarecum.

Un bărbat afro-american în uniformă de şerif ieşi din biroul Rosalindei, împreună cu Lane.

- Ce se întâmplă? întrebă ea, un fior rece traversân- du-i tot corpul.

Sfinte Dumnezeule, Rosalinda era...

„De asta mirosea atât de rău pe coridor azi-diminea- ţă?" se gândi ea, cu inima bubuindu-i.

-A apărut o problemă, zise domnul Harris. Şi se iau măsurile potrivite.

Lane îi întâlni privirea în timp ce discuta cu ajutorul de şerif şi îi făcu semn din cap. Ea făcu semn peste umăr, către seră, iar el încuviinţă din cap.

Doamna Mollie îşi făcu semnul crucii.

-Vin câte trei. Moartea ia câte trei.

- Aiureli, mormăi domnişoara Aurora ca şi când ar fi fost sătulă de un asemenea mod de gândire. Dumnezeu are planuri pentru fiecare.

-Trei. întotdeauna trei.

Intorcându-se în seră, Lizzie închise uşa în urma ei şi privi la cele aproape o sută de buchete de flori roz cu alb.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Greta. Există şi altceva care nu a fost livrat...

- Cred că Rosalinda este moartă.

Se auzi un zgomot când sticla cu pulverizator alunecă din mâinile Gretei şi căzu pe podeaua de ardezie, stn> pind pantofii de lucru ai femeii.

- *Poftim?*

-Nu ştiu.

Un şuvoi de germană clocoti în spatele ei.

-Mda, nu-i aşa? mormăi Lizzie, clătinând din cap. Pur şi simplu, nu îmi vine să cred.

- Când? Cum?

-Nu ştiu. Dar oamenii şerifului sunt aici. Şi nu au chemat o ambulanţă.

- ***Oh, mein Gott...*** *Heiligen Erhaltung der Leben***s.**[I]

Tăcând, Lizzie merse până în locul din care putea vedea grădina şi privi afară, la verdele minunat al ier- bii tăiate şi la aranjamentul pentru petrecere. Erau gata cam trei sferturi dintre pregătiri, şi lucrurile arătau deja splendid - mai ales capetele strălucitoare ale sutelor de lalele albe pe care ea şi Greta le plantaseră în răsadurile de sub pomii fructiferi în floare. Acele flori, precum cireşii plângători, ar fi trebuit să se fi trecut până acum, dar o primăvară neobişnuit de rece le întârziase, păstrându-le gloria, aşa că se deschiseseră la cel mai potrivit moment.

-Am un presentiment cu adevărat rău legat de asta, se auzi spunând.

La vreo oră după ce poliţia statală ajunsese acolo, lui Lane îi fu îngăduit să părăsească locul faptei pentru o scurtă perioadă de timp. Voia să discute cu Lizzie, să o pună la curent cu ce se petrecea, dar mai întâi trebuia să se ocupe de Gin.

Fondurile fiduciare ale familiei Bradford erau administrate şi gestionate de compania Prospect Trust, o firmă particulară cu miliarde de dolari de active sub controlul său, care se ocupa de cei superbogaţi din Charle- mont. însă, cum nu erau o bancă tradiţională, conturile curente ale familiei se aflau la sucursala locală, şi acesta fu locul în care merse el cu carnetul de cecuri pe care îl luase din biroul Rosalindei.

Parcă, scrise cecul ca fiind plătibil în bani gheaţă, cu suma de şaptezeci şi cinci de mii de dolari, falsifică numele tatălui său şi marcă pe spate că putea fi plătit doar către închisoarea de Stat Washington.

I În limba germană, în origina} „Ah, Dumnezeul meu... Sfântă trătoare a vieţii“

De îndată ce intră în holul bej cu alb, fu interceptat de o tânără în costum bleumarin care purta bijuterii discrete.

- Domnule Baldwine, ce mai faceţi?

„Tocmai am descoperit un cadavru. Mulţumesc de întrebare."

- Bine... Trebuie să autorizez cecul acesta?

- Desigur. Veniţi în biroul meu.

Îl conduse într-o încăpere din sticlă şi se aşeză în spatele unui birou ordonat.

-Suntem bucuroşi că vă putem ajuta familia.

El împinse cecul pe suprafaţa netedă şi luă loc.

-Apreciez asta.

Sunetul unghiilor care loveau tastele era uşor enervant, dar avea lucruri mai importante de făcut. Trebuia să o ducă pe Gin înapoi acasă şi apoi să fie la dispoziţia poliţiştilor, care aveau să vină, probabil, cu mai multe întrebări...

-Ah... Managera băncii îşi drese glasul. Domnule Baldwine, îmi pare rău, dar fondurile din cont sunt insuficiente.

El îşi scoase telefonul.

-Nici o problemă. Voi suna la Prospect Trust şi voi iniţia un transfer. De cât avem nevoie?

- Ei bine, domnule, contul este descoperit cu douăzeci şi şapte de mii patru sute optzeci şi nouă virgulă douăzeci şi doi de dolari. însă protecţia pentru depăşirea de cont acoperă suma aceasta.

-Nici o problemă. Căută numărul şi îl sună pe administratorul fondurilor familiei. îi voi transfera.

Pe chipul femeii se citi uşurarea.

-O clipă, permiteţi-mi să vă ofer puţină intimitate. Voi fi afară, pe hol. Nu vă grăbiţi.

-Mulţumesc.

în timp ce telefonul suna, Lane bătu cu pantoful pe podeaua de marmură...

- Ah, bună, Connie, ce mai faci? Sunt Lane

Baldwine. Bine. Da, sunt în oraş pentru derby. „Printre altele.“ Ascultă, am nevoie să îmi transferi nişte bani în contul de la Prospect Trust.

Vocea moale şi profesională a femeii era amabilă, dar tensionată.

-Aş fi bucuroasă să fac asta, domnule Baldwine, dar nu mai am acces la conturile dumneavoastră. Le-aţi scos de la Prospect Trust anul trecut.

- Mă refeream la contul tatălui meu. Sau al mamei mele.

Urmă o pauză.

- Mă tem că nu sunteţi autorizat să efectuaţi un transfer. Aş avea nevoie să vorbesc cu tatăl dumneavoastră. Există posibilitatea să sune dumnealui?

Nu şi dacă voia banii. Dacă dragul lor tată încerca să o preseze pe Gin, era ^imposibil să ajute la înlesnirea eliberării ei.

-Tata nu este în oraş şi nu poate fi contactat. Dacă o dau pe mama la telefon?

Cu siguranţă putea merge la ea şi să o ţină trează des- tul cât să ceară 125 000 de dolari în contul curent.

Connie îşi drese glasul exact cum făcuse şi managera băncii.

- îmi pare rău, dar asta... nu va fi de ajuns.

- Dacă este contul ei? Cum să nu se poată?

- Domnule Baldwine... Nu aş vrea să spun ceva greşit.

- Se pare că ar fi bine să o faci.

-Vreţi să aşteptaţi un moment?

în timp ce muzica de apel în aşteptare îi răsună în ureche, sări de pe scaunul ţeapăn şi se plimbă între planta în ghiveci din colţ, care - descoperi el testând o frunză - era din plastic şi ferestrele duble înalte din podea până în tavan, care dădeau către şoseaua cu patru benzi ce despărţea suburbia de centrul oraşului.

Se auzi un bip şi apoi vocea unui bărbat.

- Domnule Baldwine? Sunt Ricardo Monteverdi. Ce mai faceţi, domnule?

Minunat, directorul executiv al companiei. Ceea ce însemna că, oricare avea să fie răspunsul, acesta trecuse de nivelul „situaţiei delicate“.

-Uite ce este, nu ştiu ce se întâmplă, dar am nevoie de vreo sută de mii de dolari în bani gheaţă, în regulă? Nu este mare lucru...

- Domnule Baldwine, după cum ştiţi, la Prospect Trust, luăm foarte în serios responsabilitatea fiduciară faţă de clienţii noştri...

- Opriţi-vă aici. Fie îmi spuneţi de ce cuvântul mamei mele nu este de ajuns pentru propriii bani, fie închideţi telefonul.

Urmă o pauză lungă.

-Nu îmi daţi de ales...

-Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, ce?

Următoarea pauză fu atât de lungă şi de încărcată, încât Lane luă telefonul de la ureche pentru a verifica dacă nu cumva se întrerupsese legătura.

-Alo?

Celălalt îşi drese vocea.

- La începutul anului acestuia, tatăl dumneavoastră a declarat-o pe mama dumneavoastră incompetentă din punct de vedere mental pentru a se ocupa de fondurile ei fiduciare. Doi neurologi calificaţi au considerat că era - şi este - incapabilă să ia decizii deocamdată. Aşadar, dacă aveţi nevoie de fonduri, vom fi mai mult decât bucuroşi să vă ajutăm - cu condiţia ca această cerere să vină de la tatăl dumneavoastră personal. Sper că înţelegeţi că am trecut deja linia delicată...

- Îl sun imediat şi îl pun să vă sune.

Lane închise telefonul şi rămase cu ochii aţintiţi la trafic. Apoi, merse la uşă şi o deschise. Zâmbind, spuse:

- E necesar să sune tatăl meu la Prospect Trust pentru a iniţia transferul. Va trebui să revin.

- Avem deschis până la ora cinci, domnule.

- Mulţumesc.

Din nou afară sub soarele fierbinte, ţinu telefonul în mână în timp ce traversă asfaltul fierbinte, dar nu îl folosi. Nu îşi aminti nici drumul către casă. Ce dracului avea să facă acum?

Când se întoarse la Easterly, erau încă două maşini de poliţie parcate în curte, lângă garaje, şi câţiva poliţişti stăteau de pază la uşă. Parcă Porsche-ul în locul lui obişnuit din stânga intrării principale a vilei şi coborî.

- Domnule Baldwine, zise unul dintre ofiţeri când Lane se apropie.

- Domnilor.

Senzaţia că stăteau cu ochii pe el îl făcu să vrea să îi dea pe toţi afară din casa familiei sale. Se gândi îngrozit că se petreceau l,ucruri despre care el nu ştia nimic, şi ar fi preferat ca treburile să fi fost lămurite mai întâi în familie - fără supravegherea ochilor indiscreţi ai poliţiei.

Urcând treptele până la primul etaj, merse direct în camera lui şi închise uşa. Apoi, o încuie. Stând lângă pat, ridică receptorul telefonului din casă, formă cifra nouă pentru a putea suna în exterior şi apoi apăsă # şi 69 pentru ca locul de unde suna să nu apară la nici o încercare de a identifica apelantul. Când pe linie se auzi tonul, tastă un număr familiar şi o serie de patru cifre.

îşi drese glasul când telefonul sună o dată. De două ori...

- Bună dimineaţa, aţi sunat la biroul domnului Wil- liam Baldwine. Cum că pot ajuta...

Apelând la tonul pe care tatăl său îl folosea când era vorba despre afaceri, spuse:

- Dă-mi-l imediat pe Monteverdi de la Prospect.

- Desigur, domnule Baldwine! Imediat.

Lane îşi drese din nou glasul când în receptor se auzi muzică clasică. Vestea cea bună era că tatăl lui nu socializa dacă interacţiunea umană nu îi era în vreun fel benefică pentru afaceri - aşadar, era puţin probabil să fi existat între cei doi bărbaţi conversaţii personale recente care să dea în vileag faptul că se dădea drept tatăl său.

-Domnule Baldwine, îl am pe domnul Monteverdi pe linie.

După clic, domnul Monteverdi trecu direct la subiect.

- Vă mulţumesc că mă sunaţi, în sfârşit.

Lane coborî tonul şi adăugă o doză de accent din sud:

- Am nevoie de o sută douăzeci şi cinci de mii în contul curent al familiei...

- William. Ţi-am spus. Nu mai pot face asta. Pur şi simplu, nu pot. Apreciez afacerea familiei tale şi sunt hotărât să te ajut să rezolvi toată treaba asta înainte ca numele Bradford să dea de belele, dar am mâinile legate. Am o responsabilitate faţă de consiliul meu de administraţie, şi mi-ai spus că banii pe care i-ai împrumutat vor fi înapoiaţi până la întâlnirea anuală - care este peste două săptămâni. Faptul că ceri fonduri su- plimentare... O sumă atât de mică? Încrederea mea nu este deloc mare.

Ce dracului!

- Care este totalul datorat? întrebă el cu accentul de Virginia al tatălui său.

-Ţi-am spus în ultimul meu mesaj vocal, zise Mon- teverdi printre dinţi. Cincizeci şi trei de milioane. Ai la dispoziţie două săptămâni, William. Fie plăteşti, fie mergi la J.P. Morgan Chase şi să îi pui să facă o evaluare a fondului financiar principal al soţiei tale. Are peste o sută de milioane doar în contul acela, aşa că cerinţele pentru împrumuturi sunt îndeplinite. Ţi-am trimis documentele pe adresa ta privată de e-mail - tot ce trebuie să faci

este să pui semnătura ei pe ele, şi problema dispare pentru noi amândoi. Dar lasă-mă să clarific ceva: sunt extrem de expus în treaba asta, şi nu voi permite ca situaţia să continue. Sunt metode pe care le-aş putea folosi împotriva ta şi care ar fi foarte neplăcute pentru tine, şi le voi folosi înainte să fiu eu afectat.

Sfinte!

Dumnezeule.

- Revin eu, spuse Lane şi închise.

Preţ de o clipă, tot ce putu face fu să privească îndelung la telefonul său. Chiar nu putea să pună două gânduri laolaltă.

Apoi, veni senzaţia de vomă. Cu un icnet brusc, se aplecă, abia reuşind să apuce la timp coşul pentru hârtii.

Tot ce mâncase veni înapoi.

După ce termină, sângele i se răci în vene, sentimentul că nimic nu era cum ar fi trebuit făcându-l să se întrebe dacă nu cumva acesta era vreun fel de coşmar.

Însă nu îşi permitea luxul de a cădea pe gânduri - sau, şi mai rău, de a se prăbuşi. Trebuia să rezolve cu poliţia. Cu sora lui. Şi cu tot ce se petrecea acolo...

Doamne, îşi dorea ca Edward să fie încă prin preajmă.

capitolul 20

O oră mai târziu, când Gin se strecură pe scaunul pasagerului din Porsche-ul gri al fratelui său, închise ochii şi clătină din cap.

- Acestea au fost cele mai rele şase ore din viaţa mea.

Lane scoase un mârâit care putea însemna o mulţime de lucruri - dar absolut sigur nu se apropie de acel Ah-Doamne-nu-pot-să-cred-că-ai-trecut-prin-asta pe care ea îl căuta.

- Scuză-mă! se răsti ea. Dar tocmai am fost la

închisoare...

-Suntem la ananghie, Gin.

Ea ridică din umeri.

-Am plătit cauţiunea, şi Samuel T. va vorbi cu tati...

- Gin. După ce intrară în trafic şi lăsară în urma lor tribunalul şi închisoarea, fratele ei o privi. Suntem cu adevărat într-o mare belea.

Mai târziu, ah, mult mai târziu, ea avea să îşi amintească de acest moment în care ochii li se întâlniră în interiorul maşinii, înaintea prăbuşirii, vârful primului domino care avea să facă să cadă toate celelalte piese atât de rapid, încât nu era posibil să oprească şirul.

- Despre ce vorbeşti? întrebă ea încetişor. Mă sperii.

- Familia are datorii. Datorii mari.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi tăie aerul cu o mână.

-Serios, Lane, am probleme mai mari...

- Iar Rosalinda s-a sinucis în casă. Cândva în ultimele două zile.

Gin îşi acoperi gura cu o mână. Şi se gândi că o sunase pe femeie - şi nu primise nici un răspuns - cu doar câteva ore în urmă.

- Moartă? n

- Moartă. în biroul ei.

Era imposibil să nu i se facă pielea de găină când îşi imagină telefonul acela sunând alături de trupul neînsufleţit al administratoarei lor.

- Dumnezeule...

Lane blestemă privind în oglinda retrovizoare şi schimbă banda cu o smucitură de volan.

- Contul curent al familiei este descoperit, şi tatăl nostru a reuşit cumva să împrumute cincizeci şi trei de milioane de dolari de la compania Prospect Trust, numai Dumnezeu ştie pentru ce. Şi cea mai rea parte în toată treaba asta? Nu ştiu cât de departe merge şi nici nu sunt sigur cum să fac

să aflu.

- Ce sp... Îi pare rău, dar nu înţeleg.

Faptul că el repetă nu o ajută cu nimic.

Când fratele ei se afundă în tăcere, ea privi afară, pe geamul din faţă, urmărind drumul curbându-se după conturul râului.

-Tata poate pur şi simplu să înapoieze banii, zise ea plictisită. Îi va da înapoi, şi totul se va încheia...

-Gin, dacă ajungi să împrumuţi atâţia bani, o faci pentru că te afli într-un necaz foarte, foarte mare. Şi dacă nu i-ai dat înapoi înseamnă că nu poţi.

- Dar mama are bani. Are destui...

- Nu cred că ne putem baza pe nimic.

-Atunci, de unde ai găsit bani pentru cauţiune? Ca să mă scoţi?

-Am nişte bani gheaţă şi fondul meu fiduciar. însă astea nu îmi permit să mă ocup de Easterly - cu atât mai puţin să restitui datoria sau să ţin la suprafaţă Bradford Bourbon, dacă se ajunge la asta.

Ea îşi coborî privirea la manichiura ei distrusă, gân- dindu-se că ceea ce fusese perfect când se trezise în dimineaţa aceea se dusese naibii.

- îţi mulţumesc. Pentru că m-ai scos de acolo.

-Nici o problemă.

- îţi voi înapoia banii.

Da, dar... cum? Tatăl ei îi tăiase fondurile... dar, chiar mai rău, poate că nu mai existau bani pentru alocaţia ei.

- Pur şi simplu, nu se poate, zise ea. Trebuie să fie o neînţelegere la mijloc. Un fel de... o greşeală de comunicare.

-Nu prea cred...

-Trebuie să gândeşti pozitiv, Lane...

- Am găsit o femeie moartă în casa noastră cu vreo două ore în urmă - şi asta a fost înainte să aflu despre datorie. Te asigur că nu lipsa de optimism este proble- ma aici.

- Crezi..., icni Gin. Crezi că a furat de la noi?

- Cincizeci şi trei de milioane de dolari? Sau măcar o parte dintre ei? Nu, pentru că mar fi avut sens să se sinucidă - dacă ar fi delapidat fonduri, lucrul deştept ar fi fost să o şteargă, să îşi schimbe identitatea şi să trăiască bine mersi. Nu te sinucizi în casa angajatorului tău din cauza asta.

- Dar dacă a fost ucisă?

Lane deschise gura ca pentru a-i spune că nu era po- sibil. Dar apoi o închise la loc - ca şi cum ar fi luat în calcul posibilitatea asta.

- Ei bine, era îndrăgostită de el.

Gin simţi că-i cade faţa.

- Rosalinda?

- Hai, fii serioasă, Gin. Toată lumea ştie asta.

- *Rosalinda*? Cea pentru care a se relaxa şi a se bucura de viaţă nu însemna altceva decât să-şi facă un coc mai lejer?

- Ei bine, era cu el.

- În casa mamei noastre.

-Nu fi naivă.

Era prima oară când era acuzată de aşa ceva. Şi, dintr-odată, îi reveni amintirea din urmă cu atâţia ani, din Ajunul Anului Nou... cu tatăl ei ieşind din biroul femeii aceleia.

Dar asta se întâmplase cu mulţi, mulţi ani în urmă, într-o altă eră. Sau poate că nu.

Lane semnaliză când ajunseră la rampa de acces pe autostradă.

- Gândeşte-te unde locuia. Casa ei în stil colonial cu patru dormitoare din Rolling Meadows este mai mult decât şi-ar permite din salariul unui

contabil - cine crezi că a plătit pentru ea?

-Nu are copii.

- De care să ştim noi.

Gin îşi acoperi gura cu mâna.

- Cred că mi se face rău.

- Vrei să trag pe dreapta?

-Vreau să încetezi să îmi mai spui lucrurile acestea.

Urmă o tăcere lungă, marcată de o succesiune de imagini îngrozitoare. Iar ea continuă să revină la amintirea aceea veche cu tatăl ei ieşind din biroul acela şi înche- indu-şi halatul.

În cele din urmă, fratele ei clătină din cap.

- Ignoranţa nu va schimba adevărul. Trebuie să aflăm ce s-a petrecut. Voi vorbi cu tata de îndată ce se întoarce.

- Cum de ai... cum de ai aflat de toate astea?

- Contează?

Când luară ultima curbă pe River Road înainte de a ajunge la Easterly, ea privi în dreapta, până în vârful dealului. Vila familiei sale se afla în acelaşi loc în care se aflase întotdeauna, dimensiunea ei incredibilă şi eleganţa dominând orizontul, faimoasa întindere albă făcând-o să se gândească la toate sticlele de Burbon care purtau emblema familiei Bradford.

Până în momentul acela, întotdeauna presupusese că poziţia familiei sale era de nezdruncinat.

Acum, se temea că deja începuse să se clatine zdravăn.

- În regulă, deci am terminat aici. Lizzie trecu printre rândurile de mese rotunde de sub cortul mare. Scaunele arată bine.

- De acord, zise Greta în timp ce ajusta o faţă de masă.

Cele două continuară, mergând pe podeaua falsă ce tusese montată pentru a acoperi iarba, inspectând poziţionarea tuturor celor şapte sute

de scaune, verificând din nou candelabrele de cristal care atârnau în cort şi aranjând panglicile roz şi albe.

Când terminară, ieşiră din cort şi urmară prelungitoarele de culoare verde-închis care şerpuiau şi aprovizionau cu energie cele opt ventilatoare care aveau să asigure circulaţia aerului.

Mai aveau încă cinci ore bune de muncă înainte de lăsarea întunericului, şi, pentru întâia oară, Lizzie simţi că aveau să termine cu lista de priorităţi. Buchetele erau făcute. Straturile de flori arătau perfect. Ghivece- le de la intrările şi ieşirile corturilor şi de prin grădină erau aranjate impecabil, un amestec de flori şi verdeaţă. Chiar şi staţiile pentru pregătirea mâncării din corturile alăturate fuseseră aranjate după instrucţiunile domnişoarei Aurora.

Din câte ştia Lizzie, mâncarea era gata. Băutura - livrată. Oamenii angajaţi pentru servire fuseseră coordonaţi de domnul Harris, iar acesta nu părea genul care să scape lucrurile de sub control. Şi barmanii fuseseră angajaţi tot de el. Poliţiştii care trebuiau să se asigure că presa avea să stea la distanţă erau pregătiţi.

Chiar îşi dori să găsească ceva care să îi ocupe timpul. Tensiunea o făcea şi mai productivă decât de obicei - iar acum nu îi mai rămăsese decât să admită că exista o anchetă criminală în plină desfăşurare, la doar câţiva metri depărtare.

„Dumnezeule, Rosalinda. Ce ai făcut..."

Telefonul îi sună, făcând-o să tresară. Scoase telefonul şi oftă.

-Slavă Domnului! Alo? Lane? Eşti bine... Da. Se încruntă când Greta îi aruncă o privire. De fapt, l-am lăsat în maşină, dar pot merge să îl iau, da. Sigur, desigur. Unde eşti? în regulă. O să îl iau şi ţi-l aduc imediat.

Când încheie convorbirea, Greta întrebă:

- Ce se petrece?

- Nu ştiu. Zice că are nevoie de un laptop.

- Cred că sunt o duzină în casa aia.

- După ceea ce s-a întâmplat în dimineaţa asta, crezi că am de gând să mă cert cu el?

-Ai dreptate. Merg să văd în ce stare sunt straturile şi ghivecele din faţa casei şi să verific din nou că parcagiii vor ajunge la timp.

- La nouă fix dimineaţa?

- La nouă, da. Şi apoi, nu ştiu, mă gândesc să mă îndrept spre casă. Mâine o să fie o zi lungă.

7 Zic să mergi şi să te întorci cu nervii odihniţi.

înainte ca Lizzie să se întoarcă cu spatele, vechea ei prietenă îi aruncă o privire serioasă prin ochelari.

- Eşti bine?

-A, da. Absolut...

- Lane tot apare pe aici. De asta întreb.

Lizzie se uită către casă, la toate ferestrele acelea de sticlă care brăzdau terasa.

- Divorţează.

- Serios?

-Asta spune el.

Greta îşi încrucişă braţele peste piept, şi accentul ei nemţesc deveni şi mai evident.

-Cam doi ani prea târziu...

-Nu este chiar atât de râu, să ştii...

- Poftim? Asta este... Nu poţi vorbi serios.

-Nu a ştiut că Chantal era însărcinată, bine...

Greta ridică mâinile în aer.

-Ah, păi, asta face toată diferenţa, nu? S-a căsătorit de bunăvoie cu ea în timp ce era cu tine. Perfect...

-Te rog. Nu. Lizzie se frecă la ochi. El...

-Te-a impresionat, nu-i aşa? Te-a sunat, a venit la tine, aşa ceva.

- Şi dacă a făcut-o? Este treaba mea...

-Am petrecut un an întreg sunându-te,

scoţându-te din casa aia de la fermă, asigurându-mă că mergi la muncă. Am fost alături de tine, făcându-mi griji pentru tine... îndreptând dezastrul pe care el l-a generat. Aşa că să nu îmi spui că nu am dreptul să mă bag atunci când îţi şopteşte la ureche...

Lizzie ridică mâna în faţa femeii.

- Gata. Am încheiat aici'. Ne vedem dimineaţă.

Plecând furioasă, blestemă printre dinţi tot drumul până la maşină şi, după ce îşi luă laptopul, înjură pe tot lungul drum către casă. Evitând în mod deliberat bucătăria şi sera - pentru că nu dorea să dea peste Greta când aceasta îşi strângea lucrurile intră prin bibliotecă şi, fără să se gândească, se îndreptă către coridorul care ducea la scara personalului şi la bucătărie. Nu ajunse departe. Exact când dădea colţul, fu oprită de doi ofiţeri de poliţie - şi acela fu momentul în care văzu trupul întins pe o targa.

Rămăşiţele Rosalindei Freeland fuseseră vârâte într-un sac alb cu un fermoar lung ce fusese închis fără milă.

- Doamnă, zise unul din ofiţeri, va trebui să vă cer să vă daţi la o parte.

- Da, da, scuze.

Coborându-şi privirea şi înăbuşindu-şi senzaţia de greaţă, se răsuci pe călcâie. încercă să nu se gândească la ce se întâmplase.

Nu reuşi.

Le spusese poliţiştilor numele ei, exact aşa cum făcuseră şi ceilalţi angajaţi, şi dăduse o declaraţie scurtă cu privire la locul în care se aflase toată dimineaţa, precum şi în ultimele câteva zile. Când fusese întrebată despre administratoare, nu avusese multe de zis. Nu o cunoscuse pe Rosalinda mai bine decât o cunoscuseră alţii; femeia fusese tot timpul retrasă, se ocupase de facturi şi atâta tot.

Lizzie nu era sigură nici că exista o familie care trebuia anunţată.

Folosirea scării principale era o încălcare a etichetei de la Easterly, dar, având în vedere faptul că maşina unui medic legist era parcată în faţa casei şi coridorul destinat personalului fusese locul unei crime, era sigură că putea să renunţe la regulile obişnuite. Sus, la etajul al doilea, îşi croi drum pe culoar, trecând pe lângă picturile în ulei şi obiectele aniversare care luceau de la trecerea anilor şi de la măiestria cu care fuseseră executate.

Când ajunse la uşa lui Lane, încercă să îşi aducă aminte când ea şi Greta se certaseră pentru ceva. Dumnezeule, îşi dorea să o sune şi... Dar ce putea să spună?

„Lasă laptopul şi pleacă“, îşi zise în sinea ei. Lizzie ciocăni la uşă.

- Lane?

- Intră.

Intrând în dormitor, îl găsi lângă ferestre, cu un picior sprijinit de pervaz şi cu antebraţul în jurul genunchiului ridicat. Nu se întoarse. Nu spuse nimic altceva.

-Lane? zise ea şi privi în jur. Nu era nimeni cu el. Ascultă, o să îl las...

-Am nevoie de ajutorul tău.

Inspirând adânc, ea zise:

- În regulă.

Dar el rămase tăcut, cu privirea aţintită asupra grădinii. Şi, Dumnezeu să o ajute, era imposibil ca ea să nu îşi plimbe privirea peste trupul lui. îşi spuse în sinea ei că era în căutarea unor semne de epuizare.

Nu se uita pentru a-i admira umerii musculoşi. Părul de la baza gâtului. Bicepsul care se curbase în sus şi împingea mâneca tricoului.

El îşi schimbase hainele de ultima oară când îl văzuse. Şi făcuse şi duş - putea să simtă mirosul

şamponului şi al loţiunii de după bărbierit.

- îmi pare rău pentru Rosalinda, şopti ea. Ce şoc!

-Mmm.

- Cine a găsit-o?

-Eu.

Lizzie închise ochii şi strânse cu putere laptopul la piept.

-Ah, Dumnezeule!

Pe neaşteptate, el băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase ceva.

- Stai cu mine cât verific asta?

- Ce este?

- Ceva lăsat de ea. îi arştă un stick USB negru. L-am găsit pe biroul ei.

- Este un... bilet de adio?

-Nu cred. Se aşeză pe pat şi făcu semn cu capul către laptopul ei. Te superi dacă...?

-Ah, da.

I se alătură, deschise laptopul şi apăsă butonul de pornire.

-Am Microsoft Office, aşa că... mda. Documentele Word nu sunt o problemă.

- Nu cred că asta este.

Introduse parola şi apoi îi dădu lui laptopul.

- Poftim.

El introduse stickul şi aşteptă. Când ecranul arătă o varietate de opţiuni, el alese „deschide fişierul".

Era doar unul, denumit WilliamBaldwine.

Lizzie îşi frecă o sprânceană cu degetul mare.

- Eşti sigur că vrei ca eu să văd?

- Sunt sigur că nu mă pot uita la asta fără tine aici.

Lizzie se trezi că întinde mâna şi o lasă pe umărul lui.

-Nu te voi părăsi.

Din nu se ştie ce motiv, se gândi la lenjeria aceea de culoarea piersicii pe care o găsise în spatele patului tatălui său. Nu era ceva ce ar fi purtat Rosalinda- o nuanţă mai deschisă de gri era tot ce ar fi ales administratoarea ca să îşi însufleţească garderoba. Pe de altă parte, cine ştia ce purta femeia aceea sub toate fustele şi jachetele acelea decente?

Lane apăsă pe iconiţa fişierului, şi Lizzie fu conştientă de inima ei care bubuia de parcă ar fi alergat un kilometru în pantă.

Dar nu, el avea dreptate. Nu era o scrisoare de dragoste sau un bilet de adio. Era un tabel plin de coloane, numere, date şi scurte descrieri, pe care Lizzie nu le putea citi pentru că era prea departe de ecran.

- Ce sunt toate astea? întrebă.

- Cincizeci şi trei de milioane de dolari, mormăi el, derulând mai jos. Pun pariu că sunt cincizeci şi trei de milioane de dolari.

- Cum adică? Aşteaptă... vrei să spui că i-a furat?

- Nu, dar cred că l-a ajutat pe tatăl meu să o facă. *-Poftim?*

El îi aruncă o privire.

- Cred că tatăl meu are, în sfârşit, mâinile mânjite de sânge. Sau cel puţin... de sânge pe care îl putem vedea.

capitolul 21

Concentrându-şi din nou atenţia asupra laptopului din poală, Lane parcurse tabelul din Excel, urmărind înregistrările şi încercând să calculeze un total aproximativ. Dar nu ar fi trebuit să se chinuiască. Rosalinda îi furnizase suma totală la sfârşit de tot, într-o celulă îngroşată, aşezată în partea din stânga a tuturor coloanelor.

în realitate, nu erau cincizeci şi trei de milioane de dolari.

Nu, erau 68 489 242 dolari şi 65 de cenţi.

68 489 242,65.

Explicaţiile retragerilor mergeau de la Cartier şi Tif- fany la Aviaţia Bradford, care era corporaţia care se ocupa de toate avioanele şi de toţi piloţii companiei, precum şi Salarizarea Resurselor Umane Bradford - care, cel mai probabil, se ocupa de salariile angajaţilor proprietăţii. Dar era o înregistrare care se tot repeta şi pe care el nu o recunoştea: compania WWB.

Compania William Wyatt Baldwine.

Asta trebuia să fie.

Dar ce era aia?

Cea mai mare sumă intrase aici.

-Cred că tatăl meu... Aruncă o privire către Lizzie. Nu ştiu. Trebuie să vorbesc cu el. Compania

care se ocupă de fondul fiduciar zice că s-a băgat - sau a băgat familia, cred - în datorii imense. Totuşi, pentru ce? Ar trebui să fie destui bani lichizi veniţi de le repartizările către acţionarii de la Bradford Bourbon Company, noi fiind cel mai numeros gţup. Fondul mamei este efectiv îngheţat, eu nu am avut niciodată acces la conturile tatălui meu şi nu ştiu ce se întâmplă cu cele ale fraţilor şi al surorii mele - dar toate acele sume repartizate nouă ar trebui să fie mai mult decât de ajuns să susţină financiar stilul nostru de viaţă.

-Compania de închirieri..., murmură Lizzie.

- Poftim?

-Compania de închirieri spune că, în prezent, corn tul Bradford este descoperit. Persoana care se ocupă de facturi a sunat-o pe Rosalinda săptămâna trecută, dar ea nu a răspuns şi nu a sunat niciodată înapoi.

- Bănuiesc că, în cele din urmă, nu mai au bani lichizi. Următoarea întrebare este: Cine altcineva nu a mai fost plătit? Şi ce altceva nu ştiu?

-Cum pot să ajut?

El o privi îndelung, în timp ce mintea îi lucra şi îi tot lucra.

- Faptul că mi-ai permis să intru în fişierul acesta este un bun început.

- Ce altceva?

Dumnezeule, ochii ei erau albaştri, remarcă el. Şi buzele ei, buzele acelea natural roşii ale ei aveau o formă minunată.

Ea vorbea cu el, dar el nu putea să o audă. Era ca şi cum se coborâse ceva în jurul lui şi îl făcea să nu fie conştient de glasul ei sau de orice alte zgomote din încăpere. Şi apoi, laptopul din poala lui şi toate secretele dezvăluite dispărură şi ele, în aşa fel încât nici strălucirea dată de ecran, nici şablonul coloanelor şi nici numerele sau literele nu îşi găseau locul în mintea lui.

- Lizzie, zise el, întrerupând-o.

-Da?

-Am nevoie de tine, se auzi pe el însuşi spunând cu glas răguşit.

- Desigur, ce pot să...

El se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei, atingându-le uşor... Ea icni şi se retrase. Lane aşteptă ca ea să se ridice. Să îl dojenească. Poate să acţioneze ca în romanele din anii 1980 şi să îl plesnească.

În schimb, ea se ridică pe vârfurile degetelor şi îşi atinse gura. Apoi, închise ochii.

- îmi doresc să nu fi făcut asta.

La naiba!

- îmi pare rău. îşi trecu o mână prin păr. Nu sunt în apele mele.

Ea încuviinţă din cap.

-Da.

Când ea rămase aşa, el se gândi că viaţa lui era pe jar pe prea multe fronturi pentru a mai putea fi numărate, aşa că de ce să nu arunce o mână de jăratic şi în altă parte? Aşa, doar ca să dea o mână de ajutor infernului.

- îmi pare rău, zise. Ar fi trebuit doar să...

Ea se aruncă asupra lui cu o asemenea viteză, încât el aproape că se feri din calea ei. Ceea ce îl salvase fuse- se dorinţa... setea vicioasă pe care o simţea când venea vorba despre ea, toate adunate şi înăbuşite în anii petre- cuţi departe.

Lizzie vorbi lipită de gura lui:

-Nici eu nu sunt în apele mele.

îşi înfăşură braţele în jurul ei şi o trase în poala lui. Laptopul alunecă pe covorul gros, şi asta fu de bine. Lane voia să uite de bani, de tatăl lui, de Rosalinda... de aceea nu se mai controlase şi o sărutase.

- îmi pare rău, zise în timp ce o împinse pe saltea dintr-o răsucire. Am nevoie de tine. Doar... Am nevoie să fiu în tine...

***C**ioc, cioc, cioc.*

îngheţară amândoi, privindu-se în ochi.

- Ce? strigă el.

Un glas de femeie spuse în surdină ceva despre prosoape - în timp ce Lane nu se gândea decât la faptul că uşa nu era încuiată.

-Nu, mulţumesc.

Lizzie se trase de sub el şi se mută ca să se poată ridica. între timp, camerista continuă să vorbească:

- Nu am nevoie. Mulţumesc.

Ochii lui urmăriră mâna lui Lizzie în timp ce îi trase din nou cămaşa în jos, iar ea îşi pieptănă părul cu degetele.

- Lizzie, şopti.

Ea clătină din cap în vreme ce se plimba de colo-co- lo, părând a cântări opţiunea unei strategii de a evada sărind pe fereastră.

Camerista continuă să vorbească, iar el îşi pierdu controlul. Sărind în picioare, merse furios şi deschise uşa, blocând intrarea în camera lui. Blonda de vreo douăzeci şi cinci de ani care se afla de cealaltă parte era aceeaşi pe care o văzuse în hol atunci când el şi Chantal se certaseră.

-Ah, bună ziua, zise ea, zâmbindu-i. Ce mai tăceţi?

-Nu am nevoie de nimic. Mulţumesc.

Când el se întoarse, ea întinse mâna şi îl prinse de braţ.

-Sunt Tiphanii - cu „ph“ şi un „i“ dublu la sfârşit.

-Mă bucur de cunoştinţă. Dacă mă seu...

-Tocmai aveam de gând să intru şi să vă verific baia.

Zâmbetul o dădu de gol. Asta şi mica schimbare a poziţiei, când pelvisul i se întoarse către el şi unul din picioare i se întinse ca şi cum purta un pantof cu toc cui, nu o pereche de Crocs.

Lane îşi dădu ochii peste cap. Nu se putu abţine. Femeia pe care o dorea tocmai se ridicase

de sub el, şi dulceaţa asta mică avea impresia că avea ceva de oferit.

- Mulţumesc, dar nu. Nu sunt interesat.

Îi închise uşa în nas doar pentru că nu avea energia să se poarte amabil şi nu voia să spună ceva ce ar putea regreta.

Răsucindu-se, o găsi pe Lizzie de partea cealaltă a încăperii, lângă fereastră. Stătea în mod deliberat deoparte, ca şi cum nu ar fi vrut să fie văzută de jos. Avea braţele încrucişate peste piept şi trupul îi era încordat.

- Ai părut foarte sincer, zise ea cu asprime.

- Când sunt cu tine, sunt...

-Cu ea.

Ei bine, la dracu', acumulase experienţă tot refuzând femei în ultimul timp.

- De ce nu aş fi.[7]

- Ştii ce urăsc cu adevărat[7]

-Nu pot decât să îmi imaginez, mormăi el.

- Cum ţi-a făcut avansuri... pe când eu nu pot să mă gândesc decât să îţi scot hainele. Ca şi cum ai fi un fel de jucărie pentru care ne luptăm.

Erecţia îi tresăltă în pantaloni.

- Nu există nici o luptă. Sunt al tău. Dacă doreşti, aici şi acum. Mai târziu. O săptămână, o lună.

„Taci din gură", îi zise mădularul. „Taci odată din gură, prietene, cu cronologia."

- Nu mă voi îndrăgosti din nou de tine, Lane. Pur şi simplu, nu o voi face.

- Ai spus asta la telefon.

Lizzie încuviinţă din cap şi se dezlipi de lângă fereastră. În timp ce afară lumina începu să scadă, ea traversă încăperea, îndreptându-se către uşă.

La naiba...

Nu la uşă.

Ea nu merse la uşă.

Lizzie se opri când ajunse la el şi îşi lăsă degetele să facă treaba, luându-i chipul şi

aducându-i gura înapoi la gura ei.

- Lizzie, gemu el, lingând interiorul gurii ei.

Sărutul scăpă rapid de sub control, iar el nu avea de

gând să piardă şansa. Răsucind-o, o împinse cu spatele la perete, tabloul în ulei de lângă ei legănându-se, apoi sărind din cui şi sfărâmându-se de podea. Lui nu îi păsa. Mâinile i se repeziră sub hainele ei, găsind piele şi urcând pentru a-i mângâia sânii.

Nu crezuse că avea să mai facă asta vreodată şi, deşi i-ar fi plăcut să o ia încet şi delicat, nu putea. Era prea disperat.

Trase de betelia pantalonilor ei, smulgând nasturele şi fermoarul şi eliberându-i apoi picioarele. îşi alunecă mâna între coapsele ei, dând la o parte chiloţii de bumbac de pe...

Lizzie îi strigă numele cu o voce răguşită care mai că îl făcu să termine atunci şi acolo. Şi, în timp ce degetele ei se afundară în umerii lui, el o mângâie mai apăsat.

- Răneşte-mă, mârâi el când ea îşi înfipse unghiile în pielea lui. Fă-mă să sângerez...

Voia durere alături de plăcere, tot ce se petrecea cu tatăl şi cu familia lui trezind latura primitivă din el. Poate asta era ceea ce îl împinsese pe fratele lui, Max. Auzise despre acele lucruri pe care le făcuse fratele lui - sau cel puţin zvonurile.

Poate acesta era motivul. întunericul trebuia să iasă afară - altfel, avea să te consume.

Ridicând-o pe Lizzie de pe podea, se desfată cu felul în care ea se prinse de el cu braţele ei puternice. O smu- citură a fermoarului pantalonilor lui, şi erecţia îi fu afară şi gata de treabă. îi sfâşie chiloţii şi apoi...

Geamătul pe care îl slobozi pe gâtul ei fu ca al unui animal, dar nu dădu atenţie. Senzaţia dată de

faptul că o avea lipită de el îi străbătu tot trupul, făcându-l să ajungă imediat la orgasm. Atât de multă vreme... atât de multă vreme de când visa la ea şi regreta ceea ce se întâmplase, dorindu-şi să fi făcut lucrurile altfel. Şi acum, se afla acolo unde se rugase să fie: cu fiecare eliberare înlăuntrul ei, dădea timpul înapoi, îndreptând lucrurile şi reparând greşelile.

Dorise să fie cu ea pentru a se smulge pe el însuşi din prezent, dar se dovedi că experienţa era mai mult. Cu mult mai mult.

Asta fusese întotdeauna adevărat cu Lizzie. El făcuse sex de multe ori în viaţa lui, dar actul nu avusese nici o însemnătate.

Nu până nu fusese cu ea.

Lizzie nu avusese de gând să ducă lucrurile atât de departe.

Când Lane avu orgasm înlăuntrul ei, fu luată pe sus alături de el, eliberarea ei urmând-o pe a lui. Rapid, atât de rapid, totul fusese atât de rapid şi de furios, fapta făcută şi încheiată, amândoi rămânând lipiţi unul de celălalt în vreme ce valul iniţial trecea.

„Tocmai am făcut-o?" se întrebă ea.

Şi apoi, se gândi că... el mirosea la fel. Iar părul lui era în continuare incredibil de moale.

Iar trupul lui era la fel de puternic precum şi-l amintea.

Lacrimile îi împăienjeniră ochii, şi îşi ascunse faţa în gâtul lui. Nu voia ca el să ştie despre emoţiile ei - îi era destul de greu să recunoască harababura chiar şi în sinea ei.

„Doar sex", îşi zise. Fusese numai dorinţă carnală de ambele părţi - haide, nu era proastă. Sexul nu fusese niciodată o problemă pentru ei, şi, din clipa în care îl văzuse, cu o zi în urmă, conexiunea dintre ei fiersese la foc mic pe sub pielea ei.

Şi pe sub a lui.

În regulă. Bine. Nu fusese în stare să spună „nu" în acest moment unic, discret - deşi ar fi trebuit să o facă.

Dacă fusese sau nu o greşeală avea să depindă de modul în care ea avea să facă faţă de atunci încolo.

Revenindu-şi, se retrase din îmbrăţişarea lui, conştientă de faptul că erau încă uniţi acolo unde conta cel mai mult.

Expresia de pe chipul lui făcu să i se taie răsuflarea. La fel şi felul în care el ridică mâinile şi îi mângâie faţa.

Părea atât de vulnerabil.

Dar, înainte ca ea să se poată gândi prea mult la asta, el începu să se mişte din nou înlăuntrul ei. încet, încet, în sus şi afară, în sus şi afară. Ea îşi închise ochii şi deveni moale, braţele lui susţinând-o şi peretele tare din spatele ei împingându-i fundul către el. O parte din ea era extrem de prezentă, fipcare moment întipărindu-se în mintea ei cu intensitatea unei lovituri de fulger, apăsarea gâfâită din pieptul ei şi sfârâitul din sângele ei extinzându-se.

Cealaltă parte din ea era pe fugă.

Ah, Doamne, felul în care se simţea mâna lui în părul ei, gura lui sărutând-o atât de adânc, şoldurile lui ridicându-se şi retrăgându-se. Era ca întoarcerea acasă în toate felurile în care trupul ei dorise de atâta amar de vreme.

- Lizzie, zise el, şi vocea i se frânse. Mi-a fost dor de tine, Lizzie. Dureros de dor.

„Nu te gândi la asta", îşi zise ea în sinea ei. „Nu ascul..."

Numele lui ieşi din nou din ea, biciuirea plăcerii fă- cându-i sexul să i se contracte în jurul erecţiei lui când el se împinse în ea, împingând-o în perete, până când ea dădu cu capul.

Când căzură nemişcaţi, nefăcând altceva decât să respire, ea se lăsă pe umărul lui.

- Asta nu poate să fie ultima oară, gemu el, ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea ea. Pur şi simplu, nu se poate.

- Cum de ai ştiut...

- Nu te învinuiesc.

Se lăsă uşor pe spate, şi ochii lui cu pleoape grele ardeau.

- Doar că nu vreau ca asta să fie...

- Lane...

Bătaia din uşă o făcu să tresară, iar pe el - să blesteme.

- Fir-ar al dracului! strigă el.

Şi, având în vedere faptul că el nu era genul de bărbat care să înjure, ei îi veni să zâmbească.

- Ce e? urlă el.

- Domnule Baldwine, se auzi glasul majordomului. Domnul Lodge vă caută.

Lane se încruntă.

-Spune-i că sunt ocupat...

- Zice că este urgent.

Lizzie clătină din cap şi se retrase din îmbrăţişarea lui. Când picioarele ei atinseră în tăcere podeaua, îşi aminti că nu folosiseră prezervativ.

Şi, da, totul deveni foarte, foarte real când îşi ridică brusc pantalonii şi dădu năvală în baie. Se ocupă de toate cât putu mai bine în timp ce Lane vorbea cu englezul prin uşă şi, când ieşi din nou, el îşi trăsese pantalonii pe el şi se plimba de colo-colo.

Ridică palma înainte ca el să poată spune ceva.

- Mergi la el.

- Lizzie...

- Samuel T. este avocat. Dacă chiar şi un sfert din ceea ce te îngrijorează este adevărat, vei avea nevoie de unul.

- Unde mergi?

-Nu ştiu. Cred că, practic, am terminat până mâi- ne-dimineaţă.

În mai multe privinţe.

- Poţi să rămâi? întrebă el pe nerăsuflate.

Ea ridică din sprâncene.

-Să rămân... adică... nu vrei să spui aici, peste noapte. Este o nebunie.

Într-o casă ca aceasta, să se trezească în patul celui de al doilea fiu al familiei şi să îşi păstreze totodată slujba era un lucru de-a dreptul imposibil.

„Ah, da“, se gândi ea. Zilele bune din trecut, pe vremea când se întâlnea cu el, când se epuizase încercând să păstreze totul secret.

-Oriunde, zise el. într-una dintre căsuţe. Nu îmi pasă.

- Lane. Ascultă, asta nu este... nu revenim la cum stăteau lucrurile cândva, îţi aminteşti? Nu ştiu de ce am făcut ceea ce tocmai am făcut, dar nu înseamnă...

El veni lângă ea şi o trase în braţe pentru un sărut, limba lui asaltând gura ei. Dumnezeu să o ajute, căci ea îi răspunse la sărut.

- Ba contează, zise el lipit de buzele ei. Asta contează mult pentru mine, mai mult chiar decât familia mea.

Mă auzi, Lizzie? întotdeauna ai contat şi vei conta cel mai mult pentru mine.

Cu asta, se duse spre uşă, oprindu-se să arunce peste umăr o privire înspre ea - genul care era ca un jurământ.

Aşezându-se la marginea patului, ea privi către peretele de care se sprijiniseră când făcuseră sex. Pictura în ulei de pe podea era complet distrusă, pânza zgâriată şi sfâşiată, dar nu merse până acolo pentru a vedea care era amploarea stricăciunilor. Rămase locului şi încercă să se convingă pe ea însăşi că nu era un semn de la Dumnezeu.

Trecu o vreme până să părăsească încăperea, atentă la uşă, ascultând voci sau zgomot de paşi sau de aspirator înainte de a întredeschide uşa şi de a arunca un ochi pe hol. Apoi, aproape că sări în mijlocul coridorului când văzu că acesta era liber.

Camera lui Chantal se afla de partea cealaltă a culoarului şi puţin mai sus - şi, când trecu pe lângă ea, putu simţi parfumul costisitor al femeii.

O reamintire atât de bună - nu că avea nevoie de ea - a motivului pentru care ar fi trebuit să fi plecat de mult.

în loc să treacă la nivelul următor şi să ajungă într-un punct mort.

Nu putea învinui pe nimeni, decât pe ea.

capitolul 22

Lane alergă până la parter, şi tot drumul nu se putu gândi decât la cât de mult îşi dorea să fi avut ceva de băut în mână. Vestea cea bună - probabil singura pe care avea să o primească - era că, atunci când ajunse în salon, Samuel T. se servea singur cu nişte burbon Family Reserve, sunetul alcoolului curgând în cristal, lovindu-l în plin pe

Lane cu gheara unui dependent.

-Ai vrea să împărţim avuţia? mormăi Lane închizând uşile.

Erau atâtea lucruri pe care nu voia ca nimeni altcineva să le audă!

- Cu plăcere. Samuel T. îi turnă cu generozitate într-un pahar de cristal. O zi lungă, nu?

-Nici nu ai idee. Lane ciocni paharul de al celuilalt bărbat. Ce pot face pentru tine?

Samuel T. îşi dădu peste cap burbonul şi merse înapoi la bar.

-Am auzit despre administratoare. Condoleanţele mele!

- Mulţumesc.

- Tu ai găsit-o?

- Aşa este.

-Am trecut şi eu prin asta. Avocatul se întoarse şi clătină din cap. Dificilă treabă.

Nu ştii nici jumătate.

-Ascultă, nu vreau să te grăbesc, dar...

- Eşti serios în legătură cu divorţul?

-Absolut. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Credeam că tu şi Chantal aţi ajuns la un acord. Să trăiţi despărţiţi şi chestii de astea.

- De ce să fii căsătorit cu cineva pe care nu îl suporţi?

- Pentru că poate fi avantajos din punct de vedere financiar.

Lane se gândi la Lizzie.

- Nici o sumă de bani nu merită.

- în regulă, dacă vrei să mă ocup de asta, trebuie să ne mişcăm rapid. Aveţi un contract prenupţial?

Când Lane clătină din cap, Samuel blestemă.

- Există vreo şansă ca ea să te fi înşelat?

Lane îşi frecă tâmpla, încercând să îşi scoată din minte ceea ce tocmai se întâmplase cu Lizzie... ceea ce tocmai văzuse pe computerul acela. Îi

venea să amâne discuţia cu Samuel T., dar problemele cu Chantal aveau să persiste chiar dacă familia lui se prăbuşea sau nu din tunet de vedere financiar.

De fapt, probabil era mai bine să înceapă să se ocupe de acest aspect, în loc să tot amâne, în lumina recentelor descoperiri. Cu cât o scotea mai repede din casă, cu atât mai puţine informaţii din interior avea ea să poată vinde ziarelor de scandal.

Nu că nu şi-o putea imagina dând fuga la presă dacă lucrurile mergeau prost pentru familia Bradford.

- îmi pare rău, spuse el printre sorbituri. Care era întrebarea?

- Din câte ştii, te-a înşelat?

- Din câte ştiu, nu. A stat pur şi simplu în casa asta timp de doi ani, trăind pe spinarea familiei mele şi fă- cându'Şi manichiura.

- Păcat!

Lane ridică dintr-o sprânceană.

-Nu ştiam că ai asemenea viziune asupra căsătoriei.

- Dacă te-a înşelat, asta poate fi folosit pentru a reduce suma pe care o primeşte. Kentucky este un stat în care nu trebuie să vii cu vreo justificare pentru divorţ, dar scăpările precum aventurile sau abuzul pot fi folosite în asemenea situaţii.

- Nu am fost cu nimeni altcineva.

Ei bine, cu excepţia lui Lizzie adineauri, sus - şi de vreo sută de mii de ori mai înainte în mintea lui.

-Asta nu are importanţă decât dacă ceri susţinere financiară din partea lui Chantal.

-Nici o şansă. O despărţire fără probleme este tot ce doresc de la femeia aia - mai bine spus, o despărţire rapidă şi fără probleme.

- Ea ştie că urmează asta?

- I-am spus.

- Dar ştie?

-Ai acum acte de semnat pentru mine? Când

avocatul încuviinţă, Lane ridică din umeri. Ei bine, atunci va înţelege cât de serios sunt de îndată ce îi vor fi înmânate.

- De îndată ce am semnătura ta, voi merge în oraş şi voi depune cererea. Curtea va trebui să ajungă la concluzie :ă această căsătorie este distrusă iremediabil, dar cred că, dat fiind faptul că voi doi aţi trăit separat timp de doi ani, asta nu va fi o problemă. Te avertizez: este imposibil ca ea să nu te atace pentru suport financiar - şi există posibilitatea ca asta să te coste, mai ales că standardul de viaţă de aici, din casă, a fost atât de ridicat. Bănuiesc că ai intrat în posesia unei părţi din fondul tău iduciar, nu?

-Sunt la primul eşantion. Cel de-al doilea devine activ când împlinesc patruzeci de ani.

- Care este venitul tău anual?

-Asta include şi câştigurile la poker?

- Ea ştie despre ele? Depui declaraţii fiscale pentru acele fonduri?

-Nu şi nu.

-Atunci, nu le luăm în calcul. Aşadar, care este suma?

-Nu ştiu. Nimic exagerat, doar vreun milion sau cam aşa ceva? Cam o cincime din venitul generat de fondul de bază.

- Ea se va agăţa de asta.

- Dar nu şi de fondul de bază, nu-i aşa? Cred că există

clauză împotriva risipei.

- Dacă este vorba despre Acreditivul Irevocabil al Familiei Bradford din 1968, şi cred că acesta este, tatăl meu a conceput termenii în aşa fel încât poţi să pui la câtaie cea mai bună sticlă a ta că nici o viitoare fostă soţie nu va putea sări calul. Desigur, va trebui să văd o copie a documentelor.

- Prospect Trust are totul.

Samuel T. trecu în revistă totul: facem asta, contracarăm asta, divulgăm asta. Dar Lane

abandonase. în mintea lui, se afla sus, în dormitorul său, cu uşa închisă

Lizzie complet goală în patul lui. Era tot peste ea, cu “âinile şi cu gura, ştergând distanţarea dată de ani şi ntorcându-se unde erau înainte ca Chantal să îşi fi făcut icariţia în haine de maternitate de firmă.

Orice avea de înfruntat legat de tatăl său şi de datorii... îi era mult mai uşor să o facă dacă o avea pe Lizzie alături de el. Şi nu doar din punct de vedere sexual.

Dar prietenii se ajutau unul pe celălalt, corect?

-Sună bine?

Lane reveni la avocatul lui.

- Da. Cât durează?

-După cum am spus, voi depune actele astăzi la un judecător „prietenos“ care îmi datorează o favoare sau două. Iar Mitch Ramsey a fost de acord să îi dea imediat citaţia. Apoi, urmează să grăbim înţelegerea - şi bănuiala mea este că îşi va lua de partea ei un avocat al naibii de bun, pe care să i-l plăteşti tu. Aţi trăit separat pentru mai mult de şaizeci de zile, dar va trebui ca ea să plece cât se poate de repede dacă tu ai de gând să stai aici. Nu vreau să mă împiedic de asta şi să amânăm cu două luni toată povestea ca urmare a disputei legate de coabitare. Bănuiala mea e că va contesta asta pentru că va dori de la tine cât se poate de mulţi bani. Ţelul meu însă este să o scot din viaţa ta doar cu hainele de pe ea şi cu acel inel de logodnă de un sfert de milion de dolari pe care i l-ai dat - şi asta este tot.

- Mie îmi sună bine. Mai ales că nu ştia dacă urma să mai primească vreun ban în afară de ce era în contul lui. Unde semnez?

Samuel T. îşi făcu de lucru pentru scurtă vreme cu diferite acte, întinzându-le pentru a le semna pe colţul căruciorului cu băuturi. Totul fu gata mai

repede decât îi luă lui Lane să îşi termine primul pahar de burbon.

-Vrei să îţi dau un avans? îl întrebă pe avocat când îi înapoie stiloul Mont Blanc.

Samuel T. îşi termină băutura; apoi, puse nişte gheaţă în pahar şi îşi mai turnă din Family Reserve.

- Este gratuit.

Lane se dădu înapoi.

- Haide, omule, nu te pot lăsa să faci asta. Lasă-mă...

-Nu. Sincer, nu o plac, şi nu are ce căuta În casa asta. Privesc acest divorţ ca pe un proces de curăţare a casei. O mătură care să dea gunoiul afară.

- Nu ştiam că îţi displace atât de mult.

Samuel T. îşi puse mâinile în şolduri şi privi pentru o clipă ţintă la covorul persan.

-Voi fi complet cinstit cu tine.

Lane intui ce urma doar după felul în care avocatul scrâşni din dinţi.

- Dă-i drumul!

- La vreo şase luni după ce ai plecat de aici, Chantal m-a sunat. Mi-a cerut să trec pe la ea - când am refuzat, a apărut la mine acasă. Căuta „un prieten", după cum a spus ea - apoi şi-a vârât mâna în pantalonii mei şi mi-a propus o partidă de sex oral. I-am spus că era nebună. Chiar dacă aş fi fost atras de ea, lucru care nu s-a întâmplat niciodată, familiile noastre au fost unite vreme de generaţii. Nu aş fi niciodată, absolut niciodată, cu vreo soţie de-a ta - divorţată, separată sau altfel. Şi apoi, Vir- ginia este un stat minunat în care să mergi la facultate, dar nu m-aş căsători niciodată cu o fată de acolo.

Ah, uneori ura să aibă dreptate în privinţa acelei nemernice.

-Nu sunt surprins, dar mă bucur că mi-ai spus. Lane întinse palma. îţi voi răsplăti favoarea. La un moment dat.

- Sunt sigur că o vei face. Acum, trebuie să merg să duc astea la tribunal.

Avocatul făcu o plecăciune aproape insesizabilă şi plecă cu paharul încă în mână.

-Te pot aresta pentru consum de alcool, strigă Lane.

- Nu şi dacă nu mă prind, strigă Samuel T. la rândul lui.

- Nebun, mormăi Lane, terminându-şi băutura.

Privirea îi alunecă înspre tabloul în ulei de deasupra

emineului. Era al lui Elijajh Bradford, primul membru .1 familiei care făcuse destui bani încât să se distingă de semenii lui pozând pentru portretul realizat de unul dintre marii artişti americani.

Oare bănuise acesta cât de departe avea să ajungă familia?

Se răsucea, în momentul acesta, în mormânt?

Sau asta avea să se întâmple mai târziu... pentru că urmau să se prăbuşească şi mai rău?

Gin se simţi copleşită de panică în vreme ce cobora pe scara măreaţă de la Easterly. De îndată ce văzuse Jaguarul maro de epocă oprind în faţa casei, se schimbase de hainele pe care le purtase în *închisoare,* pentru numele lui Dumnezeu, şi îşi pusese o rochie de mătase care se termina mult deasupra genunchilor. De asemenea, se oprise pentru o clipă ca să îşi pieptene părul. Să îşi mai dea cu parfum. îşi strecurase picioarele într-o pereche de pantofi cu toc ce îi făceau gambele să se încordeze, iar gleznele să îi arate mai subţiri ca niciodată.

În vreme ce trecu pe lângă uşile închise ale salonului, îşi dădu seama că fratele ei discuta cu Samuel T. despre Situaţie. Sau despre... Situaţii.

Îi lăsă în pace.

în loc să dea buzna, ieşi pe uşa principală şi aşteptă lângă maşina aceea demodată. Erau mai mult de treizeci de grade, în ciuda faptului că

soarele începuse să apună, şi aerul era înăbuşitor - sau poate părea aşa din cauza neliniştii ei. Ca să aibă parte de un pic de umbră, stătu la adăpostul uneia dintre magnoliile mari care creşteau de o parte şi de alta a intrării. Privind îndelung la maşină, îşi aminti de vremurile în care se aflase în ea alături de Samuel T., cu vântul nopţii în păr şi mâna lui între picioarele ei în timp ce el conducea pe drumurile şerpu- ite ce duceau la ferma lui.

Maşina fusese cumpărată de Samuel T. Senior în ziua naşterii celui care se dovedise a fi unicul şi singurul copil al bărbatului. Şi îi fusese dată tânărului Samuel T. cu ocazia aniversării vârstei de optsprezece ani, cu instrucţiunea strictă de a nu se sinucide în ea.

Şi, amuzant lucru, instrucţiunea prinsese rădăcini: doar atunci când se afla în spatele volanului unei maşini era Samuel T. atent. Gin bănuise multă vreme că era din cauză că acesta ştia că, dacă i se întâmpla ceva, arborele lui genealogic avea să ia sfârşit.

Era singurul membru din generaţia lui.

O groază de tragedii.

Faţă de care, până în clipa aceasta, ea nu avusese prea multă apreciere.

Inima ei bătu repede, dar nu cu putere, fluturarea din pieptul ei făcând-o să ameţească. Sau poate era căldura...

Samuel T. deschise uşa de la intrare şi păşi afară din casă, cu paharul de cristal cu burbon în mână. Arăta minunat în acel costum ireproşabil, cu chipul uluitor şi servieta lui cu monogramă. îşi pusese o pereche de ochelari de soare cu ramă de aur, şi părul său negru des era pieptănat pe spate, lăsându-i fruntea liberă, vârtejul acela din faţă făcând să pară că era coafat, deşi asta nu fusese niciodată necesar.

Se opri când o văzu. Apoi, spuse tărăgănat:

-Ai venit să îmi mulţumeşti că te-am salvat?

-Trebuie să discut cu titre.

- Da? încerci să negociezi un avans folosind altceva în afară de bani? Dădu pe gât alcoolul şi puse paharul pe una dintre trepte - aşa cum numai cineva care trăise cu ajutoare toate viaţa lui putea face. Sunt receptiv la orice sugestie.

Ea măsură fiecare pas pe care el îl făcu către ea şi către maşina lui. Cunoştea atât de bine trupul acela tare, musculos, care dădea de gol fermierul care se afla sub acele haine elegante.

Amelia avea să fie înaltă, cum era el. Şi era inteligentă ca el.

Din păcate, fata era şi idioată ca mama ei, deşi poate că avea să îi treacă odată cu înaintarea în vârstă.

Dacă erau norocoşi, aceasta era doar una dintre faţetele unei adolescente.

- Ei bine? zise el în timp ce îşi aşeză servieta pe scaunul de lângă şofer, aleg eu felul în care îţi achiţi factura?

Chiar şi prin ochelarii de soare, putu să îi simtă privirea pe trupul ei. O dorea, întotdeauna o dorise - şi, uneori, o ura pentru asta; nu era un bărbat care aprecia constrângerile, nici măcar pe cele pe care le crease singur.

Ea era la fel.

Samuel T. clătină din cap.

- Să nu îmi spui că pisica a înghiţit limba aia a ta savuroasă. Ar fi aşa păcat să pierzi tocmai acea parte din anatomia ta...

- Samuel.

În clipa în care auzi tonul din glasul ei, se încruntă şi îşi scoase ochelarii de soare.

- Ce s-a întâmplat?

-Eu...

- S-a purtat cineva rău cu tine în închisoarea aia? Pen- tru că voi merge acolo personal şi...

- Căsătoreşte-te cu mine.

El îngheţă, şi totul i se opri: picioarele, respiraţia, poate chiar şi inima. Apoi, izbucni în râs.

-Sigur, sigur, sigur. Cum să nu...

-Vorbesc serios.

Uşa maşinii se deschise pe neauzite, mărturie a grijii meticuloase care îi era acordată vehiculului.

- Ziua în care te vei stabili la casa ta cu vreun bărbat va fi ajunul unei noi Veniri.

- Samuel, te iubesc.

El îi aruncă o privire diabolică.

-Ah, *te rog...*

- Am nevoie de tine.

- închisoarea chiar te-a dat peste cap, nu-i aşa? Se aşeză pe scaun şi privi ţintă peste capota maşinii. Ascultă, Gin, nu te simţi prost că ai fost

acolo, bine? Am reuşit să şterg totul, aşa că nu va ajunge în registrele poliţiei. Nimeni nu va şti.

-Nu acesta este motivul. Eu doar... Haide să ne căsătorim. Te rog.

Privind-o, el se încruntă atât de tare, încât sprâncenele i se uniră.

- Pari să vorbeşti serios.

- Chiar vorbesc. Şi nu glumea. Avea să îi spună despre Amelia după aceea, când avea să îi fie lui mai greu să fugă, când avea să existe ceva care să îi ţină laolaltă până când el avea să treacă peste ceea ce ea făcuse. Noi doi suntem meniţi să fim împreună. O ştii şi tu, o ştiu şi eu. Ne-am învârtit în jurul acestei relaţii o viaţă întreagă, poate şi mai mult. Te întâlneşti cu chelneriţe, coafeze şi maseuze pentru că ele nu sunt eu. Te aştepţi ca fiecare femeie să se ridice la nivelul meu, şi toate eşuează. Eşti obsedat de mine exact la fel cum eu sunt obsedată de tine. Haide să oprim, pur şi simplu, minciuna şi să facem ce trebuie.

El îşi mută privirea înapoi la capotă şi îşi puse mâinile frumoase pe volanul de lemn.

- Dă-mi voie să te întreb ceva.

- Orice.

- Câtor bărbaţi le-ai spus asta? Aruncă din nou o privire către ea. Ei? Câţi au fost, Gin? De câte ori ai folosit replicile astea?

- Este adevărul, zise ea cu glas spart.

-Ai folosit tonul acela rugător şi cu ei, Gin? Le-ai aruncat privirea asta?

-Nu fi nemilos.

După o lungă pauză, el clătină din cap.

- îţi aminteşti de petrecerea mea de la aniversarea a treizeci de ani? Cea pe care ai dat-o la ferma mea?

-Asta nu a avut nimic de a face cu...

- A fost o surpriză pe cinste. Nu aveam nici cea mai mică idee că mă aşteptaţi cu toţii. Am intrat în casa mea şi... surpriză! Toţi oamenii aceia aclamând, şi te-am căutat...

Ea îşi aruncă mâinile în aer.

-Asta a fost acum ¿inci ani, Samuel! Era...

- De fapt, aşa a fost întreaga poveste a relaţiei noastre, Gin. Te-am căutat - am trecut prin mulţime căutându-te...

-Nu a contat! Ei nu contează...

-... Pe tine pentru că, aşa cum ai spus, sunt un fraier, iar tu erai singura persoană pe care o doream cu adevărat acolo. Şi te-am găsit, cum să nu! Regulându-l pe patul meu pe acel jucător de polo argentinian care era un oaspete al lui Edward.

-Samuel...

- Pe patul meu! tună el, lovind cu pumnul în bordul maşinii. Patul meu afurisit, Gin!

-Bine, şi tu ce ai făcut? Sări înainte şi împunse aerul cu degetul către el. Ce ai făcut tu atunci? Le-ai luat pe colega mea de cameră de la facultate şi pe sora ei şi ai făcut sex cu ele în piscină...

El blestemă cu voce tare şi îşi ridică mâinile.

- Ce ar fi trebuit să fac? Să te las să mă calci în picioare? Sunt bărbat, nu unul dintre pateticii tăi parteneri de regulat! Nu voi...

-Am fost cu jucătorul acela de polo pentru că în săptămâna de dinainte te-ai dat peste cap ca să te culci cu Catherine! Eram prietenă cu ea de când aveam doi ani, Samuel... A trebuit să stau şi să ascult povestea iar şi iar despre cum i-ai oferit orgasmele vieţii ei chiar pe bancheta acestei maşini. După ce cu o noapte înainte fuseseşi cu mine! Aşa că nu spune că tu ai fost cel care...

- Stop. Brusc, îşi trecu o mână prin păr. încetează, încetează cu toate... Nu vom mai face asta, Gin. Ne certăm pentru aceleaşi lucruri de când aveam şaisprezece ani...

- Ne certăm pentru că ne pasă şi suntem prea mândri să o recunoaştem.

Când el se cufundă iar în tăcere, în ea înmuguri speranţa că el cugeta la acele lucruri.

-Samuel, eşti singurul bărbat pe care l-am iubit

vreodată. Iar eu sunt singura femeie pentru tine. Pur şi simplu, aşa stau lucrurile. Dacă e ceva de oprit, acestea sunt certurile şi suferinţa. Suntem amândoi prea mândri şi încăpăţânaţi pentru binele nostru.

Urmă o lungă tăcere.

- De ce acum, Gin?

- Doar... a venit vremea.

-Toate numai pentru că ai fost percheziţionată în dimineaţa asta?

- Chiar trebuie?

Samuel T. clătină din cap.

- Nu ştiu dacă vorbeşti serios sau nu, dar asta nu este problema mea. Dă-mi voie să mă fac perfect înţeles...

- Samuel, îl întrerupse ea. *Te iubesc.*

Şi vorbea serios. Vorbea din tot sufletul. Convingerea îngrozitoare că lucrurile aveau să meargă rău pentru familia ei prinsese rădăcini şi se întinsese, aducând cu ea un gen de claritate pe care nu o avusese niciodată înainte.

Sau poate că era mai degrabă... curaj. În toţi anii cât fuseseră împreună, nu îi spusese niciodată ce simţea cu adevărat. Fusese totul doar despre faţadă şi despre care întrece pe care. Bine, şi naşterea Ameliei, nu că el ştia deocamdată despre asta.

-Te iubesc, şopti ea.

-Nu. El îşi coborî capul şi strânse volanul ca şi cum ar fi căutat un fel de putere înlăuntrul lui însuşi. Nu... nu poţi face asta, Gin. Nu cu mine. Nu merge cu prefăcătoria atât de departe. Nu este sănătos pentru tine... iar eu nu cred că îi pot face faţă, bine? Am nevoie să funcţionez, familia mea are nevoie de mine - nu poţi să îţi baţi în halul ăsta joc de mintea mea. Nu te voi lăsa...

-Samuel...

-Nu! strigă el. Apoi, îşi întoarse privirea către ea, şi ochii îi erau reci şi mijiţi, ca şi cum ar fi privit

ţintă la un duşman. întâi de toate, nu te cred, bine? Cred că minţi ca să mă manipulezi. Şi, în al doilea rând, nu voi permite *niciodată* ca soţia mea să fie lipsită de respect faţă de mine aşa cum ai fi tu cu soţul tău. Eşti incapabilă de monogamie - şi, mai exact, eşti prea plictisită ca să preţuieşti o relaţie de durată. Noi doi putem să ne-o tragem din când în când, dar *niciodată* nu voi onora o curvă ca tine cu numele meu de familie. Discreditezi chelneriţele? Foarte bine. Dar aş prefera ca o astfel de persoană să aibă inelul meu pe deget decât o făptură aşa răsfăţată şi neloială ca tine. Porni motorul, mirosul dulce al uleiului şi al motorinei simţindu-se pentru scurtă vreme în bătaia fierbinte a aerului. Ne vedem data viitoare când mă va mânca prea tare ca să mă scarpin singur. Până atunci, distrează-te cu cealaltă jumătate a populaţiei.

Gin fu nevoită să îşi acopere gura cu ambele mâini când el dădu cu spatele şi porni, maşina demodată dispărând de-a lungul lungii alei în josul dealului.

Lacrimile curseră din ochii ei, luându-i cu ele rimelul. Pentru prima oară, nu îi pasă.

îşi încercase ultima şansă cu el.

Şi eşuase.

Cel mai mare coşmar al ei devenise realitate.

capitolul 23

-Ah, Lisa?

De îndată ce Lizzie auzi accentul sudic răsunând în seră, îngheţă. Ceea ce era ciudat, pentru că strângea mesele care fuseseră folosite pentru realizarea buchetelor, ţinând-o pe una în echilibru într-o parte, în timp ce lovea balamalele pentru a coborî picioarele încăpăţânate.

- Lisa?

întorcându-şi privirea într-acolo, o văzu pe soţia

lui Lane stând în pragul uşii ca şi cum ar fi pozat pentru un fotograf, cu o mână pe şold şi cu cealaltă dându-şi părul pe spate. Purta pantaloni din mătase roz de la Mary Tyler Moore din era Laura Petrie şi o bluză largă cu decolteu adânc care avea culoarea portocalie a apusului. Pantofii aveau vârfuri lungi şi tocuri micuţe, genul acela pe care Lizzie era sigură că le-ar fi rupt doar traversând o încăpere. Şi, ca să pună capac la toate, o eşarfă dramatică, transparentă, în nuanţe de galben şi verde, era înfăşurată în jurul umerilor ei şi legată peste sânii ei perfecţi.

Una peste alta, totul crea o impresie de Proaspăt, Minunat şi Tentant - şi făcu pe cineva care era Obosită, Nervoasă şi Stresată din cauza unei petreceri pentru o mie de persoane ce avea loc în dimineaţa următoare să se simtă în dezavantaj nu numai cu coafura şi garderoba, ci cu totul, până la genetica moleculară.

-Da? zise Lizzie, întorcându-se la ceea ce făcea...

- Ai putea, te rog, să încetezi? Este foarte zgomotos.

- Cu plăcere, zise Lizzie şi scrâşni din dinţi.

Din nu se ştie ce motiv, în timp ce femeia se juca cu pletele ei aurii, strălucirea diamantului mare de pe mâna ei stângă se simţea ca şi cum cineva arunca în mod repe- tar cu cuvinte de ocară.

Chantal zâmbi.

- Am nevoie de ajutorul tău pentru o petrecere.

„Putem să trecem mai întâi cu bine peste ziua de
mâine?“

- Cu plăcere.

- Este o petrecere pentru doi. Chantal zâmbi în timp ce înaintă, dezlegându-şi eşarfa. Vai de mine, este cald aici. Poţi să faci ceva în legătură cu asta?

- Plantelor le merge mai bine la căldură.

-Ah. Îşi scoase eşarfa şi o puse lângă unele dintre buchetele care aveau să fie plasate în încăperile publice ale casei. Ei bine?

- Ce spuneai?

Zâmbetul reveni.

-În curând, este aniversarea mea şi a lui Lane, şi mi-ar plăcea să fac ceva special.

Lizzie înghiţi în sec. Oare femeia auzise ceva prin uşa de sus? Prin pereţi?

- Aveam impresia că v-aţi căsătorit în iulie.

- Ce drăguţ din partea ta să îţi aminteşti. Eşti aşa de grijulie.

îşi plecă uşor capul într-0 parte şi îşi aţinti privirea în ochii lui Lizzie ca şi cum ar fi împărtăşit un moment deosebit.

-Ne-am căsătorit în iulie, dar am nişte veşti speciale pe care să le împărtăşesc cu el, şi m-am gândit că am putea celebra un pic mai devreme.

- La ce te-ai gândit?

Lizzie nu urmări avalanşa de idei aruncate. Nu îi rămăseseră în minte decât cuvintele „romantic“ şi „intim“. Ca şi cum Chantal abia aştepta să îi ofere soţului ei un dans erotic.

- Lisa? Notezi asta?

„Păi, nu, pentru că nu am hârtie şi creion, nu? Şi, apropo, cred că o să vomit.“

- Fac cu bucurie tot ce doreşti.

- Eşti atât de săritoare. Chantal făcu cu capul spre grădină şi către cortul de afară. Ştiu că totul va fi minunat mâine.

- Mulţumesc.

-Şi putem discuta mai multe mai târziu. Dar, repet, mă gândesc la o cină romantică într-un apartament din oraş, la hotelul Cambridge. Tu te poţi ocupa de flori şi de decoraţiuni - şi vreau să acopăr totul cu mătase, ca să fie ca şi cum ne-am afla într-un loc exotic, doar noi doi.

- în regulă.

O minţise Lane? Şi dacă o făcuse, ei bine, o

putea pune pe Greta să se ocupe de toate, în vreme ce ea avea să rămână acasă cu o găleată de îngheţată de ciocolată...

Numai că ea şi partenera ei nu îşi vorbeau. Fantastic!

- Eşti cea mai bună. Chantal se uită la ceasul ei cu diamante. Este vremea să pleci acasă, nu-i aşa? E o zi mare mâine, vei avea nevoie de somnul de frumuseţe. La revedere, deocamdată!

Când Lizzie fu din nou singură, se aşeză pe una dintre găleţile răsturnate şi îşi sprijini mâinile pe coapse, frecând în sus şi în jos. „Respiră“, îşi spuse în sinea ei. „Pur şi simplu, respiră.“

Greta avea dreptate. Pur şi simplu, nu se ridica la nivelul acestor oameni - şi nu din cauză că era un biet grădinar. Acesta era un joc la care ea nu putea decât să piardă.

Era vremea să meargă acasă, hotărî ea. Era vremea să se adune - şi nu era vorba doar despre geanta în care se aflau mâncarea de la prânz pe care nu o mâncase şi crema ei de protecţie solară.

Ridicându-se, era gata să plece, când văzu eşarfa aceea. Ultimul lucru pe care îl dorea era să i-o înapoieze lui Chantal, de parcă ar fi fost un labrador care duce mingea de tenis înapoi la stăpânul lui. Dar era exact lângă acele buchete, şi, la ce baftă avea, ceva avea să se scurgă sau să cadă pe afurisita aceea de eşarfă, iar ea avea să fie nevoită să facă economii trei luni ca să cumpere una nouă.

Garderoba lui Chantal era mai scumpă decât toate cartierele din Charlemont.

Ridicând-o, se gândi că femeia nu putuse ajunge departe în pantofii aceia ridicoli.

Gin se afla încă sub magnolia sub care o lăsase Samuel T., când un vehicul veni pe aleea principală şerpuitoare. Nu îşi dădu seama că era camioneta şerifului comitatului Warren decât atunci când

acesta opri în faţa ei.

Exact ce îşi dorea să vadă. Pentru ce încerca tatăl ei să o aresteze de data asta?

Primul ei instinct fu să fugă, dar era pe tocuri, şi, dacă voia să aibă şanse să scape de ofiţer, trebuia să o ia la goană prin stratul de flori. Dacă îşi rupea piciorul... asta nu avea să îi fie de nici un ajutor în închisoare...

Ajutorul de şerif Ramsey ieşi din maşină.

- Doamnă, zise, salutând-o cu o aplecare a capului. îşi puse cascheta oficială şi mută hârtiile dintr-o mână în cealaltă. Ce mai faceţi? [1]

Nu scoase cătuşe. Nu părea grăbit.

- Ati venit aici după mine? întrebă ea.

-Nu.

Ochii lui negri se îngustară.

-Sunteţi bine?

„Nu, absolut deloc."

-Da. Mulţumesc.

-Vă rog să mă scuzaţi, doamnă.

-Aşadar, nu aţi venit după mine?

-Nu, doamnă.

Urcă treptele până la uşa de la intrare şi sună la sonerie.

-Poftiţi, zise ea, mergând lângă el. Intraţi, vă rog. Îl căutaţi pe fratele meu?

-Nu. Chantal Baldwine este acasă?

- Cel mai probabil. Deschise uşa imensă, şi ajutorul de şerif îşi scoase din nou cascheta când intră. Daţi-mi voie să o caut... A, domnule Harris. Îl duci pe acest domn la cumnata mea, te rog?

-Cu plăcere, zise majordomul cu o plecăciune. Pe aici, domnule. Cred că este în seră.

- Doamnă, murmură ajutorul de şerif, înainte de a pleca după englez...

- Ei, ar trebui să fie interesant.

Se răsuci auzind glasul sec ce veni din salon.

- Lane?

Fratele ei stătea în faţa tabloului lui Elijah

Bradford şi îşi ridică paharul.

-Toastez în cinstea divorţului meu.

- Serios?

Gin intră şi îşi făcu de lucru la bar, pentru că nu voia ca Lane să se concentreze asupra chipului ei - probabil i se înroşise din cauza plânsului.

- Ei bine, cel puţin, nu va mai trebui să iau de la gâtul ei bijuteriile mamei. Îi urez drum bun şi cale bătută, dar sunt surprinsă că nu doreşti să te bucuri de spectacol.

-Am probleme mai mari.

Gin îşi luă burbonul şi apa minerală cu ea, spre canapea, şi îşi aruncă din picioare pantofii cu toc cui. Băgându-şi picioarele dedesubt, îl fixă cu privirea pe fratele ei.

-Arăţi îngrozitor, zise.

La fel de rău cum se simţea ea, de fapt. El se aşeză în faţa ei.

-Va fi dificil, Gin. Treaba cu banii. Cred că este foarte gravă.

- Poate am putea vinde acţiuni. Adică, poţi face asta, aşa-i? Nu am nici cea mai mică idee cum merg toate astea.

Şi, pentru întâia oară în viaţa ei, îşi dori să fi ştiut.

- Este complicat din cauza situaţiei cu fondul fiduciar.

- Păi... vom fi bine. Când fratele ei nu spuse nimic, se încruntă. Aşa-i? Lane?

-Nu ştiu, Gin. Chiar nu ştiu.

- întotdeauna am avut bani.

- Da, aşa a fost.

- Faci să pară totul la timpul trecut.

- Nu te amăgi singură, Gin.

Lăsându-şi capul pe spate, privi ţintă la tavan, imagi- nându-şi-o pe mama ei zăcând în patul acela al ei. Acela avea să fie şi viitorul ei?

Dumnezeule, Samuel T. chiar o refuzase?

- Gin, ai plâns?

-Nu, zise ea încet. Doar alergia, dragă frate. Doar rinita alergică...

capitolul 24

Lizzie ieşi în grabă din seră cu eşarfa parfumată a lui Chantal, cu parfumul materialului plutitor invadându-i nasul şi făcând-o să îi vină s£ strănute. Amuzant: putea să fie înconjurată de o mie de flori adevărate, dar chestia aceasta luxoasă cu mirosul ei fals era în măsură să o facă să cadă în prăpastia Claritinului.

Undeva în depărtare auzi inimitabilul accent din Vir- ginia al lui Chantal şi o porni în direcţia camerei de zi pentru a...

- Ce este asta? întrebă Chantal.

Lizzie se opri brusc şi se sprijini de arcada grea.

În capul mesei lungi şi lucioase, Chantal stătea în picioare alături de un ajutor de şerif îmbrăcat în uniformă, care, din câte se părea, îi dăduse un plic voluminos.

-Aţi primit o citaţie, doamnă. Ofiţerul salută cu capul. O zi bună...

- Cum adică citaţie? Ce înseamnă... Nu, nu pleci până nu deschid asta. Sfâşie plicul. Poţi sta chiar aici, în vreme ce eu...

Actele care ieşiră erau pliate în trei, şi, în timp ce femeia le desfăcu, inima lui Lizzie începu să bubuie.

- Divorţ? zise Chantal. *Divorţ?*

Lizzie se retrase şi se sprijini de perete, închizând ochii. Urî faptul că se simţi atât de uşurată. Dar nu putea spune că nu se simţea uşurată că nu fusese o idioată pentru o a doua oară.

- Sunt acte de divorţ! Vocea lui Chantal deveni ascuţită. De ce faci asta?

- Doamnă, treaba mea este să vă aduc actele.

Acum, că le-aţi acceptat...

- Nu le accept! Se auzi un fâlfâit, ca şi cum chiar le-ar fi aruncat către poliţist. Ia-le înapoi...

- Doamnă, zise aspru ajutorul de şerif. Vă sfătuiesc să ridicaţi actele acelea de pe podea - sau nu o faceţi. Dar, dacă nu încetaţi cu circul, vă voi târî până la tribunal legată de capota maşinii mele de patrulă. Ne-am înţeles, doamnă.

Semnalul pentru lacrimi.

Între suspine şi ceea ce trebuia să fie o durere în piept, Chantal începu să dea înapoi.

- Soţul meu mă iubeşte. Nu este serios cu treaba asta. Este...

-Doamnă, aceasta nu este treaba mea şi nu mă priveşte în nici un fel. O zi bună!

Se auziră paşi grei ieşind şi îndepărtându-se.

- La naiba, Lane! şuieră femeia cu o dicţie perfectă.

Probabil că se prefăcea doar atunci când avea public...

Pe neaşteptate, zgomotul acelor tocuri de pisicuţă pe podeaua goală se îndreptă în direcţia lui Lizzie. La naiba, nu mai era timp să iasă din...

Chantal coti şi se opri brusc când dădu cu ochii de Lizzie. Deşi Chantal se pusese pe bâzâit pentru ajutorul acela de şerif, ochii ei erau limpezi şi lipsiţi de lacrimi, iar machiajul nu îi era stricat absolut deloc.

- Ce faci? urlă Chantal, tremurând de furie. Tragi cu urechea!

Lizzie îi întinse eşarfa.

- Îţi aduceam asta...

Chantal îi smulse eşarfa din mână.

- Ieşi de aici! Ieşi! *Ieşi acum!*

„Nici nu este nevoie să îmi ceri asta de două ori“, gândi Lizzie în timp ce se întoarse şi porni către seră. Mişcându-se cât putu de iute, îşi adună lucrurile şi ţâşni afară, în grădină. Trecând prin cort şi ocolind mesele şi scaunele, îşi luă telefonul

şi îi dădu lui Lane un mesaj lejer de genul toate-bune-merg-acasă-după-o-zi-lungă.

Dumnezeu ştia că bărbatul acela urma să aibă o groază pe cap de îndată ce Chantal avea să îl găsească.

Vestea cea bună, cel puţin pentru Lizzie?

Nu mai avea de pregătit nici o petrecere aniversară.

Iar Lane se ţinuse cu adevărat de cuvânt.

Era greu să împiedice un surâs să îi apară pe chip. Dar, când acesta refuză să dispară, îl lăsă să rămână acolo nestingherit.

Telefonul lui Lane scoase un *bing!* chiar în clipa în care Chantal trecu în viteză pe lângă salon, urlându-i numele în timp ce se îndţepta către scara principală. El nu făcu nimic care să dea de gol unde se afla, ci o lăsă pur şi simplu să meargă sus şi să facă ce scenă voia ea în faţa uşii închise a dormitorului lui gol.

Ciudat, cu doar câteva ore în urmă, faptul că ea se afla pe calea războiului ar fi fost o problemă de care el ar fi vrut să se ocupe. Acum? Se afla la coada listei lui de priorităţi.

-Trebuie să merg să îl văd pe Edward, zise Lane.

Gin clătină din cap.

- Eu nu aş face-o. Nu se simte bine, iar asta nu va face decât să înrăutăţească lucrurile.

Avea dreptate. Acesta îl ura deja pe tatăl lor. Ideea că bărbatul furase bani?

Gin se ridică şi merse la bar pentru a reumple paharul.

- Planurile pentru mâine merg înainte?

- Petrecerea? întrebă el, ridicând din umeri. Nu ştiu cum să o opresc. Şi apoi, deja a fost plătit aproape totul. Mâncarea, băutura, închirierile.

Era ruşinat de celălalt motiv pentru care prefera să continue cu evenimentul: ideea că întreaga lume ar fi aflat chiar şi o părticică din problemele cu care familia lui se confrunta i se

părea inacceptabilă...

Sunetul cuiva care cobora treptele cu un mers apăsat o făcu pe sora lui să ridice dintr-o sprânceană.

- Sună ca şi cum urmează să ai un moment matrimonial.

- Doar dacă mă găseşte...

Chantal apăru în pragul uşii, cu faţa ei în mod normal palidă rumenă ca a unui muncitor la o petrecere cu grătar.

-Cum îndrăzneşti? întrebă soţia lui.

- Se pare că îţi faci bagajele, zise Gin cu zâmbetul potrivit pentru o dimineaţă de Crăciun. Să chem majordomul? Cred că putem să îţi facem măcar onoarea aceasta. Consider-o un cadou de plecare.

- *Nu* părăsesc casa asta. Chantal o ignoră pe Gin. Mă înţelegi, Lane?

El îşi învârti gheaţa din pahar cu degetul arătător.

- Gin, ne laşi un pic singuri?

încuviinţând amabil din cap, sora lui se îndreptă către arcadă şi, când trecu pe lângă Chantal, se opri şi aruncă o privire înapoi, către el.

- Asigură-te că majordomul se uită în valiza ei după bijuterii.

- *Eşti o* *nemernică.*

- Da, sunt. Gin ridică din umeri ca şi cum femeia din faţa ei nu merita nici măcar să i se vorbească. Şi, de asemenea, am dreptul la numele şi moştenirea Bradford. Tu nu. Acum, pa!

în vreme ce Gin flutură din mână, Lane înainta şi se plasă între cele două pentru a evita revărsarea unei cascade de lacrimi. Cu o mişcare iute, închise uşa, chiar dacă nu dorea să fie singur cu soţia lui.

-Nu plec, zise Chantal şi trecu pe lângă el. Iar asta *nu* se va întâmpla.

Când ea azvârli cererea de divorţ pe podea, la picioa- rele lui, el nu îşi zise decât că nu avea timp

pentru asta.

-Ascultă, Chantal, putem face asta pe calea uşoară sau pe cea grea - este alegerea ta. Dar să ştii că, dacă o alegi pe cea din urmă, nu te voi ataca doar pe tine, ci şi pe familia ta. Cum crezi că s-ar simţi părinţii tăi baptişti dacă ar primi o copie a fişei tale medicale? Nu cred că sunt pro avort, aşa-i?

- Nu poţi face asta!

-Nu fi idioată, Chantal. Sunt tot felul de oameni la care pot apela, oameni care au faţă de familia mea da- torii pe care sunt nerăbdători să le plătească. Merse din nou la bar şi îşi mai turnă din burbonul Family Reserve. Sau ce zici de asta? Cum ar fi ca fişa aceea medicală să ajungă pe mâinile presei sau poate pe un site ondine? Oamenii ar înţelege motivul pentru care divorţez de tine, iar ţie ţi-ar fi al dracului de greu să îţi găseşti un alt soţ. Spre deosebire de cei din nord, noi, bărbaţii din sud, avem standarde clare pentru soţiile noastre, iar acestea nu includ avortul.

Urmă o lungă tăcere. Apoi, zâmbetul care îl întâmpină fu inexplicabil: atât de plin de încredere şi de calm, încât se întrebă dacă nu cumva ea o luase razna în ultimii doi ani.

-Ai mai multe lucruri pe care să le vrei ascunse decât am eu, zise ea încetişor.

-Chiar aşa? Sorbi cu sete din pahar. Cum ţi-ai dat seama de asta? Eu doar am făcut ceea ce era corect faţă de o femeie pe care se presupune că am lăsat-o însărcinată. Oricum, cine poate şti că era al meu?

Ea arătă cu degetul către acte._

-Vei face ca asta să dispară. îmi vei îngădui să stau aici oricâtă vreme doresc. Iar mâine mă vei însoţi la festivităţile de la derby.

- În care univers paralel?

Ea îşi duse mâna la partea inferioară a abdomenului.

- Sunt însărcinată.

Lane izbucni în râs.

-Ai mai încercat asta o dată, drăguţo. Şi ştim cu toţii cum s-a încheiat.

- Sora ta s-a înşelat.

- În legătură cu furtul de bijuterii? Poate. Vom vedea cum rămâne...

-Nu, în legătură cu faptul că eu nu am tot dreptul de a mă afla aici. Alături de copilul meu. De fapt, copilul meu are la fel de multe drepturi la moştenirea Bradford ca tine şi sora ta.

Lane deschise gura să spună ceva... apoi o închise încet.

- Despre ce vorbeşti?

- Mă tem că tatăl tău nu este un soţ mai bun decât tine.

Un clinchet se ridică din paharul lui, iar el coborî privirea, observând de la o distanţă mare că mâna lui tremura, făcând gheaţa să se agite.

- Exact, zise Chantal cu glas scăzut şi egal. Şi cred că suntem cu toţii conştienţi de starea delicată a mamei tale. Cum s-ar simţi dacă ar afla că soţul ei nu numai că i-a fost infidel, dar urmează să aibă un copil? Crezi că ar lua mai multe dintre pastilele acelea pe care se bazează deja atât de mult? Probabil că da. Da, sunt sigură că ar...

- *Nemernico,* şopti el.

În mintea lui, se văzu punându-şi mâinile în jurul gâtului ei şi strângând, strângând atât de tare, încât ea începea să se zbată în timp ce faţa îi devenea violet, iar gura i se căsca.

- Pe de altă parte, murmură Chantal, mama ta nu s-ar bucura dacă ar şti că va deveni bunică pentru întâia oară? Nu ar fi acesta motiv de sărbătoare?

-Nimeni nu ar crede că este al meu, se auzi spunând.

-O, ba da. Va arăta ca tine - şi, de asemenea, am mers în Manhattan în mod regulat ca să lucrăm la

relaţia noastră.

-Minţi. Nu te-am văzut niciodată.

-New Yorkul este un oraş mare. Şi m-am asigurat că toată lumea de aici ştie că ne-am întâlnit şi m-am bucurat de compania ta. Am vorbit despre asta cu fetele de la club, cu soţii lor la petreceri, cu familia mea - cu toţi cei care ne-au susţinut pe noi doi. Când el rămase tăcut, ea zâmbi dulce. Aşadar, poţi să înţelegi de ce acele acte nu vor fi necesare. Şi de ce nu vei spune o vorbă despre ce s-a întâmplat cu primul. Pentru că, dacă o vei face, voi da în vileag totul legat de familia ta şi te voi face de râs în faţa comunităţi acesteia, a oraşului tău, a statului tău. Atunci, vom vedea cât timp îţi ia să îţi faci costumul de înmormântare. Mama ta este dusă, dar nu este total izolată, iar infirmiera ei îi citeşte ziarul în fiecare dimineaţă.

Cu expresie de mulţumire, Chantal se întoarse şi deschise uşa, tocurile ei răsunând în foaierul cu marmură. Era din nou întruchiparea detaşării cu zâmbet de Mona Lisa.

întregul trup al lui Lane se cutremură, muşchii strigând după eliberare, dar nu cu soţia lui de data aceasta.

Ci cu tatăl lui.

încornorat. Parcă acesta era cuvântul demodat care era folosit pentru a descrie o asemenea situaţie.

La naiba, îi făcuse asta propriul tată.

Când naibii avea să ia sfârşit această zi?

capitolul 25

Lizzie îşi spuse că nu îşi verifica telefonul. Nu atunci când îl scoase din geantă şi îl mută în buzunarul de la spate de îndată ce trecu de uşa de la intrare a casei ei de la fermă. Nici când, un sfert de oră mai târziu, se asigură că volumul era la maximum. Nici măcar atunci când, la zece minute

după aceea, debloca ecranul şi se asigură că nu ratase nici un mesaj sau apel.

Nimic.

Lane nu îi dăduse mesaj ca să se asigure că ajunse- se acasă. Nu răspunsese la mesajul ei. Dar, haide, şi-aşa avea destule pe cap.

Doamne!

Şi totuşi, era ca pe ace în timp ce se plimba de colo-co- lo. Bucătăria ei era curată lună, ceea ce era păcat, pentru că i-ar fi prins bine să aibă ceva de curăţat. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul dormitorului ei de la etaj; la naiba, până şi patul era făcut... iar hainele le spălase cu o seară înainte. Singurul lucru pe care nu îl găsi la locul lui fu prosopul pe care îl folosise în dimineaţa aceea ca să se şteargă după duş. îl agăţase peste bara perdelei de la duş şi, din moment ce nu se încadra în regula celor două zile pentru a ajunge în coş, tot ce putu face fu să îl împăturească pe lung şi să îl aşeze pe bara de pe perete.

Datorită unei zile în cea mai mare parte lipsite de nori, în casă era cald, aşa că merse şi deschise toate ferestrele, lăsând să pătrundă o adiere care mirosea ca pajiştea din jurul proprietăţii şi elimină înăbuşeala.

Dacă ar fi putut face acelaşi lucru şi cu capul ei! Imagini ale întâmplărilor de peste zi o bombardară:

ea şi Lane râzând când ea tocmai intrase; ea şi Lane holbându-se la laptopul ei; ei doi...

Cu toate astea în minte, Lizzie se întoarse în bucătărie şi deschise uşa frigiderului. Nu erau prea multe acolo. Cu siguranţă, nimic care să o facă să vrea să mănânce.

Când impulsul de a-şi verifica din nou telefonul lovi iar, îşi spuse în sinea ei să înceteze. Fără îndoială, Lane avea destule pe cap acum. Chantal putea fi o bătaie de cap chiar şi într-o zi bună. Să primească actele de divorţ şi să facă o scenă la care fusese martor unul dintre angajaţi...

Sunetul unor paşi afară, pe verandă, o făcu să îşi revină.

Incruntându-se, închise frigiderul şi merse în sufragerie. Nu se deranjă să verifice cine era. Existau două posibilităţi: vecinul ei din stânga, care locuia la nouă Kilometri mai sus şi avea vaci care adesea rupeau gardul şi rătăceau pe terenurile lui Lizzie, sau vecinul din dreapta, care se afla la doar doi kilometri depărtare şi ai cărui câini veneau adesea ca să se dea la vacile scăpate.

Dădu să salute în timp ce deschise.

-Bună...

Nu erau vecinii ei cu scuze pentru bovine sau câini.

Lane se afla pe veranda ei şi părul lui arăta mai rău decât arătase dimineaţă, valurile negre ridicându-i-se de pe cap ca şi cum ar fi încercat să şi-l smulgă.

Era prea obosit să zâmbească.

- M-am gândit să văd cu ochii mei dacă ai ajuns acasă

bine.

-Ah, Dumnezeule, vino aici.

Se întâlniră la mijloc, trup lângă trup, iar ea îl strânse puternic în braţe. El mirosea a aer proaspăt de noapte,

peste umărul lui, ea văzu că maşina lui Porsche

avea plafonul coborât.

- Eşti bine? îl întrebă.

-Mai bine acum. Apropo, sunt un pic cam beat.

-Şi ai condus până aid? Este un lucru prostesc şi ificulos.

- Ştiu. De aceea mărturisesc.

Ea se dădu un pas în spate.

-Voiam să mănânc.

- Ai destul cât pentru doi?

-Mai ales dacă te va trezi din beţie. Clătină din cap. Fără urcat beat la volan. Crezi că ai probleme acum? încearcă să adaugi şi să fii prins conducând băut.

-Ai dreptate. Privi în jur, apoi merse la pianul ei şi îşi odihni mâna pe capacul lucios. Dumnezeule, nimic nu s-a schimbat.

Ea îşi drese glasul.

- Păi, am fost ocupată cu munca...

- Este un lucru bun. Un lucru minunat.

Nostalgia de pe chipul lui când continuă să se uite

la obiectele ei vechi, la pătura ei şi la canapeaua simplă era mult mai grăitoare decât orice cuvânt pe care l-ar fi putut spune el.

Când ajunseră în bucătărie, el se duse direct la masa ei micuţă. Şi fu ca şi cum nu ar fi fost plecat deloc.

„Fii atentă cu asta“, îşi zise Lizzie în sinea ei.

-Aşadar, ce ai zice... Ea cercetă conţinutul dulapurilor şi al frigiderului. Ei bine, ce ai zice de nişte lasagna pe care am congelat-o acum vreo şase luni, cu garnitură de nachos dintr-o pungă pe care am desfăcut-o aseară, încununate de o îngheţată de mentă de la Grater?

Ochii lui Lane se concentrară asupra ei şi se întunecară.

Biiiiiine. în mod limpede, el plănuia să mănânce altceva la desert. Şi, cum trupul ei se încălzi pe

interior, asta era mai mult decât în regulă pentru ea.

- Pare cea mai bună mâncare din lume.

Ea îşi încrucişă braţele şi se sprijini cu spatele de frigider.

- Pot să fiu sinceră?

- întotdeauna.

- Ştiu că Chantal a primit actele de divorţ. Am văzut fără să vreau. Nu am făcut-o intenţionat.

-Ţi-am spus că voi pune capăt.

Ea îşi frecă fruntea.

- Cu vreo două minute înainte de asta, a venit la mine să îmi ceară să planific o cină aniversară pentru voi doi.

Se auzi un blestem înăbuşit.

- îmi pare foarte rău. Dar aceasta nu va exista în viitorul nostru.

Ceva din tonul vocii lui păru în neregulă, iar ea se uită către el, apoi îşi feri privirea.

Expresia de pe chipul lui Lane era una pe care ea nu o mai văzuse vreodată. Dacă nu l-ar fi cunoscut de atâta vreme, ar fi numit-o... malefică.

Când noaptea se aşternu peste grajduri, Edward se trezi căzând în rutina lui obişnuită de seară. Pahar cu gheaţă? Bifat. Pileală? Bifat - în seara aceasta, gin. Fotoliu? Bifat.

Numai că, atunci când se aşeză cu acele trofee în faţă, bătu darabana pe braţul fotoliului în loc să îşi folosească degetele pentru a desface sticla.

- Haide, zise cu glas tare. Vezi-ţi de program.

Dintr-un anumit motiv, uşa căsuţei îi vorbea mai mult

decât Beefeaterul când venea vorba despre lucruri pe care trebuia să le deschidă.

Fusese o zi lungă, cu drumul până la Steeple Downs pentru a-şi verifica caii şi pentru a decide, alături de veterinarul şi antrenorul lui, dacă Bouncin' Baby Boy trebuia retras din cauza acelei

probleme la tendon. Apoi, se întorsese, le evaluase pe cele cinci iepe de prăsilă ale lui şi stadiul gestaţiei lor şi revizuise registrele şi conturile alături de Moe. Cel puţin, acolo fuseseră veşti bune. Pentru cea de-a doua lună la rând, operaţiunile nu doar se susţineau, ci aduceau profit. Dacă asta avea să continue, avea să pună capăt transferurilor acelora din fondul fiduciar al mamei sale, care fuseseră o infuzie regulată de bani în afacere încă din anii 1980.

Dorea să fie complet independent.

De fapt, unul dintre primele lucruri pe care le făcuse când ieşise din spitalul de reabilitare fusese să îşi refuze partea lui din fondul fiduciar. Nu voia să aibă nimic de a face cu fonduri nici măcar de departe asociate cu Brad- ford Bourbon Company, iar banii lui din prima şi cea de-a doua tranşă veneau cu toţii din BBC. Nu aflase des- pre transferurile de la mama sa decât după vreo şase luni şi, pe atunci, abia începea să fie preocupat de viaţa de la grajduri. Dacă le-ar fi oprit în punctul acela? Operaţiu- nea s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Trecuse multă vreme de când cineva cu orice fel de experienţă în afaceri fusese la Red &. Black - şi, oricare i-ar fi fost acum slăbiciunile, abilitatea lui de a face bani rămăsese nevătămată.

încă o lună. Apoi, avea să fie liber.

Aşa că, da, într-adevăr, era mai extenuat decât de obicei. Şi avea dureri mai mari. Sau poate cele două se combinau în mod intrinsec.

Şi totuşi, nu putu ridica sticla.

În schimb, se ridică sprijinindu-se în baston şi îşi croi drum până la draperiile care fuseseră trase încă din ziua în care se mutase aici. Era întuneric beznă, doar luminile pe bază de sodiu din capul grajdurilor aruncând o lumină palidă în întuneric.

Blestemând printre dinţi, merse la uşă şi o deschise. Se opri pentru o clipă. Ieşi şchiopătând.

Edward traversă pajiştea cu un pas neregulat şi

își spuse în sinea lui că intenţiona să se uite la iapa aceea care avea probleme. Da. Asta făcea.

Nu voia să vadă ce făcea Shelby Landis. Nu. Nu era, nici gând, îngrijorat pentru că nu o văzuse plecând de acolo, iar asta însemna că, probabil, nu avea nimic de mâncare. De asemenea, nu avea să se asigure, nici gând, că ea avea apă caldă curentă, după ziua pe care o petrecuse cărând roabe, saci cu grâne care aveau dimensiunea camionetei ei şi baloturi de paie şi probabil avea dureri şi nevoie de un duş bun.

în mod clar şi absolut, el nu...

- La naiba!

Fără ca măcar să fie conştient de asta, mersese la uşa laterală a grajdului B... cel care dădea în birou - ca, de altfel, şi către scările care duceau sus, la camera ei.

Ei bine, dacă tot se afla aici... putea foarte bine să vadă ce făcea ea. Din loialitate faţă de tatăl ei, desigur.

Nu îşi trecu o mână prin păr înainte de a apăsa clanţa. Bine, poate doar puţin, dar doar pentru că avea nevoie de o tunsoare şi părul îi intra în ochi.

Luminile activate de mişcare se aprinseră când el păşi în zona biroului, şi toate acele trepte către zona veche a podului se conturară sus şi deasupra capului său ca un munte pe care avea să se chinuiască să îl escaladeze. Şi, ca să vezi, pesimismul lui era bine fundamentat: fu nevoit să facă o pauză, ca să respire, la jumătatea drumului. Şi o alta de îndată ce ajunse sus.

Şi atunci, auzi râsetul.

De bărbat. Şi de femeie. Venind din apartamentul lui Moe.

încruntându-se, Edward aruncă un ochi către uşa lui Shelby. Târându-se până acolo, îşi lipi urechea de uşă. Nimic.

Când făcuse acelaşi lucru la uşa lui Moe? îi putea auzi pe amândoi, accentele puternice mergând înainte şi înapoi ca vioara şi banjoul unei trupe de muzică country.

Edward închise ochii pentru o clipă şi se sprijini de uşă. Apoi, se ridică şi coborî acele trepte cu ajutorul bastonului, ieşi pe pajişte şi se întoarse la căsuţa lui.

Abia în timpul celui de al doilea pahar îşi dădu seama că era vineri. Vineri seara.

Nu trăsese el lozul câştigător?

Avea şi o întâlnire.

capitolul 26

Sutton Smythe privi la mulţimea care umpluse la refuz spaţiul galeriei principale a Muzeului de Artă din Charlemont. Erau atât de multe chipuri pe care

le recunoscu, atât cele pe care le cunoştea personal, cât şi cele pe care le văzuse în ziare, la TV şi pe marele ecran. Mulţi oameni îi făcură cu mâna când îi surprin- seră privirea, iar ea fu destul de cordială, ridicând palma drept răspuns.

Spera că nimeni nu avea să vină la ea.

Nu era interesată să interacţioneze după un sărut pe obraz şi o întrebare legată de partenerul de viaţă sau prezentarea persoanei care îi însoţea în seara aceea. Nu dorea să i se mulţumească, o dată în plus, pentru generoasa ei donaţie de luna trecută, de zece milioane de dolari, pentru a demara campania de strângere de capital pentru extinderea muzeului. De asemenea, nu dorea să fie nevoită să recunoască împrumutul permanent din partea tatălui ei al acelui Rembrandt şi al oului Faberge, care fuseseră date muzeului în onoarea dragii sale mame decedate.

Sutton voia doar să găsească în mulţime chipul acela unic pe care îl căuta.

Singurul chip pe care dorea... pe care avea nevoie... să îl vadă.

Dar Edward Baldwine, din nou, nu avea să vină. Iar ea ştia asta nu pentru că se afla aici, stând în picioare în umbre, de o oră şi jumătate, în timp ce oaspeţii soseau la petrecerea pe care o dădea în numele familiei sale, ci pentru că insistase să vadă o copie a listei de confirmări o dată pe săptămână şi, la apropierea evenimentului, zilnic.

El nu răspunsese. Nu, „Da, voi participa cu plăcere", nici vreun „Nu, vă trimit regretele mele". Exact la fel cum făcuse în ultimii doi ani.

Chiar era surprinsă?

Şi singurul motiv pentru care fusese în seara anterioară la petrecerea lui William Baldwine era că sperase să îl vadă pe Edward în propria casă. Cum el nu îi răspunsese la telefoane zile, luni şi acum ani, se gândise că poate el avea să îşi facă apariţia la masa tatălui lui şi puteau se îşi reia legătura.

Dar nu. Edward nu fusese nici acolo...

- Domnişoară Smythe, suntem gata să conducem oaspeţii la masă, dacă sunteţi de acord. Salatele sunt deja acolo.

Sutton îi zâmbi femeii cu carneţel în mână şi cu cască în ureche.

- Da, să reducem lumina. Voi lua cuvântul de îndată ce vor fi cu toţii aşezaţi.

- Foarte bine, domnişoară Smythe.

Sutton inspiră adânc şi privi turma de vite scumpe făcând ceea ce i se spuse şi căutându-şi locurile la toate acele mese rotunde cu buchetele lor elaborate, farfuriile aurite şi meniurile lor gravate aşezate peste şervete.

înainte de tragedie, Edward participase mereu la astfel de reuniuni. Aruncându-i priviri furişe. Trimiţându-i zâmbete sardonice în vreme ce încă o persoană se afla pe urmele lui pentru a-i putea cere mai târziu bani pentru vreo cauză.

Fuseseră prieteni încă de la Ziua Ţinutului Charlemont. Competitori în afaceri de când el absolvise Wharton, iar ea îşi luase MBA-ul de la Universitatea din Chicago. Companioni sociali de când intraseră în circuitul de serate caritabile, când mama ei murise, iar a lui se retrăsese în camera ei şi nu mai ieşise niciodată.

Nu fuseseră niciodată iubiţi.

Ea îşi dorise să fie. Părea că îşi dorise asta de când îl cunoscuse. Dar Edward se ţinuse la distanţă, rămânând pe margine, ba chiar cuplând-o cu alţi bărbaţi.

Inima ei fusese întotdeauna a lui, dar nu avusese niciodată curajul de a trece dincolo de zidul acela care părea ridicat între ei.

Şi apoi... cu trei ani în urmă, se întâmplase. Din nefericire, când ea auzise că el pleca într-una dintre acele călătorii de afaceri ale lui din America de Sud, avusese o premoniţie, un sentiment rău. Dar nu îl sunase. Nu îl contactase. Nu încercase să îl determine să sporească securitatea sau ceva asemănător.

Aşa că, într-un fel, întotdeauna se simţise parţial res- ponsabilă. Poate că dacă ar fi...

Dar pe cine păcălea? El nu ar fi renunţat să inear- gă acolo din nici un alt motiv în afară de vremea rea. Edward fusese un competitor adevărat în industria al- coolului, moştenitorul evident al companiei nu numai datorită dreptului din naştere, ci şi incredibilei sale etici de muncă şi priceperii.

După răpire şi cererea de răscumpărare, tatăl lui, William, depusese eforturi pentru a-l elibera, negociind cu răpitorii, conlucrând cu Ambasada Statelor Unite. Totul eşuase, până când, în cele din urmă, fusese trimisă o echipă specială care să îl salveze.

Ea nu îşi putea imagina ce i se întâmplase.

Iar aceasta era data în care fusese luat captiv în timp ce călătorea.

Mare păcat! Şi mai era şi faptul că America de Sud era unul dintre cele mai frumoase locuri din lume, iar ea şi Edward glumiseră întotdeauna că aveau să se retragă acolo pe două proprietăţi aşezate una lângă alta. Riscul de răpire a oamenilor de afaceri pentru răscumpărare se număra printre avertismentele de călătorie în anumite zone, dar nu era cu nimic mai diferit decât a trece prin Central Park la ora trei dimineaţa: lucruri rele se puteau întâmpla oriunde te aflai, şi nu exista nici un motiv să condamni un întreg continent din cauza acţiunilor câ- torva oameni.

Ar fi fost ca şi cum cineva ar fi spus că nu ar vizita niciodată America din cauza riscului de atac armat.

Dar, din nefericire, Edward devenise una dintre victime.

După atâta amar de vreme, încă îşi dorea să îl vadă cu ochii ei. Apăruseră în presă câteva fotografii neclare, aşa că ştia că arăta altfel acum. Mai slab. Mult mai în vârstă.

Pentru ea însă, el era tot frumos...

- Domnişoară Smythe, suntem gata dacă sunteţi şi dumneavoastră.

Scuturându-se şi revenind la realitate, Sutton văzu că cei o mie de oameni se aşezaseră, ciugulind din salatele lor, gata să o asculte.

Fără nici un avertisment, un val neaşteptat de nelinişte o lovi, făcând-o să simtă transpiraţia scurgându-i-se pe piept şi pe frunte. Inima îi bătu în ritmul unei tobe, valuri de vagă ameţeală făcând-o să întindă mâna în spatele ei pentru a se sprijini de perete.

Ce se întâmpla cu ea...

- Domnişoară Smythe?

-Nu pot, se auzi pe sine spunând.

Lăsă notiţele pe care le scrisese cu atâta grijă în mâinile secretarei.

-Altcineva trebuie să...

- Poftim? Staţi, unde...

Ea deja se întorcea.

-... Ţină discursul.

- Domnişoară Smythe, avem nevoie de dumneata...

-Te voi suna luni. îmi pare rău, nu pot face asta...

Sutton nu avea nici cea mai mică idee unde mergea,

tocurile ei înalte răsunând zgomotos în vreme ce ea se retrăgea pe podeaua de marmură. De fapt, abia atunci când un val de fierbinţeală o lovi din

cap până în picioare îşi dădu seama că părăsise clădirea prin ieşirea de urgenţă şi se afla în partea de vest a complexului, în aerul umed al nopţii.

Departe de parcarea în care şoferul o aştepta.

Sprijinindu-se de perete, trase adânc aer în piept, ceea ce nu ajută cu nimic la eliberarea sentimentului zdrobitor de sufocare.

Scoţându-şi pantofii cu toc cui şi ţinându-i de bare- te, călcă pe iarbă, ţinându-se aproape de zonele în care ajungeau luminile de securitate. După o vreme ce păru o eternitate, parcarea pe care o căuta apăru după încă un colţ - iar ea fu pentru o clipă zăpăcită de numărul de maşini şi de limuzine parcate în spaţiul deschis.

Fără un motiv aparent, îi trecu prin minte că aceasta era una dintre diferenţele dihtre Charlemont şi Chicago.

în cel din urmă, toate aceste vehicule ar fi trebuit să se afle într-o parcare supraetajată. Aici, în Kentucky, exis- ta destul spaţiu, chiar şi într-un oraş metropolitan, în care să fie un bloc solid cu nimic altceva decât locuri de parcare.

Un Mercedes negru C63 trase în faţa ei şi fereastra de pe partea pasagerului se deschise fără zgomot.

- Doamnă? zise alarmat şoferul ei. Doamnă, sunteţi bine?

-Am nevoie de maşină. Sutton se învârti, luminile farurilor strălucind pe rochia ei argintie şi pe diamantele ei. Am nevoie de maşină, am nevoie...

- Doamnă? Bărbatul în uniformă coborî din spatele volanului. Vă duc oriunde aveţi nevoie să mergeţi...

Ea scoase o bancnotă de o sută de dolari din geanta ei minusculă de seară.

- Poftim. Te rog să iei un taxi sau să chemi pe cineva... îmi pare rău, îmi pare atât de rău. Trebuie să... plec.

-în regulă. Ştiţi să conduceţi această...

- O să îmi dau eu seama. Puse banii în palma lui şi îi închise pumnul. Păstrează ăştia. Voi fi bine.

-Aş prefera să vă duc eu.

-Voi fi bine.

Se sui în maşină, închise fereastra şi căută schimbătorul de viteze sau... La bătaia în geamul fumuriu, îl coborî din nou.

- Este acolo... lângă volan, zise şoferul. Acolo e schimbătorul. Semnalizarea este... da, aşa. Baftă!

Se dădu la o parte, cam aşa cum ai face dacă cineva s-ar pregăti să aprindă artificii. Sau o bombă.

Sutton apăsă pedala de acceleraţie, şi sedanul se repezi înainte ca şi cum ar fi avut sub capotă un motor cu reacţie. în mintea ei, calculă rapid câţi ani trecuseră de când condusese singură, iar răspunsul nu fu deloc încurajator.

Dar, la fel ca orice altceva din viaţa ei, avea să îi dea de cap - sau avea să moară încercând.

- Pot să mai iau?

Când Lizzie încuviinţă din cap, Lane se ridică şi se îndreptă din nou către blat. Mâncarea îl ajuta să îşi limpezească mintea.

-Lasă-mă pe mine...

El o opri.

-la loc. Ai avut o zi lungă. Mişcându-se rapid, deschise congelatorul, scoase o altă porţie de lasagna şi îşi puse farfuria în cuptorul cu microunde, setă două minute şi privi cum bucata îngheţată se învârtea şi se tot învârtea.

-Va trebui să discut cu Edward, se auzi spunând.

- Când a fost ultima oară când l-ai văzut?

El îşi drese glasul. Simţea nevoia de a bea.

-Ştii ceva?

-Ce?

- Cred că am o problemă cu băutura. De îndată ce vorbele ieşiră, izbucni în râs pentru a-şi acoperi

afirmaţia. Dar, după o zi ca asta, cine nu ar fi alcoolic?

- îmi doresc să pot ajuta cu ceva.

- O faci.

-Aşadar, când l-ai văzut ultima oară pe Edward?

Lane închise ochi. în loc să facă un calcul mental din care să reiasă cât de naşpa era ca frate, se întoarse în timp la noaptea în care Edward fusese bătut din cauza lor, a celorlalţi fraţi.

El *şi Maxwell rămăseseră în sala de bal, tăcuţi şi tremurând,* ***în*** *vreme ce tatăl lor îl forţa pe Edward să urce pe scări. Lane ţipa din toţi* ***plămânii,*** *dar doar pe* ***dinlăuntru. Era un Ins*** *prea mare pentru a sări să oprească minciuna care îi salvase pe el şi pe fratele său.*

- *Trebuie să merg acolo, sus, spuse.*

- *Ce ai putea face****?***

-Aş *putea...*

Nu *era* ***nimic. Absolut*** *nimic ce ar fi putut face. Dar toată această nedreptate era o povară mult prea mare pentru a fi purtată până dimineaţă. Şi apoi, dacă amândoi erau găsiţi aici de oricine altcineva* ***în*** *afară de domnişoara Aurora, aveau să fie pedepsiţi.*

- *Merg acolo sus. Înainte ca* ***Maxwell*** *să apuce să spună ceva, Lane apucă braţul fratelui său. Iar tu vii cu mine.*

Probabil că ***şi*** *pe Maxwell îl mustra conştiinţa, pentru că, în loc să riposteze, aşa cum făcea mereu, îl urmă muteşte pe scările principale. Când ajunseră în capătul scărilor, se strecurată pe după o comodă care avea un buchet enorm pe ea. Intinzându-se* ***în*** *faţa lor, coridorul măreţ era gol, cu excepţia* ***unor*** *ornamente luxoase, a picturilor* ***în*** *ulei şi a altor buchete care* ***stăteau*** *pe mese cu aspect antic.*

- *Să mergem.*

înaintară cu repeziciune. Se opriră ***în*** *faţa uşii camerei tatălui lor.*

De cealaltă parte a uşii, se auziră plesnituri ascuţite, pielea lovind pielea goală, şi mărăielile pe care le scotea

tatăl lor atunci când dădea cu toată puterea. Edward era tăcut.

- *Să **mergem,** spuse Lane cu **glas** sugrumat.*

*Camera pe care o împărţeau se afla mai în faţa, şi el fu cel care deschise uşa. Erau o mulţime de alte locuri în care ar fi putut dormi, dar, când Maxwell începuse să aibă coşmaruri, cu vreo doi ani **în urma,** se mutaseră împreună: **M**ax începuse să vină în camera lui Lane şi se trezea acolo dimineaţa. **În cele** din urma, domnişoara Aurora mutase **un** alt pat înăuntru, şi cu asta, basta.*

*Baia lor era una comună, cu două chiuvete, iar cealaltă cameră care avea deschidere **în** spaţiul comun lung şi îngust era a lui Edward.*

***Max** se urcă în patul lui şi privi drept înainte.*

- *Nu ar fi trebuit să coborâm. Este vina mea.*
- *Tu stai aici. Voi avea eu grijă de el.*

*închise uşa în urma lui când intră **în** baie. Ferestrele aflate de o parte şi de alta a chiuvetelor duble lăsau să pătrundă lumina felinarelor din exterior şi frigul, iar podeaua se simţea foarte tare sub şosetele lui. Lăsând jos capacul toaletei, se aşeză şi ascultă bubuitul propriei inimi.*

*Uşa lui Edward era şi ea **închisă.***

Din nu se ştie ce motiv, continua sa privească la cele trei periuţe de dinţi ale lor, care stăteau într-un pahar de argint lângă prosoapele de mâini împăturite de pe dulap. Cea roşie era a lui Edward, pentru că el era cel mai mare şi alesese primul. Lane alesese verde, pentru că era cea mai masculină din cele rămase. Max se alesese cu cea galbenă şi o ura.

Nimeni nu dorea albastrul Universităţii din Kentuky.

Cândva mai târziu, o apăsare uşoară şi scârţâitul unei uşi care se deschidea sparseră liniştea. Lane aşteptă până când se auzi un al doilea clic, apoi deschise uşa.

*În întuneric, Edward era aplecat, cu un braţ în jurul burţii şi cu celălalt întins ca să se sprijine de pupitru, apoi de pat. **O** dâră de **sânge** îi traversa obrazul, rămasă de când fusese lovit cu palma în încăperea de jos, rănit de inelul acela cu blazonul familiei.*

Lane ***înainta în*** *grabă şi îl apucă de talie pe fratele său.*

- *Greaţă, gemu Edward. Mi s-a făcut greaţă.*

înaintarea fu dificilă, picioarele lui Edward chinuindu-se
să îl susţină. O parte a bluzei de pijama rămăsese prinsă în elasticul pantalonilor, când aceştia fuseseră traşi la loc după biciuire, şi Lane nu se putu gândi decât la ce era dedesubt. La crestături, sânge şi umflături.

Edward abia reuşi să ajungă la vreme la toaletă, şi Lane stătu cu el cât timp acesta vomită. Când fu gata, luă periuţa de dinţi roşie din paharul de ***argint*** *şi scoase* ***pasta*** *de dinţi Crest. După ce se spălă şi el pe dinţi, Lane îl ajută pe fratele lui să iasă din baie şi să ajungă la pat.*

- *De ce nu plângi? zise Lane cu asprime când fratele lui se aşeză cu greutate pe saltea, de parcă nu era bucăţică din trup care să nu îl doară. Pur şi simplu, plângi. Astfel, el se va opri.*
- *Mergi la culcare, Lane.*

Vocea lui Edward era sfârşită.

- *îmi pare rău, şopti Lane.*
- *Este în regulă. Mergi la culcare.*

li fusese greu să plece, dar deja greşise grav, şi avea să înceteze cu asta. înapoi în proppa cameră, se băgă în pat şi rămase cu ochii aţintiţi în ***tavan.***

- ***Este** bine? întrebă **M**ax.*

*Din nu **se** ştie ce motiv, umbrele din camera lor deveniri ameninţătoare, monştri mişcându-se **şi pândind** de pe margini.*

- ***L**ane?*

*-Da, **minţi** el. Este bine...*

- La ne?

Lane se scutură şi privi peste umăr.

-Ce?

Lizzie arătă cu degetul către cuptorul cu microunde.

- Este gata?

Bip...

Bip...

-Aşa-i, scuze.

întors la masă, puse mâncarea aburindă în faţa lui, dar îşi pierduse pofta de mâncare. Când Lizzie încinse mâna şi o puse peste a lui, el o luă şi o duse la buze.

- Unde eşti? întrebă ea. La ce te gândeşti?

El zâmbi slab.

-Chiar vrei să ştii?

-Da.

- Mă gândesc că, dacă e să am o şansă cu tine, Lizzie King, îmi voi încerca norocul.

-O, Doamne...

El râse uşurel.

-Vrei să schimb subiectul?

-Da.

Nu o condamnă.

- Bine, mă bucur că am venit aici. Casa aceea este ca o funie în jurul gâtului meu.

- Nu îmi vine să cred ce s-a întâmplat cu Rosalinda.

- A fost pur şi simplu îngrozitor. îşi dădu părul pe spate. Mitch Ramsey, ajutorul de şerif, m-a sunat când veneam încoace. Părerea neoficială, iniţială, a medicului legist este cucută.

- *Cucută'*

- Chipul ei... Descrise cu mâna un cerc în jurul feţei lui.

- Era vorba de expresie. Genul acela anume de para- lizie facială este asociat cu tipul acesta de otravă, se pare. Zâmbetul macabru? Îţi spun ceva: va trece mult timp până voi uita felul în care arăta.

- Este posibil să fi fost ucisă?

- Ei nu cred asta. Este nevoie de multă cucută ca să duci la îndeplinire treaba asta, aşa că probabil a făcut-o singură. în plus, încălţările ei Nike erau noi şi aveau iarbă pe tălpi.

- Ce importanţă are asta?

- În mod obişnuit, nu purta altceva decât încălţăminte cu talpa joasă. Toată lumea ştie asta. Dar a fost găsită cu perechea aceasta de pantofi de alergare pe care abia o cumpărase, dar cu care s-a plimbat pe afară. Din ce a spus Mitch, pe vremuri, în perioada romană, oamenii obişnuiau să ia otrava şi să se plimbe ca să o facă să funcţioneze mai rapid. Aşadar, din nou, asta arată că a făcut-o de una singură.

- Cât de... macabru.

-întrebarea este de ce a făcut-o... Şi, din nefericire, cred că ştiu răspunsul la asta. Nu este din cauză că a sustras toţi banii aceia - pentru ea, adică.

- Ce vei face acum?

El rămase tăcut pentru o vreme. Şi apoi, privi ţintă în ochii ei.

- Pentru început, mă gândeam să te duc sus.

Lizzie zâmbi.

- Şi ce ai de gând să faci cu mine la etaj?

- Să te ajut să îţi împătureşti rufele.

Ea izbucni în. râs.

- îmi displace să te dezamăgesc, dar am făcut deja asta.

- Şă faci patul?

- îmi pare rău. Deja este făcut.

-Eir-ar să fie, că organizată mai eşti! Să îţi cârpeşti şosetele? Vreun nasture care trebuie înlocuit?

-Vrei să spui că te descurci cu acul şi aţa?

- învăţ repede. Deci...?

-Nu. Nu am nimic de genul acesta de care trebuie să mă ocup.

- Te pot ajuta cu altceva? zise el pe un ton scăzut. Vreo durere pe care să o alin? Vreun foc pe care aş putea să îl sting - cu gura mea, poate?

Lizzie închise ochii, iar trupul i se înmuie pe scaun.

-O... Dumnezeule...

-Stai, ştiu. Ce zici să mergem la etaj şi să îţi deranjăm patul - apoi, putem să îl facem din nou?

-Ştii... acesta pare un plan perfect.

Se ridicară împreună, şi, înainte ca ea să îşi dea seama, el veni şi o ridică în braţe, lmpingându-l, ea spuse:

-Stai, stai, sunt prea grea...

- Ah, te *rog.*

-Nu, serios, nu sunt genul acela de femeie micuţă...

Lane porni spre partea din faţă a casei, purtând-o cu uşurinţă în braţele lui puternice.

-Şi nu trebuie să o spui, murmură el urcând scările, în timp ce treptele vechi scârţâiau.

-Ce să spun?

- Că asta ar însemna ceva în schema mai largă a lucrurilor. Ştiu că nu mă vrei decât ca prieten. Cu toate astea, ar trebui să ştii un lucru.

- Care este acela? întrebă ea cu glas stins.

Ochii lui se aprinseră.

-Sunt un bărbat foarte răbdător când vine vorba despre tine. Sunt pregătit să te seduc pentru cât timp este necesar. Mi-am pierdut şansa o dată - nu se va mai întâmpla.

capitolul 27

Edward plutea pe un nor de gin Beefeater, trupul fi- indu-i amorţit până în punctul în care avu iluzia unei potenţiale flexibilităţi. în starea aceasta, îşi putu imagina că să se ridice de pe fotoliu era un impuls uşor de urmat, o schimbare lipsită de complicaţii a locaţiei necesitând nimic mai mult decât un gând trecător şi o pereche de muşchi dornici să facă asta.

Nu era realitatea în care trăia, desigur...

Sunetul ciocănitului prostituatei la uşa lui era o altă realitate alternativă în care prefera să trăiască.

încercă să stea un pic mai drept în fotoliul său. Nu avea să meargă să îi deschidă uşa, şi se simţi prost din pricina asta. Un domn ar trebui să facă întotdeauna asta pentru o doamnă, şi oricare era profesia ei, femeia merita să fie tratată cu respect.

Problema era că lui îi era imposibil să se ridice. Nu la halul în care îi era trupul şi cu atât de mult alcool în sânge.

- Intră, strigă el. Intră...

Uşa se deschise încet... şi ceea ce se afla de cealaltă parte, stând în picioare direct sub lumina de pe verandă, era...

-Au nimerit-o, şopti el. în sfârşit, Beau a nimerit-o.

Femeia căscă ochii.

- Pardon? zise ea cu asprime. Ce ai spus?

- Intră, repetă el, făcându-i semn cu mâna în care nu avea paharul. Te rog.

Era destul de sigur că ea nu putea să vadă prea mult din el: în poziţia actuală pe care o avea în fotoliu, iluminarea de la nenumăratele trofee de pe acele rafturi nu prea ajungea până la el. Erau veioze pe mesele de lângă perete, dar, din respect faţă de membrele acestea ale sexului slab, avea întotdeauna grijă să le lase stinse.

Nu îi plăcea să se uite le el însuşi - şi nu dorea

să le facă treaba mai grea obligându-le să aibă o imagine clară a lui.

Ar fi fost ca şi cum ar fi improvizat un teren de fotbal pe un gazon pe are cineva tocmai l-ar fi tuns. Sau ceva de genul acesta. Dumnezeul^, nu putea să gândească prea bine, dar, când parfumul acela ajunse la el, fu mai mult

decât capabil să îşi ducă la îndeplinire partea lui din învoială.

Şi nu se referea la plată.

- Edward? zise ea.

În ceaţa dată de beţie, tot ceea ce putu el face fu să închidă ochi.

- Vocea ta sună... la fel de frumoasă cum îmi amintesc.

Nu mai auzise vocea lui Sutton în persoană încă de dinaintea călătoriei lui către sud şi, după ce se întorsese, putuse doar să asculte unul dintre mesajele ei vocale înainte că arunce acel anumit telefon şi numărul ei.

-Ah, Edward...

Durerea ce se simţi în silabele acelea veni ca un şoc. Era ca şi cum femeia privea în sufletul lui şi răspundea acelei agonii pe care o purta de când i se spusese că avea, de fapt, să trăiască.

De fapt... era apropiat de felul în care glasul lui Sut- ton suna în realitate. Ah, cum îşi amintea! Cât fusese în captivitate, îşi pierduse cunoştinţa de trei ori pe parcursul celor opt zile în care fusese prizonier. Şi, de fiecare dată când leşinase, ea fusese ultimul lucru la care el se gândise, pe care şi-l imaginase, auzise, jelise. Nu familia lui. Nu afacerea lui iubită. Nu casa în care crescuse, nici avuţia, nici toate lucrurile pe care avea să le lase neterminate.

Sutton Smythe.

Iar cea de-a treia oară? Când nu mai fusese în stare să vadă, când nu mai putuse să spună care era sudoarea şi care era sângele lui, când tortura îl dusese într-un loc în care întrerupătorul pentru supravieţuire fusese închis şi nu se mai ruga să fie eliberat, ci să moară...

Sutton Smythe fusese singurul lucru din mintea lui.

- Edward...

- Nu. Ridică mâna. Nu vorbi.

Ea se descurca destul de bine deja. Ca de obicei, se părea că Beau îi spusese fetei care erau gusturile lui şi ce căuta, iar ea era hotărâtă să obţină un bacşiş mare - aşa se explica improvizaţia. Dar femeia se des- curca prea bine, iar el nu dorea ca ea să meargă prea departe şi să strice tot.

-Vino aici, şopti el. Vreau să te ating.

Tivul rochiei ei ajungea până la podea, iar bijuteriile ei străluceau tăcut, şi ea avea chiar şi genul de plic pe care Sutton îl luase întotdeauna cu ea la evenimentele oficiale; Sutton făcuse întotdeauna haz de ea însăşi pentru acele gentuţe, vopsindu-le ca să se asorteze cu rochia pe care o purta, deşi zicea ea că asortarea asta era „prea de anii 1950".

- Edward?

Era atât confuzie, cât şi dor în numele lui.

-Te rog, se trezi el cerşind. Doar... nu vorbi. Doresc să te ating. Te rog.

îşi îngădui lui însuşi să se lase păcălit, jucând el însuşi un rol, alunecând într-o fantezie pe care arareori o lăsa să îi ducă mintea până la sfârşitul ei penetrant, din cauza torturii.

Şi Dumnezeu ştia că avusese destul parte de asta.

Femeia înaintă şovăielnic, ieşind din strălucirea ambientală şi intrând în pătura lui de întuneric. Dar probabil reuşi să vadă o parte din chipul lui, pentru că albul ochilor ei luciră când ea veni să stea în faţa lui.

- Nu privi prea insistent, zise el. Ştiu că nu sunt cum obişnuiam să fiu. De aceea ţin lumina atât de slabă. Edward întinse mâinile şi i le arătă. Dar ele... ele nu sunt mutilate. Şi, spre deosebire de multe părţi din trupul meu, funcţionează foarte bine. Lasă-mă... să te ating. Voi fi atent, dar va trebui ca tu să îngenunchezi. Nu mai stau prea

bine pe picioare, şi trebuie să recunosc că am tras la măsea.

Prostituata tremura din cap până în picioare când începu să se lase în jos, iar el se aplecă, oferindu-i braţul, ca şi cum ea ar fi fost o doamnă care cobora din maşină - nu o curvă care era gata şi lase un schilod să facă sex cu trupul ei în schimbul a o mie de dolari...

El fu copleşit de un val neaşteptat de ameţeală, măr- turie că alcoolul îi era pompat în fiecare fibră. Dar, ca toţi beţivii, ştia că aceasta era o defecţiune temporară, care avea să se repare singură.

Mai ales date fiind toate lucrurile asupra cărora trebuia să se concentreze: chiar şi cu vederea înceţoşată, cu lumina slabă şi mort de beat... era copleşit de admiraţie.

Femeia aceasta era atât de frumoasă, aproape prea frumoasă pentru a fi atinsă.

-Ah, uită-te la tine, şopti el întinzând mâna să îi atingă obrazul.

Ochii ei se aprinseră - sau cel puţin aşa i se păru lui; poate doar îşi imaginase asta din cauză că ea inspirase scurt. Era greu să ştie, greu să urmărească totul... realitatea devenea tot mai neclară, până când el nu mai fi sigur dacă prostituata chiar arăta ca Sutton sau doar îşi imagina el, pentru că aceasta avea păr lung negru şi sprâncene arcuite şi o gură care era perfectă, ca a lui Grace Kelly.

Femeia avea părul desfăcut, exact aşa cum ceruse el, iar el îşi trecu mâna prin el până când simţi curba umărului ei.

- Miroşi atât de bine. Exact cum îmi amintesc.

Şi apoi, atinse mai mult din trupul ei. Vârfurile degetelor lui călătoriră peste clavicula ei, peste colierul ei cu diamante, şi coborî mai jos, până la curba decolteului ei. Ea începu să respire precipitat, umflarea plămânilor ei aducându-i sânii

aproape de palmele lui.

- îmi place la nebunie rochia asta, murmură el.

Rochia era exact stilul lui Sutton, minunat făcută,

croită pe trupul care o umplea, din şifon într-o nuanţă de gri porumbel.

Ridicându-se în capul oaselor, îşi lipi pieptul slab de cel spectaculos al ei şi întinse mâna în spate, pentru a găsi fermoarul ascuns cu grijă. În timp ce îl trase în jos, sunetul pe care îl făcu desfacerea acestuia păru atât de puternic.

Şi, drept răspuns, ea îi răspunse explorării, mâinile ei urcând pe braţele lui subţiri. Tremurând. Mâinile ei tremurau, dar, pe de altă parte, fără îndoială că era dificil să facă sex cu el. Nu voia să se gândească la asta. Dorea să continue să joace rolurile, să se cufunde în fantezie...

- îmi doresc să fi făcut asta mai înainte, zise el cu glas spart. Trupul meu a fost cândva ceva care merita văzut. Ar fi trebuit să... ar fi trebuit să te am înainte, dar am fost mult prea laş. Eram un laş arogant, dar aş fi putut îndura orice, cu excepţia refuzului tău.

- Edward...

El o întrerupse punându-şi gura peste a ei. îi putu simţi gustul rujului, dar nu asta fu ceea ce i se întipări în minte. Ci felul în care limba lui alunecă umed în ea şi felul în care ea gemu ca şi cum ar fi aşteptat asta o viaţă întreagă.

Rochia se topi, căzând de pe trupul ei ca şi cum ar fi făcut parte din spectacol - ca şi cum ar fi primit o recompensă pentru a face ca sesiunea să aibă loc mai rapid. Iar el profită de pielea care se vedea acum. Cu un blestem respectuos, îşi coborî sărutările până la sânii ei perfecţi, iar mâinile ei se împletiră în părul lui exact cum el îşi imaginase. încercă să nu fie aspru cu ea, dar, Dumnezeule, era atât de flămând dintr-odată!

-Treci în poala mea, gemu. Va trebui să te urci în poala mea.

Era singurul mod în care putea să facă sex. Mai ales că nu dorea să supună pe nici unul din ei la jena de a trebui ca ea să îl ajute să se ridice de pe podea dacă ar fi căzut.

- Eşti sigur? întrebă ea cu glas aspru. Edward...

-Trebuie să te am. Am aşteptat prea mult timp... aproape am murit. Am nevoie de asta.

Ea se mişcă admirabil de iute, ridicându-se de pe podea, eliberându-se de rochie cu o lovitură de picior, dezvăluind... sfinte Iisuse, avea pe ea o pereche de chiloţi tanga şi nimic altceva, fără ciorapi, fără jartiere.

Şi, în loc să piardă timp ca să şi-i dea jos, îi dădu la o parte în timp ce el se lupta cu cureaua care îi împiedica pantalonii să îi cadă de pe oasele proeminente ale şoldurilor.

În ciuda faptului că restul trupului său se stinsese, mădularul îi era încă la fel de tare, de lung şi de gros ca întotdeauna, iar el fu în mod ciudat recunoscător pentru că acesta era singurul lucru care nu era umilitor pentru el în treaba asta.

înfigându-şi braţele în fotoliu, se împinse înainte până când fu cât pe ce să cadă, iar ea îl încălecă.

Mădularul lui excitat o penetra adânc, iar strângerea pe care o simţi în jurul acestuia îl făcu să ajungă imediat la orgasm - dar nu acesta fu lucrul incredibil. Aparent, printr-un fel de miracol, faptul că ea îl simţi făcu acelaşi lucru şi pentru ea. În timp ce strigă numele lui, ea păru să îşi găsească propria eliberare.

Fie asta, fie îşi ratase chemarea şi ar fi trebuit să fie o actriţă demnă de Oscar.

El continuă, acea primă eliberare neafectând dorinţa neaşteptată pe care o simţea-, aşa beat şi beteag cum era, îşi mişcă şoldurile, împingând cu

putere. Iar ea se agaţă de el din răsputeri, ca şi cum de asta depindea viaţa ei, părul ei lipindu-i-se de faţa lui, sânii lipindu-i-se de el, trupul ei purtându-l într-o partidă de călărie cum nu avusese vreodată.

Păru să dureze la nesfârşit.

Dar, când luă, în cele din urmă, sfârşit, după un alt orgasm zguduitor pentru amândoi, el se cufundă în fotoliu şi în gâfâieli.

-Voi avea din nou nevoie de tine...

-Ah, Edward...

-Spune-i lui Beau... săptămâna viitoare. În aceeaşi zi, la aceeaşi oră.

- Poftim?

El îşi sprijini capul într-o parte.

- Banii sunt acolo. Doar tu. Doar pe tine te vreau.

Dintr-odată, probabil din cauză că în ultimele douăzeci de minute făcuse mai mult efort decât făcuse în ultimele douăsprezece luni, se simţi vlăguit şi păru potrivit să leşine şi să o lase pe prostituată să plece singură.

În felul acesta, putea să păstreze fantezia cu mai multă uşurinţă.

- O mie... lângă uşă, bombăni el. Ia-i. Bacşişul va veni...

Edward avea de gând să spună: „Bacşişul va veni mai târziu. Voi pune pe cineva să îl lase la Beau“ sau ceva de genul acesta. Dar totul se întunecă, şi el se abandonă uitării.

încă o dată, gândindu-se numai şi numai la Sutton Smythe.

Sutton ieşi împleticindu-se din căsuţa lui Edward. încă o dată, avea pantofii în mână, dar, spre deosebire de mai devreme, când mersese prin iarbă, acum simţi dureroase scândurile verandei şi cărarea de pietre.

Nu că îi păsa.

în timp ce gonea către Mercedes, era o adunătură de contradicţii; creierul îi era blocat în într-o harababură, iar trupul - relaxat.

El crezuse că era o *prostituată!* Dar altfel de ce ar fi vorbit despre bani şi despre cineva pe nume Beau? Săptămâna viitoare?

Şi, vai, Dumnezeule, el era atât de...

Nu era deloc aşa cum fusese odată, şi să vadă distrugerea lăsată încă, la trei ani după ceea ce se petrecuse? Ştia că fusese tratat rău. Ziarele şi reportajele televizate, singura ei sursă de informaţie, din cauză că el refuzase să vadă pe cineva, pomeniseră despre perioadele în care fusese internat în spital şi la recuperare - şi pentru care exista un motiv tragic de întemeiat. Dar fusese şocant să îl vadă în persoană.

înainte de răpire, era jucător de polo. Alergător. Jucător de baschet, de tenis şi'de squash. înotător. Şi pentru că Edward fusese preferatul tuturor nu doar în afaceri, ci în toate aspectele vieţii sale, excelase la toate.

„îmi doresc să fi făcut asta mai înainte. Trupul meu a fost cândva ceva care merita văzut.“

Când ajunse la maşina pe care o condusese până la Red &. Black, uşa de pe partea şoferului nu voi să se deschidă. Dar nu din cauză că era încuiată. Mâna ei se zbătu în jurul mânerului, nereuşind să apuce, alunecând, în cele din urmă, avu nevoie de ambele mâini pentru a reuşi - şi, când, în sfârşit, urcă în maşină şi se închise înăuntru, nu reuşi să pornească pentru a evada.

„Ar fi trebuit să... ar fi trebuit să te am înainte, dar am fost mult prea laş. Eram un laş arogant - dar aş fi putut îndura orice, cu excepţia refuzului tău.“

Ce tot spusese? Fusese atât de beat. Până într-atât încât, chiar înainte ca ea să fugă, simţise nevoia să se asigure că inima lui batea încă şi că el respira - pentru că, da, ideea că ea ar fi putut să îl

ucidă când făcuseră...

-Sfinte Dumnezeule!

Cum de fusese posibil ca, după ani în care doar se gândise la asta, chiar să fi făcut sex? Dar numai pentru că el crezuse că ea era o curvă pe care o comandase de undeva?

Şi nu, nu folosiseră protecţie.

Fabulos. Această deviere de la cărarea bătătorită era de-a dreptul minunată... mai ales că, deşi el fusese beat... deşi ea fusese o smintită... în ciuda condiţiei fizice în care fusese el... sexul fusese incredibil. Poate fuseseră toate întrebările acelea adunate, poate fusese compatibilitate, poate fusese ceva unic sau genul de moment când stelele se aliniaseră. Dar, oricare ar fi fost motivele, el îi spulberase pe puţinii bărbaţi cu care fusese ea înainte.

Şi, se temu ea, nimicise şansele oricui altcuiva.

Când porni motorul maşinii, farurile se aprinseră, speriind-o teribil. Erau şi alţi oameni acolo - ultimul lucru pe care îl dorea era să fie prinsă. Trebuia să îşi dea seama cum să iasă din treaba asta, şi să pună în mişcare moara bârfelor care nu era parte din strategia ei de a face faţă, mulţumesc foarte mult...

Exact în momentul acela, o altă maşină veni pe aleea mărginită de copaci şi, în loc să se îndrepte spre unul dintre grajduri, aceasta trase fix lângă ea.

Femeia care coborî era... înaltă, brunetă şi îmbrăcată într-o rochie de seară lungă până în pământ. Aceasta se încruntă când se uită la Mercedes.

Şi veni către ea.

Sutton coborî geamul - pentru că ce altceva ar fi trebuit să facă? Dar, în acelaşi timp, începu să caute schimbătorul, butonul sau ce era, ca să bage sedanul în marşarier.

- Credeam că eu eram programată pentru

seara asta, zise femeia pe un ton plăcut.

„E dată cu parfumul meu?“ se întrebă Sutton.

- Eu... ah...

-Eşti una dintre fetele noi despre care vorbea Beau? Eu sunt Delilah.

Sutton scucură mâna care i se oferise.

- încântată de cunoştinţă.

-O, pari aşa stilată! Femeia zâmbi. Aşadar, te-ai ocupat tu de el?

-Ah...

- Este în regulă. Se mai întâmplă, iar eu mai am alte două vizite în seara asta. Ridică mâna şi îşi smulse de pe cap ceea ce se dovedi a fi o perucă. Cel puţin, pot să scap de asta. El este bine?

- Poftim?

Femeia îşi frecă părul blond, tuns scurt, în timp ce făcu semn cu capul în direcţia căsuţei.

- El? Avem toate grijă de el, bietul. Beau nu vrea să ne spună cine este, dar probabil e cineva important. Este întotdeauna atât de generos şi ne tratează pe toate foarte bine. Un caz atât de trist, pe bune.

-Da. Este foarte trist.

- Ei bine, plec. Vrei să îl anunţ pe Beau că am terminat? *

-Ah...

-Atunci, mă ocup eu săptămâna următoare.

-Nu, se auzi Sutton spunând. Mi-a spus... bărbatul a zis... că mă vrea tot pe mine.

-A, în regulă, nici o problemă. Atunci, o să transmit asta.

-Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

În vreme ce Sutton începu din nou să caute maneta potrivită, prostituata se apleca.

- Cauţi marşarierul?

-A, da, da.

- Uite, chiar acolo. împinge-l în sus ca să dai înapoi.

- Mulţumesc. Este dificil.

- Unul dintre clienţii mei are o maşină exact ca asta. Este o adevărată frumuseţe! Condu cu grijă.

Scoţând un sunet indescifrabil, Sutton dădu cu grijă înapoi, conştientă de faptul că cealaltă femeie stătea, vai, atât de aproape, cu peruca aceea brunetă în mână.

În vreme ce se îndrepta către drumul principal, noaptea avea toate caracteristicile unui coşmar: panică, teamă şi o realitate distorsionată. În orice moment, avea să se trezească...

Serios.

Avea să se trezească.

La naiba, cum de se petrecuseră toate astea?

capitolul 28

Ziua derby-ului răsări strălucitoare şi senină, deşi, în vreme ce Lizzie conducea spre muncă, ar fi putut fi tunete şi fulgere, inundaţii şi uragane, iar ea tot ar fi zâmbit pe tot parcursul drumului până la Charlemont.

Ea şi Lane jucaseră „piatră, hârtie, foarfece" pentru a hotărî cine să intre primul, şi, în ciuda faptului că el câştigase de trei ori la rând, hotărâseră ca ea să plece înaintea lui. În primul rând, ea avea multe de făcut. În al doilea rând, el nu se grăbea să meargă nicăieri.

De fiecare dată când clipea, îl vedea lungit pe spate în cearceafurile ei, cu pieptul gol la vedere şi partea de jos a trupului său foarte gol ascunsă.

Nu se simţise niciodată atât de odihnită după o noapte de nesomn.

Cum era de aşteptat, descoperi un ambuteiaj pe drumul pentru personal care ducea la Easterly, camioane pentru livrare şi maşini şerpuind aproape până la drumul principal. Fu uşurată să vadă atât de multe camioane de livrare, dată fiind

problema pe care o avuseseră cu compania de închirieri, dar şi neliniştită în legătură cu plata pentru ajutorul suplimentar.

Când, în cele din urmă, ajunse în parcare, fu nevoită să strecoare Yarisul într-un loc din spate. Erau în jur de o sută de chelneri şi chelneriţe veniţi pentru petrecere, iar toate vehiculele lor trebuiau să stea undeva. Peste încă o oră? Drumul avea să fie plin de maşini şi de motociclete.

Coborând din maşină, se alătură paradei de oameni ce se îndrepta către casă pe cărarea din spate. Nimeni nu spunea nimic, şi asta era foarte bine pentru ea. Lizzie îşi revizuia în minte lista de priorităţi, stabilind ce avea de făcut înainte ca porţile să se deschidă şi o mie dintre cei mai importanţi oameni din oraş să intre pe poarta de la Easterly.

Şi numărul unu pe lista ei?

Greta.

Când văzu sera înălţându-se în partea depărtată a grădinii, îşi făcu curaj. Partenera ei era probabil acolo, pentru că luminile erau aprinse. Probabil pigulea toate buchetele, asigurându-se că nici măcar o singură petală ori frunză ofilită nu strica înfăţişarea perfectă. Probabil era aici de la şapte fără un sfert.

Faptul că era aproape opt era o altă bilă neagră pentru ea, se gândi Lizzie.

Exact după treaba cu recidiva lui Lane.

-Sunt o femeie în toată firea, îşi zise. Pot alege cu cine, unde şi când...

Minunat. Cita din *Frumuşica.*

Problema era că, dacă cealaltă femeie întreba care era motivul pentru care întârziase, lucrurile aveau să meargă din rău în mai rău. Era o mincinoasă îngrozitoare, şi toată roşeaţa care avea să îi lovească faţa înainte să poată bâlbâi un non-răspuns avea să o dea de gol ca un panou publicitar.

MI-AM PETRECUT ÎNTREAGA NOAPTE TĂVĂLINDU-MĂ CU LANE BALDWINE

Sau orice frază în germană care se apropia de asta.

Coborându-şi umerii, Lizzie îşi ridică un pic mai sus pe umăr geanta şi se îndreptă către uşile duble.

Când le deschise şi păşi în aerul înăbuşitor al serei, hotărî să înceapă cu...

- Eşti femeie în toată firea, izbucni Greta ridicând privirea dintr-un buchet. Şi îmi pare rău. Nu aveam nici un drept să... eşti o femeie în toată firea şi ai tot dreptul să iei propriile decizii. îmi pare cu adevărat rău.

Lizzie răsuflă cu putere.

-Şi mie îmi pare rău.

Greta îşi împinse ochelarii cu rame groase mai sus pe nas.

- Pentru ce? Nu ai făcut nimic greşit. Eu doar... uite ce este, sunt cu zece ani mai în vârstă decât tine. Aşa că nu este vorba doar despre faptul că am mai multe riduri pe faţă sau trupul mai uzat. Am senzaţia că trebuie să am grijă de tine. Nu mi-ai cerut-o şi, probabil, nici nu ai nevoie de asta, dar aşa stau lucrurile...

- Greta, serios. Nu trebuie să îţi ceri scuze. Suntem amândouă foarte stresate...

-Şi, în plus, am auzit că ieri i-a prezentat actele de divorţ.

-Vorba circulă repede. îşi lăsă jos geanta. Cum ai aflat?

- Una dintre cameriste a văzut-o când a aruncat actele către ajutorul de şerif. Greta clătină din cap. Minunat!

- I-am spus lui Lane să nu o facă din cauza mea.

- Ei bine, oricare a fost motivul, a mers până la capăt. Greta îşi reluă treaba. Doar promite-mi

ceva. Fii atentă cu el. Familia aceasta are obişnuinţa să se poarte cu oamenii ca şi cum ar fi de unică folosinţă, iar asta poate merge în două feluri. Indiferent că e vorba despre o jucărie sau despre ceva util, cel mai adesea, rezultatul este acelaşi.

Lizzie îşi puse mâinile în şolduri şi îşi coborî privirea către ghetele ei. Pe care le pusese în faţa lui Lane - oferindu-i un spectacol faţă de care el se arătase, foarte vocal, încântat.

- Eu doar îmi doresc să nu te mai văd din nou rănită. Greta îşi drese glasul pentru a alunga emoţia. Acum, hai să ne punem pe treabă!

- El nu este ca familia lui. Nu este.

Greta se opri şi privi afară, la grădină. După un moment, clătină din cap.

- Lizzie, o are în sânge. Nu va fi în stare să se împotrivească.

Lane îşi parcă Porsche-ul într-o parte, în umbra aleii pavate care ducea către garaje.

-Am ajuns acasă, zise în telefon. Vrei să urc şi să îţi explic din nou planul?

Surorii lui îi luă ceva până să răspundă. Iar el putea pur şi simplu să şi-o imagineze pe Gin clătinând din cap în vreme ce îşi dădea părul peste umăr.

- Nu, cred că ai trecut prin toate.

El îşi aranjă şapca de baseball a Universităţii din Charlemont şi privi îndelung la cerul aflat atât de sus. Când plecase de la Lizzie, lăsase jos plafonul maşinii, iar vuietul vântului în timp ce gonea către casă îi dăduse iluzia de libertate pe care o căuta.

Dumnezeule... Lizzie. Singurul motiv pentru care avea să facă faţă zilei de azi îţitr-o formă măcar pe jumătate decentă era noaptea pe care o petrecuse alături de ea.

Făcuse dragoste cu ea ore în şir... iar apoi, în

timp ce ea dormea, el se holbase la tavanul ei şi stabilise, pas cu pas, cum trebuia să procedeze.

-Vei vorbi cu el astăzi? îl întrebase ea.

De data aceasta, „el“ nu era Edward.

-Aşa intenţionez. Lane scrâşnise din dinţi. Dar încă nu. Nu spun nimic până nu aflu ce a urmărit. Dacă o fac, înainte să pot dovedi ceva, tata va rupe şi va arde toate dovezile pe care nu le-a distrus deja.

-Atunci, când?

-Contează ce a făcut. Se încruntă. Gin, nu spui nimic. Ne-am înţeles? Să nu scoţi nici o afurisită de vorbă - cu atât mai puţin în faţa tatei.

-11 urăsc.

-Atunci, priveşte în ansamblu. Dacă vrei ca el să primească ce merită, trebuie să îl laşi să îşi pună singur laţul de gât. înţelegi ce îţi spun? Dacă îl confrunţi, de fapt îl ajuţi. Mă voi îngriji eu de asta, dar există un mod corect de a o face. Gin? Mă auzi?

După un moment, se auzi un chicot uşor.

-Vorbeşti aşa cum o făcea Edward.

Preţ de o secundă, simţi o străfulgerare de mândrie. Pe de altă parte, amândoi îl admiraseră dintotdeauna pe Edward.

- Este cel mai drăguţ lucru pe care mi l-ai spus vreodată, mormăi el morocănos.

- Vorbesc serios.

-Aşadar, linişte deplină astăzi, Gin. Iar eu te voi anunţa cum progresăm.

- Bine... în regulă.

- Fetiţă ascultătoare. Te iubesc... Voi avea grijă de noi. De noi toţi.

- Şi eu te iubesc, Lane.

Lane închise telefonul şi continuă să privească norii. Undeva în depărtare, putea auzi zgomotul discuţiilor şi, când îşi coborî din nou capul, văzu pe aleea de lângă garaj mai mulţi chelneri în uniformă, adunaţi în jurul lui Reginald, primindu-şi instrucţiunile.

„Gin să facă bine şi să îşi ţină gura“, se gândi.

William Baldwine avea să fie iritat din cauza morţii Rosalindei. Dacă Lane - sau, ferească Dumnezeu, Gin, cu gura aia a ei - săreau la el, avea să ascundă lucruri, să facă să dispară înregistrări, să distrugă detalii. Faptul că Rosalinda lăsase acel stick sugera că William începuse deja să ia măsuri.

La fel cum sugera şi faptul că nimeni, din câte ştia Lane, nu îi ceruse socoteală bărbatului pentru orice era ceea ce făcea. Cu atâtea neglijenţe în sfera financiară, părea imposibil ca Rosalinda să fi fost singura care ştia.

Pe de altă parte, ierarhia în compania Bradford era înrădăcinată. Nu ar fi fost o surpriză ca oamenii să se prefacă a nu vedea.

îşi legănă capul dintr-o parte în alta, privind la Easterly. „Cât are să rămână din toate acestea?“ se întrebă.

Ei bine, un lucru era sigur: domnia lui William Bald- wine trebuia să ajungă la final. Fie pentru ceea ce îi făcuse lui Edward acolo, în America de Sud... fie pentru infidelitatea cu Chantal... fie pentru moartea Rosalindei - care, foarte probabil, se sinucisese din cauza lui...

Ciudat, rahatul acela cu *soţia* lui era cel care stârnea cel mai puţin în el dorinţa de răzbunare.

Iisuse Hristoase, ea chiar se dăduse la tatăl lui?

De necrezut.

Asta îl făcu să se gândească la faptul că ar trebui să îl anunţe pe avocatul lui. O femeie care era în stare de aşa ceva putea scoate orice din pălărie...

- Domnule? Aţi dori să parchez maşina aceasta?

Lane ridică ochii către valetul în uniformă care venise la el. Dacă la baza dealului erau vreo cincizeci de persoane, aici era plasat un singur individ, iar singurul lui scop era să se ocupe de maşina antrenorului de baschet a Universităţii din

Charlemont. A, şi să îndrume maşina preşedintelui şi pe ale diverşilor guvernatori.

Dar maşina antrenorului era sarcina principală şi cea mai importantă.

-Nu, mulţumesc. îşi scoase şapca de baseball şi îşi frecă părul. Voi pleca...

-Ah, domnule Baldwine. Nu am ştiut că dumnea-voastră sunteţi.

- Cum să fi ştiut? Lane coborî din maşină şi îi întinse palma. Mulţumesc că ne ajuţi astăzi.

Puştanul privi preţ de o clipă cu ochii mari la palma care îi fusese oferită şi apoi se apropie încet, ca şi cum nu ar fi dorit să strice lucrurile sau să arate ca un idiot.

-Domnule. Mulţumesc, domnule.

Lane îl bătu pe umăr.

- O voi lăsa aici, în regulă? Nu sunt sigur dacă merg sau nu la cursă.

-Da, domnule, cu siguranţă este o frumuseţe!

- Da, este.

De îndată ce Lane puse piciorul în casă, Robert apăru cu o expresie severă pe chip, ca şi cum ar fi fost nevoit deja să întoarcă din drum mai mulţi oameni. Lăsă tea- trul imediat când văzu cine era.

- Domnule, cum vă mai simţiţi?

- Destul de bine. Am o rugăminte.

- Cum pot să vă ajut?

-Am nevoie de un costum...

-Mi-am luat libertatea de a vă comanda unul albastru în dungi, cu o cămaşă albă - guler franţuzesc şi manşete - şi un papion roz, plus batistă de buzunar. A fost trimis târziu ieri după-amiază şi croit după specificaţiile pe care Richardson le avea la dosar. Dacă aveţi nevoie de modificări pentru jachetă sau pantaloni, voi trimite o cameristă. Şi mai sunt şi şosete de mătase roz şi o pereche de mocasini.

Ce să vezi, eficienţa aceea englezească poate că era mai mult decât doar o iluzie.

- Mulţumesc foarte mult. Deşi nu avea nevoie de el pentru derhy - şi era evident că majordomul acesta credea. Voi...

Sunetul ciocănelului care lovi în uşa de la intrare îi tăcu pe amândoi să se întoarcă.

- Mă ocup eu, domnule.

Lane ridică din umeri şi se îndreptă către scară. Era vremea să caute prin dulapurile acelea ale lui şi să arunce un alt rând de haine pe el...

- Cei care ajută cu masa trebuie să meargă la intrarea din spate, zise majordomul pe un ton arogant. Va trebui să...

- Mă aflu aici ca să îl văd pe William Baldwine.

Lane îngheţă când recunoscu vocea.

-Asta este absolut imposibil. Domnul Baldwine nu primeşte în particular...

Lane se răsuci şi se dădu înapoi la vederea bărbatului slăbănog şi cu păr negru îmbrăcat în haine neîngrijite şi cu barbă ţepoasă.

- Mack?

-... indepărtaţi-vă imediat de...

întrerupându-l pe majordom, Lane merse la uşa de la intrare, către tipul alături de care crescuse.

- Mack? Eşti în regulă?

Bine, era limpede că răspunsul la întrebarea aceasta era „nu". Maestrul distilator al companiei Bradford părea la capătul puterilor, ochii lui, în mod normal ageri, fiind marcaţi de cearcăne.

-Tatăl tău duce la ruină compania aceasta, izbucni bărbatul bâlbâindu-se.

- Mă ocup eu, zise Lane, expediindu-l pe majordom şi luându-l pe distilator de subraţ. Vino cu mine.

Îl târî pe bărbatul beat în sus, pe scara principală, apoi îl împinse de la spate pe hol, către dormitorul lui. înăuntru, îl conduse pe Mack până la pat, îl aşeză şi se întoarse să închidă uşa...

Bubuitura scoasă de corpul care lovi podeaua

răsună în întreaga încăpere.

închizând uşa, Lane se întoarse şi îl ridică pe individ de pe covor şi din nou sus pe saltea. Mack bolborosea ceva despre integritatea procesului de producţie a burbonului, despre importanţa tradiţiei, despre lipsa respectului pentru produs arătată de conducere şi despre cât de jigodie era cineva...

Nu aveau să ajungă nicăieri în ritmul ăsta.

- Este timpul să te trezeşti, zise Lane în timp ce îl ridică din nou pe vechiul său amic. Haide, uriaşule.

Mack venise la ei de nenumărate de ori, dar niciodată aşa abţiguit - ei bine, nu de când devenise adult. Dacă puneai laolaltă asta cu informaţiile lăsate de Rosalinda şi cu faptul că bărbatul credea că William ruina compania... „O altă parte din întreg", gândi Lane. Asta trebuia să fie.

În baia de marmură, dădu drumul la maximum la duş şi îl vârî pe Mack, complet îmbrăcat, sub apa rece.

Urletul fu destul de puternic încât să zguduie geamul, dar şocul îl făcu pe individ să se ţină pe picioare.

Lăsându-l sub apă, Lane merse la dulăpiorul din colţ cu micul dejun şi dădu drumul cafetierei.

-Acum, eşti treaz, Mack? întrebă când aduse o cană cu blazonul Bradford pe ea. Sau ar trebui să adaug nişte gheaţă?

Mack îl privi încruntat prin părul ud şi prin jetul de apă rece.

-Ar trebui să îţi dau un pumn.

Lane deschise uşa de sticlă.

-Câţi de mine vezi?

- Doi. Bărbatul acceptă cana cu mâinile ude. Dar mai devreme eraţi patru şi jumătate.

-Aşadar, funcţionează.

Mack bău cafeaua, dând în acelaşi timp drumul

robinetului cu apă caldă.

- Cafeaua nu este rea.

-Ţi-ai fi dat seama dacă era dizolvant de vopsea?

- Probabil că nu.

Lane arătă cu degetul peste umăr.

-Voi fi acolo, aşteptând. Halatul se află după uşă. Fă-mi o favoare şi nu ieşi dezbrăcat.

-Nu ai putea să îmi faci faţă.

- Ai mare dreptate.

închizând uşa, Lane îşi puse un schimb de haine curate şi apoi se aşeză acolo unde Mack eşuase să îşi menţină verticalitatea. Un moment mai târziu, maestrul distilator îşi făcu măreaţa apariţie în halat.

Amândoi jucaseră baschet împreună pentru Academia de Băieţi Charlemont înainte să plece la facultate, iar Mack era la fel de atletic cum fusese întotdeauna, fără pic de grăsime pe el, având constituţia deşirată a unui bărbat care putea juca golf ca un profesionist, să alerge ca un maratonist şi să acopere un teren de baseball.

A, şi încă nu era nimic stupid în ochii aceia neobişnuiţi, de un maroniu-deschis.

Într-o nuvelă romantică, aceştia ar fi fost numiţi de nuanţa whisky-ului sau aşa ceva - dar nu fusese doar culoarea neobişnuită cea care adusese femeile în patul individului. Nu, fusese mult mai mult de atât.

Iar oamenii îl numeau pe el afemeiat? se gândi Lane în sinea lui. Robert Garry era mult mai rău.

- Mai ai din asta? întrebă Mack înălţând cana. Cred că încă o găleată ar trebui să fie de ajuns.

- Ia-ţi singur. Este acolo, la dreapta ta.

Individul aruncă un ochi către uşa deschisă a micii bucătării.

- Exact. Fac burbon. Ar trebui să mă descurc cu nişte cafeină.

-Astea fiind spuse, permite-mi să îmi fac din nou

datoria. Am nevoie de puţină cafea, şi s-ar strica toată distracţia dacă ar lua casa foc în dimineaţa aceasta.

Se duseră spre cele două şezlonguri de lângă ferestre, ca o pereche de bătrânele. Bătrânele care aveau amândouă nevoie de un bărbierit.

-Vorbeşte-mi, zise Lane, proptindu-şi coatele în genunchi. Ce se petrece?

Mack clătină din cap.

- Este rău. Şi am fost beat timp de două zile.

- Ca şi cum asta te-a oprit vreodată. Am fost împreună în vacanţele alea, ţii rrţinte? De şase ori. Dintre care doar două au coincis cu vacanţele şcolare.

Mack zâmbi, dar expresia nu dură.

-Uite ce este, mi-arn ţinut pentru mine gândurile despre tatăl tău...

-Şi poţi să încetezi cu asta imediat. Crezi că nu ştiu cum este el?

Urmă o lungă pauză.

-Ascultă, nu am ştiut cât de sus pe scara ierarhică a mers înştiinţarea. Am crezut că interzicerea achiziţiilor a venit de la directori, dar m-am înşelat. Am întrebat prin jur - a fost tatăl tău. Adică, bărbatul conduce o afacere de miliarde. De ce îi pasă de...

-Trebuie să o iei de la început. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

- Mă închide. Opreşte producţia.

Lane se smuci înainte.

- *Poftim?*

-Alaltăieri, am găsit o înştiinţare pe biroul meu. Nu mi se permite să mai cumpăr porumb. Fără porumb, nu există burbon. Ridică din umeri şi mai bău nişte cafea. Am oprit distileria. Pentru întâia oară de la mutarea în Canada, atunci când a lovit prohibiţia... am oprit totul. Sigur, există câteva silozuri pline, dar nu fac absolut nimic. Nu înainte să vorbesc cu tatăl tău şi să aflu la ce dracului se

gândeşte. Oare consiliul a făcut asta? Ne vând către China şi vor ca lucrurile să arate mai bine pe hârtie prin tăierea cheltuielilor? Dar nici măcar asta nu are nici un sens - vor să întârziem cu şase luni, în mijlocul acestui avânt al burbonului de care are parte ţara?

Lane rămase tăcut, tot felul de socoteli trecându-i prin minte.

- îmi doresc ca Edward să fi fost prin preajmă, zise Mack. Edward nu ar permite niciodată să se întâmple asta.

Lane îşi frecă fruntea, căci începea să îl doară capul. Ciudat, şi el se gândise la acelaşi lucru.

- Ei bine... nu este.

-Aşadar, dacă nu te deranjează să îmi împrumuţi un rând de haine uscate, merg să îl caut pe tatăl tău. La dracu’ cu buldogul vostru englez de la parter - Wiliam Baldwine mă va primi...

- Mack.

-... Şi o să explice de ce...

- Mack. Lane îl privi pe bărbat direct în ochi. Pot să am încredere în tine?

Distilatorul se încruntă.

- Bineînţeles că poţi.

-Am nevoie să intru în sistemul computerizat al companiei. Am nevoie de acces la datele financiare, la detaliile conturilor, la rapoartele anuale.

- Ce ai de gând... De ce?

- Poţi să mă bagi?

Mack îşi puse cana jos.

- Cât pot, da. Sigur.

-Ne întâlnim jos, lângă maşina ta. Lane se ridică. Conduc eu. la ce doreşti, mai puţin costumul în dungi din şifonier...

- Lane. Amice. Ce dracului se petrece aici?

-Există posibilitatea ca tăierea să nu fie o strategie

de afaceri.

Mack se încruntă ca şi cum i s-ar fi vorbit într-o limbă străină.

- Scuze, poftim?

Lane se uită la fereastră, la grădina de jos, la cort. Îşi imagină oamenii care aveau să fie acolo peste vreo două ore, bucurându-se cu toţii de gloria şi de averea măreţei familii Bradford.

- Dacă scoţi vreodată o vorbă despre asta cuiva...

-Serios? Mă avertizezi în legătură cu asta?

Lane privi înapoi către prietenul său.

- S-ar putea să nu mai avem bani.

Mack făcu ochii mari.

-Asta este imposibil.

Indreptându-se către uşă, Lane spuse peste umăr:

-Vom vedea. Aminteşte-ţi: orice în afară de costumul în dungi.

capitolul 29

Primul lucru pe care îl făcu Edward când se trezi fu să blesteme. Capul îi bubuia. Trupul îi era o amestecătură de durere, greaţă şi rigiditate. Mintea lui era...

Surprinzător de limpede.

în vreme ce îşi aduna puterile pentru a se ridica, lăsă imagini ale femeii din noaptea trecută să i se infiltreze în minte. Era încă beat - sau cherchelit, mai degrabă aşa că fu în stare să se afunde în amintirea atingerii, a mirosului şi a gustului ei. Poate că, într-adevăr, contextul era fals, rezultatul unui aranjament plătit, dar experienţa fusese...

Rearanjându-şi pantalonii, îşi apucă bastonul, se ridică şi se clătină. Baia se afla la vreo treizeci de kilometri distanţă, în colţul acela, iar el...

Când dădu să păşească, lovi cu piciorul ceva de pe podea.

Era o geantă de seară, ca o cutie mică de mătase, cu o încuietoare cu strasuri pe ea.

Edward fu cu băgare de seamă când merse şi se aplecă să o ridice. Curva purtase o rochie de seară minunată, de culoare gri porumbel, iar gentuţa avea aceeaşi nuanţă.

Numai Dumnezeu ştia ce se afla înăuntru.

Edward îşi târî picioarele până la fotoliul său şi îşi luă telefonul de pe mica măsuţă de pe margine. Apelând numărul lui Beau, se uită la ceasul de vizavi. Şapte şi jumătate. Bărbatul era probabil încă treaz, pregătindu-se de odihnă după tura de noapte.

-Alo? zise un glas răguşit. Edward?

- Doamna şi-a lăsat ceva la mine acasă seara

trecută? Geanta.

- Ei bine, vezi tu, aveam de gând să te sun în legătură cu asta. Fata ta, cea pe care am trimis-o eu, a zis că altcineva pleca de la tine când a ajuns ea acolo.

Edward se încruntă, gândindu-se că, poate, nu era chiar atât de treaz cum crezuse.

- Poftim?

- Fata pe care am trimis-o. A venit la tine acasă la ora zece. Dar a dat peste o femeie care pleca, spunând că se ocupase de tine. A zis că are să revină săptămâna viitoare - nu pot să îmi dau seama care dintre fetele mele a fost. Poţi să deschizi geanta şi să îmi spui despre cine este vorba?

Se simţi deodată cuprins de o sobrietate deplină, de parcă îi vărsase careva o găleată cu gheaţă în cap.

- Desigur.

Ţinând telefonul între ureche şi umăr, deschise gentuţa. înăuntru, era un ruj de la Chanel, şi tubul negru lucios sări afară şi căzu pe podea. Ignoră cârdul AmEx Titanium şi cârdul de sănătate... şi scoase permisul de conducere.

Sutton Smythe.

Cu adresa corectă a proprietăţii familiei acesteia.

- Edward? Alo? Edward, eşti în regulă?

Probabil gemuse sau ceva de genul ăsta.

- Nu a fost una dintre fetele tale.

-Nu?

- Nu. A fost... Dragostea vieţii lui. Femeia visurilor lui. Singura persoană pe care jurase să nu o mai vadă vreodată. O prietenă veche de a mea, care mi-a jucat o festă.

-A, asta este amuzant, chicoti Beau. Ei bine, încă doreşti pe cineva vinerea viitoare?

- Revin eu. Mulţumesc.

Edward închise şi privi peste umăr către bufetul

de lângă uşă. Mia de dolari se afla încă acolo, exact unde o pusese.

-Ah... la dracu', şopti el, închizând ochii.

După ce Gin încheie discuţia telefonică - nu cu fratele ei, ci cu persoana pe care o sunase după ce vorbise cu Lane se aşeză în faţa oglinzii cu capul în mâini şi rămase acolo o perioadă foarte lungă de timp. Nu se putea gândi decât la faptul că îşi dorea să se fi putut întoarce cu trei nopţi în urmă - când vorbise la telefon cu idiotul acela de la firma de avocatură a lui Samuel T., pierzându-şi vremea cu el în vreme ce oamenii îi făceau părul şi îi aduceau diamantele.

De n-ar fi luat Phantomul! Aceea fusese piesa de domino care pusese totul în mişcare.

Pe de altă parte, tatăl ei tot ar fi încercat să o forţeze să se căsătorească cu cineva pe care ea îl ura şi ar fi făcut oricum mânăriile pe care le făcuse cu banii, iar Rosalin- da oricum s-ar fi sinucis.

Aşa că nu, încercarea de a evada printr-o reluare a realităţii nu ar fi schimbat cu adevărat nimic.

Cincizeci şi trei de milioane de dolari erau mulţi bani? La un anumit nivel, sigur că erau. Era o sumă mai mare decât vedeau cei mai mulţi oameni într-o viaţă întreagă, câteva vieţi, o sută de vieţi. Dar era aceasta un punct pe radarul familiei ei? Sau un crater?

Sau ceva gen Marele Canion?

Nu putea... nu îşi putea imagina o viaţa de angajat cu program standard. Nu îşi putea imagina cum ar fi fost să trebuiască să îşi chibzuiască banii. Să facă economii. Să îşi refuze lucruri.

Iar asta i se întâmplase unei ramuri întregi a clanului Bradford. În trecut, în anii 1980, înainte de criză, oamenii mătuşii mamei ei cumpăraseră o grămadă de tehnologie proastă, punând la bătaie acţiunile Bradford. Când acele „investiţii" se dovediseră a nu fi altceva decât o gaură neagră,

sfârşiseră prin a pierde totul.

Era o povestire de avertizare pe care adulţii o şuşoteau între ei atunci când presupuneau că nu puteau fi auziţi de copii.

Ridicându-se, îşi lăsă rochia de mătase să cadă la podea şi o abandonă acolo. În garderobă, se plimbă şi se uită la sutele de mii de dolari din haine, mărunţişuri strălucitoare şi tot felul de prostioare care atârnau de umeraşe de cristal care aveau perniţe tapiţate parfumate, pentru ca umerii rochiilor şi ai bluzelor să nu îşi piardă forma.

Alese o rochie roşie. Roşie ca sângele. Pentru luptă. Pentru Vulturii Charlemont.

Şi, pentru prima oară, purtă un set complet de lenjerie intimă.

Iar părul ei arăta minunat, completând în fluiditate şi elasticitate ceea ce lipsea stării ei de sănătate.

Gin îşi făcu machiajul deasupra chiuvetei în loc să stea la măsuţa de toaletă. O treabă rapidă, care ieşi destul de bine încât să o facă să se gândească la faptul că ar putea avea o a doua carieră în cazul în care toată treaba cu răsfăţata până peste poate nu mergea.

Când bătaia în uşă pe care o aştepta se auzi, în cele din urmă, era în dormitorul ei, stând cuminte la elegantul ei pupitru franţuzesc.

- Intră, zise.

Richard Pford intră, precedat de colonia lui, iar Gin se agăţă de faptul că măcar mirosea bine. Şi totuşi, orice altceva la el o lăsă rece. Deşi costumul lui albas- tru-deschis era croit din cea mai bună stofă, iar papionul îi era perfect şi în ciuda pălăriei înalte din mâna sa şi a pantofilor făcuţi manual din picioarele lui, era un soi de Ichabod Crane'.

Dar, pe de altă parte, în comparaţie cu Samuel T., până şi Joe Manganiello arăta ca şi cum ar fi avut nevoie de ceva îmbunătăţiri.

- Permite-mi să mă fac perfect înţeleasă, zise ea când încuie uşa. Nu fac asta pentru tatăl meu.

Absolut deloc. Dar mă aştept să acorzi termeni favorabili distileriei Bradford, aşa cum aţi discutat.

- Aceasta este înţelegerea mea cu el.

Personaj din de Washington Irving; este descris adesea drept »nalt, dezlânat şi cu aspect de sperietoare. (n.red.)

- Acum, înţelegerea ta este cu mine. Se uită la el. Vom locui aici. Cu asta este obişnuită Amelia. Există o cameră de oaspeţi imediat după acest apartament.

- Asta este acceptabil.

-Sunt dispusă să mă port ca soţia ta la toate eveni- mentele sociale. Dacă te dedai la aventuri - şi mă aştept să o faci . te rog să păstrezi discreţia.

-Nu mă voi implica în aventuri extraconjugale, zise cu glas jos. Şi nici tu nu o vei face.

Ea ridică din umeri. La cum mergeau lucrurile, nu se aştepta ca un bărbat să îi stârnească interesul pentru multă vreme.

- M-ai auzit, Gin? Veni lângă ea şi se aplecă ameninţător deasupra ei. Nu îţi va plăcea ce se va întâmpla dacă nu respecţi asta.

Gin îşi dădu ochii peste cap. înşelase iubiţi ani întregi, şi nici unul dintre ei nu aflase - cu excepţia cazurilor în care ea îşi dorise asta. Dacă i se făcea chef, nu avea nici o intenţie să îşi refuze nimic.

- Gin.

- Da, da, bine. Unde este inelul?

El băgă mâna în buzunar şi scoase o cutie din catifea. Când o deschise, diamantul dinăuntru sclipi şi străluci.

Cel puţin, nu minţise în legătură cu asta. Era enorm, genul potrivit pentru Elizabeth Taylor.

-Am conceput deja anunţul, zise el. Agentul meu îl va da presei de îndată ce va primi acordul meu. Nunta va avea loc peste o lună.

Ea merse să ia inelul, dar el închise capacul.

-Mai este un detaliu care trebuie pus la punct.

-Care anume?

El întinse mâna şi îi atinse părul.

- Cred că ştii. Şi să nu îmi spui să aştept până când vine ofiţerul de stare civilă. Nu mi se pare acceptabil.

Gin sări de pe scaun.

- Nu am nici cea mai mică intenţie să mă culc cu...

Richard o apucă de păr şi o trase, lipind-o de el.

- Iar eu nu am absolut deloc intenţia de a cumpăra un Ferrari doar ca să mă uit cum îl ţin în garaj.

- Ia-ţi mâinile de pe mine...

-Intimitatea este o parte sacră a căsniciei. Ochii i se îndreptară către buzele ei. Şi un lucru de care sunt gata să mă bucur...

- Dă-mi drumul!

El începu să o târască înspre pat.

- ... Chiar daca tu nu.

- Richard! Richard, ce faci? Nu vreau să...

În timp ce îi acoperea gura cu mâna şi o împinse în jos, zâmbetul lui era ca al unui prădător.

- De unde ştiai că îmi place aşa? Vezi, suntem compatibili, până la urmă...

Fu incredibil ceea ce se petrecu după aceea. Oricât de mult se zbătu ea, oricât de slab presupusese că era el, Richard îi ridică fustele şi îi dădu la o parte chiloţii...

O penetră cu o împingere puternică.

Un val de greaţă o străbătu, dar nu avea să se înjosească arătând vreo urmă de slăbiciune în faţa lui. Concen- trându-şi atenţia asupra tavanului, îl lăsă să gâfâie şi să o pătrundă, senzaţia de arsură dinlăuntrul ei făcând-o să se gândească la culoarea rochiei ei.

Pe la jumătate, strânse pătura în pumni şi scânci.

- Spune-mi că mă iubeşti, mârâi Richard în urechea ei.

-Nu voi...

Richard îşi arcui spinarea şi îşi puse mâna în jurul gâtului ei. Când strânse, ea începu să se sufoce.

-Spune-rru.

- Nu o voi face!

O ură neagră apăru în ochii lui mijiţi, iar el schimbă mâna cu care strângea şi, ridicând-o pe cea dreaptă...

- Dacă mă plesneşti, oamenii vor vorbi, comentă ea. Nu voi fi în stare să acopăr vânătaia, şi trebuie să merg la petrecere. Absenţa mea va fi observată.

Buza lui de sus îi dezveli dinţii... Dar îşi coborî mâna. Şi o regulă atât de violent, încât tăblia se lovi de perete.

Când termină, se ridică de pe ea şi îşi băgă penisul în pantaloni.

- Vreau să te schimbi. Roşul este vulgar.

-Nu mă voi...

Cu o mişcare iute, el apucă fusta şi o sfâşie în două, chiar în faţă. Apoi, împunse aerul cu degetul în faţa ei.

-Apari în altceva de culoare roşie, şi vei avea de-a face cu mine. Pune-mă la încercare dacă doreşti.

Richard plecă, păşind mândru şi închizând uşa cu o bătaie din mâini declarativă.

Abia atunci începu ea să tremure, trupul ei tremurând violent - mai ales coapsele depărtate. Ridicân- du-se în capul oaselor, simţi cum se forma o baltă între picioarele ei.

Atunci, începu să verse.

îşi goli stomacul în fusta distrusă. Nu că ar fi mâncat prea mult în ultimele douăzeci şi patru de ore. Ştergân- du-şi gura cu dosul mâinii, simţi că o usturǎ ochii, dar se retrase de pe marginea prăpastiei aceleia.

în mintea ei, îl auzi pe tatăl său spunându-i că nu era bună de nimic. Că singurul lucru pe care avea să îl facă vreodată pentru familie era să se căsătorească cu Richard Pford.

Nu o făcuse pentru familie.

Ca de obicei, luase decizia în propriul interes egoist.

Nu putea să supravieţuiască în nici o altă lume. Ri- chard putea să îi dea asta. Avea să o coste, din câte se vedea... Dar *îşi* pierduse respectul *de sine cu* mulţi ani în urmă.

Să îşi sacrifice trupul pe altarul banilor?

Mda. Avea să facă ceea ce trebuia.

capitolul 30

În retrospectivă, era cea mai bună zi pentru o

intra prin efracţie în Vechea Fabrică.

Când Lane opri camioneta lui Mack în spatele cabanei lipite de hambarul vechi de două sute de ani, nu era nimeni prin preajmă. Nu erau administratori. Nici lucrători. Nimeni nu primea livrări şi nici nu aşeza comenzile în camioanele uriaşe care livrau produsul către centrele de distribuţie.

- Cafeaua aceea a fost de ajutor, zise Mack când ieşiră amândoi din maşină.

- Bun.

îndreptându-se către căsuţa de cherestea recondiţionată, Mack îşi trecu iute cartela de acces prin cititor şi deschise uşa. Interiorul de lemn vechi îngrijit cu mare atenţie lucea, lumina din exterior pătrunzând prin geamul gros ce fusese adăugat la sfârşitul anilor 1800. Fotolii rustice ofereau celor care aşteptau locuri în care să şadă şi o masă cu o grămadă de echipament de birou modern era, în mod evident, locul în care secretara lui Mack îşi petrecea timpul.

- De cât timp nu ai mai fost aici? întrebă distilatorul când aprinse lumina.

- De fapt, de vreo zi sau două.

Când individul îl privi, Lane ridică din umeri.

-Aveam nevoie de un loc în care să cuget, aşa că am mers şi am stat printre butoaie. Am folosit codul de acces.

- Ah. Mda, fac şi eu asta.

- Nu mi-a fost de ajutor.

-Nici pentru mine nu funcţionează, dar poate cândva... Mack făcu semn cu *capul către partea din spate a* zonei de primire. Sunt tot aici, în spate.

Biroul din spate ocupa cea mai mare parte a interiorului căsuţei, şi, pentru o clipă, când păşi în spaţiul acela, Lane închise ochii şi inspiră adânc. Maestrul dis- tilator al companiei Bradford avea o atitudine evlavioasă nu numai faţă de companie, ci faţă de întregul stat Kentucky, iar asta făcea ca

locul acesta să fie sacru. Prin urmare, pereţii erau aqoperiţi din podea până la tavan de o tapiserie alcătuită din etichetele pe care produsele companiei le avuseseră de la jumătatea anilor 1800 şi până la începutul anilor 2000.

-Dumnezeule, este exact la fel. Privi împrejur, căutând dovezile istoriei. Bunicul meu obişnuia să mă aducă aici când au început să facă din asta o atracţie turistică. Aveam cinci sau şase ani, şi nu mă lua decât pe mine. Cred că era din cauză că îşi dorea un arhitect în familie.

- Ce s-a ales de tine până la urmă? Mack se aşeză în spatele biroului său şi deschise computerul. Ultima oară când am auzit de tine, erai în New York.

- Poker.

- Poftim?

îşi drese glasul, simţindu-se nelalocul lui.

- Eu, mmm, joc poker. Am făcut mai mulţi bani decât aş fi făcut dacă mi-aş fi luat o slujbă de birou - având în vedere că mi-am luat licenţa în psihologie şi nu am muncit întreaga mea viaţă de adult.

-Aşadar, te pricepi la cărţi.

- Foarte bine. Se scutură. Unde îţi sunt etichetele?

Computerul scoase un btiiiifj, şi apoi Mack se conectă.

-Nu am pus nici una.

- Ei, haide!

- Lotul numărul treizeci şi cinci din Family Reserve al tatălui meu, chiar acolo... Arătă cu degetul în colţul îndepărtat. A fost ultimul.

Lane apucă un scaun de la o masă de conferinţe şi îl trase peste podeaua goală, lustruită, lată de jumătate de metru.

-Trebuie să îţi numeri loturile.

-Aha. Mack se lăsă pe spate în măreţul tron de piele. Aşadar, ce îţi trebuie? Ce să încerc să caut

pentru tine?

Lane se aşeză lângă individ şi se concentră asupra luminii albastre-verzui a ecranului computerului.

-Situaţia financiară. Am nevoie de declaraţiile de profit şi de pierderi de-a lungul timpului, de soldurile conturilor şi de înregistrări ale transferurilor.

Mack fluieră.

- Asta este cam dificil pentru pregătirea mea. Corpo- ratiştii au toate astea - stai, agenda administraţiei.

-Ce este asta?

Iisuse, nu ar fi trebuit să ştie?

Mack începu să umble prin dosare.

-Sunt materialele înmânate înainte de întâlnirea consiliului director de săptămâna viitoare. Cadrele superioare de conducere le primesc - dar şi eu. Desigur, lucrurile importante se petrec la întâlnirea comitetului executiv ce are loc cu o oră înaintea sesiunii deschise - şi nu există informări în legătură cu asta. Dar asta ar trebui să îţi dea o idee despre companie - sau cel puţin ce spun ei consiliului despre companie.

Când Mack începu să îi dea pagină după pagină de la imprimantă, Lane se încruntă.

- Ce se petrece, mai exact, la comitetul executiv?

-Aici se discută despre cum merg treburile, precum

şi despre lucrurile pe care nu doresc să le ştie nimeni altcineva. Cred că nici măcar nu se face proces-verbal.

- Cine participă?

-Tatăl tău. Mai sosiră două pagini. Consiliul general al companiei. Preşedintele şi vicepreşedintele. Directorul financiar şi directorul

executiv. Şi apoi, mai sunt invitaţi speciali, în funcţie de problema pusă în discuţie. La un moment dat am fost chemat când discutau despre schimbarea formulei pentru No.Fifteen. Am respins-o, şi probabil au fost de acord cu mine, pentru că ideea aceea stupida nu a mai apărut niciodată. încă o dată, m-am aflat în încăperea aceea destul cât să mă fac auzit, apoi am fost condus afară.

-Ştii dacă au vreo agendă stabilită dinainte?

-Aşa aş crede. Când am fost eu, mai erau alţi patru oameni care aşteptau pe coridor alături de mine - aşadar, lucrau la un anume plan. Totul este condus din birourile de acasă ale tatălui tău.

Lane începu să răsfoiască hârtiile primite. Procese-ver- bale ale întâlnirii anterioare. Prezenţa. Noutăţi legate de operaţiuni pe care nu le înţelegea.

Avea nevoie de un translator.

În care putea să aibă încredere.

Şi mai mult acces.

Mack continuă să scoată la imprimantă materialele altor trei întâlniri anterioare ale consiliului. La puse pe toate laolaltă. Le puse în dosare.

-Am nevoie să împrumut camioneta ta, zise Lane fixând cu privirea stiva de dosare.

- Lasă-mă acasă, şi este a ta. Oricum, ar trebui să în- cerc să mă trezesc din beţie.

- îţi rămân dator.

-Tu doar salvează compania. Şi suntem chit.

Când Mack întinse palma, Lane i-o strânse. Cu putere.

- Orice este necesar. Indiferent de cine va avea de suferit.

Distilatorul închise ochii.

- Îţi mulţumesc, Doamne.

„Ca şi cum ai privi animale exotice la grădina zoolo- gică", se gândi Lizzie.

Stând într-0 parte a cortului, privi oamenii umblând printre mese. Se vorbea tare, parfumul era puternic, bijuteriile sclipeau. Toate femeile purtau pălării şi pantofi fără toc. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în costume de culoare deschisă şi câţiva chiar purtau eşarfe.

Era genul de viaţă fantastică pe care atât de mulţi credeau că doreau să o ducă.

Însă ea ştia adevărul. După toţi aceşti ani în care lucrase la Easterly, era conştientă că bogaţii nu erau vaccinaţi împotriva tragediei.

Uneori, doar credeau că erau.

Dumnezeule, tabelele acelea pe care Rosalinda le lăsase în urma ei...

- O privelişte impresionantă, nu-i aşa?

Lizzie întoarse privirea.

- Domnişoară Aurora... nu îmi vine să cred că te afli aici, afară. Niciodată nu pleci din bucătărie pe durata petrecerii.

Ochii obosiţi ai femeii supraveghează oaspeţii, aranjamentul, chelnerii în uniforme cu pahare cu cocktail pe tăvi de argint.

- Ei aduc mâncarea.

-Sigur că da. Meniul tău este minunat.

- Paharele de şampanie sunt de ajuns.

Lizzie încuviinţă din cap şi îşi concentră din nou atenţia asupra mulţimii.

-Avem vreo sută nefolosite pentru moment. Chelnerii fac o treabă grozavă.

- Perechea ta unde este?

Fu cât pe ce să o pună la curent cu ce se întâmpla cu Lane. Ceea ce era o nebunie... şi nu ar fi fost prea multe de spus. Tot ce ştia ea era că el plecase cu Edwin MacAllan, maestrul distilator, cu vreo oră în urmă. Sau trecuseră două?

-Greta este acolo. Arătă către colţul opus. Supraveghează treaba cu paharele. Zice că să le

găsească pe cele folosite care au fost puse deoparte este ca o vânătoare de ouă de Paşti. Sau... cel puţin asta cred că a spus. Ultimele informaţii au avut multă germană - de obicei, asta nu este chiar de bine.

Domnişoara Aurora privi într-acolo.

- Nu despre ea întrebam. A fost o plăcere să te văd cu Lane din nou în aceeaşi încăpere.

-Ah...

Lizzie îşi drese glasul.

- Nu prea ştiu ce să spun despre asta.

- Este un băiat bun, să ştii.

-Ascultă, domnişoară Aurora, nu este nimic între noi doi.

în afară de opt ore de sex în noaptea de dinainte.

- Este căsătorit.

- Deocamdată. Femhia aceea este un gunoi.

„Nu pot să nu fiu de acord", îşi spuse Lizzie în sinea ei.

- Ei bine...

- Lizzie, el va avea nevoie de tine.

Lizzie aruncă o privire către ea.

- Domnişoară Aurora, eu şi el...

-Va trebui să fii alături de el. Vor cădea multe pe capul lui.

-Aşadar, ştii? Despre... toate?

-Va avea nevoie de cineva cu capul pe umeri care să îi stea alături. Chipul domnişoarei Aurora deveni foarte trist. Este un bărbat bun, dar va fi pus la încercare aşa cum nu a mai fost vreodată. Va avea nevoie de tine.

- Ce ţi-a spus Rosalinda?

înainte ca domnişoara Aurora să apuce să răspundă, o brunetă înaltă uimitoare ieşi din mulţime şi veni către ele.

- Lizzie King, numele meu este Sutton Smythe.

Lizzie se dădu înapoi când o mână elegantă se

întinse spre ea.

-Ştiu cine sunteţi.

- Doream doar să îţi spun cât de incredibil de frumoase sunt aceste grădini. Uimitoare! Dumneata şi doamna Schlieber sunteţi adevărate artiste.

Nu se ascundea nimic în spatele expresiei femeii, nici urmă de falsitate, iar asta o făcu să se gândească la cât de prefăcută era Chantal.

- Este foarte amabil din partea dumneavoastră.

Sutton sorbi din paharul ei de cocktail, şi rubinul masiv de pe inelarul ei drept luci.

-Mi-ar plăcea la nebunie să lucraţi pentru mine, dar ştiu că nu se poate - şi respect acele limite. Trebuia să îţi spun cât de mult vă apreciez talentul.

-Mulţumesc.

Sutton încuviinţă din cap, zâmbi şi se îndepărtă. Nu ajunse departe, că oamenii se îngrămădiră în jurul ei, vorbindu-i, femeile analizându-i hainele, iar bărbaţii măsurându-i din priviri bunurile nefinanciare.

-Ştiţi, este o persoană amabilă, murmură Lizzie.

Când nu primi nici un răspuns, întoarse privirea. Domnişoara Aurora se îndrepta către uşa bucătăriei, pasul fiindu-i uşurel şi nesigur, ca şi cum o dureau picioarele - şi de ce nu ar fi durut-o? Şi, serios, fusese la camera de gardă cu câte zile în urmă?

Lizzie era bucuroasă că bucătăreasa ieşise măcar o dată să vadă finalul măreţ al efortului colectiv. Poate că anul viitor aveau să o poată face să stea un pic mai mult.

De partea cealaltă, Chantal stătea la o masă cu alte şapte femei care erau versiuni ale ei: păsări

exotice, costisitoare, cu penaj plătit în cea mai mare parte de către bărbaţii din viaţa lor. Peste douăzeci de ani, după ce copii pe care urmau să le aibă aveau să plece de acasă, aveau să arate că figurile de ceară ale lor, totul fiind ridicat, umplut şi mărit.

în realitate, ele chiar munceau. Meseria lor era să rămână atrăgătoare pentru soţii lor şi pentru reproducere.

Foarte asemănător cu caii care dăduseră naştere cailor pursânge ce aveau să alerge pe pista aceea peste vreo două ore.

Lizzie se gândi la ferma ei, pe care o susţinea prin forţe proprii. Nimeni nu putea să i-o ia - muncise pentru ea.

Cu mult mai bine decât să fie o linguşitoare de profesie.

Când îşi luă telefonul pentru a verifica dacă Lane îi trimisese vreun mesaj ca să o pună la curent, îşi spuse în sinea ei că între ei era diferit, pentru că ea nu avea nevoie de banii lui, ei nu îi păsa de poziţia lui şi nimeni nu avea să îi spună ei ce să facă.

Când văzu că nu avea nici un mesaj, simţi un junghi în piept - şi îl ignoră în mod intenţionat în vreme ce puse telefonul deoparte.

Era diferit între ea şi Lane...

Rahat. De ce gândea de parcă erau împreună?

capitolul 31

Samuel T. depăşi oamenii înşiraţi ca oile la baza dea- lului Easterly, trecând în viteză cu Jaguarul său pe lângă maşini Mercedes, Audi, Porsche şi limuzine şi expedi- indu-i cu mâna pe valeţii care încercau să îi facă semn să oprească.

Nu. Nu călătorea în furgonete cu marii nespălaţi. Şi al naibii să fie dacă avea să îşi lase fata în mâinile vreu- nui mocofan de şaisprezece

ani care putea să îi strice cutia de viteze când o parca într-o mocirlă.

Când ajunse în vârful dealului, îi făcu cu mâna îngrijitorului singuratic şi nu aruncă nici măcar un ochi către oameniCare coborau din furgoneta albă ce trăsese în faţa casei. îndreptându-se către garaje, parcă paralel cu partea estică a vilei şi opri motorul. Putea să audă zgomotele petrecerii, chiar şi de aici, de la centrul de afaceri îndepărtat, trăncăneala sunând ca preambulul simfonic al unui solo măreţ, dramatic.

Trecu multă vreme până să iasă din maşină.

„Te iubesc, Samuel T. Asta este cine suntem, cine am fost de când aveam şaisprezece ani."

Sau ceva de genul acesta. Nu îşi amintea cu exactitate vorbele pe care le folosise Gin, pentru că, atunci când ea îi vorbise, el fusese prea ocupat încercând să nu îşi piardă minţile.

Dumnezeule, lucrurile prin care trecuse cu femeia aceea! Toţi anii aceia. Iar ea avea dreptate, desigur. El chiar se întâlnea cu chelneriţe şi coafeze, pentru că ele nu erau ca ea, iar el chiar compara cu ea fiecare femeie pe care o întâlnea - şi da, tuturor le lipsea ceva.

Nu dormise toată noaptea, conversaţia aceea revenim du-i în minte iar şi iar.

în cele din urmă, lucrul care ieşise cel mai mult în evidenţă fuseseră acele lacrimi. O văzuse pe Gin într-o sută de mii de stări diferite, dar nu o mai văzuse plângând decât o singură dată. Asta fusese... cu vreo şaptesprezece sau optsprezece ani în urmă, când el era în primul an la Universitatea din Virginia, iar ea era boboc la Sweet Briar. El venise acasă în vacanţa de Paşti, în cea mai mare parte din cauza părinţilor lui şi doar puţin pentru Gin. Cum era de aşteptat, se văzuseră.

Era o lume mică. Mai ales atunci când doreai să apari în calea altcuiva din Charlemont, Kentucky.

Fusese nevoit să vină să o caute, pentru că ea nu mai participase la nici una dintre petrecerile la care mergeau de obicei. Folosise ca scuză un joc de baschet cu fraţii ei - nu că şi ajunsese până pe terenul care se afla în spa- tele garajelor. O găsise lângă piscină, Într-un hanorac şi pantaloni scurţi.

Îi spusese că renunţa la Sweet Briar şi se muta acasă pentru o vreme. Că nu îi plăcea la facultate. Că voia doar să se odihnească.

Nu fusese o surpriză. Copil sălbatic cum era, fusese greu de imaginat că avea să adere de bunăvoie la vreun program, indiferent că era vorba despre un curs de engleză sau despre un loc de muncă. Era mult mai potrivită pentru viaţa pentru care fusese crescută: de stăpână a casei.

Sfârşiseră prin a se certa. întotdeauna sfârşeau prin a se certa.

Iar el ieşise ca o furtună. Ajunsese la poartă, gata să lase în urmă suprafaţa îngrădită cu ziduri de cărămidă, când, fără vreun motiv întemeiat, aruncase un ochi în spate.

Gin avea capul în mâini şi plângea.

El se întorsese, dar ea fugise în casă şi încuiase în urma ei uşile din sticlă.

Nu o mai văzuse cam un an după aceea. Mai ales pentru că, chiar şi la ridicol de tânăra vârstă de douăzeci de ani, îşi dăduse seama că nu erau potriviţi să fie împreună. însă nu fusese în stare să facă în aşa fel încât separarea să rămână definitivă. Nu fusese niciodată în stare să facă asta.

Atunci când ea renunţase la facultate, el ştiuse că ea era supărată că îl dezam'ăgise pe tatăl ei. Chiar şi fetele de bani gata trebuiau să aibă educaţie - genul „care se cuvenea“. Totuşi, ea trecuse peste traumă.

Lacrimile ei din ziua precedentă îl marcaseră.

Dacă...

Hristoase, se temea că ea vorbise serios. Şi ce

era la fel de şocant? Că el se simţea pregătit să înceteze cu certurile. Nu era o înfrângere dacă oponentul îşi lăsa jos sabia în acelaşi timp cu tine.

Se minţea pe el însuşi dacă credea că exista altcineva pe planetă pentru el în afară de încăpăţânata, răsfăţata şi pacostea aceea.

Ea avea inima lui în palma ei din prima zi în care o zărise.

Ieşind din maşină, îşi dădu părul pe spate şi îşi încheie nasturii din faţă ai hainei sport cu pătrăţele roz, albastru-deschis şi galben. Aplecându-se, îşi luă de pe scaunul din faţă pălăria de paie pentru derby şi şi-o aşeză pe cap.

Se folosi de prima uşă laterală pe care o găsi şi se trezi în debaraua bucătăriei. Evitând haosul organizat de acolo, ieşi în grădină, în mijlocul petrecerii.

- Iată-1!

-Samuel T.!

- Un cocktail pentru tine!

Amici de ai săi, bărbaţi pe care îi cunoştea de la grădiniţă, veniră la el, strângându-i mâinile, vorbind despre pronosticuri pentru cursă şi despre cât de tare avea să fie pista din cauza vremii uscate. El răspunse doar pe jumătate atent, ochii săi cercetând mulţimea.

-Vă rog să mă scuzaţi, zise.

Nu aşteptă nici un răspuns, ci merse cu paşi mari de-a lungul cortului, trecând de chelneri cu tăvi şi oameni care întindeau mâna către el.

Gin stătea cu spatele către el, rochia de mătase de culoarea piersicii pe care o purta lăsându-i umerii dezgoliţi; eşarfa pe care şi-o legase cu fundă la gât atârna până la picioarele ei lungi.

Îi displăcu profund felul în care inima îi bătu cu pute- re în piept. Dispreţui faptul că îşi şterse discret palmele pe buzunarele duble ale jachetei.

Şi chiar nu aprecie faptul că fu nevoit să îşi

dreagă glasul.

- Gin?

Cum ea nu se întoarse, ci continuă să privească ţintă în direcţia râului, îşi puse mâna pe braţul ei...

Gin se răsuci atât de iute, încât cocktailul ei se vărsă pe jacheta lui, lăsând o dâră umedă.

Nu că lui îi păsa.

- Eşti cam agitată? zise el tărăgănat, încercând să îşi recupereze o parte_ din farmec.

- îmi pare rău. întinse mâna cu un mic şervet cu monogramă. Ah, am stricat...

-Te rog. Am unul de rezervă în portbagaj.

în principiu, din cauză că transpira când stătea în boxe la curse - şi al naibii să fie dacă avea să îşi petreacă restul serii în halul ăla.

- Aşadar, eşti gata de ziua cea mare? întrebă ea în timp ce el îşi scoase jacheta.

El îşi împăturea jacheta când îşi dădu seama că ea nu îl privea în ochi.

- Ei bine? îl îndemnă. Fratele meu are un cal în cursă. Poate doi? Procreaţi de nemernicul acela nesuferit de Nebekanzer.

îi evită în continuare privirea.

Printre dinţi, el mormăi:

- Urăsc să sar din avioane.

Asta o făcu să îl privească. Dar numai pentru o clipă.

- Poftim?

Când ochii aceia albaştri ai ei se întoarseră către râu, el blestemă.

-Ascultă... Gin.

-Da?

Era atât de împietrită, remarcă el. Şi cu mult mai mică decât el. Ciudat, nu observase niciodată diferenţa

de înălţime în vreme ce şi-o trăgeau. Aproape cinci- zeci de kilograme şi cincisprezece centimetri în înălţime mai puţin nu însemnau absolut nimic când gura aceea a ei îi făcea viaţa un iad.

- M-am gândit la ce ai spus. Şi, să fiu sincer... ai dreptate. Ai perfectă dreptate. în legătură cu tot.

Nu ştia sigur ce aştepta să primească drept răspuns - dar nu căderea umerilor ei, cu siguranţă. Părea... învinsă.

- Nu sunt cu nimic mai bun decât tine la asta, zise el. Vreau să... ei bine, la naiba, Gin, eu te iub...

-Opreşte-te, izbucni ea. Nu o spune. Te rog... nu acum. Nu...

-Bună dimineaţa, Samuel T. Ce mai faci?

Apariţia unei a treia persoane fu observată cam la fel ca prezenţa unei muşte zburând prin casă...

Numai că Richard Pford îşi puse braţul în jurul taliei lui Gin şi continuă cu:

- I-ai spus vestea cea bună?

Pentru întâia oară în viaţa lui, Samuel T. simţi duşul rece al groazei. Ceea ce, având în vedere unele dintre lucrurile pe care le făcuse în ultimele două decenii, spunea ceva.

- Şi care ar putea fi aceea? întrebă el tărăgănat. Deschideţi împreună o afacere bănoasă vânzând organe pe internet?

Ochii mici ca mărgelele ai lui Pford deveniră răutăcioşi.

-Ai o imaginaţie atât de bogat! Sunt sigur că le este de ajutor clienţilor tăi.

-Având în vedere etica ta în afaceri, nu cred că eşti în măsură să comentezi, Pford. îşi concentră atenţia asupra lui Gin, pieptul devenindu-i ca de piatră. Aşadar, ai ceva să îmi spui, nu?

Drept răspuns, Pford luă mâna ei stângă şi o împinse înainte.

-Ne vom căsători. Luni, de fapt.

Samuel T. zâmbi.

-O veste minunată. Cu adevărat... Şi, Richard, per- mite-mi să fiu primul care să te felicite. Şi-o trage ca un animal sălbatic, mai ales atunci când o iei pe la spate - dar sunt sigur că deja ştii asta. Jumătate din ţară ştie.

Când Richard începu să împroaşte diverse, Samuel T. se aplecă şi o sărută pe Gin pe obraz.

-Ai câştigat, îi şopti la ureche.

întorcând spatele fericitului cuplu, merse înapoi la amicii lui. Apucă două pahare de cocktail de la un chelner aflat în trecere. Le bău ca şi cum ar fi fost apă.

- Ce ai pe faţă? îl întrebă cineva.

- Poftim?

-Ţi se scurge ceva.

Trecu o mână peste ochiul care îl mânca şi se încruntă când văzu umezeala.

-Am fost stropit cu băutură.

Unul dintre bărbaţi izbucni într-un hohot de râs.

-Vreo femeie ţi-a aruncat, în sfârşit, una în mutră? Era şi timpul!

-Am primit ce am meritat, cu siguranţă! zise el umil, în timp ce luă un al treilea pahar. Dar nu vă temeţi, domnilor, nu mă dau eu aşa uşor bătut.

Masa vui, bărbaţii îl bătură pe spate, iar cineva trase o femeie şi o împinse înainte. Când ea îşi puse braţele în jurul gâtului său şi se lipi de trupul lui, el luă ceea ce i se oferi, sărutând-o adânc şi pipăind-o, deşi erau în public.

-Ah, Samuel T., şopti ea, lipită de gura lui. Am aşteptat o veşnicie să îmi faci asta.

-Şi eu, scumpo. Şi eu.

Ea nu îl cunoştea destul de bine încât să recunoască lipsa de entuziasm din vocea lui. Iar lui nu îi putea păsa mai puţin de încântarea din glasul ei.

Dar avea să fie de ajuns.

Trebuia să salveze cumva aparenţele... altfel nu avea să fie în stare să mai reziste acolo nici măcar un minut.

Când Lane trecu cu camioneta lui Mack printre stâlpii de piatră de la grajdurile Red &_ Black, aleea cu copaci din faţa lui păru lungă de o sută de kilometri, iar mănunchiul de grajduri şi de clădiri - la o distanţă atât de depărtată, încât ar fi putut la fel de bine să se afle într-un alt stat.

Continuă să înainteze, făcând praful să se ridice în urma lui, mişcându-se dezordonat în lumina dimineţii.

Ştia asta pentru că se tot uita în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că nu fusese urmărit.

Aleea pietruită forma un cerc în faţa celui mai mare dintre grajduri, iar el parcă într-0 parte, jumătate pe iarbă. Nu avea nici un motiv să încuie când ieşi. La naiba, chiar lăsă cheile în contact.

O respiraţie profundă, şi fu înapoi în copilărie, când venise aici ca să lucreze în vacanţele de vară din timpul liceului. Bunicii lui erau adepţii insuflării unei etici bune de lucru. Părinţii lui nu fuseseră chiar atât de preocupaţi de asta.

Mergând la căsuţa administratorului, i se păru greu de crezut că fratele lui era cu adevărat înăuntru. Edward fusese cândva o adevărată fiară în lume, fiind în mişcare, mereu în mişcare, un cuceritor căutând în mod constant victoria, fie în sporturi, fie în afaceri, fie cu femeile.

Iar acum... clădirea aceasta micuţă? Asta era totul?

Când ajunse la uşă, ciocăni în rama ecranului.

- Edward? Eşti înăuntru, Edward?

Ca şi cum ar fi putut fi altundeva.

Bum, bum, bum.

- Edward? Eu sunt...

- Lane? se auzi o voce înăbuşită.

îşi drese glasul.

- Da, eu sunt. Lane. Trebuie să discut cu tine.

-Aşteaptă.

Când, în cele din urmă, uşa se deschise, Lane îl văzu pe bunicul său stând în picioare în faţa lui, nu pe fratele său. Edward era atât de slab, încât blugii îi atârnau ca pantalonii unui bătrân pe oasele şoldurilor, şi era uşor adus de spate, ca şi cum durerea pe care o îndurase îi modificase şira spinării către poziţia fetală.

- Edward...

Primi drept răspuns un mormăit şi nişte mişcări din mână care arătau că era alegerea lui dacă deschidea uşa

-Scuză-mă că iau loc, zise Edward când se întoarse la fotoliul în care, fără îndoială, se aflase. Nu este deloc plăcut să stau în picioare.

Mormăitul fu aproape înăbuşit în vreme ce se lăsă pe fotoliu. Lane închise uşa. îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

-Aşa carevasăzică...

-Te rog să nu te oboseşti să comentezi despre cât de bine arăt.

-Eu...

- De fapt, acum, că m-ai văzut, poţi pleca. Fără îndoială că domnişoara Aurora te-a obligat să vii aici, ca să confirmi faptul că încă respir.

-Nu se simte bine.

Asta captă atenţia fratelui său.

- Cum aşa?

Povestea veni iute: camera de gardă, arăta bine după aceea, muncea pentru petrecere.

Ochii lui Edward îşi pierdură focusul.

-Aşa este ea, cu siguranţă. Va trăi mai mult decât noi toţi.

- Cred că i-ar plăcea să te vadă.

- Nu mă voi întoarce niciodată în casa aceea.

- Ar putea veni ea aici.

După un moment îndelung, privirea aceea fixă se întoarse.

- Crezi sincer că i-ar fi de vreun folos să mă vadă? înainte ca Lane să apuce să comenteze, Edward continuă: Şi apoi, nu mă dau în vânt după vizitatori. Că veni vorba despre găzduire, de ce nu te bucuri de petrecere? Am primit o invitaţie, lucru pe care îl găsesc un pic ironic. Nu m-am deranjat să răspund - o încălcare îngrozitoare a bunelor maniere, dar, în noua mea încarnare, amabilităţile sociale sunt anacronisme dintr-o altă viaţă.

Lane se plimbă prin încăpere, uitându-se la trofee.

- Ce te frământă? întrebă Edward. Nu duci niciodată lipsă de cuvinte.

- Nu ştiu cum să spun asta.

-începe cu un substantiv. Un nume propriu - dacă acesta nu este Edward. Te asigur, nu mă interesează nici o predică despre cum ar trebui să îmi pun viaţa în ordine.

Lane se întoarse cu faţa către fratele său.

- Este vorba despre tata.

Pleoapele lui Edward se coborâră.

- Ce este cu el?

Imaginea Rosalindei în scaunul acela, plus vocea lui Chantal care îi spunea că era însărcinată şi că nu avea să plece din casă făcură ca buzele să i se curbeze şi să îi dezvelească dinţii.

— Îl urăsc. îl urăsc al dracului de tare. Ne-a distrus pe toţi.

înainte ca Lane să se apuce de povestit, Edward întinse palma şi scoase un oftat istovit.

- Nu este nevoie să o spui. Vreau doar să ştiu cum ai aflat.

Lane se încruntă.

-Stai, ştii?

- Bineînţeles că ştiu. Eram acolo.

„Nu, nu", se gândi Lane. Edward nu putea fi implicat în pierderile de bani. Bărbatul era strălucitor în afaceri şi cinstit ca un cercetaş.

-Nu puteai să... Nu. Lane clătină din cap. Te rog,

spune-mi că tu nu eşti...

-Nu fi naiv, Lane. Afacerea trebuie să fie pe primul loc.

- Rosalinda este moartă, Edward. S-a sinucis ieri, în biroul ei.

Acum, fu rândul lui Edward să se dea înapoi.

- Poftim? De ce?

Lane aruncă mâinile în aer.

- Crezi că asta nu ar afecta-o şi pe ea?

Edward se încruntă.

- Despre ce dracului vorbeşti?

- Despre bani, Edward. Iisuse Hristoase, nu fi obtuz!

- De ce ar afecta-o pe ea faptul că tata nu a vrut să plătească răscumpărarea mea?

Lane încetă să respire.

- Ce ai spus?

Edward îşi frecă ochii ca şi cum îl durea întregul craniu. Apoi, luă sticla de lângă el şi trase o duşcă sănătoasă direct din ea.

- Chiar trebuie să facem asta?

- Nu a plătit pentru eliberarea ta?

- Bineînţeles că nu. întotdeauna m-a urât - nu aş exclude faptul ca el să fi pus la cale toată treaba.

-Dar... a spus presei, ne-a spus nouă... că negocia cu ei.

- Iar eu eram acolo, ascultând de partea cealaltă a firului. De asemenea, au fost... repercusiuni... în urma nerespectării acordului.

Stomacul lui Lane începu să se revolte.

- Ei te-ar fi ucis.

După o nouă duşcă, Edward îşi lăsă capul să îi cadă pe fotoliu.

-Nu ştii, frate... că ei *chiar* m-au ucis? Acum, despre ce dracului vorbeşti tu?

capitolul 32

Era un gen ciudat de euforie, se gândi Gin în timp ce se plimba printre oaspeţii familiei ei, salutându-i cu o plecare a capului pe cei care o priveau în ochi şi vorbind atunci când i se cerea.

Senzaţia de vată care îi învăluise trupul era ceva între o beţie zdravănă şi o băutură cu Xanax, lumea îndrep- tându-se către ea printr-un filtru care încetinea timpul, îngroşa aerul făcându-l ca o budincă şi îndepărta capaci- tatea pielii ei de a percepe temperatura.

Richard le spunea tuturor despre logodna lor, mândria de pe chipul lui fiind asemănătoare cu cea a unui bărbat care tocmai cumpărase o casă nouă în Vail sau, poate, un iaht. Nu părea să observe şocul subtil care era iute ascuns - sau poate nu îi păsa.

„Ai câştigat."

Auzind vocea lui Samuel T. în capul ei, trase adânc aer în piept. „Sincronizarea, sincronizarea", se gândi. Sincronizarea era totul.

Asta şi banii.

Samuel T. şi oamenii ca el erau foarte bogaţi după orice standarde. Nu aveau o rezervă de cincizeci sau de şaizeci de milioane ca să umple un crater din bilanţul familiei ei. Numai cei ca Richard Pford aveau - şi, ca o femeie obişnuită să primească mereu ceea ce dorea, avea să se folosească de noua ei poziţie ca soţie a ticălosului pentru a-şi ajuta rudele.

Şi nu doar la nivel de afaceri.

O strângere a cotului ei o făcu să întoarcă iute capul. Richard se apropie.

-Am spus să vii încoace.

-Voi merge înăuntru pentru o clipă.

-Nu, vei rămâne alături de mine.

Privindu-l drept în ochi, ea îi spuse:

-Sângerez între picioare, iar tu ştii de ce. Este

un lucru pe care nu prea pot să îl ignor.

O expresie de dezgust întări trăsăturile acelea pe care ea deja învăţa să le urască.

- Da. Ocupă-te de asta.

Ca şi cum trupul ei era o maşină cu tabla îndoită care trebuia reparată.

Indepărtându-se, descoperi că întârzierea în jurul grupurilor de oameni care vorbeau prea tare şi râdeau prea mult îi provoca o nelinişte usturătoare, iar sentimentul nu se disipa când păşi în interiorul rece de la Easterly.

Deşi era adevărat ca începuse să sângereze de îndată ce Richard o revendicase, se ocupase deja de acest Lucru cu un absorbant.

Nu, se afla aici dintr-un motiv diferit.

Şi ştia exact unde să meargă.

Ultima oară când făcuse sex în casa asta - excluzând întâlnirea aceea scurtă din grădină de cu două seri în urmă şi de ceea ce se petrecuse mai devreme în dormitorul ei, era... fusese cu aproape doi ani în urmă. Practic, pusese capăt zbenguielilor cu ani în urmă, când Amelia ajunsese destul de mare cât să ştie ce însemna o târfă.

Nu exista nici un motiv pentru ca draga de Amelia să fie martoră la lucrurile pe care oricum urma să le audă de la alţii despre mama ei. Cel puţin, aşa considerase Gin întotdeauna, ar fi putut să nege în mod credibil.

Cu doi ani în urmă, într-o oarecare seară de joi, după o cină liniştită, lipsită de evenimente, se trezise că face o boroboaţă.

În pivniţa pentru vin.

Pornind pe coridorul personalului, unde se aflau biroul Rosalindei şi al domnului Harris - sau, mai degrabă, unde acum se afla doar al majordomului deschise o uşă lată şi nu fu absolut deloc surprinsă să descopere strălucirea unei lumini la capătul scărilor.

Toată şampania şi chardonnay-ul pentru petrecere fuseseră livrate în zona de pregătire, şi, oricum, colecţia privată a familie nu ar fi fost folosită pentru o astfel de ocazie.

Coborârea ei fu tăcută, tiparul scândurilor care scâr- ţâiau fiind memorat de mult, din zilele ei de adolescentă, când fura sticle din adâncul imensei pivniţe. Când ajunse la treptele de la capăt, îşi scoase pantofii şi îi puse deoparte. Cimentul denivelat fu ca o calmare rece a tălpilor ei, iar nasul ameninţă să strănute când mucezeala începu să se facă simţită în sinusurile ei.

Trecând pe lângă adăposturile antibombardament care fuseseră făcute în anii 1940 din zidărie cu plumb aşezată în unghiuri drepte, merse fără să facă zgomot,

înfăşurându-şi braţele în jurul ei - deşi acesta era în principal un reflex, lucru pe care îl făcea pentru că ar fi trebuit să îi fie frig aici, jos.

Cum era de aşteptat, când se apropie de sursa de lumină, văzu exact ce se aşteptase să vadă.

Pivniţa pentru vin era separată de partea mai mare a pivniţei printr-un perete de sticlă prevăzut cu suporturi de lemn şi o uşă cu cifru. De partea cealaltă, încăperea strălucitoare, căptuşită cu mahon, era plină de rafturi pentru sticle făcute manual, mii de loturi de vin nepreţuit ascuns şi protejat atât de schimbările de temperatură, cât şi de hoţi de natură umană. În centru, o masă de degustare cu fotolii vişinii din piele era menită a fi folosită - şi avea loc un fel de degustare.

Mieluşeaua de sacrificiu al lui Samuel T. era întinsă pe suprafaţa lucioasă, părul ei blond revărsându-se pretutindeni, trupul ei gol lucind în lumina slabă. Rochia ei de culoarea piersicii fusese aruncată neglijent pe spătarul unuia dintre scaune, şi capul lui Samuel T. era între coapsele ei, mâinile lui strângându-i şoldurile, iar degetele ei fiind înfipte în părul lui.

Stând în picioare în întuneric, Gin îl privi terminându-şi treaba şi întorcând-o pe femeie cu spatele. Cu mâini aspre, el îşi eliberă erecţia şi o încălecă.

Femeia strigă destul de tare încât vocea răguşită să poată fi auzită de cealaltă parte a sticlei.

De data aceasta, Gin nu se puse în locul femeii.

îl văzuse făcând sex de multe ori - el fiind uneori conştient de asta, alteori nu -, şi, inevitabil, trupul ei răspunsese ca şi cum ea era cea care se afla sub el, peste el, lipită de perete de către el.

Nu şi acum.

Ar fi fost prea dureros.

Pentru că ştia că nu putea să îl mai aibă

vreodată.

„Ai câştigat."

După toţi anii de luptă, ea fusese cea care depusese armele prima, iar el nu o crezuse. Şi, atunci când o luase în serios în cele din urmă, evenimentele conspiraseră împotriva lor.

El nu avea să mai joace cu ea acest joc. Ea văzuse semnele hotărârii lui atunci când acesta îi respinsese declaraţia de dragoste, cu o zi în urmă - iar ultimul cui fusese înfipt în coşciugul acela afară, în grădină.

Totul luase sfârşit.

Gin rămase unde se afla până când el ajunse la orgasm, capul lui dându-se pe spate şi gâtul încordându-i-se. Însă chipul lui nu arătase nici o urmă de plăcere. Schimbarea poziţiei fusese un lucru realizat de trupul lui, comanda părând a nu porni de la creier.

El era la fel de trist cum se simţea şi ea, cu chipul lipsit de expresie.

Între timp, femeia fu cutremurată de spasme care erau prea inestetice pentru a fi simulate: fără îndoială, ar fi preferat să îl fi impresionat, în speranţa că acesta avea să fie un început pentru ceva, dar poziţiile de star porno erau greu de realizat atunci când Samuel T. se afla înlăuntrul tău.

Gin se ascunse în grabă, ştiind că el avea să plece repede.

Şi aşa fu.

Câteva momente mai târziu, uşa se deschise.

- Sigur, zise Samuel T. pe un ton nepăsător. Mi-ar plăcea foarte mult.

- Mă ajuţi să îmi pun rochia?

-Te descurci singură. Haide, ar fi mai bine să plecăm.

Chicoteli. Şi agitaţie, fără îndoială, sunetul de tocuri înalte care loveau podeaua de ciment răsunând pretutindeni.

- Mă ţii de mână? întrebă femeia.

-Sigur. Cu plăcere.

Se auzi plescăitul a două perechi de buze care se întâlniră, şi zgomotele dispărură în depărtare.

După o vreme, Gin ieşi din umbre. Lumina fusese lăsată aprinsă în interior, ceaa ce nu îi stătea în fire lui Samuel T. Ceea ce cei mai mulţi nu ştiau despre el era nevoia lui compulsivă ca lucrurile să fie în ordine. în ciuda faptului că dusese o viaţă de fustangiu toată adolescenţa şi viaţa lui adultă, nu putea face faţă lucrurilor nelalocul lor. în toate, de la costumele pe care le purta, la maşinile pe care le avea, de la biroul lui de avocatură până la relaţia cu mama şi tatăl lui, era un bărbat care îşi ascundea natura meticuloasă în spatele măştii de pierde-vară fără nici o grijă.

Ea ştia adevărul.

Era o intimitate pe care ea era gata să parieze viaţa singurului ei copil că el nu o împărtăşea cu nimeni altcineva.

Acum, ea se cutremură. Dar nu din cauza aerului rece şi a umezelii.

Sentimentul inevitabil că distrusese cu adevărat ceva îi tăie răsuflarea. Ghemuindu-se, se lipi cu spatele de peretele de sticlă al pivniţei... şi plânse.

capitolul 33

în timp ce Edward îl ascultă pe Lane vorbind despre finanţele personale ale familiei, despre faptul că mama lor fusese declarată incompetentă şi că acea administratoare băuse cucută ca să se sinucidă, se trezi că se simţea detaşat de toată povestea.

Nu că nu îi păsa.

întotdeauna îşi făcuse griji pentru fraţii lui, şi asta nu dispăruse, chiar şi după toate cele prin care trecuse.

Dar păreau ca explozii care aveau loc undeva în depărtare, luminile şi zgomotul reuşind să îi capteze atenţia, dar nu destul cât să îl ridice din fotoliul său, literalmente sau în sens figurativ.

- Aşadar, am nevoie de ajutorul tău, conchise Lane.

Edward îşi duse din nou sticla la gură. De data aceasta însă, nu bău. O coborî din nou.

- Cum, mai exact?

-Am nevoie de acces la dosarele financiare - cele reale, care nu au fost aranjate pentru consiliu sau presă.

-Nu mai lucrez pentru companie, Lane.

-Să nu îmi spui că nu ai putea accesa serverele dacă vrei cu adevărat.

Lane avea dreptate. Edward fusese cel care pusese la punct sistemul de computere.

Urmă o tăcere lungă, apoi Edward merse până la capăt cu o altă înghiţitură de alcool.

-Sunt încă destul de mulţi bani. Tu ai fondul tău fiduciar, Maxwell îl are pe al lui, Gin mai are vreun an sau cam aşa ceva...

- împrumutul acela de cincizeci şi trei de milioane de dolari de la Prospect Trust se apropie de scadenţă.

- Probabil că nu este garantat, altfel Monteverdi nu ar fi atât de îngrijorat. Aşadar, nu este ca şi cum ar veni să ia casa.

- Monteverdi va merge la presă.

- Nu, nu o va face. Dacă chiar a acordat un împrumut fără garanţie de asemenea magnitudine, trebuie să o fi făcut fără ştirea consiliului lui şi violând legile federale ale societăţilor comerciale. Dacă împrumutul nu este achitat la timp, singurul lucru care va apărea în presă va fi anunţul că Monteverdi se pensionează devreme pentru a „petrece timp cu familia sa". Edward clătină din cap. înţeleg că vrei să ştii mai multe, dar nu ştiu unde crezi că vei ajunge cu asta. Nu ar trebui să îţi

faci tu grijă pentru datoriile astea. Acum, locuieşti în Manhattan. Cărui fapt se datorează interesul subit faţă de oamenii care trăiesc la Easterly?

- Sunt familia noastră, Edward.

-Şi?

Lane se încruntă.

-înţeleg că nu te simţi ca fiul lui William Baldwine. După felul în care te-a tratat în toţi anii aceştia, înţeleg. Dar... cum rămâne cu casa? Cu pământul, afacerea?

-Bradford Bourbon Qompany are un miliard de dolari venit anual. Chiar dacă ne uităm la valoarea netă,

nu La cea brută, chiar dacă datoria personală este de cincizeci sau chiar de o sută de milioane, acesta nu este un lucru catastrofal având în vedere câte acţiuni deţine familia. Băncile vor împrumuta între şaizeci şi şaptezeci la sută din valoare dintr-un portofoliu de investiţii - ai putea finanţa plata acestei sume de unul singur.

- Dar dacă nu a fost împrumutat doar atât? Şi nu ar trebui ca tata să fie tras la răspundere? De asemenea, cum rămâne cu mama?

- Dacă aş lua-o în direcţia asta şi să-mi doresc vreun fel de justiţie pentru bărbatul acela, aş fi de-a dreptul nebun. Şi, din câte am auzit eu ultima oară, mama nu se dăduse jos din patul ei decât ca să facă baie, timp de cinci ani. Fie că s-ar afla la Easterly, fie că ar fi într-un azil, nu ar observa diferenţa. Când Lane lăsă un alt blestem să îi scape printre buze, Edward clătină din nou din cap. Sfatul meu pentru tine este să îmi urmezi exemplul şi să te îndepărtezi. Eu ar fi trebuit să fi mers chiar mai departe - cel puţin tu ai New Yorkul. Să nu ai nici o îndoială: te vor mânca de viu, mai ales dacă urmezi calea aceasta răzbunătoare pe care te afli. Se cufundă în tăcere şi apoi simţi teamă preţ de un moment. Nu vei câştiga, Lane. Sunt... lucruri... care au fost făcute în trecut împotriva unor oameni care au încercat să iasă în faţă în legătură cu anumite probleme. Şi unele dintre ele au fost făcute împotriva membrilor familiei.

El ar fi trebuit să ştie.

Lane merse la fereastră, privind afară ca şi cum draperiile nu ar fi fost trase.

- Aşadar, vrei să spui că nu mă vei ajuta.

- îţi spun că drumul rezistenţei minime este cel mai bun pentru sănătatea ta psihică.

Şi fizică.

- Renunţă, Lane. Treci peste, mergi mai departe. Trebuie să accepţi ceea ce nu poţi schimba.

Liniştea se lungi din nou, apoi Lane privi dincolo de aerul stătut dintre ei.

- Nu pot face asta, Edward.

-Atunci, sunt funeraliile tale...

- Soţia mea este însărcinată.

- Din nou? Felicitări!

- Divorţez de ea.

Edward ridică dintr-o sprânceană.

- Nu este răspunsul tipic al unui viitor tată. Mai ales având în vedere câtă pensie alimentară vei datora.

-Nu este al meu.

-A! Asta explică...

- Ea zice că este al tatei.

Când ochii li se întâlniră, Edward împietri.

- îmi cer scuze. Poftim?

- M-ai auzit. Zice că îi va spune mamei. Şi că nu are de gând să plece. Urmă o pauză. Desigur, dacă se do- vedeşte că sunt probleme financiare, atunci nu voi fi obligat să îl las pe bastardul tatălui nostru să trăiască în casa familiei. Chantal va pleca în altă parte şi va găsi un alt idiot bogat pe care să sară.

O durere ciudată ţâşni în antebraţul lui Edward, şi el aruncă un ochi către mână. Acesta se blocase cumva pe sticlă, cu o strânsoare atât de puternică, încât articulaţiile degetelor aproape că ieşeau prin pielea lui palidă.

- Minte? se auzi întrebând.

- Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de tata, aş fi spus că e posibil. Dar nu, nu cred că minte.

Când Samuel T. ieşi din pivniţă, nu avu probleme să ignore tot ce îndruga femeia cu care era. Vocea ei reuşea să îl secătuiască; dacă s-ar fi concentrat cu adevărat asupra vorbelor, probabil că ar fi intrat în comă.

-... Şi apoi vom merge la club! Toată lumea va fi acolo, şi putem...

De fapt, extenuarea probabil nu venea de la ea. Cel mai probabil, era rezultatul faptului că depusese armele, după o bătălie lungă de zece ani.

Fusese obligat să reguleze pe cineva în pivniţă. Era felul lui de a şterge totul cu buretele, arzând în mod metaforic ultima amintire pe care o avea de când se aflase înlăuntrul lui Gin aici, la ea acasă. Celelalte locuri în care fusese cu ea, fie că erau la ferma lui, la diverse hoteluri, în Vail sau în Michigan... avea să le bifeze şi pe acestea - până când avea să acopere fiecare amintire cu o altă femeie.

- De Ziua Eroilor? Pentru că am putea merge la moşia părinţilor mei din Valea Loarei - ştii, să evadăm...

în timp ce flecăreala continua, Samuel T. îşi aminti motivul pentru care prefera să se culce cu femei măritate. Când făceai sex cu cineva care trebuia să îşi facă griji din cauza unui soţ, nu existau aşteptări legate de o relaţie.

Treptele înspre parter nu puteau apărea mai repede. Şi, deşi era gata să le urce câte două odată, doar ca să scape de moara stricată din spatele lui, fu destul de gentleman încât să se oprească şi să îi facă semn femeii să urce prima.

- O, mulţumesc, zise ea, urcând în grabă.

El se pregătea să o urmeze, când se opri. Cu coada ochiului, zări pe podea străfulgerarea a ceva colorat.

O pereche de pantofi cu toc cui. De culoarea piersicii, făcuţi din satin. Louboutin.

îşi stoarse creierii şi încercă să îşi amintească unde îi văzuse.

- Samuel T.? zise femeia din capătul scării. Vii?

Erau pantofii lui Gin. Ea se afla acolo jos. Coborâse

aici... ca să privească.

Şi nu îi oprise.

Primul lui impuls fu să zâmbească şi să plece pe urma ei, dar reflexul acela fusese născut din felul în care rela- ţionaseră atâta vreme. însă nu dură mult.

Tot ce trebui să facă fu să se gândească la inelul acela de pe degetul ei. La bărbatul acela stând alături de ea. Vestea care avea în curând să fie cunoscută la nivel naţional.

Ciudat, nu îi păsase niciodată de toţi ceilalţi bărbaţi cu care fusese Gin. Nu ştia dacă asta era din cauza regulii „ochi pentru ochi“, pentru că şi el se culca cu un număr egal, sau dacă avea vreun fel de ciudăţenie care îl făcea să o dorească şi mai mult ştiind că ea regulase şi supsese alţi bărbaţi...

Un lucru era sigur.

Richard Pford era sursa unei gelozii imense. Avusese nevoie de toată puterea de stăpânire pentru a nu-i arunca acelei risipe de spaţiu o privire încruntată care să îi lase o gaură în ceafă.

- Samuel T.? S-a întâmplat ceva?

El privi în sus, pe scări. Lumina care venea din spatele femeii o transformă în nimic mai mult decât o umbră, un ansamblu de curbe lipsit de chip, cu o greutate cu nimic mai mare decât cea a unei nălucí.

Din nu se ştie ce motiv, îi veni să ia pantofii, dar îi lăsă în urmă în timp ce răspunse întrebării femeii. Ajungând la acelaşi nivel cu ea, îşi drese glasul.

- Ne vedem acolo.

Zâmbetul ei păli.

- Credeam că mergem împreună la curse.

La curse?

Ah, da. Derby-ul încă nu avusese loc. Sărise în viitor la petrecerea de după, care avea loc la club.

-Am nişte treburi de care trebuie să mă ocup. Ne vedem acolo.

- Unde pleci?

întrebarea îl făcu să îşi dea seama că o luase

către bucătărie, nu către petrecere.

-Aşa cum am spus, am nişte treburi.

- Bine, zise ea, dându-şi părul peste umăr. în regulă. În care lojă stai?

-Te caut eu.

- Bine.

O putea simţi stând în holul personalului, lângă biroul majordomului, în timp ce el se îndepărta cu paşi mari, ca şi cum se ruga lui Mary Sue, Sfânta Ocrotitoare a Debutantelor, ca el să se întoarcă şi să fie însoţitorul care sperase ea ca avea să apară mulţumită acelei partide subterane de sex.

Samuel T. nu privi înapoi. Şi nu acordă nici o atenţie oştii de bucătari din bucătăria domnişoarei Aurora. Bu- cătăreasa familiei nu se zărea nicăieri, probabil din cauză că luase la rost pe vreun impertinent proaspăt ieşit din şcoala culinară explicându-i Cum Se Făceau Lucrurile la Easterly.

Până şi inima lui tresăltă când auzi sunetul vocii aspre a domnişoarei Aurora.

Ieşind pe uşa laterală care îl aduse cât se putea de aproape de garaj, făcu o pauză când închise uşa şi se lipi cu spatele de ea. Cald. O altă zi fierbinte, lucru care nu era deloc o surpriză. Pe de altă parte, în Charlemont, dacă nu îţi plăcea vremea, tot ce aveai de făcut era să aştepţi cincisprezece minute.

Aşa că nu ar fi fost o surpriză dacă ar fi dat cu grindină chiar la derby.

Dumnezeule, era obosit!

Nu... se simţea bătrân...

Un răget răguşit se auzi din partea stângă, dar nu era o maşină sport. Era o rablă de camionetă, care venea pe aleea de serviciu.

Bietul om, oricine ar fi fost el. Angajaţilor nu le era îngăduit să parcheze nicăieri în apropierea casei într-o zi ca aceasta.

Samuel T. băgă mâna în buzunar şi scoase cheia maşinii sale. Apoi, începu să se îndrepte alene către locul în care îşi ascunsese Jaguarul, în

apropierea casei.

Nu ajunse departe.

Prin parbrizul acelei camionete vechi zări un chip familiar.

- Lane? Când camioneta opri lângă intrarea din spate a centrului de afaceri, Samuel T. schimbă direcţia şi merse într-acolo. Lane? strigă. Ai început deja să scazi standardele?

Fereastra de pe partea şoferului se deschise şi Lane făcu un semn rapid cu degetul de-a latul gâtului.

Samuel T. privi împrejur. Nu se zărea nimeni, nicăieri. Angajaţii erau înăuntru sau îşi vedeau de treabă în cort ori în grădini. Oaspeţii nu s-ar fi înjosit să vină aici, unde s-ar fi putut afla oamenii de rând.

Când se apropie de camionetă, se aplecă înăuntru.

-Nu este nevoie să faci asta pentru divorţ...

Se cufundă în tăcere când îşi concentra atenţia asupra bărbatului care şedea alături de cel mai nou client al său.

- Edward? murmură.

- Cât mă bucur să te văd din nou. Numai că bărbatul nu întoarse capul. Ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra bordului din faţa lui. Eşti la fel de bine ca de obicei.

Când vorbele fură rostite, bărbia acelui craniu se deschise şi se închise, golurile din obrajii aceia adâncin- du-se şi mai mult. Deşi nu era politicos, era imposibil să nu cercetezi trupul acela.

Sfinte... Dumnezeule, pantalonii îi atârnau pe coapsele care erau ca nişte scobitori, iar jacheta lălâie îi atârna pe umerii care aveau lăţimea unui umeraş.

Edward îşi drese glasul şi coborî mâna ca să ridice de pe podea o şapcă cu BBC. Când şi-o aşeză pe cap şi trase cozorocul în jos ca să îşi acopere faţa, Samuel T. fu ruşinat pentru că se zgâise.

- Mă bucur să te văd, Edward.
- Nu l-ai văzut.
- Poftim?
-Nu l-ai văzut. Ochii lui Lane ardeau. Nici pe mine. Ai înţeles, domnule avocat?
Samuel T. se încruntă.
- Ce dracului se petrece?
-Nu vrei să ştii.
Samuel T. privi de la un frate la celălalt. Ca avocat, fusese implicat în multe zone cenuşii, evitându-le sau intrând în ele în mod deliberat. De asemenea, învăţase, de-a lungul timpului, că unele informaţii nu meritau să fie cunoscute.
-Am înţeles, zise, cu o înclinare a capului.
- Mulţumesc.
înainte să se îndepărteze, Samuel T. se forţă să afişeze un zâmbet.
-Apropo, felicitări pentru nou-venitul din familia voastră.
- Poftim?
- Sunt foarte sigur că nu l-ai fi ales pe Richard Pford să îţi fie cumnat, dar trebuie să te obişnuieşti atunci când dragostea pluteşte în aer.
- Despre ce dracului vorbeşti?
Samuel T. îşi dădu ochii peste cap. Exact ca Gin.
-Sora ta este logodită cu Richard Pford. Să aveţi un derby bun, domnilor! Poate vă voi vedea pe amândoi... „Dar, desigur, nu pe amândoi.“ Dacă aveţi nevoie de mine, ştiţi exact unde să mă găsiţi.
„Adică oriunde nu se află sora lor“, se gândi el în timp ce se îndepărta.

capitolul 34

Momentul perfect pentru o intrare prin efracţie.
Când Edward coborî din camioneta maestrului dis- tilator, îşi trase şapca de baseball şi mai jos - deşi, dacă marginea aceea avea să coboare şi mai mult, el nu avea să fie în stare nici măcar să

clipească.

Chiar şi de la intrarea servitorilor, aflată în spate, Eas- terly era enorm, şindrilele albe şi obloanele negre iţin- du-se din iarba verde ca o declaraţie ţipătoare a valorii îndelung deţinute a familiei.

îi veni să vomite.

Mai ales atunci când se ţinu de marginea înaltă a camionetei şi îşi îndreptă privirea către centrul de afaceri al tatălui său.

Pe fundal, putea auzi petrecerea în desfăşurare, şi ştiu că acesta era cu adevărat momentul perfect.

Să intre în clădirea aceasta avea să fie mai uşor decât să încerce să obţină acces în sediul central al corporaţiei, aflat în centrul oraşului. Şi, cu atât de mulţi oaspeţi, era imposibil ca tatăl lui să se afle oriunde altundeva decât în grădină.

Era un desfrânat, dar manierele lui nu lăsaseră niciodată de dorit.

Ba, mai mult, toţi angajaţii aveau ziua liberă cu ocazia derby-ului. Poate că munceau de Patru Iulie, de Ziua Recunoştinţei, de Crăciun şi de Paşte, dar erau în Kentucky.

Nimeni nu muncea de ziua derby-ului.

Când Lane ocoli maşina pentru a-l urma, întinse palma.

- Nu. Merg singur.

-Nu te pot lăsa să faci asta...

- Eu îmi pot permite să fiu prins. Tu nu. Rămâi aici.

Nu aşteptă un răspuns, ci continuă să înainteze, ştiind că cei aproape patruzeci de ani în care fusese cel mai în vârstă aveau să îl ţină pe Lane acolo unde se afla.

La intrarea din spate, întinse mâna şi introduse un cod de acces pe care îl dăduse cuiva în urmă cu cinci ani, ca parte a îmbunătăţiri securităţii. Când lumina roşie se făcu verde, iar încuietoarea se decuplă, închise ochii pentru o clipă.

Şi deschise.

Fu tentat să se sprijine înainte de a păşi înăuntru, dar nu îşi permise acest lux.

Când uşa se deschise în urma lui, lumina se stinse, şi dură o clipă până când se obişnui cu interiorul întunecat. Holul din spate era acoperit de un covor gros maroniu cu margini aurii, ca întreaga clădire, iar pe pereţii crem atârnau copii înrămate ale unor articole despre BBC.

Nu porni nici o alarmă când pătrunse mai în interiorul centrului, şi trecu pe lângă o sală de mese, săli de conferinţă care arătau ca saloanele de la Easterly şi pe lângă birouri decorate cu luxul unei firme de avocatură de top. Ca întotdeauna, draperiile erau trase pentru a asigura o intimitate deplină, şi nimic nu era lăsat pe nici unul dintre birouri, totul fiind atent încuiat.

Zona de primire avea un spaţiu circular, al cărui cen- tru era demarcat cu emblema familiei pe covor. în capătul îndepărtat, în faţa unui birou cu pereţi de sticlă în care lucra asistenta executivă, era aşezat biroul secretarei tatălui său, cea care se ocupa de primirea oaspeţilor, iar în spatele acelui buldog era o uşă însemnată cu emblema familiei.

Acela era biroul tatălui său.

Uşi de sticlă cu jaluzele care asigurau intimitatea se întindeau pe întregul perimetru al acelui spaţiu, lăsând să pătrundă o lumină lăptoasă. Nu se auzea nici un sunet de la petrecere prin pereţii izolaţi fonic şi ferestrele cu geamuri triple şi nu exista pericolul ca vreun oaspete să intre aici.

Edward înainta până la biroul de sticlă şi introduse acelaşi cod. Când încuietoarea se deschise, pătrunse înăuntru şi ocoli biroul pentru a se aşeza la computer. Nu aprinse nici o lumină şi nu ar fi deranjat scaunul din spatele biroului dacă picioarele nu i-ar fi fost incapabile să îi suporte greutatea trupului.

Computerul era aprins, dar blocat, iar el se logă.

Pe drumul până aici, la Easterly, se întrebase dacă creierul său avea să se reactiveze pentru toate astea. își făcuse griji că medicamentele sau trauma îi stricaseră materia cenuşie - mai ales când tot ce făcea era să bea şi să facă curăţenie în grajduri.

Nu era cazul.

Deşi navigarea lui printre documente securizate fu la început înceată, după câteva clipe, se mişca iute printre fişiere, trimiţându-le către un cont ascuns ce avea să pară a fi o adresă de e-mail BBC validă, dar care era, de fapt, în afara reţelei.

Era exact ca acel cod pe care îl folosise ca să intre, cel care nu numai că dezactivase sistemul de alarmă, ci oprise şi camerele de vedere.

O umbră.

A asistentei executive a tatălui său.

Femeia fusese adesea însărcinată să facă lucruri cu discreţie, şi, atunci când Edward crease aceste măsuri de securitate, stabilise identitatea aceasta secretă a ei, una de care ea nu avea habar, dar care, dacă avea să fie vreodată detectată, avea să iasă din discuţie.

În vreme ce umbla prin documentele financiare, obţi- nând acces la informaţii neprelucrate, care încă nu fuseseră „spălate" de contabili care erau bine plătiţi pentru a interpreta numerele în orice fel dorea conducerea să fie interpretate, trimitea maldăre de informaţii în afară. Nu putea anticipa ce avea să fie de folos şi ce nu... şi, deşi exista tentaţia de a începe să analizeze, era mult mai important să acceseze cât putea de mult...

Lumina din camera de primire se aprinse.

Ridicând capul, Edward îngheţă.

„Rahat."

Telefonul lui Lizzie sună exact în momentul în care primul dintre oaspeţi începu să se retragă.

Aproape că îl ignoră, mai ales că doi dintre chelneri veniră la ea cu nişte cerinţe speciale din partea unei mese de tineri de douăzeci de ani, care erau extrem de beţi.

-Nu, zise ea în timp ce scoase telefonul mobil din buzunarul de la spate şi răspunse. Au fost refuzaţi cu un motiv - de către părinţii lor. Dacă puştii ăia idioţi de viţă nobilă au o problemă cu asta, spune-le să vorbească cu mămica şi tăticul. Ridică telefonul la ureche. Da?

- Eu sunt.

Lizzie închise ochii, uşurată.

- Stai să găsesc un loc liniştit.

-Sunt în spate. Lângă garaje... Poţi să vii pentru un minut?

-Sunt pe drum.

încheind apelul, surprinse privirea Gretei, care se afla în partea cealaltă a cortului, şi îi făcu semn că ieşea pentru un minut. Când femeia încuviinţă din cap, Lizzie o luă prin spatele meselor de servire, unde ospătari în uniformă tăiau felii din bucăţi imense, perfect fripte, de vită angus crescută local.

Câţiva ospătari îşi ridicară mâinile pentru a încerca să îi atragă atenţia, dar ea îi ţinu la distanţă, ştiind că avea să se ocupe Greta de cele necesare.

Intrând în casă prin uşa care se deschidea în bucătărie, coborî privirea, încercând să pară că se afla într-o misiune. Şi presupunea că era. În colţul îndepărtat, lângă cămară, era o altă uşă care dădea în antreu, iar ea o folosi, ieşind în curte, în apropierea garajelor.

Privi împrejur, căutând Porsche-ul lui Lane...

-Aici, zise acesta.

Alergând pe pietriş, se opri lângă o camionetă care era cam de aceeaşi vârstă cu ea.

- Ei, aşa zic şi eu!

Ochii lui o cercetară din cap până în picioare.

- Pot să te îmbrăţişez?

Ea aruncă o privire în jur, concentrându-se asupra ferestrelor.

- Probabil că ar fi mai bine să nu.

- Mda.

-Aşadar... ce faci aici? Cu Chevy-ul acesta?

-Cum merge petrecerea?

- Păi, soţia ta mă fulgeră cu privirea.

- Fosta soţie, îţi aminteşti?

- Ai de gând să treci pe acolo?

El clătină din cap.

- Sunt ocupat.

O. Pauză. Stânjenitoare.

Ochii lui erau asupra ei, cutreierând şi cutreierând, ca şi cum erau atât de multe lucruri pe care dorea să i le spună!

- Pot să stau cu tine în noaptea asta? o întrebă.

- Nu mergi la bal?

-Nu.

-Mi-ar plăcea. îşi încrucişă braţele. Lane, eşti bine?

- Nu, nu sunt. Ridică privirea către casă. Dă-mi voie să te întreb ceva.

- Orice.

Trecu o vreme până când el vorbi din nou.

- Dacă mă hotărăsc să plec de aici... te-ai gândi să pleci cu mine?

Lizzie se gândi să treacă peste asta cu o glumă, făcând referire la R*obinson Crusoe* sau poate la vreo croazieră. Dar el nu râdea absolut deloc.

- Este atât de râu? şopti ea.

- Este şi mai rău. Şi nu ştiu nici măcar jumătate.

Fără a se deranja să verifice dacă privea cineva, Lizzie

păşi mai aproape de el şi îşi puse braţele în jurul lui. Când el îşi încolăci trupul mai mare în jurul ei, ea îl strânse cu putere.

- Deci? zise el în părul ei.

Ea se gândi la munca ei, la ferma ei, la viaţa ei... precum şi la faptul că, până în urmă cu trei zile, nu mai vorbiseră de doi ani.

- Nu vei putea lăsa niciodată în urmă locul acesta, oamenii aceştia. Se retrase. Este vorba despre familie.

-Am trăit foarte bine fără ei, timp de doi ani.

- Iar domnişoara Aurora te-a adus înapoi.

-Ai fi putut să o faci tu. M-aş fi întors pentru tine.

Lizzie se dădu înapoi.

-Nu face planuri. Se petrec prea multe lucruri. îşi drese glasul. Şi, apropo, ar fi mai bine să merg înapoi. Oamenii încep să plece, dar avem înăuntru cel puţin patru sute...

-Te iubesc, Lizzie.

Ea închise ochii. îşi duse mâinile la faţă.

-Nu spune asta...

-Tocmai am aflat că tatăl meu a avut de gând să îi lase pe acei criminali să îl omoare pe fratele meu.

- Poftim? întrebă ea, lăsându-şi braţele să îi cadă. Despre ce vorbeşti?

- Le-a oferit răpitorilor lui Edward jumătate din ceea ce au cerut. Voiau un milign, el a zis cinci sute de mii.

- Ei bine, sunt o mulţime de bani.

- Faţă de un miliard de dolari? Avea de gând să îl lase pe Edward să moară acolo. De fapt, cred că îşi dorea ca Edward să moară.

- Aşadar, ai fost la Red & Black.

Ochii lui se concentrară asupra unui lucru aflat peste umărul ei.

-Mda.

- Ce mai face Edward?

-Se face util.

Ea se încruntă.

- Poftim?

- întotdeauna m-am gândit că tata a pus la cale răpirea lui Edward. Şi cred că nu a plătit recompensa înadins.

- Dar ziarele au spus că Edward a scăpat înainte ca răscumpărarea să poată fi plătită. Am citit totul despre asta... ştirile de la TV...

Apăruse la toate canalele de ştiri din Charlemont, precum şi în presa naţională.

- Nu aşa s-a întâmplat, după cum s-a dovedit. Edward a scăpat înainte ca ei să îl ucidă pentru că tata nu a dorit să le taie un cec de cinci sute de mii de dolari. Nemernicul ăla a plătit mai mult de atât pentru maşina lui Phantom Drophead.

- Dar dacă tatăl tău... a făcut cumva să fie răpit, de ce nu ar fi plătit?

Lane îşi întoarse din nou atenţia asupra ei.

- Pentru că acesta este cel mai eficient mod de a-ţi ucide fiul fără să trebuiască să îţi faci griji că ajungi la închisoare pentru asta. Îi pui pe ucigaşi să îl ducă în junglă şi apoi refuzi să plăteşti preţul convenit.

-Lane... Vai, Dumnezeule!

-Aşa că, atunci când te întreb despre plecare, nu este doar o fantezie romantică. Clătină uşurel din cap. Mă întreb dacă nu cumva fratele meu descoperise ce făcea tata... iar măreţul William Baldwine a încercat să scape de el.

Iisuse, dacă asta era adevărat, atunci familia Bradford ducea cu adevărat disfuncţionalitatea la un cu totul alt nivel.

- Ce a descoperit Edward? se întrebă ea.

-Nu vrea să intre În detalii. A spus doar că a ajuns să fie dureros de conştient de cât de puţin era tatăl nostru dispus să plătească pentru viaţa lui.

Nu era greu să îşi imagineze povestea aia având ca protagonist un alt fiu. Era posibil ca bărbatul să fi încercat să îşi ucidă propriul copil? Foarte probabil, pentru că se lega de ceea ce încerca Lane să desluşească.

Lizzie înghiţi cu greu.

- Mă sperii, şopti ea.

capitolul 35

Sutton clipi cât timp ochii ei se obişnuiră cu lumina slabă din interiorul centrului de afaceri al lui William Baldwine.

- Sunt surprinsă că eşti atât de galant în legătură cu asta.

William închise uşa şi aprinse lumina.

-Suntem competitori, dar asta nu înseamnă că nu putem face afaceri împreună.

Spaţiul circular îi amintise mereu de Biroul Oval. Atât de tipic lui Baldwine să facă trimitere către o astfel de frântură din istoria americană.

- Intrăm în biroul meu? zise el cu zâmbetul lunecos al acelor bărbaţi care făceau reclame TV la Cialis[1]: mai în vârstă, mai grizonant, dar încă sexy.

- Mă mulţumesc să o facem aici.

-Actele sunt în biroul meu.

- Bine.

Medicament folosit pentru disfuncţiilor erectile (n.red.)

Indreptându-se către biroul de sticlă, Sutton se trezi dorindu-şi să nu fi fost singură. Pe de altă parte, pentru asta, amândoi îşi doreau intimitate.

Prin biroul asistentei executive. în cel al lui William.

Care era decorat ca palatul Buckingham, în damasc de un violet regal, cu oglinzi şi mese cu frunze aurii şi fotolii asemănătoare unui tron.

-Te-ar deranja dacă mi-aş aprinde un trabuc?

-Nu, deloc.

Aruncă o privire înapoi. El lăsase uşa deschisă - lucru care ar fi putut face ca lucrurile să fie mai puţin înfiorătoare dacă ar fi fost şi altcineva în preajmă.

-Aşa carevasăzică... unde sunt actele? Mergând la biroul lui imens, deschise o cutie pentru trabucuri din mahon şi scoase ceea ce era, fără îndoială, un trabuc cubanez. Ţi-aş oferi unul, dar acesta nu este pentru o doamnă.

- Este un lucru bun că banii mei nu poartă fustă. Când el aruncă o privire în direcţia ei, ea îi zâmbi dulce. Semnăm actele?

-Ai dori să mergi cu mine la curse? Soţia mea nu se simte bine. Tăie capătul trabucului. Aşa că va fi nevoită să rămână acasă.

-Merg cu tatăl meu, dar mulţumesc.

Ochii lui William îi cercetară trupul.

- De ce nu te-ai căsătorit niciodată, Sutton?

„Pentru că sunt îndrăgostită de fiul tău", îşi zise în

sinea ei. Nu că lui i-ar fi păsat vreodată.

- Sunt măritată cu munca mea. Un concept al anilor optzeci, poate, dar în acelaşi timp adevărul când vine vorba despre mine.

-Avem atât de multe în comun, ştii? Ridică o brichetă grea din cristal şi aprinse o flacără. Amândoi suntem răspunzători pentru atât de multe!

-Tatăl meu încă este la conducerea distileriei

Sutton.

- Sigur că da. Bărbatul se apropie şi pufăi din trabuc. Dar asta nu va dura multă vreme. Nu cu boala lui.

Sutton rămase tăcută. Familia nu era încă pregătită să anunţe numirea ei ca preşedinte şi director general, dar Baldwine nu se înşela. Parkinsonul tatălui ei fusese ţinut sub control în ultimii trei ani. Însă boala progresa, şi, foarte curând, medicaţia şi abilitatea lor de a ascunde simptomele aveau să devină o mască insuficientă. Lucrul trist era că mintea tatălui său era la fel de ascuţită ca întotdeauna. Numai că abilităţile fizice începeau să rămână în urmă, şi conducerea unei companii ca distileria Sutton era un test istovitor de rezistenţă într-o zi bună.

-Nu ai nimic de zis? întrebă William.

Când un alt nor de fum se ridică deasupra capului lui, duhoarea ca de ciorapi murdari a tabacului ajunse la nasul ei şi o făcu să strănute.

-Noroc!

Ea îl ignoră, conştientă de faptul că nemernicul aprinsese trabucul tocmai pentru că avea să îi irite nasul. Era genul de om care exploata slăbiciunile celuilalt.

-William, dacă actele sunt gata, le voi semna acum. Dacă nu, sună la mine la birou când eşti gata.

Bărbatul se îndoi din talie şi deschise sertarul lung din mijlocul mesei.

- Poftim. Aruncă dosarul, care alunecă pe suprafaţa biroului - şi faptul că fu oprit de o poză înrămată a Micuţei V.C., soţia sa, păru potrivit. Cred că vei găsi totul în ordine.

Ea ridică dosarul. După ce examină prima pagină, trecu la următoarea... apoi la a treia... şi apoi...

Ridică brusc capul.

-Ştiu că nu mâna ta este pe talia mea.

Vocea lui William era aproape de urechea ei.

- Sutton, noi doi avem atât de multe în comun.

Păşind într-o parte, ea îi zâmbi.

- Da, ai exact vârsta tatălui meu.

- Dar nu sunt deloc în forma în care este el, aşa-i?

Ei bine, era adevărat. William arăta mai bine decât bărbaţi cu zeci de ani mai tineri.

-Vrei să terminăm asta acum? Sau cândva săptămâ- na viitoare?

Felul în care el îi zâmbi o făcu să se simtă ca şi cum Far fi aţâţat.

- Desigur.

Sutton se aşeză înadins pe un scaun care era lipit de perete şi nu îşi încrucişă picioarele. După vreo zece mi- nute, ridică privirea.

- Sunt pregătită să fac asta.

- Vezi? Am operat modificările. Tuşi un pic în pumn. Stilou?

- Mi-am adus propriul stilou, mulţumesc. Folosindu-şi coapsele pe post de pupitru, îşi semnă numele deasupra mărturiei notarului, care era deja completată. Şi acum, tu. Şi voi lua o copie cu mine când plec, mulţumesc.

-Cum doreşti.

Ea se ridică şi traversă covorul.

- Este rândul tău.

William scoase un Montblanc din buzunarul interior al jachetei costumului şi semnă pe o altă pagină, deasupra unei alte atestări realizate de notar.

- După tine, zise el, arătându-i drumul cu braţul. Copiatorul se află lângă sala de conferinţe.

Când ieşi, ea fu străbătută de un fior. Dar apoi îşi dădu seama că mai era ceva în toată treaba asta, un transfer de fonduri pe care numai ea îl

putea iniţia.

Aşadar, nu avea de ce să se teamă de el.

în momentul de faţă.

Tocmai trecea pe lângă biroul asistentei executive, când ceva îi atrase atenţia. Jos, pe podea, ieşind de sub partea laterală a biroului, se vedea o bucată de pânză.

Nu, era un guler. Şi mâneca unei jachete.

- Este ceva în neregulă? întrebă William.

Sutton ridică rapid privirea.

-Eu...

„Nu suntem singuri", gândi ea cuprinsă de panică.

Din poziţia în care se afla, înghesuit sub spaţiul de sub birou, Edward intui clipa în care Sutton devenise cumva conştientă de prezenţa lui.

Când vocea ei se pierdu, el înjură în sinea lui.

- Ce este? întrebă tatăl lui.

- Eu... îşi drese glasul. Mă simt un pic slăbită.

- Am coniac în biroul meu.

-Suc de fructe. Am nevoie de... puţin suc de fructe. Rece, te rog.

Urmă o pauză de o clipă.

- Orice pentru o doamnă. Deşi, trebuie să mărturi- sesc, asta este considerabil sub nivelul meu.

-Voi rămâne aici. Mă aşez.

În timp ce tatăl lui se depărta, Edward auzi o tuse în depărtare. Şi apoi glasul lui Sutton, şoptit, dar puternic precum oţelul.

-Arma mea ascunsă este îndreptată asupra ta şi sunt gata să apăs pe trăgaci. Arată-mi-te, *acum.*

„Slăbiciune pe naiba", se gândi Edward. Dar, cel pu- ţin, îl îndepărtase pe tatăl lui.

Edward gemu în timp ce ieşi din ascunzătoarea lui.

Sutton icni şi îşi acoperi gura cu mâna care nu îi era pe armă.

- Dacă aş fi ştiut, zise uşurel Edward, ţi-aş fi

adus gentuţa.

- Ce faci? şuieră ea, punându-şi arma înapoi în costumul ei pentru derby, de culoare roz-deschis.

- Ce faci tu? Ce ai semnat adineauri?

Ea ridică privirea.

- Se va întoarce din clipă în clipă.

-Te rog... nu...

-Ah, mulţumesc, William, este exact ce îmi trebuie.

Edward scrâşni din dinţi în timp ce îşi înghesui din nou trupul în spaţiul acela mic. Acum, totul stătea în mâinile ei.

Tresărind când piciorul lui beteag avu un spasm, se rugă ca ea să îl protejeze. În plus, îşi dori să o fi întâmpinat altfel, nu amintindu-i că în noaptea anterioară făcuseră sex pentru întâia oară - deşi numai din cauză că el presupusese că ea era o prostituată pe care o cum- parase şi o plătise - doar pentru că avea nevoie de cineva care arăta ca femeia pe care nu o putea avea.

- Portocala este cea mai bună. Se auzi un sunet ca şi cum fusese scos un dop. Mmm... bun.

Tatăl lui tuşi din nou.

-Eşti mai bine?

-Mult mai bine. Să mergem la copiator, da? zise ea.

Edward expiră în tăcere.

-Ştii, zise Sutton mai stins, părând că se îndepărta spre ieşirea din birou, nu ar trebui să fumezi. Chestia asta te va ucide.

Edward închise ochii.

-Ah, luminile, murmură Sutton. Stai, dă-mi voie.

În timp ce cei doi se îndreptară spre copiator, el le ascultă flecăreala - şi se rugă, pentru binele tatălui său, ca acesta să îşi ţină mâinile departe de Sutton. Ca să privească acel mic spectacol, fusese nevoie de o disciplină pe care nu o exersase de multă vreme.

Ce fel de afurisită de afacere aveau cei doi?

Dumnezeule, nu crezuse vreodată că avea să gândească asta, dar spera ca Sutton să nu fi băgat nici un ban în BBC - sau să nu fi încercat să o cumpere. Ar fi putut la fel de bine să toarne bani într-o gaură neagră.

încă înainte de a începe să acceseze acele fişiere, Edward bănuise ce făcea tatăl lui. Nu înţelese niciodată motivul... dar ştia unde să caute.

Câteva momente mai târziu, o auzi pe Sutton spunând:

- Ei bine, cred că asta ne este de ajutor amândurora. Voi face transferul luni dimineaţă la prima oră.

-Ce zici să pecetluim pactul cu un sărut?

Edward îşi făcu mâna pumn şi se gândi la ce spusese fratele său despre Chantal.

-Mulţumesc, dar o strângere de mână este mai mult decât suficient - şi nici măcar ea nu este necesară. Ies singură.

O uşă se deschise şi se închise.

Şi apoi, tatăl lui se întoarse, paşii grei care se îndreptau în direcţia lui Edward făcându-l pe acesta să îşi dorească să îşi fi adus propria armă.

Însă Lane ştia unde se afla. Dacă nu reuşea să iasă de aici în viaţă, Lane... avea să ştie.

Mai aproape...

Mai aproape...

Numai că tatăl lui trecu chiar pe lângă pupitru şi intră în biroul său - unde aprinse o lumină.

Ocolind până în locul în care şedea de obicei, Wil- liam deschise un sertar şi puse înăuntru actele care fuseseră semnate. Apoi, încuie şi trase de câteva ori din trabuc, ca şi cum ar fi analizat ceva în gând.

Când urmă o criză de tuse, Edward îşi dădu ochii peste cap. Tatăl lui fusese astmatic întreaga sa viaţă. Pentru el, era un mister de ce cineva cu boala aceasta - chiar dacă era un caz uşor - ar fuma vreodată.

Când bărbatul scoase o batistă şi îşi acoperi gura, îşi scoase şi inhalátorul şi, pentru scurt timp, înlocui trabucul cu acesta. După un pufăit scurt, băgă din nou trabucul în gură, stinse lumina şi...

... trecu pe lângă biroul asistentei.

Edward nu se clinti. Continuă să îşi ţină răsuflarea. Aşteptă să audă sunetul uşii de sticlă deschizându-se şi închizându-se.

Nu se auzi.

capitolul 36

Cum Lizzie părea îngrozită, Lane îşi dori să şteargă totul. îşi dori să se întoarcă la vremea când doar averea şi poziţia socială a familiei lui - alături de mincinoasa, criminala, adultera viitoare fostă soţie - erau piedicile care stăteau între ei.

Ah, da, vremurile bune.

Deloc.

Dar, după ce ascultase ce spusese Edward despre captivitatea lui, totul era pierdut.

- îmi pare rău, şopti.

în mod neaşteptat, zgomotul petrecerii îl enervă la culme - mai ales când se gândi la toţi banii care fuseseră împrumutaţi. Nu avea nici cea mai mică idee care fuseseră costurile evenimentului, dar făcu socoteala. Şase sau şapte sute de oameni, alcool de primă clasă, chiar dacă îl cumpăraseră en gros, mâncare demnă de un restaurant de trei stele Michelin? Cu destui valeţi şi chelneri care să aibă grijă de întregul oraş Charlemont?

Un sfert de milion, pe puţin. Şi asta nu includea lojile de la pista de curse. Mesele din încăperile private. Balul pe care familia lui îl sponsoriza.

Era un eveniment de un milion de dolari, care dura mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

-Ascultă, ar fi mai bine să pleci. Nu dorea ca ea să îl vadă pe Edward. Mai ales pentru că bănuia că acesta nu dorea să fie văzut. Voi veni la tine, dar nu pot rămâne întreaga noapte.

- Mi-ar plăcea asta. Sunt îngrijorată pentru tine. Se petrec multe.

„Nici nu ai idee“, gândi el.

Se aplecă să o sărute, dar ea se feri - ceea ce, probabil, era lucrul corect. Câţiva îngrijitori aflaţi într-o maşinuţă de golf veneau pe alee din partea de jos a proprietăţii.

-Când voi putea, voi veni, zise el. Apoi, se apropie. Să ştii că în clipa asta te sărut. Chiar dacă este doar în mintea mea.

Ea încuviinţă din cap.

-Te... te aştept. Diseară. Voi lăsa uşa descuiată dacă vii târziu.

- Te iubesc.

Lui nu îi plăcu privirea ei când Lizzie se întoarse cu spatele. Dar era imposibil să ascundă faptul că dorea ca ea să îi spună acele cuvinte - şi nu din

politeţe, ci pentru că le simţea cu adevărat. Pentru că inima ei era în joc... exact ca a lui.

Cum lumea lui se dezechilibrase, ea părea singurul lucru sigur şi stabil din viaţa lui...

Sunetul unei uşi deschizându-se în spatele lui îl trezi brusc la realitate.

Nu era Edward.

Nici. Măcar. Pe. Aproape.

Tatăl său, nu fratele, ieşi pe uşa din spate a centrului de afaceri, iar Lane îngheţă.

Primul lucru pe care îl făcu fu să se uite la mâinile bărbatului - aşteptându-se să vadă sânge. Dar nu. De fapt, singurul lucru pe care îl avea în mâini - într-una din ele, mai exact - era o batistă albă pe care o apăsa pe gură, acoperind discret o tuse.

Tatăl său nu privi spre el. Nu păru stresat. Preocupat, da. Dar stresat? Nu.

Şi nemernicul trecu fix pe lângă partea din spate a vechii camionete, statutul social asociat unui astfel de vehicul punând Chevy-ul şi orice proprietar sau pasager s-ar fi putut afla în el în afara sferei lui de interes.

Totul se agravă atunci când bărbatul merse mai departe şi păru să se îndrepte spre garaj.

-Ştiu ce ai făcut.

Lane nu fu conştient că vorbeşte până când vorbele nu ieşiră din gura lui. Iar tatăl său se întoarse imediat.

Când una din uşile garajului începu să lunece pe porţiunea acoperită de pietriş, William miji ochii şi vârî batista în jachetă.

- Poftim? zise bărbatul.

Lane reduse distanţa dintre ei şi îl privi pe tatăl său în ochi. Păstrându-şi glasul scăzut, zise:

- M-ai auzit. Ştiu exact ce ai făcut.

Fu straniu să vadă că acel chip, care arăta atât de mult ca al lui, nu se clinti. Nu îşi schimbă expresia absolut deloc.

-Va trebui să fii mai exact. Fiule.

Tonul rece sugera că ultimul cuvânt ar fi putut fi înlocuit de „pierde-vară" sau poate ceva mai colocvial: „dobitocule".

Lane dorea să dea totul pe faţă, dar gândul că fratele său era încă înăuntrul centrului de afaceri - sau, cel pu- ţin, spera că era - şi faptul că tatăl lui era capabil să facă în aşa fel încât dovezile să dispară îl opriră.

- Chantal mi-a spus, şopti Lane.

William îşi dădu ochii peste cap.

- Despre ce? Despre cererea ei ca apartamentul să îi fie din nou redecorat? Sau despre călătoria aceea pe care o voia să o facă la New York - din nou? Este soţia ta. Dacă doreşte aceste lucruri, trebuie să le discute

Lane miji ochii, urmărindu-i fiecare trăsătură.

-Acum, dacă mă scuzi, voi merge să...

-Nu ştii.

Tatăl lui arătă elegant cu o mână către Rolls-Royce-ul care ieşea din garaj.

-Nu mă joc de-a ghicitorile, Lane. O zi bună...

- Este însărcinată. Când tatăl lui se încruntă, Lane se asigură că pronunţă cuvintele foarte clar. Chantal este însărcinată şi susţine că este al tău.

Aşteptă un indiciu, acel semn de slăbiciune...

Şi iată-l, explicaţia dată fără vorbe, admiterea rostită printr-o zvâcnire sub ochiul stâng.

- Divorţez, spuse moale Lane. Aşa că este toată a ta dacă o doreşti. Dar copilul acela bastard nu trăieşte sub acoperişul mamei mele, înţelegi? Nu o vei jigni pe mama în felul acesta. Nu voi accepta aşa ceva.

William tuşi de câteva ori, scoţând din nou batista.

- Un sfat pentru tine, fiule. Femeile ca Chantal sunt la fel de credincioase pe cât sunt de sincere. Nu am fost niciodată cu soţia ta. Pentru numele lui Dumnezeu.

- Femeile ca ea nu sunt singurele care mint.

-Vorbe cu dublu înţeles. Adăpost conversaţional pentru cei pasiv-agresivi.

- Bine. Ştiu şi ce ai făcut cu Rosalinda. Şi sunt foarte sigur că s-a sinucis din cauza ta - având în vedere că ai refuzat să vorbeşti cu poliţia până acum, presupun că ştii şi tu asta şi aştepţi ca avocaţii tăi să îţi spună ce să zici.

Furia se ridică pe sub gulerul franţuzesc al cămăşii cu monogramă, bine călcate, a tatălui său - o pată care îi făcu pielea roşiatică precum o prelată.

- Mai bine ţi-ai pune în ordine felul în care gândeşti, băiete.

-Şi ştiu şi ce i-ai făcut lui Edward. După asta, vocea i se sparse. Ştiu că ai refuzat să plăteşti recompensa şi sunt destul de sigur că tu ai pus să fie răpit. Ferindu-se să discute despre problemele financiare, continuă: întotdeauna l-ai urât. Nu ştiu de ce, dar întotdeauna l-ai atacat. Presupun că te-ai plictisit să te joci cu el şi ai hotărât să pui capăt jocului o dată pentru totdeauna.

Ciudat, de-a lungul anilor, în mintea lui, îşi imaginase că îl confrunta pe tatăl său - îşi făcuse diferite scenarii, încercase tot felul de discursuri virtuoase şi strigăte violente.

Realitatea era cu mult mai liniştită decât şi-ar fi imaginat.

Rolls-Royce-ul se opri alături de ei, şi şoferul familiei, îmbrăcat în uniformă, coborî.

- Domnule?

William tuşi în batistă, inelul lui cu sigiliu lucind în lumina soarelui.

- O zi bună, fiule! Sper să te bucuri de povestea ta fantastică. Cei slabi rezistă mai uşor aşa.

Lane apucă braţul bărbatului şi îl trase, întorcându-l.

- Eşti un ticălos[I]!

- Ba nu, zise plictisit William. Eu îmi cunosc ambii părinţi - un detaliu destul de important în viaţa cuiva. Poate fi atât de delicat.

Cum William se îndreptă către maşină, şoferul deschise uşa pasagerului, şi bărbatul se strecură înăuntru. Şi, o clipă mai târziu, dispărură, faţa aceea chipeşă privind înainte, ca şi cum nimic nu se petrecuse.

Dar Lane ştia.

Văzuse privirea grăitoare: tatăl lui nu ştiuse că Chan- tal era însărcinată, dar nu încăpea îndoială că al lui era copilul.

Lane se întoarse la camionetă, la aşteptarea lui nepă- sâtoare gen nu-aştept-nimic.

În circumstanţe mai normale, probabil ar fi spumegat ştiind că soţia lui şi tatăl său avuseseră...

Dar nu. Nici măcar nu îi păsa.

Concentrându-şi atenţia asupra acelei uşi încă închi- se, se rugă ca fratele lui să fie bine. Şi se întrebă cât timp trebuia să aştepte înainte să dea buzna înăuntru.

Nu se ştie din ce motiv, auzi în cap vorbele rostite de Beatrix Molie pe când stătea lângă biroul Rosalindei: „Vin câte trei. Moartea ia câte trei".

Dacă asta era adevărat, se rugă ca fratele lui să nu fie numărul doi... şi al naibii să fie de nu avea nişte recomandări pentru univers în privinţa persoanei care s-ar potrivi.

Trupul lui Edward urla deja până când el auzi, în depărtare, o uşă deschizându-se şi închizându-se.

în ciuda durerii, aşteptă încă zece minute.

Când nu se mai întâmplă nimic, îşi scoase cu grijă picioarele de sub birou şi îşi muşcă buza de jos, încercând să îşi îndrepte picioarele, să îşi

---

I Acelaşi joc de cuvinte pornind de la dubla semnificaţie în limba engleză a cuvântului „bastard" fn.red.)

mişte braţele, să înainteze. Ajunse destul de departe încât să împingă scaunul din drum - slavă Domnului că era pe rotile.

Dar asta fu tot.

încercă să se ridice. încercă toate modurile posibile de a ajunge din nou în poziţie verticală - se prinse de suprafaţa biroului şi trase, se aşeză din nou în mâini şi împinse, ba chiar se târî ca un copil.

Prăbuşindu-se din nou la loc, se simţi ca un om care încearcă să iasă dintr-o fântână adâncă.

Şi nu avea telefonul mobil în buzunar.

înjurăturile îi răsunară în cap, tot felul de cuvinte obscene explodând şi lăsând cratere în gândurile lui. Dar, după acea izbucnire, fu în stare să gândească mai limpede.

Intinzându-se cât putu de mult, apucă firul de telefon care trecea de la perete printro gaură din birou.

Un plan bun, numai că traiectoria nu era cea potri- vită. Trase de el, dar nu avea decât să mute telefonul şi mai departe.

Şi trebuia să îl sune pe Lane - şi nu doar din cauză că nu avea să fie în stare să ajungă până la ieşire. Dacă nu ajungea la fratele său, bărbatul era în stare să spargă uşa şi să se dea de gol.

Făcându-şi curaj, Edward se legănă înainte o dată... de două ori...

La trei, îşi ridică trupul, folosindu-se de o rezervă de energie pe care nu ştia că o avea.

Ieşi urât. Oasele lui se zdruncinară literalmente pe sub piele, lovindu-se unul de celălalt cu putere, fără nici un fel de tampon din partea muşchilor, şi Edward ate- rizâ cu faţa în jos pe covor, lângă rotilele scaunului de birou. După un moment, întinse mâna, apucă firul şi jucă o versiune mai puţin geriatrică a jocului am-căzut- şi-nu-mă-pot-ridica.

Telefonul nu se grăbi să se apropie şi, în mod

firesc, receptorul căzu din furcă, aşa că faza a doua fu să îl tragă şi pe acela.

Cel puţin, nu era un telefon fără fir, caz în care ar fi încurcat-o.

Mâinile îi tremurau atât de rău, încât fu nevoit să formeze numărul de mai multe ori şi era cât pe ce să leşine când duse receptorul la ureche.

Lane răspunse de la primul ţârâit, binecuvântat fie!

- Alo? zise el.

- Trebuie să vii să mă iei...

- Eşti bine? Unde eş...

-Taci şi ascultă-mă. îi dădu fratelui său codul şi îl puse pe Lane să îl repete. Sunt în spatele biroului asistentei tatei.

închise trântind receptorul şi trăgând de fir până când receptorul ajunse în furcă, apoi închise ochii. Ciudat, trăise cu părerea eronată că faptul că putea mătura în grajduri însemna că puterea şi mobilitatea lui se îmbunătăţiseră.

Nu era cazul. Cu siguranţă, statul în acea poziţie sub birou s-ar fi putut dovedi o încercare pentru oricine, dar, în cazul lui, îi răpise tot stropul de energie pe care îl avea.

Când auzi o uşă deschizându-se şi închizându-se în depărtare, avu impulsul brusc de a mai face o încercare, dar trupul nu îi era dispus nici măcar sub impulsul orgoliului.

Un moment mai târziu, avu experienţa fantastică de a da cu ochii de mocasinii fratelui său.

-Am reuşit, zise el răguşit. Am obţinut ce ne trebuie.

Trebuia să îşi salveze cumva mândria.

Genunchii lui Lane trosniră când se lăsă pe vine.

-Ah, Dumnezeule...

- Scuteşte-mă. Doar ridică-mă pe scaunul acela - trebuie să mă deconectez, altfel ne vom da de gol. Unde s-a dus tata? Ştiu că a ieşit pe o altă uşă

decât cea pe cea pe care a intrat.

-A urcat în maşină, şi l-am privit plecând. Nu ne stă în cale.

- Slavă Domnului! Acum, ridică-mă.

Chiar mai urât acum, cu Lane apucându-l de subsuori ca şi cum ar fi fost un cadavru şi târându-l pe covorul de un mov imperial. Scăderea bruscă a tensiunii arteriale îl făcu să ameţească, dar Edward ignoră asta şi aprinse din nou monitorul.

- Mergi la biroul lui. Sertarul de sus, din mijloc. Este un dosar cu acte acolo. Nu pierde timp citindu-le, ci fugi până la copiator şi fă o copie. Tocmai le-a semnat.

Când Lane nu făcu nimic decât să stea pe loc, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă avea o urgenţă medicală de care trebuia să se ocupe mai întâi, Edward spintecă aerul cu mâna.

- Hai! Şi pune-le la loc exact unde erau. *Hai!*

Când Lane îşi puse în cele din urmă fundul în mişcare, Edward îşi concentră din nou atenţia asupra ecranului computerului. După ce transferă un ultim do- cument, ieşi din reţea. Lane se întoarse în fugă după nu mai mult de un minut.

-Scoate-mă de aici, zise scurt Edward.

Faptul că avea nevoie ca puternicul lui frate, cu trupul lui sănătos, să îl ridice şi să îl târască afară din birou de parcă ar fi fost un boşorog era, pentru el, culmea neputinţei.

Şi ce să vezi? Lane renunţă să mai încerce să îl ajute după trei paşi.

-Va trebui să te iau pe sus.

- Orice este necesar.

Edward îşi întoarse faţa de la umărul fratelui său când fu ridicat de pe podea. Drumul fu greu; durerea nu se diminuă, ci doar se mută în alte locuri. Cu toate astea, înaintară mai uşor.

- Pentru ce erau actele? întrebă Edward în timp ce se mişcau rapid prin zona de primire.

-Va trebui să mergi odată ce ajungem afară.

- Ştiu. Pentru ce erau actele?

Lane doar clătină din cap în timp ce trecură în viteză pe lângă sala de conferinţe, sala de mese... şi ajunseră la uşa din spate. Edward se trezi din nou pe podea, şi durerea reveni unde fusese.

- Eşti bine? întrebă Lane. Poţi să ajungi până la camionetă?

De parcă ar fi avut de ales.

Edward încuviinţă din cap şi îşi trase la loc şapca de baseball.

-Mai întâi, aruncă un ochi afară.

Lane întredeschise uşa şi privi cu precauţie afară.

- Bine. Te iau de braţ.

- Ce cavaler!

Poate că de vină era mobilitatea de care „se bucurase" - sau poate hotărârea lui de a nu fi prins pe proprietate -, dar Edward îşi puse picioarele în mişcare către camione- tă ca şi cum centrul de afaceri ardea şi acela era singurul adăpost. Un moment mai târziu, era prăbuşit pe locul pasagerului şi uşa era închisă.

Simţi cum stomacul i se întoarse pe dos şi fu nevoit să îşi închidă ochii şi să respire pe gură.

Lane sări înăuntru lângă el şi porni motorul. Se auzi un scrâşnet de protest din partea maşinii când Lane băgă în viteză, şi apoi...

Cum nu păreau să se clintească, Edward se încruntă.

- Ce este?

Capul fratelui său se întoarse către al său fără grabă, o reţinere ciudată marcând chipul prea frumos al lui Lane. Desfăcându-şi centura de siguranţă, Lane spuse:

- Poftim, citeşte asta. Mă întorc imediat.

- Unde te duci?

Lane arătă cu degetul către document.

- Citeşte.

Hârtiile fluturară în poala lui Edward, iar acesta

bles- temă întârzierea. La ce dracului se gândea Lane? Tocmai pătrunseseră pe furiş în biroul tatălui lor...

CONTRACT DE IPOTECĂ

Când cele două cuvinte îi atraseră privirea, se încruntă şi adună paginile. Citi fiecare cuvânt din introducere... apoi răsfoi restul documentului.

Când termină, închise ochii şi îşi lăsă capul să îi cadă pe spate. În schimbul unei compensaţii bune şi corecte de „10 000 000 de USD sau zece milioane de dolari americani“... Sutton Smythe avea un flux de venit de şaizeci de mii de dolari pe lună - ceea ce însemna o rată de dobândă de vreo şase la sută.

Şmecheria, desigur, era clauza de neîndeplinire a obligaţiilor de plată.

Ceea ce însemna că, dacă rata lunară nu era plătită la timp, Sutton putea pune sechestru pe întreaga proprietate.

Nu era o afacere rea dacă te gândeai că, la ultima evaluare din urmă cu vreo patru ani, Easterly, pământurile, dependinţele şi grădinile valorau în jur de patruzeci de milioane de dolari.

întredeschise din nou ochii şi dădu la pagina pe care se aflau semnăturile. Fusese legalizată anterior - era o practică frecventă la BBC. William semnase pe linia care era scris Virginia Elizabeth Bradford Baldwine cu propriul nume şi două litere: P.î.

Persoană împuternicită.

Aşadar, deşi numele mamei sale era singurul scris pe acel act, iar ea, fără îndoială, nu avea habar de o asemenea înţelegere, totul era frumos şi legal.

La naiba...

Când uşa de pe partea lui se deschise, blestemă şi aruncă o privire încruntată către Lane...

Numai că nu fratele său o deschisese.

Nu, Lane stătea într-o parte, lângă magnolie.

Domnişoara Aurora slăbise, remarcă el. Chipul ei era cumva neschimbat, dar mult mai slab decât îşi amintea. Dar, pe de altă parte, asta era valabil pentru amândoi.

Nu putu să privească în acei ochi. Pierduse destul din respectul de sine cât stătuse ghemuit la podea.

Îi privi însă mâinile, frumoasele ei mâini negre care tremurau când se întinseră după chipul lui.

Coborându-şi privirea, inima îi bubui când contactul avu, în sfârşit, loc. îşi făcu curajul de a îndura vreun comentariu al ei legat de cât de îngrozitor arăta... aştep- tându-se chiar să audă spunând ceva pe un ton care să îi dea de înţeles ce credea ea despre cum ajunsese el.

Ea chiar îi luă şapca de baseball de pe cap.

El aşteptă.

- Iisus te-a adus acasă, zise ea aplecându-se şi sărutăm du-l pe obraz. Băiat scump, El ni te-a adus înapoi.

Aşa îi spunea întotdeauna când era mic. Băiat scump. Lane era preferatul ei şi fusese întotdeauna, iar pe Max îl tolerase pentru că nu avusese încotro, dar domnişoara Aurora îi spunea lui Edward „băiat scump".

Pentru că era de modă veche, şi treaba cu primul fiu născut era importantă pentru ea.

în clipa următoare, se trezi că se sprijinise de ea, iar ea îşi înfăşurase braţele în jurul lui.

Mult mai târziu, când totul avea să se schimbe, iar el trăia o viaţă pe care nu şi-ar fi putut-o imagina nicicând, avea să îşi dea seamă că acest moment - cu capul în mâinile domnişoarei Aurora, cu vocea ei familiară alinându-l şi cu fratele său privind de la o distanţă discretă - fusese momentul în care începuse să se vindece.

Poate că era legătura cu trecutul. încrederea care îi lega pe ei doi după toţi acei ani ai copilăriei

petrecuţi împreună.

Ce conta?

Pentru o clipă scurtă, o secundă, o singură respiraţie, ceva se aprinse în el. Nu dură - flacăra din el se stinse în clipa în care ea se dădu înapoi, iar el se adună, luându-şi de la ea şapca şi punându-şi-o înapoi pe cap.

- M-am rugat pentru tine în fiecare seară, zise ea, atin- gându-i umărul. M-am rugat şi am cerut să fii salvat.

-Nu cred în Dumnezeu, domnişoară Aurora.

-Nici fratele tău. Dar, după cum îi tot spun, El vă iubeşte oricum.

- Da, doamnă.

Ce altceva ar fi putut răspunde?

-Mulţumesc. Ea îi atinse capul, bărbia. Ştiu că nu vrei să mă vezi...

El îi luă mâna.

- Nu. Nu este vorba despre asta.

- Nu trebuie să explici.

Ideea că ea se considera cumva mai prejos îl făcu să se simtă ca şi cum ar fi fost împuşcat în piept.

-Nu vreau... să văd pe nimeni. Nu sunt cine am fost cândva.

Ea îi înălţă capul.

- Uită-te la mine, băiete.

El trebui să îşi adune curajul ca să îi întâlnească privirea neclintită.

- Da, doamnă.

- Eşti perfect în ochii Domnului. Mă înţelegi? Eşti perfect şi în ai mei - indiferent de cum arăţi.

- Domnişoară Aurora... nu doar trupul meu s-a schimbat.

-Asta este în mâinile tale, băiete. Tu poţi să alegi să te scufunzi sau să înoţi după tot ce s-a întâmplat. Ai de gând să te îneci? E o prostie acum, când te-ai întors pe uscat.

Dacă oricine altcineva i-ar fi spus porcăria asta, şi-ar fi dat ochii peste cap şi nu s-ar mai fi gândit vreodată la această afirmaţie. Dar el cunoştea trecutul ei. Ştia chiar mai multe decât ştia Lane despre cum fusese viaţa ei înainte să înceapă să muncească la Easterly.

Ea era o supravieţuitoare.

Şi îl invita şi pe el să facă parte din acel club.

Deci de asta nu voise să o vadă. Nu dorise confruntarea aceasta, provocarea care îi era, în mod evident, oferită.

- Dacă nu pot ajunge acolo? se trezi întrebând-o cu voce spartă.

-Vei ajunge. Se apropie şi şopti în urechea lui: Vei avea un înger care va veghea asupra ta.

-Nu cred nici în ei.

-Nu contează.

îl ţintui cu privirea multă vreme, dar nu într-un fel care să sugereze că încerca să vadă cât de îmbătrânit şi de slab arăta. Făcuse deja asta.

- Eşti bine? întrebă el brusc. Am auzit că ai fost...

-Sunt cum nu se poate mai bine. Nu îţi face griji pentru mine.

- îmi pare rău.

- Pentru ce? înainte ca el să poată răspunde, ea îl întrerupse cu glasul ei obişnuit, mai puternic. Să nu îţi pară rău pentru că ai grijă de tine. Voi fi întotdeauna cu tine, chiar şi atunci când nu sunt.

Nu îi spuse la revedere. Ci doar îi mângâie chipul încă o dată, apoi se întoarse cu spatele. Şi fu ciudat. Imaginea ei îndreptându-se către Lane şi cei doi discutând

sub frunzele de un verde-închis ale magnoliei aveau să îi rămână în amintire, după cum avea să se dovedească.

Numai că nu din motivele la care se gândea el.

capitolul 37

Ploaia care nu fusese prognozată începu imediat după ora cinci după-amiaza.

Când Lizzie plie ultima dintre mesele de sub cort, simţi mirosul schimbării în aer şi privi către iedera de pe zidul de cărămidă al grădinii. Bineînţeles, frunzele de trifoi dansau, chipurile lor strălucind înălţate către cer.

-Nu ar trebui să plouă, zise ea.

- Ştii ce se spune despre vreme prin părţile astea, mormăi unul dintre chelneri.

Da, da, ştia.

Unde era Lane? Nu mai auzise nimic de el de când îl văzuse, iar asta fusese cu şase ore în urmă.

Domnul Harris veni lângă ea.

- Le vei spune tu că totul trebuie să meargă în zona de încărcare?

- Da, mormăi ea. Acolo merg toate lucrurile împrumutate - şi, înainte să întrebi, da, şi tacâmurile, şi paharele.

Cum bărbatul zăbovea pe lângă ea, fu tentată să îi spună să pună mâna pe masă şi să o ajute să o care tooocmai până la cel de al doilea cort.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, încruntându-se.

-Au sunat cei de la poliţie. Nu vor să fie lipsiţi de consideraţie, dar doresc să mă interogheze încă o dată.

Ea auzise că el fusese de faţă când Rosalinda fusese descoperită. Lizzie îşi coborî vocea.

-Vrei să mă ocup de lucrurile de aici?

- Mă tem că nu vor renunţa la asta.

-Mă voi asigura ca lucrurile să fie făcute cum trebuie.

Majordomul îşi drese glasul. Apoi, iubească-l Dumnezeu, îi făcu o mică plecăciune.

-Ar fi foarte amabil. Mulţumesc.

Domnul Harris îşi trase în jos mânecile jachetei costumului său negru.

- Nu voi sta mult.

Ea încuviinţă din cap şi îl privi îndepărtându-se.

Ridicând masa de pe platformă, traversă interiorul acum cavernos şi ieşi sub cerul liber. Era mai răcoare, mai ales că stropi de ploaie i se aşternură pe cap şi pe umeri. Cortul de serviciu se afla departe, lângă partea laterală a casei, şi accentul german al Gretei pătrunse în afara acestuia în vreme ce două rânduri de servitori, unul intrând în şir indian şi altul ieşind, se aliniau pentru acces.

Lizzie aşteptă alături de toţi aceştia, apropiindu-se încet de locul în care trebuia să lase masa.

Cortul mai mare din cele două avea să fie dat jos în vreo douăzeci de minute - şi echipa de curăţenie se apucase deja de lucru, adunând şervetele mototolite, furculiţele rătăcite şi paharele.

Oamenii bogaţi nu erau cu nimic diferiţi de turmele de animale: erau în stare să lase un morman de resturi în urma lor.

- Ultima masă, zise ea când intră din nou la adăpost.

- Bun, spuse Greta. încape aici, da?

- Da. Lizzie o ridică greutatea la nivelul taliei şi o împinse deasupra celei de-a treia grămezi. Domnul Harris are nişte treabă de care trebuie să se ocupe.

Când ochelarii aceia cu rame groase se întoarseră către ea, ochii li se întâlniră.

-Ah. Da, treaba aceea. Greta făcu semn către

doi tineri cu şase lăzi de pahare fiecare să se îndrepte către grătarul care fusese strâns. Acolo. Asiguraţi-vă că este acoperit, da?

- Merg să verific la bucătărie.

- Vom termina aici într-o oră.

- Exact la ţanc.

- Ca întotdeauna.

Şi Greta avea dreptate. Exact la ora şase fix terminară: cortul cel mare fiind dat jos, casa şi grădinile eliberate de orice fusese închiriat, curtea din spate rearanjată ca şi cum s-ar fi rezolvat printr-o apăsare a combinaţiei de taste Ctrl-Alt-Del.

Mulţi dintre angajaţi se îndreptau către centrul oraşului ca să bea pentru a-şi alunga durerea, suferinţa şi OMG-urile de peste zi, dar nu şi ea - nici Lizzie. Ele două coborâră împreună până la zona de parcare pentru angajaţi, apoi se îmbrăţişară scurt.

- încă una terminată, zise Lizzie când se despărţiră şi merse fiecare către maşina ei.

-Acum, ne pregătim de petrecerea de ziua Micuţei V.E.

Lizzie ezită, cu un picior în Yaris. „Sau de o nuntă“, se gândi ea.

Cel puţin, nu avea să fie aniversarea nunţii lui Lane.

-Ne vedem mâine? întrebă Lizzie.

- Duminică? Nu. Greta izbucni în râs. Nici un suflet nu se va agita, nici un martini, nimic.

-Am creierul prăjit. Ne vedem luni.

- Eşti în stare să conduci până acasă?

-Da.

După ce făcu cu mâna, urcă în maşină şi se alătură cozii de maşini şi camioane care ieşea de pe aleea angajaţilor.

Când făcu la stânga pe River Road, picăturile răzleţe de ploaie se transformară într-o ploaie

zdravănă, şi asta o făcu să se gândească la cursă - fir-ar, o ratase. Dădu drumul la radio şi se chinui să găsească un post local care să se audă bine. Până reuşi, ieşise din intersecţie şi se îndrepta către Ohio.

Dar nu urmări relatările despre derby - şi nu doar din cauză că nu era mare fan.

În faţă, orizontul se profila înspăimântător, norii aglomerându-se sus, în înaltul cerului, şi rostogolindu-se vizibil chiar şi cu ochiul liber.

Ce era şi mai rău? Nuanţa de verde din tot acel cenuşiu.

Privi peste umăr. În spatele ei nu se petrecea mai nimic din punct de vedere meteorologic. Ba chiar putu zări o fâşie de cer albastru.

Vârând mâna în geantă, îşi scoase telefonul şi formă numărul de la moşie. Când vocea aceea cu accent englezesc răspunse, zise:

- Se înrăutăţeşte vremea. Va trebui să...

- Domnişoară King?

- Uite ce este, trebuie să...

-Nu se înrăutăţeşte nici o vreme. Meteorologii au spus foarte clar că în seara asta nu vom avea decât câţiva stropi de ploaie.

Când un fulger străluci în norul de dedesubt, ea se gândi în sinea ei că măcar se înţelesese bine cu bărbatul acela preţ de aproape o oră.

-Chiar în clipa asta mă uit la un fulger mai mare decât centrul oraşului Charlemont - şi se îndreaptă către râu.

De fapt, probabil că se revărsa asupra fermei ei chiar în momentul în care vorbeau.

La naiba, îşi amintise să închidă ferestrele?

-Nu eram conştient de abilităţile tale de meteorolog.

Eşti un cretin, domnule.

- Bine, dar atunci poţi să explici dumneata următoarele. Unu: de ce a zburat prelata de lângă piscină. Doi: de ce cele patru ghivece mari de pe

partea de vest a terasei s-au răsturnat. Trei: unde a ajuns mobila de pe pajişte, pentru că, dacă nu te asiguri că se află în baraca de la piscină, vor fi târâte prin straturile de flori. Ceea ce mă aduce la numărul patru - când vor fi replantate iederea, trandafirii pentru ceai şi hortensiile. Ah, apoi poţi încheia toate acestea cu semnarea către familie a unui cec de şapte mii de dolari pentru a acoperi pagubele.

Tic. Tac. Tic. Tac...

- Care era cea de a doua... problemă? întrebă majordomul.

Dă'l bice, barosane.

Lizzie repetă întregul protocol, rezultat al faptului că ea şi Greta lucraseră cu Gary McAdams ani întregi ca să pună lucrurile din curte la adăpost de furtună. Chestia era că nu era nevoie să cadă un avion EF-5 în curtea de la Easterly pentru a produce pagube. Unele dintre furtunile obişnuite erau mai mult decât capabile de o grămadă de stricăciuni.

Era unul dintre lucrurile pe care fusese nevoită să le înveţe rapid când se mutase acolo.

Ca la comandă, intră într-un zid de ploaie ce lovi parbrizul atât de zgomotos, încât fu ca şi cum o echipă de dansatori de step îşi făcea de cap pe imnul Statelor Americii.

Dând drumul ştergătoarelor, luă piciorul de pe pedala de acceleraţie pentru că Yarisul era în stare să alunece şi când mergea cu cincisprezece kilometri la oră - darămite cu optzeci sau o sută.

După o zi atât de lungă ca asta, ultimul lucru de care avea nevoie era o ploaie torenţială care să îi reducă vizibilitatea până la un metru şi jumătate, dar vremea părea să facă o paralelă cu ceea ce se întâmpla la Easterly - aproape ca şi cum drama de la vilă afecta până şi vremea.

Bine, era o hiperbolă.

Dar totuşi.

îi luă cinci sute de ani să ajungă până la ieşirea de pe autostradă. Apoi, încă şapte sau opt ca să ajungă până pe aleea ei. între timp, furtuna se transformase în furtuni (cu I mare la sfârşit). Fulgerele trosneau şi pocneau, părând să ţintească maşina ei, iar tunetele vuiau, şi ea fu atacată de o rundă de grindină mare cât o minge de baseball. Cu încheieturile albe, scoasă din sărite, îngrijorată pentru Lane şi cu dureri pretutindeni, când intră, în cele din urmă, pe aleea ei prăfuită, era un dezastru...

Degetul lui Dumnezeu.

Acesta fu singurul lucru la care se putu gândi când copacul ei mare şi frumos, cel care îi umbrea casa vara şi îi transforma pajiştea întro mie de nuanţe de portocaliu toamna, fu lovit de un fulger zimţat destul de puternic încât să arunce scântei ca şi cum ar fi fost sărbătoarea de 4 Iulie.

- Nu! strigă ea, apăsând frâna.

Micile cauciucuri ale Yarisului erau bune pe drum uscat. Dar un drum ud şi murdar de praf? Era ca şi cum ar fi fost uns cu untură de porc.

Şi aşa află că Lane era deja acasă la ea.

Pentru că intră direct în.spatele Porsche-ului lui.

Lane stătea deja de vreo două ore la masa din bucătărie a lui Lizzie când pornise furtuna. Pe durata primului val de ploaie şi fulgere, nu se deranjă să ridice capul din laptopul ei, furtuna care făcea ca sticla de modă veche din ferestre să zornăie nefiind nici pe departe atât de captivantă ca informaţiile pe care Edward le trimisese către contul acela secret de e-mail.

O mulţime de date financiare.

Din care înţelegea numai o părticică.

Fusese al naibii de naiv imaginându-şi că putea să parcurgă tranzacţiile tatălui său într-o oră sau două. Şi problema mai mare, care devenea din ce în ce mai evidentă, era că, şi de ar fi avut două luni

la dispoziţie să pună în ordine fiecare cifră şi virguliţă, nu avea pregătirea contabilă necesară pentru a desluşi ce date erau reale şi care nu.

Şi unde se duseseră toţi banii.

Hotărî că fratele lui ştia. Edward ştia, chiar dacă nu totul, cel puţin o bună parte din ce se petrecuse.

Era singura explicaţie a motivului pentru care el alesese aceste documente cu atâta promptitudine. Motivul pentru cate creasee e-mailuri şi conturi ascunse. Edward se aşteptase ca asta să se întâmple la un moment dat.

Iar tatăl lor ştiuse acest lticru.

Lane făcea o pauză şi îşi freca ochii când al doilea val de furtuni lovi şi, forţat fie de ochii care îl dureau, fie de faptul că furtuna creştea văzând cu ochii, deveni conştient de faptul că ferma lui Lizzie se afla sub asediu.

Ridicându-se, verifică dacă ferestrele aveau să reziste. Bine că le închisese de îndată ce ploaia începuse să cadă - altfel, ea ar fi ajunss şi ar fi găsit casa plină de apă, iar vântul ar fi făcut ravagii înăuntru.

Fulgerul lumină totul în jur, aruncând umbre rapide şi întunecate pe podelele ei, pe mobila ei, pe pianul ei. Cu cerul aproape la fel de întunecat ca în toiul nopţii şi toate fulgerele alea lovind ferma, se simţi ca şi cum ar fi fost într-o zonă de război.

Uitase cât de aspre puteau fi aceste furtuni de primăvară, coliziunea dintre fronturile de aer cald şi rece punând stăpânire pe întinsele câmpuri arate.

Aruncă o privire pe veranda din faţa casei şi începu să înjure. Balansoarele de răchită şi mesele erau purtate de colo-colo, însufleţite şi făcute să se agite de pale de vânt din toate direcţiile.

Uşa zbură la cea mai uşoară atingere a

mânerului, iar el fu nevoit să o tragă în urma lui când ieşi. Adunând tot ce putea, mută lucrurile lui Lizzie pe după colţul verandei, la adăpost de palele de vânt mai violente.

Se întorcea să se ocupe de scaunul pliabil când văzu lumina farurilor pe drumul principal. Trebuia să fie ea - şi era bucuros că ajunsese acasă. Avusese de gând să o sune, să îi dea mesaje... să trimită semnale de fum sau un porumbel voiajor, dar capul îi fusese blocat într-o...

Totul se întâmplă într-o combinaţie ciudată de acţiune cu încetinitorul şi viteză a sunetului: explozia de fulgere din înaltul cerului exact deasupra casei. Explozia de zgomot şi izbucnirea explozivă de lumină.

Ciotul acela de copac trosni şi se desprinse de trunchi, căzând la pământ.

Exact atunci când opri Lizzie.

- Lizzie! strigă el şi fu luat pe sus de pe verandă.

Ploaia îl lovi în faţă şi vântul fu ca o haită de câini care îi smulgeau hainele, dar alergă pe pământul plin de băltoace. Tot ce putu să vadă fu ciotul acela căzut peste maşina ei.

„Moartea ia câte trei."

Yarisul se boţise sub greutate, acoperişul fiind zdrobit, şi propria viaţă îi trecu prin minte în timp ce alunecă în picioarele goale prin spatele maşinuţei. Crengi cu frunze noi, de primăvară, de un verde strălucitor, erau pretutindeni, împiedicându-l să vadă la fel de mult ca ploaia şi vântul, şi totuşi fulgerul lumină şi tunetul continuă, ca şi cum nimic important nu se întâmplase.

- Lizzie!

Se aruncă în dezordinea udă de frunze, încleştându-şi degetele ca să ajungă la uşa ei. În ciuda vântului, tot putu să simtă mirosul de benzină, de ulei... să audă şuieratul motorului care

fusese rănit mortal.

În cele din urmă, Lane simţi ceva alunecos şi umed sub mâinile sale şi ciocăni, dorind ca ea să ştie că el era acolo.

- Lizzie, te voi scoate!

Geamul de la fereastra de pe partea şoferului era crăpat şi îndoit în afară, dar încă intact. Strângând pumnul, îl lovi şi aproape că se băgă prin deschidere.

Lizzie stătea pe o parte, cu capul pe locul pasagerului, iar braţele îi fluturau ca şi cum încerca să se orienteze. Ambele airbaguri se desfăcuseră şi în aer se simţea o uscăciune calcaroasă care era în dezacord cu umiditatea de afară.

- Lizzie! Cel puţin, mişca. La naiba, era imposibil să deschidă vreuna dintre uşi. întinzând mâna, îi atinse faţa. Lizzie?

Pleoapele ei se zbăteau şi pe frunte avea sânge.

-Lane...

- Te-am prins. Te voi scoate.

Se ajută de lumina fulgerului pentru a se orienta, pentru a analiza stricăciunile şi pentru a pune la cale un plan. Nu avea nici o idee, când, din întâmplare, se uită la bord. Apoi, la parbriz.

Retrăgându-se, se aruncă peste cracă şi îşi croi drum până când ajunse peste capotă. Dând încă un pumn sau doi, sparse geamul de siguranţă şi pătrunse în maşină. Chinuindu-se, reuşi cumva să ajungă la deschizătoarea centurii de siguranţă, apoi o prinse pe Lizzie de partea de sus a braţelor...

Şi se opri.

Dacă ea avea o leziune la gât? Sau la spate?

- Lizzie? Ascultă-mă... Eşti rănită? Poţi să îţi mişti braţele şi picioarele? Lizzie? Lizzie!

capitolul 38

în Charlemont, Edward nu fu deloc atent la cum se descurcau la cursă cei doi cai ai săi. Nici măcar nu se afla la cursă.

Nu, încerca un nou rol.

Acela de hărţuitor.

Stând în spatele volanului unei camionete de la Red &. Black, aruncă un ochi peste scaunul pasagerului la vila enormă din cărămidă în faţa căreia parcase.

Construit la începutul anilor 1900, măreţul munte în stil georgian era chiar mai mare decât Easterly - aceasta fusese intenţia. La momentul acela, familia Sutton era parvenita interlopă de un secol, şi, cum acesta reuşise, în sfârşit, să întreacă familia neamului Bradford, construise casa ca un trofeu al triumfului său. Cu vreo douăzeci sau treizeci de dormitoare şi un sat de apartamente pentru angajaţi sub acoperişul ei uriaş, vila era aproape ca un oraş de sine stătător - pe cea de-a doua cea mai bună înălţime din oraş cu cea de-a doua cea mai bună vedere către râu şi cu cea de-a doua cea mai bună grădină.

Dar întrecuseră în mărime Easterly.

Exact aşa cum Sutton Distilling era mai mare decât BBC.

Edward clătină din cap şi privi la ceasul jalnic pe care începuse să îl poarte. Dacă Sutton rămăsese fidelă programului ei obişnuit, nu mai avea să treacă mult.

Cel puţin, nu era acolo nimeni cu o uniformă şi un câine ciobănesc german care să îl hărţuiască să plece. Moşia familiei lui Sutton Smythe avea securitatea la fel de bună ca Easterly, dar el avea două avantaje. Unul era logoul aflat de o parte şi de alta a vehiculului său: marca R & B era ca o garanţie regală, şi, chiar dacă ar fi fost un ucigaş în serie parcat în holul tribunalului din centrul

oraşului, existau mari şanse ca până şi poliţia să îl lase în pace. Cel de-al doilea era cursa. Fără îndoială, toată lumea era atentă la televizor, pariurile atârnând deasupra capetelor lor deopotrivă ca un ciocan şi ca o sabie, până la final.

Curând. Ea avea să vină acasă în curând.

După ce Lane îl dusese înapoi la fermă, luase câteva dintre medicamentele lui şi băuse ceva. Apoi, recitise ziarele... şi mai zăbovise vreo zece minute înainte să ia geanta de seară a lui Sutton şi să iasă şchiopătând până la una dintre camionetele sale.

Moe, Shelby şi restul de muncitori de la grajduri se aflau la curse cu antrenorii şi cu caii. Când porni, i se păru păcat să irosească pacea şi liniştea - dar acesta era un lucru de care trebuia să se ocupe personal.

Începu să plouă: mai întâi, câteva picături; apoi, ca o burniţă.

Se uită din nou la ceas. Cursa luase sfârşit.

Treisprezece minute, parie el. În vreme ce cei mai mulţi dintre cele două sute de mii de oameni de la Stee- plehill Downs aveau să se bucure de un drum lung înapoi de unde veniseră, blocaţi bară la bară în propriile maşini sau înghesuiţi în autobuze care aveau să rămână blocate în trafic, oamenii ca aceia din familiile Bradford şi Sutton aveau escorta poliţiei, care îi ducea rapid pe drumuri alternative.

Şi avu dreptate.

Una dintre maşinile negre Mulsanne ale familiei lui Sutton trase în faţa casei douăsprezece minute mai târziu, şoferul ieşind şi deschizând o umbrelă în timp ce merse la uşa din spate. Un al doilea agent de securitate făcu acelaşi lucru pe partea cealaltă.

Tatăl lui Sutton coborî primul şi se grăbi în casă, fără a sta după umbrelă.

Sutton, pe de altă parte, ieşi încet din vehicul,

cu ochii aţintiţi asupra camionetei lui. După ce vorbi cu şoferul, ea luă umbrela din mâna acestuia şi merse până la camionetă, fără să îi pese că îşi distrugea pantofii de mătase cu toc înalt.

El deschise geamul când ea se apropie - şi încercă să ignore mirosul parfumului ei atunci când veni lângă el.

- Urcă, zise el fără să îi arunce vreo privire.

- Edward...

- De parcă aş discuta asta cu tine în propria casă. Sau chiar şi afară, în curtea din faţă.

Ea slobozi o înjurătură foarte nepotrivită pentru o doamnă, apoi trecu prin faţa camionetei. El încercă să întindă mâna ca un domn şi să deschidă uşa, dar ea ajunse prima - şi apoi, trupul lui nu i-ar fi îngăduit să se întindă atât de mult.

Aşezându-se pe scaun şi întinzând mâna după centură, ea îngheţă când îşi văzu gentuţa.

Punând camioneta în mişcare, el mormăi:

- M-am gândit că ţi-ai putea vrea înapoi permisul de conducere.

- Trebuie să ajung la bal în patruzeci şi cinci de minute, zise ea când el începu să coboare dealul.

- îţi displace să participi la chestii de genul ăsta.

-Am o întâlnire.

- Chiar aşa! Felicitări!

O fantezie rapidă în care o răpea şi o împiedica să meargă îi jucă în minte într-un mod foarte demn de un film - în care ea sfârşea prin a căpăta sindromul Stockholm şi îndrăgostindu-se de răpitorul ei.

- Cine este?

- Nu este treaba ta.

El o luă la stânga şi continuă să conducă.

- Aşadar, minţi.

-Verifică mâine paginile mondene, replică ea pe un ton plictisit. Poţi să citeşti totul despre asta.

-Nu mai primesc *Charlemont Courier Journal.*

-Ascultă, Edward...

- Ce *dracului* faci? îmi ipotechezi afurisita de casă.

Chiar dacă nu se uita la ea, îi putu simţi privea fixă,

rece ca de gheaţă, ţintuindu-i chipul.

- în primul rând, tatăl tău m-a abordat. Şi, în al doilea rând, dacă îmi mai vorbeşti vreodată pe tonul ăsta, voi pune sechestru doar din principiu.

Edward aruncă o privire mânioasă în direcţia ei.

- Cum ai putut face asta? Chiar eşti atât de lacomă?

- Rata dobânzii este mai mult decât rezonabilă! Şi ai fi preferat ca el să meargă la bancă, unde ar fi fost disponibilă pentru public? Voi păstra confidenţialitatea - presupunând că plăţile vor fi făcute.

El împunse actele cu un deget.

-Vreau să faci asta să dispară.

-Nu eşti parte din asta, Edward. Şi se pare că tatăl tău are nevoie de bani, altfel nu ar fi venit la mine.

- Aceasta este casa mamei mele!

- Ştii, dacă aş fi în locul tău, mi-aş mulţumi. Nu ştiu ce se petrece sub acoperişul acela al vostru, dar zece milioane ar trebui să fie nimica toată pentru cei ca voi!

Edward făcu o curbă strânsă la stânga şi trase într-una dintre parcările publice care se aflau pe malul râului Ohio. Traversând parcarea goală, opri când ajunse la debarcader şi parcă maşina. Până acum, furtuna se înteţise cu adevărat, huruitul şi exploziile de lumină din cer alimentând mânia dinlăuntru! lui.

Foindu-se dureros pe scaun, îşi înghiţi un geamăt de durere.

-Nu are nevoie de bani, Sutton.

Desigur, era o minciună. Dar ultimul lucru de care familia avea nevoie erau zvonurile - şi, deşi,

oricât de frustrat era din cauza lui Sutton, ştia că putea avea încredere în ea, trebuiau să fie şi alţi oameni implicaţi de partea ei. Avocaţi, bancheri.

Când ea îşi dădu ochii peste cap, el avu o imagine mentală rapidă cu ea încălecându-l, călărindud, fiind blândă cu trupul lui beteag.

Apoi, şi-l aminti pe tatăl lui întinzând mâna după ea, în birou.

„Se poate ca treaba aceasta să devină şi mai încurcată?“ se întrebă în vreme ce ura faţă de William Bald- wine spori.

-Atunci, de ce a semnat acel document? întrebă ea. De ce s-a dat tatăl tău peste cap ca să mă distragă de la o întâlnire de afaceri şi a pus asta pe masă?

Edward îşi concentra atenţia asupra buzelor ei şi se gândi la soţia fratelui său.

- Te-a sărutat vreodată?

- Poftim?

- Te-a sărutat?

Sutton clătină din cap.

- Hai să rămânem la lupta legată de ipoteca pe Easterly, da?

- Răspunde la afurisita de întrebare.

Ea aruncă mâinile în aer.

- M-ai văzut cu el în biroul lui. Ce crezi?

„Aşadar, a făcut-o“, se gândi Edward. Nemernicul acela o sărutase - altfel, ea ar fi spus „nu“.

- Ascultă, zise Sutton, nu ştiu ce se petrece în familia ta sau motivul pentru care are el nevoie de bani. Este o afacere bună pentru mine... şi m-am gândit că o să îţi fie şi ţie de ajutor. Proasta de mine... am crezut că faptul că voi păstra asta secret chiar ar putea să îţi fie de ajutor.

După un moment, el replică:

- Ei bine, te înşeli. Şi de asta doresc ca tu să sfâşii acel act.

-Tatăl tău are şi el o copie, îi atrase ea atenţia. De ce nu mergi să discuţi cu el...

- A făcut înţelegerea asta cu tine pentru că mă urăşte. A făcut-o pentru că ştie al naibii de bine că tu eşti ultima persoană de pe pământ căreia aş vrea ca familia mea să îi fie datoare *vreodată.*

„Cel puţin, asta nu e o minciună“, se gândi el în sinea lui când ea se retrase.

Când înţelesul vorbelor lui Edward deveni clar, Sut- ton tresări pe scaunul ei şi nu îşi putu suprima reacţia la timp.

Mândria o făcu să îşi dorească să îl lovească, dar vorbele se blocară în capul ei, şi tot ceea ce putu face fu să privească îndelung la râul noroios agitat.

Ştergătoarele erau încă pornite, dându-i când şi când ocazia să vadă câte ceva pe malul opus. Şi, lucru amuzant, viaţa era un pic aşa, nu? Mergi înainte, văzându-ţi de treabă, fără să observi cu adevărat peisajul din jur din cauza tuturor detaliilor zilnice de care trebuia să te ocupi - când, dintr-odată, lucrurile se limpezesc şi ai o imagine scurtă, dar clară care te făcea să spui: „Ah, aşadar, aici sunt!“

Sutton îşi drese glasul. Dar asta nu o ajută prea mult, pentru că, atunci când vorbi, vorbele ei fură răguşite:

- Ştii, nu cred că voi înţelege vreodată de ce ai o părere atât de proastă despre mine. Este cu adevărat foarte... Este un mister pentru mine. El spuse ceva, dar ea vorbi peste el: Probabil ai ştiut că m-am îndrăgostit de tine cu mult timp în urmă.

Asta îl amuţi.

- Probabil ai ştiut. Acesta este motivul pentru care mă urăşti? Aruncă o privire către el, dar nu putu vedea nimic în ochii lui din cauza şepcii aceleia - ceea ce era, probabil, un lucru bun. Mă dispreţuieşti pentru asta din nu ştiu ce motiv? întotdeauna m-am gândit că m-ai lăsat să îţi stau

prin preajmă pentru că genul acela de slăbiciune putea să îţi fie de folos la un moment dat. Făcu semn din cap(către acte. Adică, documentul acela de acolo este un exemplu perfect în acest sens.
Nu aş fi făcut o astfel de înţelegere, pe sub masă, pentru nimeni altcineva. Dar presupun că asta este problema mea, nu a ta, aşa-i? Reîncepu să privească ţintă înaintea ei. Ştiu că nu îţi place să vorbeşti despre ce ţi s-a întâmplat în America de Sud, dar... nu am dormit tot timpul cât ai fost captiv... şi, multe luni după aceea, am avut coşmaruri. Apoi, te-ai întors, dar nu ai vrut să mă vezi. Mi-am spus că era din cauză că nu voiai să vezi pe nimeni, dar asta nu este adevărat, nu? Edward încercă din nou să spună ceva, dar ea vorbi peste el, acoperindu-l. De aceea cumperi prostituate care seamănă cu mine? îţi place să fii rău cu ele sau aşa ceva? Asta te aţâţă?

Nu fusese nemilos cu ea noaptea trecută, când fuseseră împreună, dar era încă slăbit. Poate că asta avea să vină mai târziu.

-Sutton...

- Nu, zise ea tăios. Nu te voi lăsa să scapi de ipotecă. Asta ar fi doar o altă dovadă a acestei slăbiciuni pe care o am faţă de tine. Din cauza ta. Poţi să te duci naibii, Edward. Acum, du-mă acasă, înainte să sun la poliţie.

Se aşteptă ca el să riposteze. Dar, după un moment, el puse camioneta în marşarier.

În timp ce el se îndreptă spre şosea, ea se întoarse spre el şi îi studie chipul neîndurător. După un moment, spuse:

-Mai bine te-ai ruga ca tatăl tău să facă plăţile la timp. Dacă nu o face, nu voi ezita să îţi scot familia în stradă - şi, dacă crezi că asta nu îi va face pe oamenii din oraşul acesta să vorbească, ţi-ai ieşit al naibii de rău din minţi.

Acesta fu ultimul lucru pe care îl spuse vreunul

din ei pe drumul de întoarcere.

Când el trase în faţa casei ei, ea se asigură că de data asta nu îşi uită gentuţa. Camioneta abia se oprise când ea se repezi afară.

Era destul de sigură că el îi rostise numele pentru o ultimă dată în timp ce ea sărea afară, dar poate că nu.

Cui îi păsa?

în vreme ce alerga prin ploaie către uşa de la intra- re, majordomul îi deschise deodată, de parcă ar fi văzut apropiindu-se.

- Doamnă, sunteţi bine.[7]

Nu se deranjase să deschidă umbrela, şi o privire iute aruncată în oglinda antică de lângă uşă arătă că părea la fel de epuizată şi de distrusă pe cât se simţea.

- De fapt, nu mă simt bine. Nu era o minciună, îl anunţi, te rog, pe Brandon Milner că îmi e rău şi merg la culcare? Trebuia să îl însoţesc la bal în seara aceasta.

Majordomul făcu o plecăciune.

-Să chem medicul?

-Nu, nu. Sunt doar epuizată.

-Vă aduc o tavă cu nişte ceai.

Asta suna absolut greţos.

7 Sună minunat, mulţumesc.

în timp ce bărbatul se îndepărta, îndreptându-se către aripa bucătăriei, ea merse la uşile liftului. Din fericire, acesta se afla aproape, iar ea putu să urce imediat. Ultimul lucru de care avea nevoie era să dea peste tatăl sau fratele ei.

Ieşind, îşi scoase pantofii şi merse tiptil de-a lungul coridorului, strecurându-se în dormitor şi încuind uşa în urma ei.

închizând ochii, continuă să audă vocea lui Edward iar şi iar în capul ei: „Ştie al naibii de bine că tu eşti ultima persoană de pe pământ căreia aş vrea ca familia mea să fie datoare *vreodată“.*

De necrezut.

Chiar cu toţi banii pe care îi avea, cu poziţia şi autoritatea ei, respectul şi adulaţia... încă putea fi redusă la stadiul de copil devastat.

Şi pentru asta fusese de ajuns să fie într-un spaţiu închis cu Edward Baldwine.

Preţ de zece minute.

Gata, îşi jură. Obsesia aceasta nesănătoasă pe care o avusese faţă de bărbatul acela trebuia să înceteze imediat.

întotdeauna presupusese că el se lupta cu o obsesie proprie, competiţia veche de secole dintre familiile lor împiedicându-l să facă vreo mişcare. Dar era limpede că aceasta fusese o proiecţie incorectă din partea ei, o fantezie romantică născută din propriile sentimente.

El însă o făcuse să deschidă ochii. O pusese pe calea dreaptă fără să lase loc vreunei interpretări greşite.

Poate că era patetică.

Dar nu era proastă.

capitolul 39

Lovită cu pumnul în cap.

Când se lăsă pe o parte sub plafonul strivit al Yarisu- lui ei, Lizzie se simţi ca şi cum fusese lovită cu pumnul în cap.

De către o combinaţie de Wolverine, Channing Tatum şi, poate, vechiul Arnold.

Nimic nu era procesat clar, nici faptul că se izbise de maşina lui Lane, nici acela că era udă pe faţă, nici zgomotul puternic...

- Lizzie!

Sunetul numelui ei îndepărtă o parte dintre pânzele de păianjen, iar ea privi în jur, încercând să îşi dea seama de ce vocea lui Dumnezeu suna atât de asemănător cu a lui Lane...

- Lane? zise ea, clipind des.

De ce intra acesta prin parbrizul ei? Era un vis?

-... Rănită undeva? spunea ea. Trebuie să ştiu înainte să te mişc.

-îmi pare rău... pentru maşină...

- Lizzie, trebuie să îmi spui dacă eşti rănită!

Vai, când devenea neliniştit, accentul acela sudic al lui revenea în forţă, nu? Rănită? De ce să fie...

Şi acela fu momentul în care văzu toată verdeaţa.

Din maşina ei.

Bine, trebuia să fie un vis - iar ea putea foarte bine să se lase purtată de val. îşi cercetă mâinile, picioarele, inspirând adânc şi mişcându-şi capul... Totul era în regulă.

- Sunt bine, mormăi. Ce s-a întâmplat?

- Te voi trage în faţă - ajută-mă dacă poţi, bine?

-Sigur. Voi...

Uau. Au.

Numai că piciorul ei stâng fusese prins sub volan. Schimbându-şi poziţia, şi-l eliberă, apoi se împinse cu picioarele în tot ce întâlni, împingând în timp ce Lane trăgea, răsucindu-se ca să continue să înainteze.

Ploaie pe chipul ei, în părul ei, pe hainele ei. Zgârieturi. Vânt care o orbea.

Dar el o scoase.

Şi apoi ea se afla în braţele lui, lipită de pieptul lui, simţindu-l cum tremură.

-Ah, Dumnezeule, zise el cu glas răguşit. Ah, slavă Domnului, eşti vie...

Ea se agăţă de el, neînţelegând încă motivul pentru care stăteau într-un copac. Cum de ajunseseră maşinile în copacul ei...

Fulgerul tăie cerul şi ateriză atât de aproape de ei, iar urechile ei explodară de durere.

-Trebuie să ajungem înăuntru, strigă Lane. Haide!

Cândva în timpul procesului de împiedicare şi rostogolire la pământ, creierul ei porni din nou, şi ceea ce văzu aproape că o paraliză. Jumătate din copacul minunat care creştea lângă casa ei îi strivise maşina.

Deci nu se izbise de Porsche-ul lui.

Trosnetul acela fusese micul ei sedan care îndura toată acea greutate.

-Lane... maşina mea...

Asta fu tot ce reuşi să spună înainte ca el să o ia de mână şi să alerge către casă, târând-o în urma lui în timp ce ea privea peste umăr la priveliştea incredibilă din curtea ei.

Când săriră pe verandă, ea îşi înfipse călcâiele în podea şi refuză să înainteze. Ridicându-şi mâna la gură şi privindu-şi maşina, ea...

Sânge. Era sânge... peste tot pe trupul ei.

- Lane... sunt rănită?

îşi trase mâna din a lui şi îşi desfăcu degetele, braţele ei...

-înăuntru, porunci el, împingând-o către uşă.

Când el o împinse în casa ei şi îşi lăsă tot trupul să se sprijine de uşă pentru a o închide din nou, inima ei începu să bubuie. Şi el era mânjit de sânge şi ud.

Cei doi se îmbrăţişară cu atâta grabă, încât hainele lor ude leoarcă se lipiră, trupurile lor reconectându-se.

- Credeam că te-am pierdut, îi spuse el în ureche. Ah, Iisuse, am crezut că...

-M-ai salvat, tu m-ai salvat...

Vorbeau cu doi kilometri pe minut, împiedicându-se în vorbe, agitaţi de ceea ce pusese cât pe ce să se întâmple. Apoi, el o săruta, iar ea îi răspundea.

Numai că ea opri toate astea, retrăgându-se.

- Cred că tu eşti cel care sângerează.

- Doar zgârieturi, zise el.

-Vai, Dumnezeule, uită-te la braţele tale -

mâinile tale!

Antebraţele lui erau brăzdate de tăieturi căpătate în urma luptei cu crengile, pentru a ajunge la ea, iar pe faţă şi pe gât avea vânătăi.

-Nu îmi pasă, zise el. îmi fac griji doar pentru tine.

- Ai nevoie de un doctor?

-Ah, te rog. Copacul a căzut peste tine, îţi aminteşti?

Şi acela fu momentul în care se aprinseră luminile.

Lizzie amuţi pentru o clipă... apoi, începu să râdă atât de tare, încât ochii începură să îi ardă. înainte să îşi dea seama, Lane râdea şi el, cei doi ţinându-se unul pe celălalt şi eliberând tensiunea acumulată din cauza a ceea ce se petrecea cu familia lui, a stresului petrecerii... şi a acelui incident bizar cu copacul.

- Un duş? întrebă ea.

- Credeam că nu mai întrebi odată.

în mod obişnuit, ea ar fi făcut scandal pentru urmele ude de paşi din sufragerie şi de pe scândurile treptelor, dar nu şi acum. Amintirea acelei greutăţi care aterizase pe maşina ei o făcu să schimbe priorităţile - şi încă cum!

-Jur, am crezut că ţi-am lovit maşina, zise ea când ajunseră la etaj.

- Nu ar fi contat chiar dacă ai fi făcut-o.

„Ah, avantajele de a fi un Bradford“, se gândi ea.

-Sunt sigură că ai un Porsche de rezervă.

El se încruntă.

- Nu asta am vrut să spun.

înghesuindu-se, trecură prin uşa dormitorului ei şi intrară în baie - şi apoi, când ea dădu drumul duşului, el începu să îi scoată hainele, deschizând nasturi, desfă- când fermoare, scoţând de pe ea, ca pe o a doua piele, greutatea udă şi rece care i se lipea de trup.

Braţele şi coapsele ei fură cuprinse de fiori, dar asta se datoră mai degrabă fierbinţelii din ochii lui decât răcorii din aer. Apoi, el îşi scoase propriile haine, aruncându-le grămadă alături de ale ei.

- Haide sub apă, zise ea când el îşi lipi nasul de gâtul ei, sărutând-o până ajunse la gură.

El blestemă când păşiră sub apa caldă şi blândă.

Când sângele fu spălat, ea răsuflă uşurată. El avea doar câteva tăieturi; nimic serios.

Acela fu ultimul gând pe care îl avu înainte ca mâinile lui mari să se oprească pe sânii ei alunecoşi, iar gura lui să coboare peste a ei - şi familiara nevoie erotică se înteţi între ei.

„Te iubesc“, gândi ea.

„Te iubesc iar şi iar, Lane.“

La o vreme după asta, după ce Lane făcuse dragoste cu Lizzie a lui de două ori la duş şi încă o dată în patul ei, după ce coborâseră şi mâncaseră ultima lasagna congelată şi cea mai mare parte din îngheţata de piersici din congelatorul ei, după ce se întorseseră la etaj şi se băgaseră în patul ei, el îşi aminti de toate problemele de peste zi.

Din fericire, Lizzie era adormită, şi era întuneric, aşa că orice expresie pe care el nu avu energia să o ascundă nu o putea speria.

Holbându-se la tavanul ei, mintea lui întoarse lucrurile pe toate părţile - şi, înainte ca el să îşi dea seama, lumina lucea la marginea orizontului. O privire rapidă la ceasul deşteptător al lui Lizzie, şi fu surprins să îşi dea seama că trecuse o noapte întreagă.

Lunecând de sub cearceafurile ei, se ridică şi merse la baie. Hainele lui nu puteau fi salvate. Le ridică de pe podea şi le duse la gunoi. Singurul lucru pe care îl păstră? Boxerii.

Era mai bine decât să conducă până acasă în fundul gol în ziua Domnului.

întors în dormitor, se apropie de Lizzie.

- Trebuie să plec.

Ea se trezi tresărind, iar el o linişti până când ea îşi puse din nou capul pe pernă.

-Am întâlnire cu o femeie superbă, zise el.

Lizzie zâmbi.

-Transmite-i salutări din partea mea.

- Nu de dimineaţă. Diseară. O sărută pe gură. îţi aduc cina.

- Va fi congelată?

-Nu. Mai fierbinte decât iadul.

Zâmbetul pe care ea i-l dărui îi intră direct în sânge, înfierbântându-l, deşi nu era deloc timp să facă ceva în legătură cu asta.

-Te i... Se opri, ştiind că ei nu avea să îi placă acest rămas-bun. Ne vedem diseară, la ora cinci fix.

-Voi fi aici.

O sărută încă o dată, apoi se îndreptă către uşă.

- Aşteaptă, cum rămâne cu hainele tale?

-Nu mă pot aresta. Părţile esenţiale sunt acoperite.

Râsul ei îl însoţi în jos pe trepte şi afară din casă. El se opri pe verandă, întrebându-se dacă ar trebui să ia lap- topul ei - dar nu avea importanţă. Putea accesa e-mailul acela de pe orice computer.

Tresări când văzu bucata de copac deasupra maşi- nii ei.

Ea avea la fermă o camionetă pe care o putea folosi, şi primul lui instinct fu să scoată telefonul şi să îl sune pe Gary McAdams să vină să înlăture ciotul şi să ducă cutia aceea de conservă strivită la un cimitir de maşini. Dar se opri. Lizzie nu era genul de femeie care ar fi apreciat asta. Ar avea oamenii ei, propria idee despre cum să se ocupe de treaba asta, propriul plan pentru maşina Yaris.

La cum o cunoştea, ea avea să încerce să o pună din nou în funcţiune.

Porsche-ul fusese şi el la un pas de distrugere,

scăpând la limită. După ce dădu la o parte câteva frunze de pe capotă, urcă şi porni pe alee, trecând pe lângă crengile căzute şi gropile pline de apă. Recuperă timpul pierdut când ajunse pe asfalt, accelerând către Charle- mont, trecând ca o tornadă dincolo de râu şi gonind pe dealul de la Easterly.

Se afla la jumătatea drumului când fu nevoit să încetinească, pentru că o altă maşină cobora.

Era un Mercedea sedan. Negru. S 550.

Şi, în spatele volanului, acoperită cu o pereche de ochelari de soare întunecaţi şi un văl negru de parcă ar fi fost în doliu, se afla viitoarea-lui-fostă-soţie.

Chantal nu îl privi, deşi ştia al naibii de bine că el era.

Bine. Cu puţin noroc, ea se muta şi puteau să îşi lase avocaţii să se ocupe de aici. Dumnezeu ştia că el avea destule alte lucruri pentru care să îşi facă griji.

Lăsând Porsche-ul în faţa casei, intră pe uşa principală şi se opri când văzu bagajul din foaier.

Nu era al lui Chantal. Ea avea genţi Louis Vuitton. Acestea erau Gucci, şi erad marcate cu iniţialele RIP.

Richard Ignatius Pford.

„Pleacă o nemernică şi vine altul", se gândi el.

La ce dracului se gândea Gin?

Ah, aşteaptă! Ştia răspunsul. Pentru o femeie fără nici un fel de educaţie sau competenţe - în afară de a fi, uneori, o adevărată pacoste -, sora lui avea un singur talent incontestabil: să aibă grijă de ea însăşi.

Speriată din cauza banilor, îl alesese pe cel mai bogat fraier din preajmă, pentru a se asigura că, indiferent de ce avea să se întâmple cu familia ei, stilul ei de viaţă nu avea să fie afectat.

Alergând în sus pe trepte, merse în camera lui şi făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă în costumul

cu dungi. Avu nevoie de două încercări ca să lege papionul cum trebuia.

Ah, cât ura lucrurile astea!

Coborî din nou pe scara personalului, o tăie prin bucătărie şi merse la uşa domnişoarei Aurora. Aşa cum făcuse atunci când venise să o vadă mai înainte, se asigură că totul era aranjat, nasturii erau bine încheiaţi şi în ordine.

Apoi, ezită înainte să bată la uşă. Dacă...

Uşa se deschise, şi domnişoara Aurora se uită încruntată la el.

- Ai întârziat.

- îmi pare rău, doamnă.

Domnişoara Aurora mormăi şi îşi scutură pălăria pentru biserică de un albastru strălucitor. Costumul ei avea aceeaşi culoare veselă, la fel de strălucitoare ca un cer de primăvară, şi purta mănuşi şi pantofi asortaţi - plus o geantă de dimensiunea unei rachete de tenis. Rujul ei era roşu precum cireşele, cerceii erau cei cu perle pe care i-i dăduse el în urmă cu trei ani, şi purta inelul cu perle primit de la el cu un an înainte.

El îi oferi braţul când ea închise uşa, iar ea i-l acceptă.

împreună, ieşiră pe intrarea principală, trecând pe lângă domnul Harris, care ştia foarte bine că nu trebuia să spună nimic despre uşa pe care o foloseau.

Lane o însoţi pe domnişoara Aurora până la Porsche, la scaunul pasagerului, şi o ajută să se aşeze. Apoi, ocoli, se urcă în spatele volanului şi porni din nou motorul.

-Vom întârzia, zise ea tăios.

-Vom ajunge la timp. Fii atentă la mine.

-Nu suport să te văd mergând cu viteză.

Se trezi că o priveşte şi îi făcu cu ochiul.

-Atunci, închide ochii, domnişoară Aurora.

Ea îi lovi braţul şi îl privi încruntată.

-Nu eşti prea în vârstă ca să te bat la fund.

-Ştiu că vrei un loc în faţă.

-Tulane Baldwine, să nu îndrăzneşti să încâlci legea.

- Da, doamnă.

El apăsă acceleraţia, ţâşnind în josul dealului. O privire iute în direcţia ei? Domnişoara Aurora zâmbea în sinea ei.

Şi, preţ de o clipă, totul fu aşa cum trebuia în lumea lui.

capitolul 40

Biserica baptistă din Charlemont se afla în West End, şi albul strălucitor al şindrilelor ei ieşea în evidenţă printre străzile cu locuinţe sărăcăcioase. De la terenul pe care se afla parcarea, ghivecele cu flori de lângă uşile duble de la intrare şi până la terenul de baschet din spate, locul era imaculat ca o vedere din anii cincizeci.

Şi, la ora nouă fără douăzeci, într-o dimineaţă de duminică, biserica era plină de oameni.

în clipa în care Lane intră în parcare, uralele veniră atât de iute şi fură atât de multe, încât fu nevoit să încetinească până când aproape se târî. Deschizând ambele geamuri, prinse mâini, strigă nume şi răspunse provocărilor pentru meciuri de baschet. Parcând în spate, ocoli maşina şi o ajută pe domnişoara Aurora să coboare, apoi o conduse până la trotuarul' care înconjura biserica.

Copii se aflau pretutindeni, îmbrăcaţi în rochii înfo- iate şi costume în miniatură, culorile lor fiind la fel de vesele ca ale unei cutii de creioane colorate, iar purtarea lor fiind mai bună decât a multor adulţi care veneau la petrecerile de la Easterly. Toată lumea se opri şi vorbi cu el şi cu domnişoara Aurora, întrebând ce mai fac şi sporovăind, şi, în acest timp, el îşi dădu seama de cât de mult îi lipsise asta.

Nu era genul care mergea la biserică, dar, de

fiecare dată când era acasă, nu ratase niciodată ocazia să vină aici cu domnişoara Aurora.

înăuntru, erau cel puţin o mie de oameni, rândurile de bănci fiind pline cu oamenii din comunitate, vorbind laolaltă. Era prea devreme ca evantaiele să fie desfăcute, dar acestea aveau să îşi facă apariţia, de obicei în iunie. În faţă, era o trupă cu chitare electrice, tobe şi basuri alături de scena pe care avea să se afle corul gospel. Şi în spatele tuturor? Incredibilele tuburi de orgă, genul care puteau face uşile şi ferestrele să se deschidă larg.

„Max ar trebui să fie aici“, se gândi Lane. Fratele lui făcuse parte din cor ani de zile, înainte să plece la facultate.

La două rânduri din faţă se găsi un spaţiu pentru ei, o familie formată din şapte membri înghesuindu-se ca să le facă loc.

-Vă sunt recunoscător, zise el, scuturând mâna tatălui. Hei, nu eşti fratele lui Thomas Blake?

- Sunt, da, zise bărbatul. Sunt Stan, cel mai mare. Şi tu nu eşti băiatul domnişoarei Aurora?

-Ba da, să trăiţi.

- Unde ai fost? Nu te-am mai văzut pe aici de ceva vreme.

Când domnişoara Aurora ridică dintr-o sprânceană către el, Lane îşi drese glasul.

-Am fost în nord.

- Condoleanţele mele, zise Stan. Dar măcar te-ai întors.

-Uite-i pe nepoţii mei. Domnişoara Aurora arătă cu degetul în partea cealaltă a culoarului. D’Shawne joacă acum pentru Indiana Colts. Prinzător. Iar Qwentin e mijlocaş la Miami Heat.

Lane ridică mâna când cei doi bărbaţi surprinseră privirea domnişoarei Aurora.

- îmi duc aminte când jucau în liceu. Quentin a fost unul dintre cei mai buni mijlocaşi pe care i-a

avut Eagles vreodată, şi eram acolo când D'Shawne ne-a ajutat să câştigăm acel Sugar Bowl.

- Sunt băieţi buni.

-Toată familia ta este.

Orga răsună, şi trupa începu să cânte, şi, din pronaos, corul îmbrăcat în robe roşii ca sângele intră - cincizeci de bărbaţi şi de femei mergând împreună şi cântând, în urma lor, reverendul Nyce intră cu Biblia la piept, privind în ochii turmei şi dându-le tuturor bineţe. Când îl văzu pe Lane, veni şi îi strânse mâna.

- Mă bucur că te-ai întors, fiule.

Când fu vremea ca toată lumea să se aşeze, Lane avu un sentiment foarte ciudat. Tulburat, întinse mâna şi luă palma domnişoarei Aurora.

Nu se putea gândi decât la ciotul acela de copac din noaptea trecută. Imaginea lui Lizzie prăbuşită în maşină. Frica electrizantă pe care o simţise când spărsese parbrizul şi se târâse peste crengile acelea, în furtună, strigând numele lui Lizzie.

Când trupa începu cântecul lui preferat, ridică privirea către cruce şi clătină din cap.

Ridicându-se cu domnişoara Aurora, începu să se mişte la unison cu mulţimea, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

-Vreau să ştii, se trezi cântând alături de ei, Dumnezeu mă păzeşte...

> O oră şi jumătate mai târziu, slujba se încheie şi începu ora de socializare, congregaţia coborând la subsol pentru punci, prăjiturele şi conversaţie.

- Să mergem jos, zise Lane.

Domnişoara Aurora clătină din cap.

-Trebuie să mă întorc. Am de lucru.

El se încruntă.

- Dar întotdeauna am...

Se opri. Nu era nimic de făcut la Easterly. Aşa că sin- gura explicaţie era una care îl făcu să vrea să sune după salvare.

-Nu te uita la mine în halul ăsta, băiete, mormăi

ea. Nu este o urgenţă medicală - şi, chiar dacă ar fi, nu voi muri în biserica mea. Dumnezeu nu ar face asta acestei congregaţii.

- Haide, prinde-mă din nou de braţ.

Trecură nonşalant prin mulţime, deşi îşi dorea foarte tare să o ia pe sus şi să o scoată de urgenţă de acolo. Avu ocazia să vorbească cu Qwentin şi D'Shawne - precum şi cu alţi şaptesprezece membri de vârsta lui. Nu dorea să fie nepoliticos, dar era conştient de felul în care domnişoara Aurora se sprijinea de braţul lui.

Când, în sfârşit, ieşiră din biserică, zise:

-Aşteaptă aici, voi aduce maşina. Şi nu, nu ce vom contrazice în legătură cu asta, aşa că încetează.

Aproape că spera ca ea să se împotrivească, dar, când ea nu o făcu, începu să o ia la goană, îndreptându-se către cea mai îndepărtată zonă a parcării.

Când se întoarse cu Porsche-ul, aproape că se aştepta să o găsească leşinată.

Nu. Aceasta vorbea cu o femeie înaltă şi subţire.

„Ah... uau", se gândi el. „Asta da, amintire din trecut."

Lane coborî din maşină.

-Tanisha?

- Lane, ce mai faci?

Tanisha Nyce era fata cea mai mare a reverendului.

- Mă bucur să te văd.

Se îmbrăţişară, iar el înclină din cap.

- Mă bucur să te văd. Ai ajuns medic deja?

-Sunt rezidentă aici, la Universitatea din Charlemont.

- în ce te specializezi?

- Oncologie.

- Face lucrarea Domnului, zise domnişoara Aurora.

- Ce mai face Max? întrebă Tanisha.

-Al naibii sa fiu dacă ştiu. Nu am mai vorbit cu el de când a plecat în vest. Îl ştii, întotdeauna imprevizibil.

- Da, aşa era.

Un. Moment. Ciudat.

- O voi duce acasă pe domnişoara Aurora, zise el. Mă bucur că te-am văzut.

-Şi eu.

Cele două femei vorbiră în şoaptă, apoi domnişoara Aurora începu să coboare treptele.

- Despre ce era vorba? o întrebă el când porni.

- Despre repetiţia pentru cor de săptămâna viitoare.

-Tu nu faci parte din cor.

Aruncă o privire către femeie când văzu că aceasta nu spuse nimic.

- Domnişoară Aurora? Trebuie să îmi spui ceva?

-Da.

Ah, Dumnezeule!

-Ce?

Ea îi luă mâna şi nu îl privi.

-Vreau să îţi aminteşti ce ţi-am spus mai înainte.

- Ce anume?

- Eu îl am pe Dumnezeu. Îi strânse mâna cu putere. Şi te am pe tine. Sunt bogată până peste poate.

Ea îi strânse mâna tot drumul înapoi, iar el ştiu... ştiu... că ea îl pregătea pentru ce avea să vină. Şi îşi dădu seama şi că acesta fusese motivul pentru care insistase ca Edward să o vadă cu o zi în urmă, când fratele său fusese acasă.

Dacă ar fi existat vreo modalitate de a da de Max!

- Nu vreau să pleci, zise el răguşit. Este prea al naibii de mult.

Domnişoara Aurora rămase tăcută până când

ajunse- ră la baza dealului de la Easterly.

- Că veni vorba despre plecare, am auzit că Chantal s-a mutat.

- Da. Pun capăt la toată treaba asta.

- Bun. Poate tu şi Lizzie puteţi, în sfârşit, să o luaţi pe drumul cel bun. Ea este cea potrivită pentru tine.

-Ştii, domnişoară Aurora, am acceptat asta deja. Acum, trebuie doar să o conving şi pe ea.

-Te voi ajuta.

- De acord.

În loc să oprească în faţă, merse în spate, pentru că era mai aproape de apartamentele ei. Trase lângă uşa din spate şi opri.

-Am nevoie ca tu să mă ajuţi aici, zise el. Aici. îşi înfipse degetul arătător în bord. Exact aici.

Era imposibil să ignore faptul că, deşi cu două zile în urmă ea striga la el că nu avea să plece nicăieri, acum ceva se schimbase.

înainte ca ea să apuce să spună ceva, uşa garajului se ridică, şi maşina Phantom ieşi, înaintând către partea din faţă a casei.

-Este malefic, zise Lane. Tatăl meu...

Domnişoara Aurora îşi ridică palmele.

-Amin.

- Unde dracului se duce în dimineaţa asta?

-Nu la biserică.

r Poate se duce după Chantal.

în clipa în care rosti cuvintele, blestemă. Nu voia ca lucrurile să iasă la suprafaţă.

- Despre ce vorbeşti?

Lane clătină din cap.

- Haide, să mergem înăuntru!

Nu merse aşa. Când îi deschise uşa, ea pur şi simplu ridică privirea către el.

-Spune-mi!

- Domnişoara Aurora...

- Ce ţi-a făcut?

- Nu este vorba despre mine.

- Dacă este despre soţia ta, este despre tine.

Lui Lane îi veni dintr-odată să se dea cu capul de maşină.

-Tocmai mi-ai spus că te bucuri că divorţez de ea. Nu contează...

-Ştiu că a scăpat de copilul tău.

Când ochii aceia negri îl priviră pătrunzător, el blestemă în sinea lui.

-Domnişoară Aurora. Nu face asta. Las-o baltă... Sunt atât de multe alte lucruri de care merită să îţi faci griji.

Tot ce făcu ea fu să ridice sprânceana aceea a ei. Lane se încovoie.

- Sunt unele lucruri care nu merită cunoscute.

- Şi altele pe care nu ar trebui să le ţii doar pentru tine.

- Este însărcinată, domnişoară Aurora. Nu este al meu.

-Al cui este? întrebă ea.

Restul fu comunicat în tăcere.

- Eşti sigur? îl întrebă.

- Asta a spus ea. Şi, când l-am confruntat, s-a văzut pe faţa lui.

Domnişoara Aurora privi fix înainte.

- Dumnezeu îl va pedepsi.

- Nu mi-aş ţine răsuflarea aşteptând să se întâmple. îi oferi mâna lui. Se face cald aici. Haide.

Domnişoara Aurora privi în ochii lui.

- Te iubesc.

Era felul ei de a îşi cere iertare pentru ceea ce ştia că avuseseră cu toţii de îndurat. Nu doar povestea asta cu Chantal, ci toţi anii aceia în care se petrecuseră atâtea pe vremea când erau copii.

-Ştii, spuse el, nu ţi-am mulţumit niciodată. Pentru toţi anii în care ai fost lângă mine... Ne-ai ţinut lângă tine, mai ales pe mine. Ai fost întotdeauna alături de mine.

- Dumnezeu mi-a dat datoria asta sacră atunci

când mi-a intersectat viaţa cu a voastră.

-Te iubesc, mămico, zise el. Pentru totdeauna.

capitolul 41

Zgomotul drujbei din mâinile lui Lizzie era atât de puternic, încât ea nu auzi maşina apropiindu-se. Abia când motorul se stinse bolborosind, îşi dădu seama că nu mai era singură.

- Eşti cea mai fierbinte femeie pe care am văzut-o vreodată.

Răsucindu-se şi privind în jos, îl descoperi pe Lane sprijinit cu spatele de partea laterală a Porsche-ului său, cu braţele încrucişate, un picior peste celălalt şi pleoapele coborâte.

Din punctul ei de observare de pe acoperişul mutilat al Yarisului ei, ridică drujba deasupra capului şi îi dădu drumul de câteva ori.

-Ascultă când răcnesc.

- Ascultă când cerşesc.

Ea nu se putu abţine să nu râdă când sări jos.

-Am avansat ceva, nu crezi...

Lane se năpusti asupra ei în clipa în care ghetele ei atinseră pământul, sărutând-o cu atâta putere, încât o făcu să se lase pe spate. Când în sfârşit îi permise să respire, gâfâiau amândoi.

-Aşadar... salut, zise el.

- Ţi-a fost, din întâmplare, dor de mine?

- În fiecare secundă.

Se îndreptă şi o ajută şi pe ea.

- Dumnezeule, te iub... îmi place teribil felul în care manevrezi drujba.

Era imposibil să nu îi prindă scăparea, iar ea fu nevoită să se poticnească în mintea ei - instinctul ei fu să scoată şi ea, la rândul ei, un „te iubesc".

-Aşadar, chiar am adus cina. Mâncare gata preparată de la club. Ţi-am luat o salată care sper să îţi placă în continuare şi o grămadă de muşchiuleţ - ştii, pentru cazul în care avem nevoie de el ca să ne revenim.

- După ce? întrebă ea tărăgănat.

-Ei, ştii tu ce.

Se încruntă.

-Asta dacă nu cumva... ştii tu... te doare.

Lizzie clătină din cap.

-Nu.

- Păcat!

- Pardon?

Gura lui zăbovi peste a ei şi îi linse buzele.

- Mă gândeam că aş putea să te sărut acolo ca să îţi treacă durerea.

- Poţi să faci asta oricum.

Când o răsuci şi o lipi uşor de maşină, ea simţi că inima începuse să o doară - şi se gândi că, la naiba, ar putea să se relaxeze. Un copac îi distrusese maşina, curtea ei din faţa casei era un dezastru şi se adunase o mică pădure de cioturi pretutindeni pe proprietatea ei... dar Lane era aici şi îşi amintise că ei îi plăcea salata aceea Cobb - şi, la naiba, el săruta cel mai bine de pe planetă.

Mâine, avea să îşi pună la loc seriozitatea. Mâine, avea să îşi amintească să fie precaută...

Lane se lăsă uşor pe spate.

-Spune-mi, ce părere ai parte despre sexul în public?

Ea făcu semn cu capul spre cele trei vaci care ajunseseră până la veranda ei.

- Cred că audienţa se va dubla când prietenul meu fermier va descoperi că acele doamne drăguţe au plecat iar să exploreze.

-Atunci, să mergem în casă în clipa asta, înainte să îmi pierd minţile.

- Departe de mine să stau între tine şi stabilitatea ta mentală.

El îşi adusese chiar şi bagaj pentru noapte, observă ea când duseră totul înăuntru.

- Aşa, am veşti, zise el când închise uşa de la intrare.

- Care sunt acestea? ,

- Chantal s-a mutat azi-dimineaţă.

Lizzie era pe cale să se întoarcă în bucătărie, dar se opri.

- Serios?

-Serios.

Ea închise ochii.

-Aşadar, erai serios.

-Al naibii de serios. Veni şi o întoarse cu faţa către el. Lizzie, treaba asta este gata. Toată povestea cu ea este încheiată - şi, înainte să o spui, nu o fac doar pentru tine. Ar fi trebuit să închei căsătoria aia imediat ce am aflat ce făcuse. A fost greşeala mea.

Ridicând privirea spre ochii lui, ea blestemă printre dinţi.

- îmi pare rău, Lane. îmi pare rău că...

- Şşttt. O reduse la tăcere cu buzele lui. Nu trăiesc în trecut. Este o pierdere de timp. Nu îmi pasă decât de ce se întâmplă acum.

înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului lui, îşi lipi trupul de al lui.

- Nu am fost în stare să fac ca treaba cu prietenia să reziste, aşa-i?

- Şi asta este perfect în regulă din punctul meu de vedere.

-Aceasta este posibil cea mai bună cină pe care am avut-o vreodată.

Lane privi cum Lizzie se aşeză din nou pe canapea şi îşi puse mâna pe burtă. Când ochii începură să i se închidă, şi-o imagină sus, pe maşină, mânuind drujba aceea şi tăind ca un înger răzbunător ciotul acela care îi distrusese maşina.

Chiar dacă petrecuseră ultima oră unul peste altul, erecţia i se mări din nou.

- Este un miracol, murmură el.

-Că mi-a plăcut muşchiuleţul atât de mult? Nu chiar.

- Că sunt aici cu tine, la asta mă refer.

Ochii aceia se redeschiseră încet.

- Şi eu simt la fel. Când el începu să râdă din

adâncul gâtlejului, ea îl opri. Nu, nu poţi discredita mâncărurile cu care ai luat puncte.

Punând şervetul alături, el se ridică deasupra trupului ei, călărind«.

- Ştiu că am primit puncte.

Rotindu-şi şoldurile, simţi junghiul dorinţei când ea îşi muşcă buza de jos ca şi cum ar mai fi vrut.

-Vrei să îţi reamintesc?

Mâinile ei îi mângâiară spatele.

- Da, vreau.

- Mmm...

Sunetul de apel al telefonului lui, aflat pe măsuţa de cafea, îl făcu să înjure.

-Nu domnişoara Aurora, te rog, nu domnişoara Aurora...

-Vai, Dumnezeule... Lane, este...

El puse mâna pe telefon. Prefix 916.

-Slavă Domnului! Ridică privirea. Trebuie să răspund, este de la New York.

-Te rog.

Acceptă apelul şi spuse:

- Jeff.

-Îţi este dor de mine, spuse individul, ştiu că de asta m-ai căutat.

- Nu chiar.

- Ei bine, nu îţi voi trimite prin Fed Ex cornurile acelea cu scorţişoară.

- Am nevoie să ştiu cât timp liber ai.

Linişte. Deplină. Apoi:

-Turneul Mondial de Poker nu se joacă în perioada aceasta, iar voi deja aveţi acolo vreme tropicală.

-Am nevoie de ajutorul tău. Abătut, se sprijini pe perne şi puse picioarele lui Lizzie în poala lui. Ea se schimbase în pantaloni scurţi după duşul pe care îl făcuseră, iar lui îi plăcea să îşi plimbe mâna în sus şi în jos peste picioarele ei finp, musculoase. Am o mare problemă aici.

Jeff renunţă să mai facă pe deşteptul.

- Ce fel de problemă?

-Am nevoie de cineva care să îmi spună dacă tatăl meu sustrage bani de la companie. Cincizeci şi trei de milioane de dolari.

Jeff fluieră uşor.

-Asta înseamnă o groază de bănet, prietene.

- Fratele meu a reuşit să îmi acorde acces la... Iisuse, sunt vreo cinci sute de pagini de tabele şi date financia- re, dar nu am habar la ce mă uit. Vreau să vii până aici şi să îmi spui ce s-a întâmplat - şi trebuie să fie acum, înainte ca el să îşi dea seama că sunt pe urmele lui şi să îşi acopere şi mai mult măgăria.

-Ascultă, Lane, ştii că te iubesc ca pe fratele de mult pierdut pe care nu l'am avut niciodată, dar vorbeşti despre infracţionalitate financiară. Sunt oameni specializaţi în asta... pot găsi pe cineva în care poţi avea încredere...

-Nu pot avea încredere în nimeni cu treaba asta, Jeff. Vorbim despre familia mea.

- Putem face ca documentele să nu fie recunoscute. Te pot ajuta cu asta - astfel încât nimeni nu va şti...

-Te vreau pe tine.

-Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Lane.

Fiindcă se cunoşteau de ani buni, Lane ştia foarte bine că treaba lui era să tacă şi să îl lase pe Jeff să bombăne până avea să accepte să se bage în treaba asta. Nimic nu avea să îl convingă; nu putea veni cu alte argumente, şi, dacă dădeai din gură, uneori putea să fie în defavoarea ta.

în schimb, Lane ştia că, dacă rămânea tăcut, toţi anii pe care îi petrecuseră împreună aveau să facă treaba.

- Ei bine, voi insista să mă verifice careva, mormăi Jeff. Şi, să te ia dracu', asta nu se negociază. Nu îmi asum răspunderea dacă o dau în bară doar pentru că tu ai măreaţa idee că sunt

strălucitor când vine vorba despre numere.

- Dar eşti.

- Naiba să te ia, Baldwine!

- Nu pot să trimit un avion pentru tine. Ar atrage prea mult atenţia.

- Este în regulă. Unul dintre avioanele familiei mele se află pe coasta de est. Mă urc în el mâine-dimineaţă - şi nu, nu pot să vin mai repede. Va trebui să fac nişte aranjamente la muncă.

- Îţi rămân dator.

- Ba bine că nu! Şi poţi să începi să mă răsplăteşti mâine-seară. Vreau băutură gratis şi femei uşoare dacă e să fac asta.

- Mă voi ocupa de toate. Te iau de la aeroport. Trimi- te-mi un mesaj cu ora la care ajungi.

Jeff mormăia obscenităţi în timp ce închidea, fără să îşi ia rămas-bun. Lane îşi lăsă telefonul jos şi oftă uşurat.

-Slavă Domnului!

- Cine a fost?

- Bănuiesc că bai numi prietenul meu cel mai bun. El este cel la care am stat în nord. Jeff Stern. Un tip stră- lucitor cu finanţele. Dacă poate cineva să dea de urma banilor, atunci el o va face. Şi după aceea... Lane se frecă la ochi. Dumnezeule, bănuiesc că ar trebui să merg la poliţie. Dar aş prefera să rezolv totul în tăcere.

- Dacă a încălcat legea?

Imaginea bruscă a tatălui său îmbrăcat în salopetă portocalie îl făcu să se simtă, în mod ciudat, uşurat că mama lui era în starea în care era.

- Nu voi sta în calea autorităţilor. Mă îngrijorează însă că a folosit procura mamei pentru a muta banii dintr-o parte în alta. Nu am acces la acele dosare - sunt toate la Prospect Trust.

- Dacă se implică poliţia sau FBLul, ei pot să preia conducerea.

Lane clătină din cap, şi îi veni în minte imaginea

cu sacul pentru cadavre scos de la Easterly.

- Dacă Rosalinda s-a sinucis din cauza aceasta, atunci tatăl meu are pe mâini sângele cuiva. De necrezut!

- Ştii, de obicei, încerc să privesc partea pozitivă a lu- crurilor, dar... îl prinse de mână. Ei bine, indiferent de ceea ce se va întâmpla, sunt alături de tine, OK?

întorcând privirea către ea, Lane spuse cu gravitate:

-Asta este tot ce îmi trebuie. Indiferent spre ce duc toate astea... dacă te am pe tine...

Telefonul sună din nou, iar el râse când răspunse.

- Se răzgândeşte. Nu, Jeff, nu poţi să dai înapoi...

- Te afli lângă un televizor?

Lane se ridică în capul oaselor.

- Samuel T.?

- Te afli lângă unul?

-Nu, sunt la Lizzie acasă. Ce se întâmplă?

-Am nevoie să vii la mine acasă imediat. Te caută poliţia, şi, când nu te-a găsit la Easterly, Mitch m-a sunat pe mine.

- Despre... despre ce vorbeşti?

Apoi se gândi: „Ah, rahat".

-Ascultă, îmi dau seama că eu şi Edward am intrat în centrul de afaceri cu un pretext fals, dar afurisita aia de clădire se află pe proprietate. Cât priveşte documentele, noi...

- Nu ştiu despre ce vorbeşti şi, în clipa asta, nici nu îmi pasă. Chantal a fost la camera de gardă la primele ore ale dimineţii, bătută ca dracu'. Le-a spus autorităţilor că tu ai făcut-o când ai aflat că era însărcinată, după ce a înaintat actele de divorţ. Te pun sub arest pentru violenţa domestică cu premeditare şi ar putea avea destule cât să meargă până la tentativă de omor.

- Poftim? Lane sări în picioare. Este nebună?

- Nu, este în operaţie. Deocamdată, îi pun falca la loc.

-Nu am atins-o niciodată! Şi o pot dovedi! Nici măcar nu am fost acasă în noaptea trecută...

-Tu doar vino la mine acasă. Camerele de luat vederi s-au stricat în toiul nopţii, aşa că nu sunt imagini cu tine intrând... şi te vom scoate pe cauţiune...

- Astea sunt prostii, scrâşni Lane. Nu voi face jocul acesta al ei...

- Acesta nu este un joc. Şi, dacă nu îţi faci apariţia la închisoarea aceea, vei fi considerat fugar.

Lane întoarse privirea către Lizzie. Aceasta se ridicase în capul oaselor, alarmată, pregătindu-se de veşti proaste.

Dintr-odată, el îşi aminti că o văzuse pe Chantal când pleca de la Easterly în Mercedesul acela. Faţa ei era aco- perită cu ochelari şi de vălul negru.

Din câte ştiau ei, ea procedase ca în filmul *Fata dispărută* şi îşi făcuse singură toate rănile. Până atunci, nu o plasase pe femeie pe teritoriul patologiei adevărate, dar poate că îi subestimase nebunia.

- Bine, zise el. Vin. închizând telefonul, se auzi spu- nând: Trebuie să plec.

- Lane, ce se întâmplă?

Vasele de la cina lor frumoasă se aflau încă pe masă, iar pernele canapelei erau încă îndoite după ce el se lăsase pe spate şi îi mângâiase picioarele.

Şi totuşi, momentul acela, care avusese loc cu doar câteva minute în urmă, era dus, dus, dus.

- Mă voi ocupa de asta, îi spuse. Voi face ca totul să dispară. Minte, din nou, ea minte.

- Pot face ceva?

- Stai aici. Şi nu deschide televizorul. Te voi suna de îndată ce voi putea şi îţi voi explica totul. Mergând cu paşi mari până la Lizzie, îi luă chipul în mâinile lui. Te iubesc. Am nevoie să crezi asta. Am

nevoie să îţi aminteşti asta. Şi mă voi ocupa de asta. Jur pe viaţa mamei mele.

-Mă sperii.

-Totul va fi bine. Promit.

Spunând asta, plecă din casa ei.

În fugă.

capitolul 42

Când Porsche-ul lui Lane hurui în bezna care se aş- ternea, Lizzie rămase pentrîî o clipă acolo unde o lăsase

el. Nu se putea gândi decât că nici unul din ei nu ar fi trebuit să fie surprins. Chantal Baldwine era cât se poate de tenace, şi era imposibil ca femeia aceea să renunţe la statutul social şi la accesul la stilul de viaţă al familiei Bradford fără să se lupte cu îndârjire.

Aşadar, orice era asta, putea foarte bine să fie doar o salvă de deschidere.

Ridicându'Se, luă farfuriile şi se gândi că nu aşa se aşteptase să încheie seara.

Dar poate că el avea să se întoarcă. îşi lăsase bagajul.

Revenind în bucătărie, puse totul în chiuvetă, pompă nişte lichid de vase peste toată mizeria şi dădu drumul apei calde. Era gata să îşi ude mâinile, întinzându-se după burete, când îi sună telefonul, aflat pe tejghea.

-Slavă Domnului, zise ea sărind pe gresie. Lane? Lane, poţi să îmi spui...

- Lizzie? Eşti acasă?

- Greta? Se auzi un zgomot pe linie, ca şi cum femeia se afla la volan. Greta? Nu te aud bine.

-... Acasă?

-Da, da, sunt acasă. Eşti bine?

-... Pe drum.

Bzz, ţâr, ***firrrr.***

-... Acolo în zece minute.

- Bine, dar nu ne putem ocupa acum de ciotul acela. Este aproape întuneric şi, sincer, nu am chef...

-... Telefonul.

- Poftim?

Mările metaforice se despărţiră şi vocea nemţească se auzi tare şi clar:

-Trebuie să îţi închizi telefonul.

-De ce? Nu o voi face. „Lane ar putea să sune.“ Ascultă, nu prea am chef de companie şi... Se auzi un ţârâit puternic şi legătura fu întreruptă.

Minunat.

Punând telefonul în buzunar, spălă vasele şi tacâmurile, le uscă pe toate şi puse totul la loc.

Era înapoi în sufragerie, aşezată pe canapea, răsfoind ultimul număr din Gun *& Garden,* când farurile luminară partea din faţă a casei şi pietrişul de pe alee trosni.

Ridicându-se, îşi trase în jos cămaşa şi verifică dacă părul îi era încurcat. Nu avea nici un rost să arate ca şi cum tocmai s-ar fi dat jos din patul în care se rostogolise cu Lane.

Mai ales că o bună parte a partidei de sex pe care o avuseseră fusese pe covorul din hol. Şi pe scări. Şi stând în picioare sub duş.

Deschizând uşa, ea...

Când partenera ei coborî din Mercedes, chipul Gretei era cenuşiu, iar umerii îi erau aplecaţi. Şi părea că îşi ştergea lacrimile de sub ochelarii aceia cu rame groase.

-Ah, Dumnezeule, zise Lizzie. Este vreunul dintre copii?

Cealaltă femeie nu răspunse, ci doar urcă pe verandă şi merse direct în casă. Lizzie o urmă, închizând uşa.

- Greta?

Femeia se plimbă de colo-colo. Apoi, se opri, în cele din urmă.

- Ai fost cu el azi-noapte?

- Poftim?

-Lane. Doar... ai fost cu el? întreaga noapte?

- Despre ce vorbeşti?

Şi atunci, ieşiră la iveală: Chantal. Spitalul. Poliţia. Presa.

Lane.

Lizzie aruncă orbeşte o mână în aer, dându-se înapoi, şi se prăbuşi într-un fotoliu.

-Eu...

- Bărbatul acela este în multe feluri, zise Greta, dar nu ştiu să fi ridicat vreodată mâna la o

femeie.

- Bineînţeles că nu. Dumnezeule, nu! Categoric nu!

- A fost aici azi-noapte?

- Da. Am venit pe furtună, şi el era aici. A plecat azi-dimineaţă, ca să o ducă pe domnişoara Aurora la biserică. Sări în picioare. Trebuie să îl ajut! Trebuie să spun poliţiei...

- Mai este ceva.

- Poţi să mă duci tu cu maşina? Sunt atât de împrăşti- ată, încât nu cred că ar trebui să...

- Lizzie.

Auzindu-şi numele, se opri, o frică rece strângându-i pieptul.

-Ce...?

Acum, ochii Cretei începură să se umple de lacrimi.

- îmi pare rău.

- Ce?! Ai de gând să spui odată, înainte să îmi explo- deze capul...

-Chantal este însărcinată. Şi a spus poliţiei... că este al lui Lane.

Lizzie căscă ochii în vreme ce totul în jurul ei se nă- rui: gândurile ei, inima ei, plămânii... până şi timpul şi legile fizicii.

- Ea zice că acesta este motivul pentru care el a bătu t-o. Când i-a spus.

Un val de greaţă feroce i se pironi în stomac. Numai că nu. Nu putea să retrăiască ceea ce se întâmplase atunci. Era imposibil să se afle din nou în exact aceeaşi situaţie cu Chantal şi Lane.

„Am făcut deja asta“, gândi în sinea ei. „Am trăit deja acest coşmar.“

Poate că acesta era doar un coşmar, o serie de interacţiuni fictive scornite de o minte scurtcircuitată din cauza stresului şi a epuizării.

-Când... Lizzie îşi drese glasul. Când a fost la poliţie?

-Astăzi de dimineaţă la prima oră. În jur de nouă.

„Dacă ai fi grav rănit, nu ai aştepta, ci ai căuta asistenţă medicală“, gândi Lizzie.

Sărind în picioare, Lizzie o luă pe hol - şi abia ajunse la baie înainte să verse tot muşchiuleţul mâncat.

Până când să ajungă la ferma lui Samuel T., Lane era destul de furios încât să mestece fier şi să scuipe cuie.

Apăsând puternic pe frână, derapă şi opri în faţa casei bărbatului şi fu cât pe ce să lase motorul pornit când ieşi din maşină.

Samuel T. deschise uşa înainte ca el să apuce măcar să ocolească maşina.

- L-am sunat pe Mitch. Va fi aici în patruzeci şi cinci de minute, cu o unitate de poliţie într-o maşină fără însemne. Nu vor să amâne arestarea, dar vom pătrunde printr-o intrare securizată. Nimeni nu poate intra acolo cu o cameră de luat vederi, aşa că vei fi în regulă.

Lane trecu pe lângă el.

-Asta este o minciună sfruntată! Este nebună de legat şi va... Se opri şi se încruntă. Ce este? De ce mă priveşti astfel?

Drept răspuns, Samuel T. întinse mâna şi luă braţul lui Lane.

- Cum ai căpătat zgârieturile acestea pe mâini, pe braţe, pe gât şi pe faţă?

Lane îşi coborî privirea asupra lui.

- Iisuse Hristoase, Sam, astea sunt de noaptea trecută. Am fost la Lizzie, şi ciotul ăla a căzut peste maşina ei. Când prietenul lui nu făcu decât să îl privească stăruitor, izbucni: Va depune mărturie la tribunal dacă trebuie. Am scos-o din nenorocitul ăla de Yaris. Am crezut că e moartă.

-Te vezi din nou cu ea?

- Da. Aşa este.

- Şi crezi că va dori să te ajute când va afla că Chantal îţi poartă copilul? Din nou? Voi doi nu aţi mai trecut prin asta şi în urmă cu doi ani?

Lane simţi că nouăzeci la sută din sânge îi părăsi creierul.

-Nu este al meu, Sam. Ţi-am spus când am semnat actele acelea - nu am mai fost cu ea de când am plecat.

-Nu asta declară ea la poliţie. Zice că a tot călătorit până la Manhattan în ultimul an, lucrând la relaţia voastră.

-Nu este al meu. Scăzu glasul, deşi nu era nimeni în preajmă. Este al tatălui meu.

Acum, fu rândul lui Samuel T. să fie uimit.

-Al tatălui... tău.

- M-ai auzit.

- Eşti sigur?

- Da. Am vorbit cu amândoi despre asta.

Samuel T. tuşi în pumn.

-Ştii, familia ta este cu adevărat altfel.

-Aşa zice lumea. Lane îşi încrucişa braţele peste piept. Voi face un test cu detectorul de minciuni. Voi jura pe Biblie... La naiba, ar trebui să o verifice sub unghii. Nu vor găsi nici o fărâmă din mine asupra ei - sau în ea. Nu am atinS'O, Sam.

- Ea spune că are un martor.

- Ha! în visurile ei. La dracu', trebuie să îşi fi făcut asta de una singură.

- Este o cameristă. Cineva pe nume Tiffany?

Lane se trase înapoi.

- Cameristă? Tiff... Stai, vrei să spui cu „p-h-a-n-i"?

Văzu imaginea fetei cu prosoape care i se oferise.

-Nu ştiu cum se scrie... am aflat asta de pe citaţia de

la Mitch. Femeia spune că te-a auzit ameninţând că... citez: „O baţi de sună apa".

-Nu am spus asta niciodată!

-Stăteai în holul de la etajul doi, iar camerista avea nişte prosoape în braţe.

Lane clătină din cap.

-Nu, nu. Nu era vorba... Nu, am spus asta pentru că Chantal a fost lipsită de respect faţă de domnişoara Aurora. Mă scosese din pepeni.

Samuel T. făcu semn cu capul înspre tăieturile de pe braţele lui.

-Astea sunt toate răspunsuri convenabile...

- Este adevărul! Nu inventez un asemenea rahat!

- Iar asta contează. Samuel T. întinse palmele. Mă bucur pentru tine, la nivel personal, pentru că nu vreau să te văd în spatele gratiilor. Dar avem aici două

probleme: una legală şi una de imagine. Astea sunt veşti importante, Lane - mai ales dacă ai dreptate şi *tatăl* tău are un *copil* cu *soţia* ta. Acestea sunt veşti de nivel naţional, şi, deşi nu ar trebui, vor avea efect asupra unor lucruri ca preţul acţiunilor şi valoarea percepută a produselor pe care le vinde compania familiei tale. Nu spun că este corect, dar este realitatea. *Eşti* Bradford Bourbon Company. Familia ta *este* Bradford Bourbon Company. Oi fi reuşit eu să şterg din sistem arestarea surorii tale, dar de data aceasta... deja a fost înregistrată.

Lane se plimbă de colo-colo prin holul casei. Apoi, privi către amicul său.

- Că veni vorba despre familia mea, ai vreun pic de burbon în casa asta?

- întotdeauna. Şi este Bradford. Servesc doar ce este mai bun.

Lane se gândi la banii pierduţi. La Mack şi la faptul că distileria se închisese. La tatăl său... şi la tot ce făcuse acesta.

-Vom vedea pentru cât timp, mormăi Lane.

capitolul 43

Şase ore mai târziu, în vreme ce Lane şedea într-o cameră de interogatoriu, încercă să apeleze telefonul mobil al lui Lizzie pentru a doua oară şi deveni destul de limpede că ea aflase despre situaţia aceasta. Poate că dăduse drumul la radio. Poate o sunase cineva.

Poate că cineva pusese o firmă luminoasă în centrul oraşului Charlemont, iar ea putea să îl vadă tocmai din Indiana.

-Aproape am terminat aici, zise Samuel T. când reveni în încăpere. Vestea cea bună este că ai fost declasat la suspect, dar lucrurile vor fi un purgatoriu până când investigaţia va lua sfârşit. Cel puţin, acum poţi merge acasă şi nu există poze

penfru cazier.

Lane încheie convorbirea şi îşi frecă ochii dureroşi. îi dăduseră înapoi telefonul şi portofelul cu vreo cincisprezece minute în urmă, şi primul lucru pe care îl făcuse fusese să încerce să dea de Lizzie.

Dat fiind modul în care plecase din casa ei, nu exista nici un scenariu în care ea să nu îi fi răspuns la telefon dacă ar fi dorit să vorbească cu el.

-Unde suntem? întrebă el în timp ce îşi lăsă braţele să îi cadă pe masă. Nu îmi amintesc. Pot să plec acum?

-Aproape. Vor să verifice mai întâi cu procurorul - care se întâmplă să fie un amic de vânătoare de-al meu. Samuel T. luă loc. Ştiu că nu este corect politic, dar slavă Domnului, reţeaua vechilor amici este vie şi sănătoasă în oraşul acesta - altfel, ai fi percheziţionat până la piele chiar în clipa asta.

- Faci miracole, spuse Lane cu smerenie.

- A fost de ajutor faptul că povestea lui Chantal a avut unele goluri. Este evident că a acţionat de una singură când i-a venit ideea aceasta strălucită. Cine dracului face baie imediat după - şi are grijă să îşi cureţe bine unghiile cu manichiura stricată? Nu are nici un afurisit de sens. Şi apoi, a mai fost şi detaliul fericit că a sunat atât la ziar, cât şi două posturi de televiziune - de pe patul de spital.

-Ţi-am spus. îşi verifică telefonul în cazul în care Liz- zie sunase înapoi şi cumva nu auzise. îmi distruge viaţa, asta face.

-Nu şi dacă am vreun cuvânt de spus.

Lane încercă să o sune pe Lizzie pentru a treia oaTă. Puse din nou telefonul jos.

- Cum arăta? Chantal. Când a ajuns la spital.

Samuel T. se ridică din nou.

- Voi vedea ce pot face.

Când uşa sălii de interogatoriu se închise din nou, Lane îşi făcu de lucru cu telefonul. Se gândi

să trimită un mesaj, dar se îndoi că asta avea să schimbe ceva.

Incredibil. Literalmente, nu îi venea să creadă că i se întâmpla asta din nou - aceleaşi două femei, aceeaşi poveste... Iar în ceea ce privea deznodământul?

îi era al naibii de groază că ştia deja răspunsul la asta.

Samuel T. reveni peste zece minute, cu un plic.

- Poftim!

Lane îl luă şi îl deschise. Scoţând patru fotografii, se încruntă.

Doi ochi înnegriţi. Vânătăi pe părţile laterale ale feţei. Urme de strangulare pe gât.

- Este rău, zise el scurt.

Deşi între el şi Chantal nu era loc decât de ură şi ne- înţelegeri, nu îi plăcea să vadă pe nimeni în halul ăsta - cu atât mai puţin pe o femeie. Şi era imposibil să îşi fi provocat singură toate astea.

Cea de-a doua şi a treia fotografie erau prim-planuri. Cea de-a patra era...

Lane reveni la cea de-a treia. Aplecându-se mai aproape, studie detaliul de pe obrazul ei. Apoi, scăpă imaginile pe masă şi se lăsă pe spate, închizând ochii.

- Ce este? întrebă Samuel T.

Lane întoarse fotografia şi arătă cu degetul spre ea.

-Tatăl meu i-a făcut asta.

- De unde ştii?

Cu o claritate al naibii de cumplită, îşi aminti noaptea aceea îngrozitoare de Anul Nou, pe când era copil şi fratele său încasase o bătaie pentru ceilalţi.

- Când obişnuia să îl lovească pe Edward, inelul lui cu sigiliu lăsa pe piele exact acelaşi semn.

Samuel T. blestemă printre dinţi.

- Stai un pic. Lasă-mă să îl aduc pe

investigator înapoi. Vor dori să ştie despre asta.

în timp ce conducea spre muncă, Lizzie nu se putu abţine să nu se gândească la drumul din urmă cu câteva zile, când ambulanţa aceea trecuse de ea şi continuase să urce dealul de la Easterly.

Avu acelaşi sentiment prevestitor acum. Şi aceeaşi groază de a-l vedea pe Lane.

Fără radio astăzi. Nu voia să rişte şi să audă cum staţia locală de radio intervenea cu veşti importante despre faptul că unul dintre cei mai de seamă bărbaţi din Charlemont îşi băgase soţia însărcinată în spital. Gre- ta îi spusese detaliile importante. Acestea nu aveau să schimbe povestea, iar ea se simţea deja destul de rău.

Trecând pe lângă poarta principală, se îndreptă către cea din spate, trecu de câmpurile cultivate şi de sere şi merse până la magazia îngrijitorului. Fiindcă venise atât de devreme, nu mai era nimeni în preajmă, nici măcar Gary.

Pe pilot automat, îşi opri camionul şi întinse mâna după geantă.

- Fir-ar!

O lăsase acasă. Ceea ce însemna că nu avea nici ochelari de soare, nici cremă de protecţie solară, nici pălărie.

Nu conta.

Dură multă vreme să ajungă la uşa din spatele proprietăţii. Poate din cauza epuizării. După ce Greta plecase, în cele din urmă, de la ea, după ora unu noaptea, rămăsese trează ca să privească răsăritul peste dezastrul din curtea ei.

O metaforă drăguţă pentru viaţa ei.

Intrând prin bucătărie, o găsi pe domnişoara Aurora aplecată peste plită.

- Bună dimineaţa. L-ai văzut pe domnul Harris?

Domnişoara Aurora întoarse cu spatula ouăle din

tigaie.

- Este acolo. Nu am nici o comandă pentru familie în dimineaţa aceasta, aşa că fac asta pentru mine. O să mănânc în camera de odihnă peste zece minute.

- îmi pare rău, trebuie să...

- Ne vedem acolo.

Lizzie trase adânc aer în piept.

-Voi încerca să ajung.

Ieşi din bucătărie şi merse la uşa domnului Harris. înainte să bată, aruncă o privire înapoi la biroul Rosalin- dei. Un sigiliu al poliţiei fusese pus pe uşă şi o bandă de protecţie trecea de la o latură a tocului la cealaltă.

Majordomul deschise uşa şi sări înapoi.

- Domnişoară King?

-Trebuie să vorbesc cu dumneata.

Domnul Harris se încruntă, dar ceva din expresia ei trebuie să fi trecut de atitudinea lui arogantă.

- Intră, te rog.

Nu mai fusese niciodată în biroul acela, întrucât îi raporta direct Micuţei V.E., înainte ca femeia să se fi închis în camera ei - şi, după aceea, ea şi Greta lucraseră pe proprietate fără a mai da cuiva socoteală.

în mod previzibil, decorul era englezesc, cu tot felul de cărţi legate în piele, fotolii de epocă şi covoare per- sane de culoare grena. Mai în spate, se afla o bucătărie îngustă, şi, pe partea cealaltă, la fel ca în apartamentul domnişoarei Aurora, era o uşă închisă, despre care ea bănuia că ducea la dormitor şi la baie.

- îmi prezint preavizul, zise ea. Două săptămâni. I-aş fi spus Rosalindei, dar...

Domnul Harris merse şi se aşeză în spatele unui birou sculptat care avea acte pe el, dar nici un computer sau laptop.

-Aceasta este o surpriză.

- Este în contractul meu. Nu trebuie să anunţ decât cu două săptămâni înainte.

- Pot să întreb de ce?

- Doar o schimbare a elementelor de interes. Mă tot gândesc la asta de ceva timp.

-Aşa, carevasăzică? îşi împreună mâinile. Aşadar, nu are nimic de a face cu informaţiile care au venit ieri-seară?

- îmi pare rău că familia trebuie să treacă prin toate astea.

Domnul Harris ridică 4mtr-o sprânceană.

-Nu pot face nimic ca să te conving să rămâi?

- M-am hotărât deja. Dar mulţumesc.

Apoi plecă, ieşind pe coridor şi închizând uşa în urma ei. Rămase pe loc doar o clipă, înainte să se scuture şi să se îndrepte spre cea mai apropiată uşă care dădea în grădină. Cu petrecerea încheiată şi curăţenia terminată, putea să revină la treburile ei.

Care, Dumnezeule, aveau să includă foarte mult timp petrecut în sere, cât putea de departe de casă.

Ajunsese la hotărârea aceasta cu Greta, în timp ce răseseră toată îngheţata de piersici, între prima criză de plâns şi cea de-a doua.

La urma urmei, nu voia să creadă că Lane ar fi putut să o rănească pe Chantal în halul acela, dar nu asta era ceea ce conta.

Nici măcar nu conta dacă Cantal era sau nu însărci- nată - sau al cui era copilul dacă exista.

Simplul adevăr era că, după aproape o decadă alături de membrii acelei familii, ajunsese să îşi dea seama că aceştia erau diferiţi de ea într-un mod fundamental - şi nu pentru că familia Bradford avea mai mulţi bani decât avea ea să vadă în câteva vieţi. De unde venea ea, oamenii se căsătoreau şi aveau copii; contribuiau la fondul de pensii; şi mergeau într-o vacanţă pe an într-un loc ca Disney sau Sandals. îşi plăteau taxele la timp,

sărbătoreau căsătoriile şi naşterile cu mese în familie şi nu îşi înşelau nevestele sau soţii.

Trăiau vieţi demne, modeste, nemarcaţi de genul de dramă nebună care se petrecea în familia Bradford.

Era limpede că nu putea avea încredere în ea să îşi păstreze capul pe umeri în preajma lui Lane, aşa că avea să rezolve problema evitând apropierea.

Era vremea să plece.

La sere, intră în prima la care ajunse, fiind mai mult decât pregătită să se apuce de răsaduri - care acum nu mai erau deloc răsaduri. Dar, înainte să meargă la postul de aprovizionare ca să îşi ia foarfecele, se opri şi îşi scoase telefonul.

Ce făcu apoi dură nu mai mult de o clipă.

Transferă 7 486,79 dolari din economiile ei... în contul ipotecii sale.

îşi achită ferma.

Probabil nu era cea mai deşteaptă mişcare, având în vedere că avea să o vândă dacă se muta din nou undeva în nord - şi trebuia să recunoască că aceasta era o posibilitate foarte reală. Dacă nu alegea să lucreze pentru o altă mare proprietate de aici - ai cărei proprietari ar primi, fără îndoială, în mod regulat vizita unor membri ai familiei Bradford -, avea să fie nevoită să se mute şi nu prea îşi permitea să păstreze o casă „de vacanţă" pe care nu avea să o folosească niciodată.

Aşa că, da, cu atât de puţin rămasă datoare către bancă, ar fi fost la fel de uşor să aştepte până termina de plătit proprietatea.

Mândria însă făcu tranzacţia.

Mândria şi sentimentul că, oricât de lovită fusese de povestea cu Lane, îşi atinsese ţelul stabilit când cumpărase ferma.

îşi dorise ceva care să îi aparţină doar ei, un cămin pe care să îl fi ales şi pe care să îl fi plătit şi întreţinut ea însăşi.

Faptul că nu era datoare nici un cent echilibra

toate celelalte sentimente pe care le avea.

Dovada fermă că nu eşuase complet să aibă grijă de ea.

Lane se întoarse la Easterly de îndată ce fu eliberat.

Ei bine, mai puţin drumul până acasă la Sarnuel T., pentru a-şi lua maşina.

Intră pe drumul din spate, trecând cu maşina pe lângă câmpuri şi sere, pentru că dorea să vadă dacă Lizzie se afla pe proprietate.

Era. Camioneta ei maronie pe care o folosea la fermă era parcată alături de alte vehicule, iar el trase aer în piept.

- La naiba!

înaintând până la garaj, îşi parcă Porsche-ul sub magnolie şi merse direct la uşa din spate a centrului de afaceri. După ce introduse codul pe care Edward îl pusese să îl folosească, deschise larg uşa şi păşi furios până la zona de primire, trecând pe lângă birouri, sala de conferinţe şi sala de mese.

Femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în costume ridicară alarmaţi privirea, dar el îi ignoră.

Nu se opri până nu fu înăuntrul biroului de sticlă al asistentei tatălui ei.

- Intru să îl văd.

-Domnule Baldwine, nu puteţi...

- Pe dracu' nu pot!

-Domnule Baldwine, este...

Lane izbi uşa de perete şi...

Se opri brusc. Tatăl lui nu se afla în spatele acelui birou.

-Domnule Baldwine, nu ştim unde este.

Lane aruncă o privire peste umăr.

- Poftim?

-Tatăl dumneavoastră... trebuia să plece într-o călătorie azi-dimineaţă, dar nu şi-a făcut apariţia la aeroport. Pilotul a aşteptat o oră.

- Desigur, ai sunat acasă.

-Şi pe telefonul mobil. Femeia îşi acoperi gura cu mâna. Nu a mai făcut asta niciodată.

- Rahat!

Lane ieşi în goană, cu asistenta strigând în urma lui:

-Vă rog, îi spuneţi să mă sune?

Aflat din nou sub lumina soarelui de dimineaţă, începu pur şi simplu să alerge. Dând buzna în bucătăria vilei, alergă pe lângă mesele de oţel şi împinse cu putere uşa care ducea la holul personalului. Urcă treptele din spate câte două odată, aproape răsturnând o cameristă care dădea cu aspiratorul la etajul al doilea.

Pe coridor. Trecu de camera lui. De a lui Chantal.

Până la a tatălui său.

Derapând înainte să se oprească în faţa uşii, nu fu pregătit să aibă un alt moment Rosalinda, partea a II-a, cu propriul tată, dar nu pentru că nu voia să vadă un alt cadavru.

Dacă bărbatul urma să aibă nevoie de un coşciug, Lane avea să fie cel care avea să pună capul nemernicului aceluia pe perna tapiţată.

Lane deschise.

-Tată, urlă. Unde eşti?

Grăbindu-se înăuntru, se opri şi închise uşa în spatele lui - doar pentru cazul în care bărbatul era în viaţă: Lane se gândi că era deja în belele cu procesul pentru agresiune, nu voia să rişte acuzaţiile să aibă temei.

Avea să îl rănească pe bărbat.

Poate că Chantal era o târfă şi o mincinoasă, dar femeia nu ar trebui lovită niciodată. Indiferent de circumstanţe.

-Unde dracului eşti? mormăi el, deschizând uşa de la baie.

Când nu îl găsi pe bărbat spânzurat în cabina de duş, se dădu înapoi şi merse în dressing.

Nici aici nu găsi nimic.

Ba nu, aşteaptă.

Valiza tatălui său, cea cu monogramă, pe care o folosea atât de des, era deschisă şi parţial umplută. Dar... prost făcută. înăuntru, hainele erau în dezordine, aruncate în grabă de cineva care avea prea puţină experienţă sau deloc în a face asta singur.

Lane scotoci, dar nu găsi nici un bilet.

Ceasul preferat al tatălui său, Audemars Piguet Royal Oak, nu se afla la locul său din cutia pentru ceasuri căptuşită cu catifea. Şi portofelul lipsea.

Revenind în cameră, verifică totul, dar nu găsi prea multe indicii. Abia intrase aici... Iisuse, nu credea să mai fi fost vreodată aici. Cel mai mult se apropiase atunci când, foarte rar, trecuse pe culoar în timp ce tatăl său intra sau ieşea şi zărise interiorul doar pentru o clipă.

Urmându-şi instinctul, ieşi, închise din nou uşa şi o luă pe scările personalului pană ajunse din nou la primul etaj. îi luă mai puţin de un minut să ajungă la garaje şi să intre prin zona de depozitare. în partea îndepărtată a acelei încăperi, numără maşinile. Maşina Phantom era încă acolo, dar lipseau două Mercedesuri. Evident, Chantal fusese într-unui din ele.

Tatăl lui trebuia să îl fi luat pe celălalt.

întrebarea era... încotro.

Şi când.

capitolul 44

- Nu poţi face din nou asta. Haide acum, trezeşte-te.

Edward lovi mâna care trăgea de braţul lui.

- Lasă-mă-n pace!

- Ba pe dracu'! Este frig aici, şi nu poţi să faci asta.

Edward deschise uşor ochii. Lumina intra prin

trapa din capătul grajdului, capturând vârtejuri de praf. O iapă necheză de pe partea cealaltă şi cineva lovi în boxa lor şi, undeva, în depărtare, surprinse mârâitul grav al unuia dintre tractoare.

Sfinte Sisoe, cât îl durea capul! Dar era nimic în comparaţie cu fundul. Ciudat cum o parte a trupului putea să fie complet amorţită, şi totuşi să doară.

Erau două Shelby care stăteau în faţa lui, şi se luptă să le aducă laolaltă şi în prim-plan. Cea mai nouă angajată a lui stătea acolo ca o profesoară dezaprobatoare, cu mâinile sprijinite în şolduri, şi picioarele ei, îmbrăcate în blugi şi încălţate cu cizme, erau proptite ca şi cum se gândeau că i-ar putea folosi capul pe post de minge de fotbal.

- Credeam că nu înjuri, mormăi el.

-Nu o fac.

- Păi, cred că tocmai ai spus un cuvânt urât.

Ea miji ochii.

-Te ridici sau te iau cu mătura de aici, alături de restul gunoaielor?

- Nu ştii că un „dracu'" rostit poate deschide poarta de acces? Este aşa cum se presupune că este marijuana, înainte să îţi dai seama, o să arunci cu „la dracu'" în stânga şi în dreapta.

- Bine. Stai acolo. Vezi dacă îmi pasă.

Când ea se întoarse şi se îndepărtă, el strigă:

- Cum a fost la întâlnire?

Ea se răsuci pe călcâie.

- Despre ce vorbeşti?

-Cu Moe.

Spunând asta, se chinui să se ridice de pe podeaua rece. Când nu reuşi, ridică dintr-o sprânceană.

-Ştii ceva, cred că te voi lăsa acolo.

Deasupra capului lui, Neb necheză ca şi cum armăsarul râdea de el.

- Bine. Pentru mine nu contează.

Mâna îi alunecă, şi trupul i se lovi din nou de ciment cu atâta putere, încât dinţii îi clănţăniră.

-Te vei sinucide, mormăi ea întorcându-se din drum.

Shelby îl săltă cu toată grija pe care cineva ar putea-o oferi unei greble căzute - dar trebuia să îi recunoască meritele. Deşi ea nu îi ajungea decât până la piept, era mai mult decât destul de puternică încât să îl ducă de-a lungul aleii, să îl scoată din grajd şi să traverseze pajiştea până la căsuţa lui.

Odată ce ajunseră înăuntru, el îi făcu semn cu capul către fotoliul său.

-Acolo ar fi...

- Eşti în hipotermie. Nu o să vezi aşa ceva.

Până să îşi dea seama, ea îl aşezase pe scaunul toaletei sale şi pregătea baia.

- Preiau eu de aici, zise el, lăsându-se pe o parte şi permiţând peretelui să îl susţină. Mulţumesc.

Tocmai îşi închidea ochii, când ea îl plesni peste faţă.

-Trezeşte-te!

Durerea îl făcu să se adune, şi el îşi frecă obrazul.

- Ţi-a plăcut asta?

- Da, mi-a plăcut. Şi aş face-o din nou. îi vârî periuţa de dinţi în gură. Foloseşte asta.

Era greu să spună ceva cu afurisita aia de periuţă în gură, aşa că făcu ce îi ceruse ea, frecând partea stângă, cea dreaptă, în faţă, jos. Apoi, se aplecă şi scuipă în chiuvetă.

- Nu este chiar aşa frig, zise el.

- De unde ştii? Eşti plin până la refuz de băutură. Azi-noapte au fost zece grade...

- Ce faci? întrebă el când mâinile ei se îndreptară către hanoracul lui.

-Te dezbrac.

- Serios?

în timp ce ea se ocupa de hainele lui, el privi la trupul ei. Era greu de zărit prea mult din el cu hanoracul pe care îl purta, iar el se hotărî să întindă mâna ca să îi verifice taîia...

Ea se opri. Păşi înapoi.

- Nu mă interesează asta.

- Atunci, de ce îmi scoţi hainele?

- Pentru că ai buzele albastre.

- Opreşte-l. Arătă cu degetul către robinet. Preiau eu de aici.

- Te vei îneca.

- Şi ce dacă? Şi apoi, nu vrei să vezi ce este acolo jos.

-Voi aştepta afară.

închise uşa când ieşi, dar el nu făcu nimic. Doar se relaxa şi privi la apa aburindă.

- Nu aud zgomot de bălăceală.

-Nu este destul de mare încât să înot în ea.

Cioc. *Cioc. Cioc.*

- Pune-te pe treabă, domnule Baldwine.

-Acela este tatăl meu. Iar el este un nemernic. Eu sunt Edward.

-Taci din gură şi intră în apă.

Chiar şi prin ceaţa amorţelii date de beţie, simţi ceva luând naştere în el. Presupuse că era vorba despre respect.

Cui îi păsa...

Bum, bum, bum!

-Vei sparge uşa aia, strigă el acoperind zgomotul. Credeam că nu vrei să mă vezi gol.

-în apă. Acum, io tăie ea. Şi nu vreau, îţi aminteşti?

Edward se sprijini cu braţele de chiuvetă şi de partea din spate a toaletei demodate, apoi îşi ridică trupul. Hainele erau o pacoste, dar le scoase... şi apoi, fu în cadă. în mod ciudat, apa caldă avu efectul opus celui pe care ar fi trebuit să îl aibă. în loc să îl încălzească, îl făcu să simtă că îngheaţă, aşa că începu să tremure atât de rău,

încât făcu valuri.

îşi încrucişă braţele peste piept, cu dinţii clănţănin- du-i şi inima abia bătând.

- Eşti bine acolo? întrebă ea. Când el nu răspunse, Shelby spuse mai tare: Edward?

Uşa se deschise brusc, iar ea se năpusti în baie. în timp ce ea îl privea de sus, tot ce putu el să facă fu să se uite ţintă la apa murdară - şi să spere că îi acoperea picioarele fusiforme, sexul fleşcăit şi pielea albă cu cica- tricile purpurii.

Fu destul de sigur că o auzi icnind.

Zâmbind în sus, către ea, spuse:

-Frumuşel. Nu-i aşa că sunt frumuşel? Crezi sau nu, sunt complet funcţional. Ei bine, viagra este de ajutor. Fii drăguţă, te rog, şi adu-mi nişte alcool. Cred că mă detoxific.

-Ai... îşi drese glasul. Ai n-n-nevoie de medic?

- Nu, doar de nişte Jim Beam. Sau Jack Daniels.

Cum ea doar îl privi stăruitor, el arătă cu degetul prin
uşa din spatele ei.

-Vorbesc serios. Am nevoie de alcool.

Când Shelby Landis ieşi cu spatele din baie şi închise uşa, intenţiona să îi dea ce îi ceruse.

Avea experienţă cu alcoolicii. îi adusese bătrânului ei băutura de o mie de ori - şi, de obicei, tot dimineaţa.

Nu fusese însă pregătită să îl vadă pe acel bărbat, cu capul lui cu păr negru plecat ca şi cum era ruşinat de trupul lui prea slab şi mutilat, mândria lui de bărbat fiind la fel de sfâşiată precum carnea încă nevindecată. Fusese cândva o mare forţă; tatăl ei îi spusese poveştile despre poziţia lui dominantă în afaceri, la curse, în societate.

Auzise despre familia Bradford de când era

tânără. Tatăl ei refuzase să bea altceva în afară de băutura lor No.Fifteen - şi la fel făceau cei mai mulţi dintre oamenii pe care îi cunoştea şi care se ocupau de cai.

Ducându-şi mâinile la faţă, şopti:

-Ce mi-ai făcut, bătrâne?

De ce o trimisese el aici?

Se temea de răspuns. Chiar se temea. Ar fi preferat să nu fie o unealtă care să muncească pentru a plăti datoriile altcuiva.

- Shelby?

Dumnezeule, era ca tatăl ei. Felul în care îi rostise numele. închizându-şi ochii, respiră blestemând. Apoi, se simţi vinovată.

- Iartă-mă, Doamne. Nu ştiu ce spun.

Privind în jur, descoperi un rând de sticle de alcool în faţa unuia dintre rafturile pline de trofee argintii.

Dacă el avea să încerce să iasă singur din cada aceea, avea să cadă şi să se lovească la cap. Şi atunci, ce aveau să facă? în plus, ştia cum mergeau lucrurile cu alcoolicii. Tremurul acela nu avea să înceteze până când bestia aflată înăuntru nu avea să primească hrana de care avea nevoie.

-Vin, strigă ea. Ce doreşti?

- Nu contează.

Scoţându-şi haina cu care fusese la grajduri, i se făcu rău de la stomac când luă o sticlă de gin şi se întoarse la uşa închisă. Nu se deranjă să bată, ci intră pur şi simplu.

-Poftim. Scoase capacul. Bea din ea.

Era imposibil ca el să se descurce singur cu sticla, şi întindea gura ca un mânz nou-născut care fusese părăsit de mama lui.

Luă două sau trei înghiţituri mari. Şi o alta.

- Acum, este cald.

Punând ginul lângă cadă, ca Edward să poată ajunge la el dacă dorea, luă un prosop mare şi îl

afundă în apa din spatele lui. Când fu îmbibat, îl înfăşură peste spinarea lui arcuită şi peste coaste. Apoi, începu să se ocupe de capul lui cu o cârpă, udându-i părul şi dându-i'l pe spate.

Fără ca el să ceară, ea ridică din nou sticla de gin, iar el bău cu sete.

Spălarea cu săpun şi cu şampon îi aminti de îngrijirea unui animal salvat nu de mult. Era temător, ezitant. Neîncrezător.

Pe jumătate mort.

-Trebuie să mănânci, zise ea cu voce spartă.

„Nu am puterea asta în mine, Doamne. Nu pot face asta din nou."

Nu reuşise să îl salveze pe ticălosul de taică-său. Să piardă doi bărbaţi într-o singură viaţă părea un eşec prea greu de îndurat.

-Merg să îţi aduc un schimb de haine.

-Nu trebuie s-o faci.

- Da, zise ea scurt. Ştiu.

capitolul 45

-Aşadar, facem din nou asta?

Lizzie se opri în toiul mutării unei alte tulpini de iederă într-un ghiveci nou. închizând ochii, respiră adânc.

Aşteptase ca Lane să vină şi să o caute.

- Ei bine, vom face faza aia în care tu auzi ceva ce nu îţi place şi mă îndepărtezi? Pentru că, dacă acesta este scenariul pe care îl jucăm aici - şi al naibii de sigur aşa pare . bănuiesc că ar trebui să iau pur şi simplu un avion spre New York în loc să pierd timpul amândurora.

Obligându-şi mâinile să continue, ea puse reţeaua de rădăcini în gaura pe care o săpase în ghiveci şi începu să ridice pământ proaspăt ca să umple gaura.

- Ceva ce nu doream să aud, repetă ea. Da, ai putea spune că vestea că soţia ta este însărcinată -

din nou - este un lucru despre care aş fi preferat să nu fi auzit. Mai ales că am aflat despre asta imediat după ce am făcut sex cu tine. Şi apoi, a mai fost minunata veste că erai arestat pentru că ai băgat-o în spital.

Când el nu mai spuse nimic, Lizzie aruncă o privire către el. bane stătea chiar la intrarea în seră, în locul unde s-ar fi aflat Greta dacă Lizzie nu i-ar fi spus acesteia că avea nevoie de puţin timp singură.

- Chiar crezi că sunt în stare de aşa ceva? întrebă el cu glas stins.

-Nu ţine de mine să decid nimic de genul acesta, îşi concentra din nou atenţia asupra a ceea ce făcea. Singurul lucru pe care îl voi spune este că cel mai hun indiciu al unei purtări viitoare este felul în care cineva s-a comportat în trecut. Iar eu nu pot... nu mai pot să fac asta cu tine. Nu contează pentru mine dacă ceva din toate astea este sau nu adevărat.

După ce bătători cu mâna pământul proaspăt, se întinse după stropitoare şi turnă nişte apă la rădăcina iederii. Peste alte trei luni, planta avea să fie gata să fie mutată afară, într-unul dintre straturi sau la baza unui zid. Aveau noroc cu pământul care acoperea proprietatea, dar era nu strica să ai rezerve.

Ştergându-şi mâinile pe partea din faţă a şorţului, se întoarse cu faţa la el.

- Plec. Mi-am prezentat preavizul. Aşa că nu ai de ce să îţi faci griji că trebuie să te întorci la New York.

Nu avu nici o problemă să îl privească în ochi. Să îi privească faţa. Să ia poziţia de atac.

Era uimitor cât de calm puteai deveni cu alţii când ştiai unde te aflai tu însuţi.

-Chiar crezi că aş putea face asta unei femei, repetă el.

- Nu este treaba mea, Lane. Pur şi simplu, nu

este.

După un moment, el încuviinţă din cap.

-Bine. De acord.

Când el se răsuci pe călcâie şi deschise uşa, ea trebui să admită că era un pic surprinsă. Se aşteptase din partea lui la o tărăgănare. Un torent de persuasiuni pe care ea avea să îl respingă. Un fel de te iubesc, Lizzie, chiar te iubesc.

- îţi doresc tot binele, Lizzie, zise el. Ai grijă!

Şi asta... fu tot.

Uşa se închise singură. Şi, pentru o clipă, ea avu impulsul absolut absurd de a merge după el şi de a-i ţipa în faţă că era un nemernic al naibii de colosal că o sedusese aşa cum o făcuse.

Dacă era să se ia după acel rămas-bun, pentru el nu părea să conteze deloc dacă ea era în viaţa lui sau nu.

„Bine de ştiut", se gândi ea cu amărăciune. „Bine de ştiut."

„Iată cum stă treaba", îşi zise Lane gândindu-se la dezastrul din viaţa lui. Erau momente în viaţă când, oricât doreai să lupţi pentru ceva, pur şi simplu trebuia să renunţi.

Nu trebuia să îţi placă eşecul.

Nu trebuia să te simţi al naibii de încântat de felul în care sfârşiseră lucrurile.

Nu te îndepărtai de rahat basma curată, fără să fii afectat de pierdere - ba chiar infirm.

Dar trebuia să renunţi la rahatul acela, pentru că nu ajungeai nicăieri dacă îţi consumai energia, şi puteai la fel de bine să te obişnuieşti cu asta.

Era singura lecţie pe care tatăl lui îl învăţase. I-ar fi plăcut să fi avut o figură masculină pe care să o poată privi cu respect, care să îl facă mândru, de care să se simtă respectat? La naiba, da. Ar fi fost grozav să nu crească într-o casă în care sunetul mocasinilor pe podeaua de marmură să nu îl facă să fugă să se ascundă? Evident. I-ar fi fost de folos nişte sfaturi părinteşti, mai ales într-un moment ca

acesta?

Da. Chiar i-ar fi fost.

Nu aşa merseseră lucrurile pentru el.

Şi, în mod similar, dacă Lizzie King credea sincer că exista chiar şi o posibilitate, oricât de mică, ca el să fi ridicat mâna la o femeie în felul acela, atunci nu exista nici o speranţă pentru ei doi. Indiferent de ce i-ar fi spus el sau de cum ar fi încercat să explice lucrurile... ea nu îl cunoştea cu adevărat şi, mai important, ea nu avea cu adevărat încredere în el.

Faptul că totul era o mare minciună? Faptul că Chantal îl înşelase, din nou, răpindu-i femeia pe care o iubea?

Ghinioane!

Au! Au! Au!

Mergi şi cere-i lui Moş Crăciun un tată nou. Pune-o pe Zâna Măseluţă să îţi aducă o iubită nouă.

În fine.

Lăsând Easterly în praf, se avântă pe autostradă şi depăşi cu mult limita de viteză pe drumul său către Aeroportul Internaţional Charlemont - nu pentru că era grăbit sau pentru că avea să întârzie, ci pur şi simplu, ce dracului?! Maşina făcea faţă - şi, deocamdată, chiar era treaz.

Zona pentru sosirile şi plecările particulare îi oferi ocazia de a ieşi din aglomeraţia care încercuia uriaşa clădire, iar el ţâşni pe o alee îngustă care ducea la un terminal separat. Parcând exact în faţa uşilor duble, coborî din maşină, dar lăsând motorul pornit.

Jeff tocmai intra în clădirea somptuoasă, din metal şi sticlă, şi, chiar dacă nu trecuseră decât câteva zile, părea să fi trecut un secol de când Lane jucase jocul acela de poker şi fusese enervat de pipiţa aia.

Jeff era îmbrăcat ca un bărbat de pe Wall Street,

cu ochelarii lui fără rame, costumul negru şi cămaşa albă impecabilă. Ba chiar avea şi o cravată roşie.

-Ai fi putut să te îmbraci cu pantaloni scurţi, zise Lane când dădură mâna.

-Vin de la birou, idiotule. Accentul acela, în acelaşi timp străin şi familiar, era exact ce îi trebuia în clipa asta. Dumnezeule, arăţi ca dracu'! zise Jeff în vreme ce îşi lua bagajul. Viaţa de familie nu îţi prieşte, în mod clar.

- Oricum, nu a mea. Spune-mi, avionul tău este încă aici?

- Nu pentru multă vreme. Este realimentat. De ce? Când Lane nu făcu decât să privească afară, la piste, prietenul său înjură. Nu. Nu, nu ai făcut asta. Nu m-ai târât până aici, la sud de Mason Dixon, doar ca să mă alarmezi degeaba, şi acum vrei să te întorci în Manhattan. Serios, Lane!

Preţ de o clipă, Lane stătu în cumpănă: să rămână, doar ca să îl pună pe tatăl său la zid pe multe planuri, sau să plece, pentru că se săturase până peste cap de tot rahatul.

Poate că el şi Lizzie aveau ceva în comun, la urma urmei.

Păcat că nu era o opinie corectă asupra caracterului său.

- Lane?

-Să mergem, zise acesta, ridicându-şi şapca roşie şi luând cele două valize de piele. Când ai fost ultima oară la Easterly?

- La un derby de acum un milion de ani.

- Nu s-a schimbat nimic.

Afară, deschise portbagajul Porsche-ului şi puse bagajul înăuntru; apoi, el şi Jeff porniră, ocolind aeroportul şi ţâşnind pe autostradă.

- Carevasăzică, o voi întâlni pe femeia asta a ta, Baldwine?

- Probabil că nu. îşi dă demisia.

- Păi, asta s-a dezumflat rapid.

- Mda. Nu te preface că nu ai văzut ştirile.

- Mda, sunt pretutindeni,. Cred că eşti responsabil pentru reînvierea ziarului tipărit.

Felicitări!

*Dinast
ia*

Lane înjură şi acceleră pe lângă un camion cu remorcă.

- Nu este un premiu pe care să îl aştept cu nerăbdare, te asigur.

-Stai, îşi dă demisia[7] Vrei să spui că lucrează pen- tru familia ta? Chestia asta este ca în filmul *Sabnna,* bătrâne?

-Lizzie este horticultorubşef de pe proprietate. Sau a fost.

- Nu doar o grădinăreasa, ha? Are sens. Urăşti femeile proaste.

Lane îi aruncă o privire.

- Nu te supăra, dar putem vorbi despre altceva? Cum ar fi, poate, că familia mea îşi pierde toţi banii? Am nevoie să fiu înveselit.

Jeff clătină din cap.

-Tu, prietene, ai o viaţa dată naibii.

-Vrei să facem schimb? Pentru că, în clipa de faţă, caut o cale de ieşire din toate astea.

capitolul 46

În noaptea aceea, când Lizzie veni acasă, nu era nici urmă de ciot în curtea ei.

Coborând din camioneta ei, privi în jur. Yarisul se afla acolo unde fusese strivit, maşinuţa deformată cu ferestrele ei sparte, interiorul ud leoarcă şi plin de frunze arătând în continuare ca ieşită dintr-un joc video. Dar ciotul dispăruse, pământul tiind acoperit doar de rumeguş proaspăt, cu miros dulceag.

„Să nu îndrăzneşti, Lane“, se gândi în sinea ei.

„Să nu cumva să îndrăzneşti să ai grijă de mine acum.“

Privi în sus şi văzu că porţiunea aceea neregulată, unde copacul fusese crăpat, fusese curăţată cu grijă şi acoperită în aşa fel încât să se vindece şi magnificul arţar să supravieţuiască dezastrului.

-Să te ia naiba!

Cel puţin, îi lăsase maşina la locul ei. Dacă ar fi luat-o şi pe ea, l-ar fi contactat ca să afle de unde să îi ia cadavrul, ca să zică aşa.

Ar fi trebuit să ştie mai bine decât să presupună că se terminase între ei.

Mergând spre veranda din faţă, îi vorbi tot drumul...

Lizzie se opri cu piciorul pe prima treaptă. Pe ecranul de la uşa ei, un bilet fusese lipit cu scotch de rama de lemn.

Minunat. Acum, ce mai era? Ceva de genul vai, cel care era mai cu capul pe umeri învinsese, bla, bla, bla.

Era un bărbat bolnav.

Iar ea făcea ceea ce trebuia prin plecarea ei. Deşi ştia că avea să o ucidă plecarea ei, trebuia să se îndepărteze de el, de Easterly, de bucata aceasta bizară din viaţa ei, pe care nu o putea descrie decât ca pe un coşmar.

Obligându-se să se mişte, urcă şi smulse hârtia de pe uşă. Avea de gând să o arunce, dar un impuls bolnav, care zgândărea rana, o împiedică. Desfăcând biletul, ea...

Salutare, vecino. Vacile a ieşit şi este peste tot ***în*** *grădina ta. A stricat straturile din spate.* ***Nu*** *mă pricep la flori, aşa că am avut grijă de copacu' tău. Nevasta ţi-a făcut o plăcintă. Am lăsat-o pă tejghea.*
Buella şi Ross

Expirând, simţi un val de epuizare şi, în loc să înainteze şi să intre în casă, merse şi se aşeză pe leagănul de pe verandă. Lovind scândurile podelei cu piciorul, ascultă greierii şi scârţâitul lanţurilor care erau prinse de tavanul de deasupra capului ei. Simţi briza moale şi caldă pe chip şi privi cum lumina în descreştere a soarelui căpătă o nuanţă de culoarea piersicii, care dădu naştere unor umbre lungi pe pământ.

Trebuia să îşi aranjeze ghivecele pentru verandă...

Nu, chiar nu trebuia.

Buella făcuse o plăcintă inimaginabil de bună. Poate că erau piersici. Sau... afine.

Lizzie se trezi că îşi şterge ochii şi că priveşte îndelung la lacrimile de pe vârful degetelor ei.

Era un lucru îngrozitor să trebuiască să te salvezi părăsind toate acestea, cam ca şi cum, presupuse ea, ar trebui să tai un membru bolnav.

Crezuse că se descurca atât de bine!

Şi apoi, Lane se întorsese aici, pur şi simplu, şi stricase totul.

- Cam atât a luat Edward de acolo, zise Lane în timp ce se plimba de colo-colo prin camera de oaspeţi în care stătea Jeff.

Era cel mai bun dintre apartamente, cu vedere la grădina din spate şi la râu, şi avea un birou destul de mare încât să se califice drept masă de bucătărie. Cu un milion de ani în urmă, camerele acestea fuseseră apartamentul privat al bunicului său, şi, după moartea bărbatului, nimic nu fusese atins decât cât se făcuse curăţenie.

Comentariul lui Jeff fusese banal de sec. Ceva legat de războiul civil care ar fi putut avea comandamentul în această cameră. Sau ceva de genul acesta.

În clipa în care Jeff accesase contul acela fals de e-mail, calificările de şmecheraş dispăruseră şi bărbatul devenise tot numai afaceri.

- Oricum, este aproape vremea cinei. Lane se uită la ceasul lui. Ne aranjăm de obicei. Bine, toată lumea în afară de mine. Aşadar, costumul tău ar trebui să fie în regulă.

-Adu-mi ceva aici, sus, mormăi Jeff smulgându-şi cravata, ochii săi nepărăsind nici o clipă ecranul. Şi am nevoie de nişte coli şi de pix.

-Adică, nu vrei să vezi cum eu şi tatăl meu ne uităm urât unul la celălalt pe deasupra sufleului?

Mda, pentru că Lane aştepta cu *nerăbdare* asta. De asemenea, l-ai putea cunoaşte pe fabulosul nou logodnic al surorii mele. Individul este cam la fel de fermecător precum cancerul.

Când Jeff nu răspunse, Lane traversă şi aruncă o privire peste umărul acestuia. Spune-mi că asta are noimă pentru tine.

- încă nu. Dar va avea.

„Bărbatul potrivit pentru treaba asta“, se gândi Lane când plecă în cele din urmă.

Ieşit pe coridor, se trezi privind lung la uşa camerei mamei sale. Poate că Edward avea dreptate. Poate că, dacă totul avea să explodeze, mama lor nu avea să bage de seamă. Toate acele droguri o ţineau ca într-un cocon şi în siguranţă în delirul ei - un lucru pe care, pentru întâia oară, el ajunsese să îl înţeleagă.

Acestea fiind spuse, cum ar fi acum nişte burbon?

îndreptându-se către scara din faţă, hotărî că avea să sară peste cină. Tot îi venea să îi dea un pumn tatălui său, dar, cu Jeff în casă, avea, speră el, un mod mai bun de a-l doborî pe bărbat.

Apoi, avea să urmeze exemplul lui Lizzie şi avea să dispară, departe de toate astea.

Desigur, ironia era că el se simţea la fel cum se simţise ea.

Aici, totul era mult prea mult, prea complicat, prea poluat.

Poate că avea să se întoarcă la New York - sau poate că era vremea să încerce altceva. Să meargă undeva, dincolo de ocean...

Lane se opri la jumătatea scării principale.

Mitch Ramsey şi doi ofiţeri ai departamentului de poliţie local stăteau în picioare în foaierul de la intrare, cu pălăriile în mână şi chipurile ca scoase dintr-un manual de justiţie criminalistică: total lipsite de expresie.

„Rahat“, se gândi Lane când închise ochii.

Bănuia că Samuel T. fusese în stare să se folosească de reţeaua de amici vechi doar până aici.

- Merg să îmi iau portofelul, mormăi Lane. Şi îmi voi suna avocatul...

Mitch ridică privirea chjar în clipa în care domnul Harris ieşi în grabă din sufragerie.

-Ah, domnule Baldwine, zise majordomul. Aceşti domni sunt aici să vă vadă.

-Mi-am dat seama. Merg doar să îmi iau...

Mitch începu să vorbească:

- Putem discuta undeva în particular?

Lane se încruntă.

- Vreau ca avocatul meu să fie prezent.

Când Mitch doar clătină din cap, Lane aruncă o pri- vire către ceilalţi ofiţeri. Nici unul din ei nu îl privea în ochi.

Lane coborî la parter şi arătă cu mâna, spunând:

- în salon.

Când cei patru intrară în eleganta încăpere, domnul Harris închise uşile duble care dădeau în foaier.

Şi, printr-o înţelegere tăcută, nu fu nimic rostit înauv te ca bărbatul să meargă în cealaltă parte a încăperii şi să închidă şi uşile acelea.

Lane îşi încrucişa braţele peste piept.

-Ce se petrece, Mitch? Cauţi o nouă arestare? Gin, apoi eu... Hei, am o idee. Ce ai zice de tatăl meu...

-Cu profund regret vă informez că...

O lovitură rece de frică îi cutremură trupul.

-Nu Edward, ah, Dumnezeule, te rog, nu Edward...

-... Un cadavru a fost găsit în râu cu vreo două ore în urmă. Avem motive să credem că este al tatălui dumneavoastră.

Respiraţia care părăsi plămânii lui Lane fu uşoară şi ciudat de liniştită.

- Ce... îşi drese glasul. Unde a fost găsit?

- De partea cealaltă a cascadei. Avem nevoie să veniţi cu noi la sediu şi să identificaţi cadavrul. Trebuie să fie cea mai apropiată rudă, dar nu aş pune niciodată o soţie să treacă prin asta dacă pot să evit.

Drept răspuns, Lane merse la căruciorul cu alcool şi îşi turnă un deget din burbonul Family Reserve. După ce îl dădu pe gât, făcu semn cu capul către Mitch şi către ceilalţi doi poliţişti.

- Lăsaţi-mă un moment. Cobor imediat.

Când trecu pe lângă Mitch, bărbatul întinse mâna şi îl apucă de umăr.

- îmi pare rău, Lane.

Lane se încruntă.

- Ştii, nu pot să spun că mie îmi pare.

capitolul 47

Lane nu spuse nimănui unde mergea sau de ce.

Când reveni din camera lui, avea cu el telefonul mobil şi portofelul, şi avu grijă să se ferească de privirea oamenilor aflaţi în sufragerie. În vreme ce pleca de la Easterly alături de Mitch şi de ceilalţi bărbaţi, putu auzi vocea monotonă a lui Richard Pford şi clinchetele moi al argintului lovit de porţelan.

Nu, nu avea să spună nimic nimănui. Nu înainte să fie sigur.

Urcând în spatele jeepului de şerif al lui Mitch, se închise în el şi privi fix înainte, prin parbriz.

Când Mitch fu în spatele volanului, Lane spuse:

- Ştie cineva?

- Până acum, am păstrat tăcerea. Cadavrul a apărut în bazinul de staţionare al unui debarcader aflat la vreo jumătate de kilometru de cascade. Oamenii care au anunţat sunt oameni buni. Erau tulburaţi şi nu au dorit multă atenţie din partea presei sau reporteri pe proprietatea lor. Totuşi, nu

va dura la infinit.

Drumul până la morgă fu unul bizar, timpul încetinind şi aproape târându-se, totul fiind prea luminos, prea clar, prea strident. Şi, odată ce fură în interiorul acelei clădiri anoste, utilitare, toate astea se înrăutăţiră, până când el simţi că se poticneşte, suprarealis- mul întregii situaţii ducând cu gândul la un desen de Jerry Garda.

Îl urmă pur şi simplu pe Mitch, oriunde mergea acesta, şi nu dură mult până când se trezi într-o sală de aşteptare mică, de mărimea unei debarale. Pe centrul peretelui din faţa lui exista o perdea care fusese trasă peste ceea ce bănuia el că era o fereastră mare de sticlă. Lângă perdea se afla o uşă.

- Nu, zise Lane. Vreau să îl văd faţă în faţă.

Urmă un moment de stânjeneală.

-Ascultă, omule, cadavrul arată rău. A căzut în cascadă, şi poate chiar a fost târât. Va fi mai uşor...

-Nu mă interesează să fie uşor. Lane îl privi cu ochii mijiţi. Vreau să intru acolo.

Mitch înjură.

- Rămâi aici o clipă.

Când şeriful dispăru prin uşa aceea, Lane fu bucuros că individul nu se împotrivise - pentru că nu voia să admită în faţa bărbatului că trebuia să se apropie pentru că voia să fie sigur că tatăl lui era cu adevărat mort.

Ceea ce era o idioţenie.

Ca şi cum poliţiştii şi-ar fi pierdut timpul ca să inventeze rahatul acesta.

Mitch se întoarse şi lăsă uşa deschisă.

- Intră.

Intrarea în spaţiul cu faianţă fu un lucru pe care Lane avea să şi-l amintească pentru tot restul vieţii. Şi, Iisuse, fu exact ca în filme: în mijlocul spaţiului, pe o masă din oţel inoxidabil cu roţi, se afla un sac pentru cadavre.

în mod absurd, observă că era exact la fel ca acela în care fusese pusă Rosalinda.

Aflată pe margine, o femeie în halat alb stătea în picioare cu mâinile înmănuşate împreunate în faţă.

- Dacă sunteţi gata...

-Da.

Ea ridică mâna şi apucă fermoarul. Trăgând în jos vreun metru, desfăcu larg sacul. Lane se apropie, dar mirosul de apă şi putreziciune îl făcu să se retragă. Nu se aşteptase ca ochii tatălui său să fie deschişi.

- El este, spuse Lane.

- îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, zise legistul când începu să tragă la loc fermoarul sacului.

Cum ea îşi încheiase treaba, Lane presupuse că voiau ca el să plece, dar el rămase pur şi simplu acolo, privind îndelung cadavrul.

Tot felul de imagini îi apărură în minte, o amestecătură de lucruri din trecut şi din prezent.

Nu mai exista viitor. Nu avea să mai existe nimic legat de bărbatul acesta de acum încolo.

Dintre toate felurile în care îşi imaginase că lucrurile aveau să ia sfârşit între ei... acest moment tăcut, în frigul acesta, cu Mitch Ramsey de o parte a sa şi un străin complet necunoscut de partea cealaltă... Clar nu era cum şi-ar fi putut imagina.

- Şi acum? întrebă el.

- În mod neoficial, şi să nu mă presezi, suntem aproape siguri că a fost sinucidere. Date fiind toate câte s-au întâmplat... Ei, ştii tu.

- Da. Categoric.

Iar poliţiştii nici măcar nu ştiau despre banii dispăruţi.

„Ce laş nenorocit!" se gândi Lane. Crease tot dezastrul acesta şi apoi alesese să se arunce de pe

un pod.

Nemernicul!

-Am vrea consimţământul tău pentru a-i face autopsia. Doar pentru a exclude un act criminal. Dar, din nou, nu credem că a fost asta.

- Desigur.

Lane aruncă un ochi către ajutorul de şerif.

-Ascultă, am nevoie de puţin timp înainte ca asta să iasă în presă. Trebuie să le spun mamei, fraţilor mei, surorii mele - nici măcar nu ştiu cum să dau de Maxwell, dar nu vreau ca el să afle despre asta de la ştiri. Sau, şi mai rău, dintr-un tabloid.

- Poliţia este hotărâtă să conlucreze cu tine şi cu familia ta.

- Mă voi grăbi cât pot de mult.

-Asta ar face lucrurile mai uşoare pentru toţi cei de-aici. [1]

Din neant apăru o mapă, şi el semnă diverse. Când îi înapoie pixul legistului, se gândi: „Rahat, va trebui să planificăm o înmormântare".

Deşi, dacă era să fie cinstit, ultimul lucru de care era interesat era să îşi onoreze tatăl în vreun fel.

- Nu îmi este foame.

Stând în capul oaselor în fotoliul lui, Edward era con- ştient de faptul că suna ca un băieţel de patru ani care refuza cina, dar nu îi păsa.

Faptul că aromele care ieşeau din bucătăria aceea micuţă îl făceau să saliveze nu avea importanţă.

Shelby însă avea auz selectiv.

- Poftim. Puse castronul cu tocană pe masă lângă sticla lui de... Ce bea acum? Ah, tequila. Ei, nu avea să meargă de minune cu vita cu sos? Mănâncă! porunci ea.

Pe un ton care sugera că fie făcea treaba de unul singur, fie ea avea să paseze mâncarea şi să i-

o dea prin- tr-un pai.

- Ştii, poţi să pleci oricând doreşti, mormăi el.

Pentru numele lui Dumnezeu, femeia asta stătuse în

casa lui toată ziulica, făcând curăţenie, spălând rufe, gătind. El scosese de câteva ori în evidenţă faptul că ea fusese angajată ca să aibă grijă de cai, nu de stăpân, însă, din nou, auzul ei fusese foarte selectiv.

„La naiba, dar bun mai este!“ se gândi el, luând o gură.

-Vreau să îţi fac o programare la doctor...

Sunetul unei maşini care se apropia fu o intruziune bine-venită. Mai ales că el se chinuia să îşi aducă aminte ce zi era.

Îi cam surâdea ideea ca ea să vadă o prostituată venind să îi ofere serviciile. La naiba, dacă voia, putea să şi privească, nu că ar fi fost cine ştie ce spectacol...

Pentru o clipă, îşi aminti de sentimentul pe care îl avusese când Sutton îl încălecase, mişcându-se în sus şi în jos, privindu-l în ochi.

O durere ascuţită în piept îl făcu să mănânce mai repede, ca să scape de acea senzaţie.

Bătaia în uşă fu puternică.

-Te deranjează să faci onorurile? o întrebă pe Shelby. Dacă este femeie, invit-o înăuntru. Dacă nu, spune-le să se care dracului de pe proprietatea mea - şi să foloseşti cuvântul „dracului“, da? Ştim amândoi că îl ai în vocabular.

Privirea încruntată pe care ea i-o aruncă probabil că l-ar fi dărâmat dacă nu ar fi fost deja aşezat.

Dar ea merse la uşă. Deschizând-o, spuse:

-Ah. Vai de mine!

-Cine este? mormăi Edward. Zâna ta cea bună?

Numai că nu. Era Lane.

Când fratele său intră în casă, Edward începu să clatine din cap.

-Orice ar fi, trebuie să te duci în altă parte. Ţi-am spus, nu te voi ajuta...

- Putem discuta în particular.

Nu era o întrebare. Edward îşi dădu ochii peste cap.

- Nu contează ce spui.

- Este o chestiune de familie.

-Nu aşa este întotdeauna?

Când Lane nu se lăsă, Edward înjură.

- Orice ar fi, poţi să spui în faţa ei.

în caz de ceva, prezenţa lui Shelby în cămăruţa aceea avea să grăbească lucrurile.

Lane se uită la tânără, apoi la Edward.

- Tata este mort.

Când Shelby icni, Edward îşi coborî lingura în castron. Apoi, spuse cu o voce aspră:

-Shelby, vrei să ne scuzi pe mine şi pe fratele meu pentru o clipă? Îţi mulţumesc frumos.

Ciudat cum bunele maniere îi reveneau în momente de criză.

După ce Shelby ieşi în grabă, Edward îşi şterse gura cu şerveţelul de hârtie.

- Când?

- Cândva în timpul nopţii trecute, cred ei. Cel mai probabil, s-a aruncat de pe pod. Cadavrul a apărut la ţărm de partea cealaltă a cascadei.

Edward se lăsă pe spate în fotoliul său.

Intenţiona să spună ceva. Chiar da.

Doar că... nu îşi putea aminti ce.

în mod evident, Lane simţea la fel, pentru că merse la celălalt fotoliu din încăpere şi se aşeză.

- înainte să vin aici, i-am spus mamei. Nu cred... nu a conştientizat ce i-am spus. Nu m-a urmărit deloc, ham spus şi lui Gin. Reacţia ei a fost exact ca a ta.

- Sunt siguri? întrebă Edward. Că este el.

Cumva, lucrul acesta părea esenţial. Deşi cum se putea comite o greşeală de o asemenea magnitudine?

- Eu am fost cel care a identificat cadavrul.

Edward închise ochii. Şi, pentru un moment, flacăra aceea de veghe a lui se aprinse din nou.

- Nu ar fi trebuit să fii tu. Eu ar fi trebuit să fac asta.

-A fost în regulă. Nu am... Lane inspiră adânc. Se pare că nu am nici o reacţie. Sunt sigur că ai auzit despre ce s-a întâmplat ieri.

Edward privi către fratele său.

- Ce s-a întâmplat ieri?

Lane izbucni într-un hohot de râs.

-Uneori, este un lucru bun să nu ai televizor, nu? Oricum, nu are importanţă. Chiar nu.

Statură în tăcere vreme îndelungată, şi, mai târziu, Edward avea să îşi dea seama că fusese din cauză că aşteptase o urmă de reacţie emoţională din partea lui însuşi. Tristeţe. La dracu', poate bucurie.

Nu existase nimic. Poate ar fi trebuit să ştie că nu era cazul să aştepte ceva.

-Trebuie să îl găsesc pe Max, spuse Lane. Poliţia va păstra tăcerea despre asta până când vom fi gata să dăm o declaraţie.

-Nu ştiu unde e, murmură Edward.

-Voi continua să încerc la numărul pe care îl aveam acum doi ani. I-am trimis şi un e-mail, la ultima adresă cunoscută. E posibil să dăm greu de el.

Şi mai multă linişte.

- Gin este bine? întrebă Edward.

Lane clătină din cap. Apoi îşi întoarse privirea că- tre el.

- Este vreunul dintre noi?

Din nefericire, îşi dădu seama Edward, răspunsul era că nu.

capitolul 48

În dimineaţa următoare, când Lizzie urcă pe scara din dos cu un buchet în mâini, îşi ţinu un discurs încurajator.

Da, da, se putea ascunde în sere, dar serios! Îi mai rămăseseră treisprezece zile de lucru la Easterly, şi nu avea să tragă chiulul: aranjă florile pentru dormitoare, şi ştia clar ce avea de făcut şi, la naiba, avea să îşi facă bine treaba.

Sus, la al doilea etaj, îşi îndreptă umerii şi se duse către cea mai bună cameră de oaspeţi. Domnul Harris îi spusese că aveau un oaspete neaşteptat - şi că nu mai era nevoie să împrospăteze florile din camera lui Chantal.

„Bine de ştiut, domnule Harris. Mulţumesc foarte mult."

Pentru că asta însemna o persoană în minus pe lista ei de oameni pe care trebuia să îi evite.

Păcat că locul numărul unu era încă sub acoperişul de la Easterly.

-Treisprezece zile, zise ea printre dinţi. Doar treisprezece zile.

Ajunsă la uşa largă, ciocăni şi aşteptă. După o clipă, o voce bărbătească spuse:

-Intră.

Deschizând larg uşa, văzu un bărbat care stătea la biroul bunicului lui Lane aflat vizavi, cu spatele îndoit în timp ce stătea cocârjat peste un laptop. Alături de el, o imprimantă scuipa pagini pline cu cifre şi, la picioarele lui, erau hârtii galbene făcute ghemotoc.

El nu ridică privirea.

-Am venit doar să pun nişte flori, zise ea.

-Îhî.

Alături de el, pe raftul de la fereastră, se afla o tavă cu vase goale de la micul dejun. Ea puse vaza pe biroul de epocă şi întrebă:

- Pot să duc asta jos pentru dumneavoastră?

- Poftim? mormăi el în timp ce se concentra asupra ecranului.

- Tava?

-Sigur. Mulţumesc.

Probabil venise ca să se uite la fişierele acelea, se gândi ea. Cele pe care le lăsase Rosalinda în urma ei.

Nu era treaba ei, îşi reaminti ei înseşi.

Ocolind biroul, văzu două valize scumpe, dintre care una era deschisă şi plină ochi - şi, cu toate acestea, avu impresia că bărbatul nu se schimbase de costumul pe care îl purtase cu o seară în urmă. Cămaşa lui albă era mototolită şi la fel îi erau şi pantalonii.

Nici asta nu era treaba ei.

Luând tava, ea...

-Ah, Dumnezeule!

Lizzie aproape că nu îşi întoarse privirea către el, gân- dindu-se că exclamaţia avea legătură cu ceea ce făcea. Apoi însă îşi dădu seama că el o privea stăruitor.

- Ce este? întrebă.

-Tu eşti Lizzie. Corect?

Dându-se înapoi, ea aruncă o privire în jur - dar, serios, de parcă ar fi fost cineva care stătea în spatele ei!?

-A, da.

- Lizzie a lui Lane. Horticultoarea.

-Nu, zise ea. Nu, nu a lui.

Bărbatul îşi întinse braţele peste cap, şi se auziră tot felul de pârâituri. Era foarte chipeş, cu părul brunet şi ochi negri, care ar fi putut fi maronii sau poate albaştri.

Accentul era, în mod clar, de New York.

- Uau, murmură el. Credeam că v-aţi împăcat.

-Vă rog să mă scuzaţi, am ceva de lucru.

- Acum înţeleg de ce nu a vrut pe nimeni

altcineva.

„Nu întreba“, îşi spuse Lizzie „Nu...“

- Poftim? se auzi spunând.

Rahat.

-Timp de doi ani, *nada.* Adică, uite, am fost împreună la facultate, aşa că i-am văzut reputaţia cu ochii mei. Dar, în ultimii doi ani, nu s-a apropiat de nici o femeie. Am crezut că este homosexual. Ba chiar l-am întrebat dacă e homosexual. Bărbatul ridică mâinile în aer. Nu că ar fi ceva rău în asta.

„Asta nu e o replică din *Seinfeld*?“ gândi ea.

- Eu, ah...

-Cel puţin, acum înţeleg.

Bărbatul zâmbi într-un fel complet neînfiorător.

- Dar zice că pleci? Nu este treaba mea, însă este un bărbat bun. Nu perfect, dar bun. Totuşi, nu ţi-aş recomanda să joci poker cu el. Asta dacă nu cumva ai bani de pierdut.

Lizzie se încruntă.

-Eu, ah...

-Nici măcar nu ştiam că era căsătorit. Nu a vorbit niciodată despre ea - şi tocmai am aflat că tot timpul a fost vorba despre tine. Ei, oricum, înapoi la lucru.

De parcă individul nu ar fi lansat o bombă în mijlocul camerei cu doar o clipă în urmă.

În vreme ce inima lui Lizzie începu să pompeze la viteză dublă, zise:

- îmi pare rău. Aţi spus... că nu aţi ştiut niciodată că era căsătorit?

Individul întoarse din nou privirea către ea.

- Nu. Nu a adus niciodată vorba despre femeia aceea. Nici măcar o dată în cei doi ani în care a dormit pe canapeaua mea. Nu am aflat până acum trei zile, când ova sunat - trebuie să fi fost beat atunci.

- Dar cu siguranţă aţi întâlnit-o, corect?

-Nu. Niciodată. Sincer, încep să cred că era nebun. Obişnuiam să jucăm poker toată noaptea,

iar eu plecam la muncă şi, când mă întorceam, îl găseam pe canapeaua mea în exact aceeaşi poziţie în care îl lăsasem. Nu se vedea cu nimeni. Nu accepta nici un apel telefonic. Nu a venit niciodată aici. Nu a călătorit niciodată. Doar s-a încuiat în apartamentul meu şi a băut. Mă gândeam că următoarea lui vizită avea să fie la un spital, pentru dializă.

-Ah.

Individul ridică dintr-o sprânceană ca şi cum ar fi dorit să ştie dacă ea avea nevoie şi de alte informaţii.

-Mulţumesc, îi spuse ea.

-Mulţumesc pentru flori. Nu am mai primit niciodată flori de la o femeie.

Apoi, se întoarse la treaba lui, încruntându-se la ecranul acela.

Lizzie ieşi din cameră ameţită şi fu nevoită să îşi reamintească să închidă uşa în urma ei.

După ce stătu acolo preţ de o clipă, întoarse capul şi privi de-a lungul coridorului, către camera domnului Baldwine.

Fără vizitatori. Fără telefoane. Doi ani în New York, petrecuţi pe canapeaua unui prieten.

Şi se presupunea că Chantal era însărcinată.

Cu copilul lui.

Nu fu conştientă cu adevărat de decizia de a se mişca. Dar, înainte să îşi dea seama, pusese tava pe căruciorul din afara camerei de oaspeţi şi mergea pe vârfuri pe coridor. Când ajunse la camera domnului Baldwine, lipi urechea de uşă.

Apoi, ciocăni uşurel.

Când nu primi nici un răspuns, se strecură înăuntru şi se închise acolo.

Era ceva sinistru la camera aceea. Pe de altă parte, practic pătrunsese prin efracţie, întrucât nu avea nici un motiv valid pentru care să se afle acolo.

Ei bine, nici un motiv valid legat de slujba ei.

Privind în jur, ca să se asigure că era cu adevărat singură acolo, se îndreptă iute către patul mare, care era făcut cu precizie militară.

Lăsându-se în genunchi, întinse gâtul şi privi sub masa de lângă pat şi chiar sub pat.

Bucata de mătase se afla încă acolo, pe podea.

Lizzie întinse braţul...

Cioc, cioc, cioc.

- Prosoapele, domnule Baldwine.

Repezindu-se înainte, Lizzie se vârî sub pat, trăgându-şi picioarele dedesubt chiar în clipa în care camerista deschise uşa şi intră.

Un foşnet uşor şi paşi şi mai uşori pe covorul gros o anunţară despre progresul femeii care intrase în baie.

„Te rog, nu face curăţenie“, gândi Lizzie în timp ce stătea nemişcată, lungită în bezna de sub pat. „Lasă pur şi simplu prosoapele şi dă-i drumul.“

Lasă prosoapele.

Dă-i drumul.

Dumnezeule, inima îi bubuia atât de tare, încât era o minune că acea cameristă nu auzea nimic.

Câteva momente mai târziu, se petrecu un miracol, şi paşii aceia o luară înapoi şi uşa fu din nou închisă.

Lizzie se încovoie şi închise ochii. Aşa, tăia spărgătoare de pe lista ei de posibile viitoare cariere după ce avea să plece de la Easterly.

Strângând în mână bucata de mătase, o vârî în betelia pantalonilor ei de pânză şi o acoperi băgându-şi în pantaloni tricoul. Apoi, se târî, ieşi de sub pat, se ridică şi se scutură.

Ajunsă din nou lângă uşă, auzi...

Fir-ar, aspiratorul mergea chiar afară, pe hol.

Jos, în apartamentele domnişoarei Aurora, Lane se străduia să îşi termine şunca şi ouăle.

-Nu trebuie să termini aia, zise ea chiar lângă el.

- Nu credeam să aud vreodată asta venind din partea ta.

- Regulile sunt suspendate pentru ziua de azi.

Relaxându-se în şezlongul Barco, el aruncă o privire

către mica ei bucătărie. Toate vasele erau spălate, totul pus la uscat. Buretele era în farfurioară. Prosopul de vase era împăturit cu grijă peste mânerul cuptorului.

-Crezi că reverendul Nyce va ţine slujba? întrebă el. La biserica din Charlemont.

Domnişoara Aurora îl privi cu atenţie.

- Serios?

-Aceea este biserica mea. Şi a lui Gin, şi a lui Max. îşi mută privirea către ea. Tu ai fost singura care ne-a dus să ne rugăm.

- Cred că ar fi onorat.

- Bun. îl voi suna.

Cufundându-se amândoi în tăcere, Lane privi ţintă drept înainte, fără să vadă ceva şi fără să se concentreze asupra a ceva anume. Mintea îi era goală. Era amorţit cu totul, un vas gol care reacţiona la lumea din jurul lui mai degrabă decât să fie în ea.

-Nu îţi voi da binecuvântarea mea.

El se scutură şi privi din nou către ea.

- Poftim?

-Nu îţi voi spune că este în regulă să pleci.

Lane se încruntă şi deschise gura. Apoi, o închise.

Ciudat, nici măcar nu fusese conştient de partea aceea a acestei discuţii. Dar, ca de obicei, mămica lui îl cunoştea mai bine decât oricine.

-Lucrurile nu au mers cum trebuie cu Lizzie. Din nou. Tata a murit. Edward s-a mutat în altă parte. Mama este... ei bine, ştii tu. Gin se va căsători cu idiotul ăla şi probabil o va lua pe Amelia cu ea. Această eră ia sfârşit, domnişoară Aurora. Ba, şi mai mult, nu ştiu ce ne rezervă viitorul nici unuia

dintre noi. Easterly... Făcu semn cu mâna, gândindu-se la proprietate şi la toţi oamenii şi clădirile de pe ea. Easterly face parte din trecut, şi, ştii, nu pot trăi acolo. Este otrăvitor. Familia aceasta, pământul acesta, stilul de viaţă - sunt otrăvitoare.

Domnişoara Aurora nu făcu decât să clatine din cap.

- Priveşti lucrurile într-un mod greşit.

-Chiar nu, mămico.

Domnişoara Aurora se ridică în capul oaselor, se aplecă şi întinse mâna după a lui.

-Acum este... vremea ta, Lane. Dumnezeu te-a înzestrat cu datoria sacră de a ţine familia aceasta unită. Eşti singurul care o poate face. Totul se aşază la loc pentru că este destinul tău să uneşti din nou sângele. Se întâmplă
0 dată la câteva generaţii. Se întâmplă acum. Acum este vremea ta.

Lane privi fix la degetele lor, albul şi negrul întreţe- sându-se.

-Trebuia să fie Edward, ştii?

- Nu, altfel nu ar fi unde este acum. Domnişoara Aurora clătină din cap. Nu te-am crescut ca să fii un laş, Lane. Nici ca să îţi ignori datoria. Dacă vrei să mă onorezi atunci când nu voi mai fi, o vei face luând această familie şi ducând-o mai departe. Mi-am făcut datoria sacră cu tine, iar tu, fiul inimii mele, o vei face cu ei.

Lane închise ochii şi simţi cum o greutate neaşteptată
1 se aşeză pe tot trupul, ca şi cum pereţii şi tavanul de la Easterly se prăbuşiseră peste el.

-Vei face asta, Lane, pentru mine. Pentru că, dacă nu, tot ce am investit în tine nu înseamnă nimic. Dacă nu o vei face, am eşuat în datoria mea.

Pe dinăuntru, el urla.

Pe dinăuntru, era deja într-un avion care

mergea oriunde, departe de Charlemont.

- Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce, zise ea, mohorâtă.

„Dar dacă Dumnezeu chiar nu ne cunoaşte?“ gândi Lane. „Sau şi mai rău... dacă Dumnezeu se înşală, pur şi simplu?“

capitolul 49

Adevărata definiţie a eternităţii, hotărî Lizzie, era să fii blocat într-un loc în care nu ar fi trebuit să te afli.

Cu un neglijeu care nu era al tău vârât la betelia afurisiţilor tăi de pantaloni.

Când zgomotele venite de pe hol încetară, în cele din urmă, aştepta alte cinci sau zece minute înainte să scoată capul pe uşă. Era ora prânzului. Slavă Domnului.

Sărind în mijlocul coridorului, lăsă uşa să se închidă în urma ei şi rămase unde se afla, ascultând.

Următoarea mişcare fu să treacă pe lângă camera lui Gin şi să ciocane la uşa lui Chantal.

Nici un răspuns. Evident.

Strecurându-se înăuntru, se închise în...

-Ah, Dumnezeule, mormăi ea, fluturându-şi mâna în dreptul nasului.

Mirosul puternic de parfum de lux era destul să îi facă ochii să lăcrimeze, dar avea lucruri mai importante de care să se preocupe. îndreptându-se grăbită spre dressingul femeii, se confruntă cu o garderobă destul de mare încât să rivalizeze cu un întreg departament pentru femei de la Nordstrom. Sau de la Saks. Sau oricare loc luxos din care femeile ca Chantal îşi luau hainele.

Probabil că aceasta era o idee stupidă, se gândi ea când începu să cutreiere prin zona cu umeraşe,

trecând ca vântul pe lângă tot felul de mătăsuri, satin şi dantelă. Apoi, veniră costumele, jachetele, rochiile şi rochiile de gală.

- Unde îţi este lenjeria, Chantal?

Desigur. Sertarele.

în mijlocul încăperii, ca o insulă de organizare, se afla o zonă cu sertare, iar ea începu să deschidă sertarele la întâmplare.

Bine, asta chiar era o prostie. Chiar credea că avea să găsească partea de jos...

Se afla la cel de-al treilea sertar din stânga jos, care era îndreptată către nord, când găsi ceea ce căuta.

Într-un fel.

în mijlocul unui rând de furouri împăturite cu grijă şi separate cu hârtie şi chiloţii corespunzători, găsi... un neglijeu identic cu cel pe care îl luase din spatele patului lui William Baldwine.

Doar pentru a se asigura că nu avea vedenii, îl scoase pe cel de culoarea piersicii şi le puse pe amândouă unul lângă celălalt pe covorul alb gros. Aceeaşi mărime, ace- eaşi marcă - Le Perla? -, la fel, cu excepţia culorii.

Lizzie se lăsă în fund şi căscă ochii la cele două.

Şi atunci, văzu pata de pe covor.

în partea din spate a încăperii era o măsuţă pentru machiaj, care era aşezată într-un alcov cu fereastră cu vedere la grădini. Era locul perfect pentru a-ţi face machiajul - sau unde să ţi se facă -, în lumină naturală.

Şi, sub picioarele de fildeş, în colţ, era o pată galbenă dizgraţioasă, circulară.

Era genul de lucru pe care l-ai găsi într-o casă cu câini.

Numai că la Easterly nu erau câini.

Mergând ca racul, se băgă sub un al doilea mobilier şi atinse pata. Era uscată. Dar, când îşi duse vârfurile degetelor la nas - da, aceea era

sursa mirosului de parfum din aer.

încruntându-se, Lizzie se ridică în genunchi.

-Ah... Dumnezeule.

Suprafaţa acoperită de sticlă a măsuţei pentru machiaj avea o crăpătură chiar în mijloc. Iar oglinda era spartă în formă de stea.

Cu sânge în centru.

Era timpul să iasă de acolo.

Mergând înapoi la lenjeria pe care o întinsese pe jos, o puse pe cea violet înapoi, exact aşa cum fusese. Apoi, din impuls, folosi mătasea de culoarea piersicii pentru a-şi şterge amprentele de pe mânerele sertarelor.

De pe toate.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca poliţia să intre aici şi să îi găsească amprentele peste tot...

Lizzie îngheţă când auzi sunetul vocii unui bărbat. Nu era în cameră cu ea. Era alături - camera lui Gin, îşi dădu ea seama.

Vorbeau doi oameni. Tare.

Mergând până acolo, îşi lipi urechea de perete, lângă un tablou al unei franţuzoaice care era aproape dezbrăcată.

-Nu îmi pasă, se auzi vocea lui Gin cu claritate. Este doar la tribunal.

-Tatăl tău este mort.

Lizzie se retrase, ducându-şi mâna la gură. „Ce?!“

Richard Pford continuă:

-Vom aştepta să ne căsătorim până după înmormântare.

- Nu îl jelesc.

- Bineînţeles că nu. Asta ar cere să ai inimă, şi ştim amândoi că aceasta este o anomalie anatomică de-a ta.

Lizzie se dădu înapoi. Se împiedică.

După o clipă, reluă operaţiunea de ştergere a amprentelor şi apoi merse înapoi la uşa ce dădea

în coridor. Inima îi bătea atât de tare, încât nu putea să audă prea bine - şi se hotărî: la dracu'. Dacă era prinsă, ce aveau să îi facă?

Putea, pur şi simplu, să spună oricui că verifica florile.

Dar nu era nimeni afară.

Indreptându-se orbeşte către scări, mintea îi gonea, gândurile lovindu-i-se unul de altul, spărgându-se şi destrămându-se.

În esenţă însă, ajunse la o concluzie unică, inevitabilă.

Făcuse o greşeală îngrozitoare.

Genul în cazul căreia iertarea avea să fie aproape imposibilă.

Ajunsă jos, la parter, se opri brusc. Şi îşi dădu seama că, dintre toate locurile în care ar fi putut să zăbovească, alesese biroul Rosalindei.

William era şi el mort.

Cum? Ce i se întâmplase?

Într-o serie de amintiri, îl văzu pe Lane stând în seră, cu chipul întunecat şi vocea plată. Apoi, îl auzi pe prietenul lui spunându-i ei că Lane nu se întâlnise cu nimeni, nu făcuse nimic, nicidecum să şi-o tragă într-o veselie cu Chantal pe furiş.

Apoi, bomba explodase în oglinda aceea de la etaj. Şi lenjeria...

Ultima ei imagine fu a lui Chantal lângă piscină, în dimineaţa aceea în care femeia insistase ca ea să îi aducă limonada.

La momentul respectiv, faptul că purta o eşarfă de mătase nu păruse deosebit de important. Dar acum...

Era însărcinată şi abia începuse să se vadă. Acesta era, din nou, motivul pentru care ceruse o băutură fără alcool.

Chantal se culca cu William Baldwine. Îl înşela pe fiu cu tatăl. Şi rămăsese însărcinată.

Probabil îi spusese lui William, îşi dădu seama Lizzie. După derby.

Iar bărbatul îşi ieşise din minţi. Şi o lovise în dres- singul acela.

Apoi, o dăduse afară din casă.

Clătinând din cap, Lizzie îşi puse mâinile pe faţa înfierbântată şi încercă să respire.

Unicul ei gând... fu că trebuia să îndrepte lucrurile. îl condamnase pe Lane din cauza propriei temeri de a fi rănită din nou.

Când, în realitate, era foarte, foarte posibil ca, de fapt, el că nu fi avut nimic de a face cu toate astea.

Coborându-şi braţele, ştiu că vorbele nu aveau

să fie de ajuns. Nu pentru asta.'

Când îi veni în minte soluţia, se uită la ceas. Dacă se grăbea...

începând să alerge, trecu ca vântul prin bucătărie. Domnişoara Aurora ridică privirea de la plită.

- Unde te duci? întrebă femeia. Ce arde?

Lizzie se lovi de uşă şi ieşi lângă garaj.

-Trebuie să merg în Indiana - dacă îl vezi pe Lane, spune-i că mă întorc. Mă întorc!

capitolul 50

„Este, de fapt, foarte frumos aici, afară“, gândi Lane când se aşeză pe un scaun în grădină.

Privind în jur la zidurile colorate de iederă şi la răsa- durile ordonate de flori, la sclipitoarea piscină albastră şi la uşile cu geam ale centrului de conferinţe, îşi imagină toată munca de care fusese nevoie pentru a menţine această frumuseţe „naturală“.

Era imposibil să nu şi-o imagineze pe Lizzie acolo, dar alungă iute acest gând.

Nu avea nici un rost să se supere pentru astfel de lucruri.

Aplecându-şi capul, se frecă la ochi. Samuel T. sunase în legătură cu situaţia cu Chantal, şi ştia că trebuia să îl sune înapoi. Mitch îi lăsase şi el un mesaj, probabil despre rezultatele preliminare ale autopsiei. Şi, între timp, la etajul al doilea, Jeff trecea prin toate fişierele acelea legate de finanţe.

Trebuiau făcute aranjamentele funerare.

Nu avea nici un pic de energie ca să se ocupe de asta.

„La naiba, domnişoară Aurora“, se gândi el. „Lasă-mă să plec. Lasă-mă să scap de asta.“

O iubea atât de mult pe femeia aceea. îi datora chiar şi mai mult. Şi totuşi, chiar şi cu mămica lui

împingân- du-l de la spate, pur şi simplu nu se putea implica.

Ridicându'Şi ochii către incredibila întindere albă ce era Easterly, privi îndelung aşa cum ar face-o un agent imobiliar. în ciuda ipotecii lui Sutton Smythe, puteau probabil să scape de datoria cu Prospect Trust dacă vin- deau acel loc.

La naiba, cum tatăl său era mort, poate că putea să meargă la Sutton şi să o roage să nu trimită banii şi să rupă ipoteca aceea.

Edward. Avea să îl trimită pe Edward să facă asta.

Sau poate nu. Poate avea să renunţe la toate astea.

Poate că, în loc să încerce să piloteze această aero- navă în care se aflau cu toţii, avea să o lase pur şi simplu să se prăbuşească.

Ar muri ca un laş care îşi dezamăgise mămica, dar cel puţin s-ar termina mai repede decât dacă ar încerca să apese butoanele şi să aterizeze pe o pistă aflată jos departe, departe...

***L**ane?*

închise ochii. Minunat. începea să aibă halucinaţii.

De parcă Lizzie chiar ar veni să îl caute...

- Lane?

întorcându'Se brusc **pe** banca de piatră, văzu că... ei bine, ipotetic, văzu că ea stătea la câţiva paşi de el.

în lumina după-amiezii foarte târzii, era la fel de frumoasă cum fusese întotdeauna. Naturală, încântătoare, cu ochii ei albaştri luminoşi şi părul brăzdat de soare - şi în uniforma de la Easterly.

- Lane, pot să îţi vorbesc?

El îşi drese glasul. Se ridică în capul oaselor.

Aparent, nu îşi imaginase asta.

- Da, desigur. De ce ai nevoie? Dacă este vorba despre referinţe, îl voi ruga pe majordom...

- îmi pare rău. Cum vocea i se sparse, trase aer în piept, cutremurându-se. îmi pare atât, atât de rău!

Despre ce...
-Ah, tatăl meu.
Ridică din umeri. '

- Bănuiesc că ai auzit. Da, nu mai este. Funeralii sunt peste o săptămână. Mulţumesc pentru cuvintele amabile...

-Nu despre asta vorbesc. Deşi... ei bine, îmi pare rău că ţi-ai pierdut tatăl. Ştiu că nu aţi avut o relaţie bună, dar tot este dificil.

- De fapt, se întâmplă să excelez la a nu avea relaţii bune. Sunt chiar foarte priceput.

Chiar şi în urechile lui, vocea îi suna fals, vorbele nefiind cele pe care ar fi ales să le folosească. „Edward", se gândi el amorţit. Vorbea ca Edward.

Lizzie înaintă, iar el fu mai mult decât surprins să o vadă îngenunchind înaintea lui. Şi...

-De ce plângi? o întrebă. Eşti bine...

-Dumnezeule, cum poţi să întrebi asta? După ce am făcut...

- Despre ce vorbeşti...

După cum le stătea în fire, vorbeau unul peste celălalt, şi, pentru că el nu mai avea destulă energie cât să descifreze misterul, tăcu, în speranţa că ea avea să îi explice.

-Am greşit, spuse ea printre lacrimi. îmi pare rău că nu te-am crezut. în legătură cu Chantal. Doar că... doar că nu voiam să fiu din nou rănită şi am tras concluzii pripite, şi, ah, Dumnezeule, ştiu că tatăl tău a fost acela. Ştiu că el a fost. El a fost cel care a lovit-o, el a fost cel care a lăsat-o însărcinată. îmi pare atât de rău.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Căzând ca ploaia de pe chipul ei. Aterizând în iarba de la picioarele ei.

Lane căscă ochii. Era tot ce putea să...

Iisuse, creierul lui nu era în stare să proceseze nimic din toate astea. Literalmente, nu putea să înţeleagă ce îi spunea ea.

Şi apoi, totul deveni complet, sfâşietor de clar.

Ducând mâna la spate, ea scoase ceva. Un plic cu hârtii? Care era împăturit în două?

-îmi pare rău că nu este de ajuns, zise ea. Te-am rănit prea tare. Aşadar... am nevoie să fac ceva concret, ceva care să arate că sunt cu adevărat alături de tine, că te iubesc şi că sunt... sunt cu adevărat alături de tine. Ea îi întinse foile. Trebuie să îţi arăt, nu să îţi spun.

Lane clătină din cap.

- Lizzie, nu ştiu ce să spun...

- Iad, zise ea.

El făcu ceea ce îi ceruse ea doar pentru că nu avea puterea să se gândească la un motiv pentru care să nu o facă. Desfăcândud, se uită la...

O groază de scrisori. Urmate de nişte numere.

Cea de-a doua hârtie era o mapă?

- Sunt actele fermei mele, şopti ea. Ştiu că, în comparaţie cu tot ceea ce ai tu, nu este mult. Dar este tot ce am pe lumea asta.

- Nu înţeleg.

- Ştiu că ai probleme cu banii. Nu va fi de ajutor cu o astfel de datorie. Dar valorează destul cât să plăteşti avocaţi buni, oameni care să te poată ajuta să rezolvi totul. Bătu cu palma documentul. Am achitat-o ieri. Nu datorez nimic pentru ea. Şi am fost abordată să o vând mai demult. Este un pământ bun. Este valoros. Şi este al tău.

Respiraţia părăsi trupul lui.

Inima lui se opri.

Sufletul lui se rupse în două.

- Te iubesc, Lane. îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Simt că... Dumnezeule, nu ai nici cea mai mică idee cât de prost mă simt. Lasă-mă să mă revanşez faţă de tine în singurul fel pe care îl cunosc. Sau... aruncă-mi actele în faţă dacă vrei. Nu te voi condamna. Dar trebuia să fac ceva care contează. Trebuia să... îţi ofer tot ce sunt şi tot ce am.

Lane nu îşi dădu seama că întindea mâinile către ea.

Dar ştiu în momentul în care ea fu lipită de pieptul lui.

Infăşurându-şi braţele în jurul ei, se pierdu cu totul, stăvilarul rupându-se şi totul ieşind la suprafaţă.

Iar Lizzie, cu trupul ei puternic şi inima ei mare, îl strânse în braţe cât fu necesar.

-Va fi bine, îi spuse ea. Îţi promit... Cumva, va fi bine.

Când, în cele din urmă, el îşi reveni destul cât să se retragă, simţi nevoia de a duce mâna între picioare ca să se asigure că încă era bărbat. Dar lui Lizzie nu părea să îi pese de slăbiciunile lui.

El îi şterse chipul cu degetul cel mare şi o sărută.

Apoi, clătină din cap.

-Nu ştiu ce să spun despre Dumnezeu, zise el încet.

- Poftim?

Lane inspiră, cutremurându-se.

- Este doar un lucru pe care mi ha spus dintotdeauna domnişoara Aurora.

- Ce anume?

îşi sărută din nou femeia.

- Nu ştiu dacă îl am pe Dumnezeu... dar sunt sigur de asta. Te iubesc, iar asta mă face bogat până peste poate.

Lipind-o din nou de el, o ţinu în braţe şi ridică privi- rea către Easterly.

„La dracu' cu prăbuşitul!" gândi el.

Din momentul acesta... Era capul familiei acesteia.

Şi al naibii să fie dacă lucrurile se duceau de râpă sub supravegherea lui.

epilog

Cealaltă bombă veni a doua zi.

Şi, serios, când stăteai să te gândeşti, Lane nu putea să fie chiar atât de surprins.

Se afla în salon, pregătindu-se să se întâlnească cu Samuel T., când auzi zgomotul de afară. Cineva striga. O voce de femeie. Cineva...

Ieşind pe uşa principală, îşi dădu seama că era limba germană.

- *Scheisse! Oh mein* ***Gott*** *ein Finger! Ein Finger*[1]...

începând să alerge, fugi până pe partea dinspre râu a

vilei, la ferestrele aflate chiar în afara salonului.

Lizzie a lui stătea peste Greta, care arăta cu degetul în praf şi striga tot felul de vorbe.

- Este totul în regulă? întrebă el.

Ştiu răspunsul când ochii lui Lizzie se lărgiră sub borul pălăriei ei blegi. Apoi, mâinile acelea i se ridicară la chip, deşi erau acoperite de praf.

- Lane... zise ea, fără să se uite la el. Lane... avem o problemă aici. întinse mâna şi o trase înapoi pe Greta până când femeia căzu în fund pe iarbă. Nu atinge nimic.

Lane îşi puse braţul în jurul taliei lui Lizzie, fiind mai îngrijorat pentru ea decât pentru orice râmă sau ce o fi fost acolo.

- Orice ar fi, sunt sigur...

- Este un deget. Lizzie făcu semn cu capul către rămăşiţa însângerată din iederă. Acela este un deget.

Ambii lui genunchi trosniră când el se lăsă pe vine. Sprijinindu-se cu o mână de sol, se apropie ca să vadă mai de aproape în gaura puţin adâncă...

„Rahat! Ah, Dumnezeule, un deget! Un deget!"

Era un deget. Un deget de om.

Pielea era murdară de praf, dar se putea vedea că era încă intact - şi degetul era gras, ca şi cum se umflase după ce fusese tăiat... sau smuls... sau cumva. Unghia era dreaptă la vârf, suprafaţa la fel de albă ca restul de- getului. Baza, unde fusese separat de mână, era netedă, carnea dinăuntru fiind cenuşie, punctul circular de cu- loare deschisă fiind osul.

Dar nimic din toate astea nu era ceea ce îl interesa cu adevărat.

Problema era inelul greu din aur care se afla pe el.

-Acela este inelul cu sigiliu al tatălui meu, zise el pe un ton nepăsător.

Pipăindu-şi buzunarul, îşi scoase telefonul, dar nu formă nici un număr.

În schimb, ridică privirea sus, sus, sus... şi văzu fereas- tra de la dormitorul mamei sale.

Chiar în acel moment, sunetul unei maşini care intra pe alee întrerupse liniştea.

- Pot să particip şi eu la petrecere? întrebă Samuel T. când coborî din Jaguar. Sau la această mică adunare se intră doar cu invitaţie?

Când mâna lui Lizzie se aşeză pe umărul lui şi strân- se, Lane ridică privirea către ea, deşi i se adresa avocatului său.

-Cheamă poliţia, Sam. Imediat.

- De ce? Dacă aţi găsit o comoară ascunsă, ar trebui să o păstrăm noi...

- Nu cred că tatăl meu s-a sinucis.

Samuel T. se opri brusc.

- Poftim?

- Cred... Lane aruncă o privire către avocatul său, apoi îşi întoarse din nou privirea spre Lizzie - pentru că, încă o dată, avea nevoie de forţa ei. Cred că este posibil să fi fost ucis...

C A R Ţ I R O M A N T I C E

*_______

SERIA „REGII BURBONULUI"

Vreme de generaţii, familia Bradford a purtat mantia de regi ai bur- bonului din întreaga lume. Colosala lor avere le-a permis să ducă o viaţă plină de privilegii, în care clasele sociale sunt clar delimitate.

Lui I.izzie King, trecerea liniei nevăzute de demarcaţie aproape că i-a distrus viaţa. Nu şi-a dorit vreodată să se îndrăgostească de Tulane, risipitorul fiu al familiei Bradford, iar modul în care cei doi s-au despărţit nu a făcut decât să demonstreze că propriile instincte nu o înşelaseră. Acum, după doi ani în care nu a pus piciorul în Esterly, domeniul familiei, Tulane revine acasă - şi aduce şi trecutul cu el. Şi toată lumea va simţi consecinţele într-un fel sau altul: femeia pe care el o iubeşte şi pe care speră să o recâştige; soţia lui cea frumoasă, dar total lipsită de inimă; fratele lui mai mare, pe care amărăciunea şi suferinţele îndurate l-au făcut să rupă legătura cu familia; şi, mai ales, capul familiei, un bărbat cu puţine principii, cu chiar mai puţine scrupule şi cu multe, multe secrete îngrozitoare.

Pe măsură ce tensiunile ating cote explozive, Easterly şi toţi cei care trăiesc acolo sunt prinşi în vârtejul marilor transformări, din care numai cei mai iscusiţi vor putea ieşi.

J.R. WARD este autoarea a peste 30 de romane, toate bestselleruri *New York Times* şi *USA Today.* în prezent există mai mult de 15 milioane de exemplare ale titlurilor ei, publicate în 25 de ţări din întreaga lume.

Tradiţie din 1989

*

6/ Bc-ok

Iii iii í IMIIM!![1]